

glossy of Ramanuja.

Accn. No. 2212

ஸ்ரீ :

பேருளான் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆற்கா ரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் தொள்ளாயிரத்தறுபது திருநகர்த்தூர்த்தி

நினைவு மலரான

Ramanya Rhothe Haste Bhushan
ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹைத் பூஷணம்

மந்திரஞ் சித்திவாதிபாயங்காரம் மஹாவித்வான்
அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் தொகுத்தது.

சேலம் - 2, ஜெர்னி ஆர்ட் பிரஸ்ஸில் அச்சிடப்பட்டது.

கிடைக்குமிடம் : க்ரந்தமாலா ஆபிஸ், காஞ்சிபுரம் - 3.

பிங்கன ஸ்ரீ சத்திரையில் செய்ய திருவாதிரை

24-4-1977

1977]

[விவர கு. 7-00

THE ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH
MELHOTT, INDIA.
KANDYATASALAI

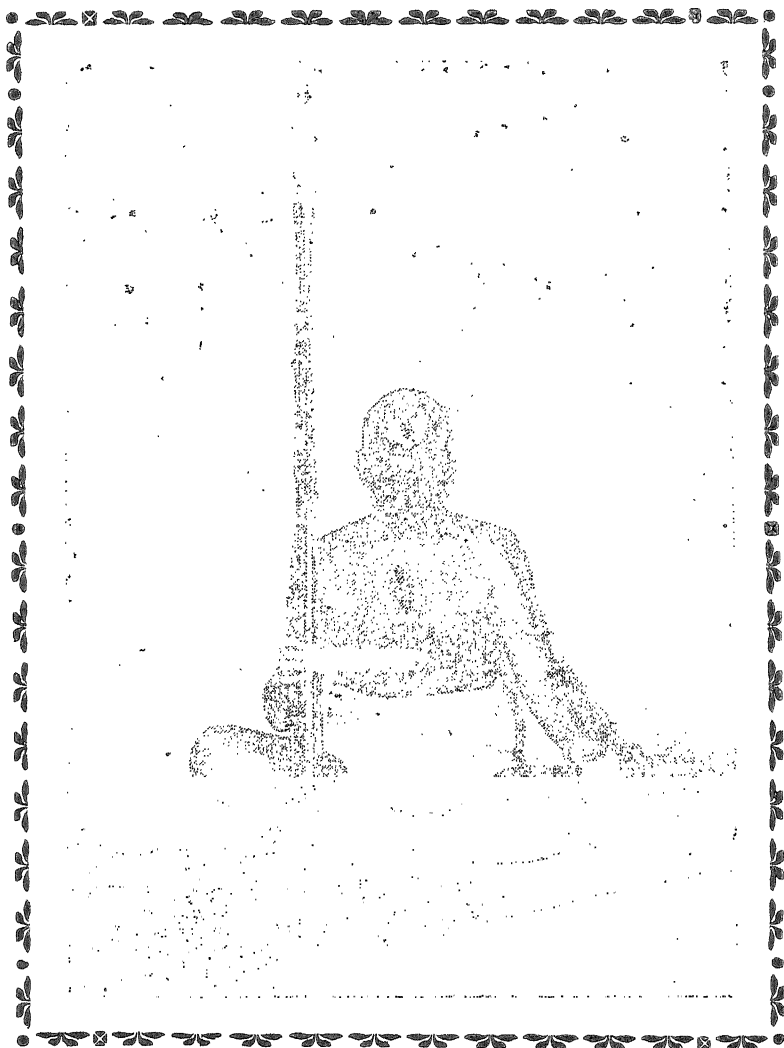
Pub. P. B. A. Kanchi.

ஸ்ரீ கங்குலிப் பரதிவாதி பரங்கரம் ஒன்றை
 மனோமணிபுரத்தால் பழங்கிருந்தான்
 பாதிநாளை ஸாங்குதான் சாங்கிநாளை
 “விவாங்கிநாளை வாசல்பதி”

ஸ்ரீ பெருப்பூதூர் எம்பெருமானார்

ஸ்ரீமத் ரிவ்ராஜகாசார்ய
ஸ்ரீமத் வேதாந்த நுஜ மஹாதேசிகள்
(ஸ்ரீமத் தந்தையின்)

நீங்கள் வாண்டு முடிவடைந்த இடையிலேயே
நீங்கள் வந்த நேரத்தைக் கொண்டு மலர்கள்
வெளிவந்து கொண்டிருக்கும். P. B. A.

ஸ்ரீமான் T. S. ராஜம் அவர்கள்
(டீர்டென் T. V. S. ஸ்டேஷன்)

மலர்கள் கற்றுத் தரும்
கொஞ்சம் மலர்கள்

இந்த பூஷணத்திலுள்ள விஷயங்களுக்குச் சுருக்கமான அறிவினை.

- 1—108. இராமாநுச நூற்றந்தாதி — உரையுடன்.
109—168. ஆர்த்திப்பிரபந்தம் — உரையுடன்.
169—253. தீபாநுஜர் சரித்திரவைபவம். /
254—300. ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நம: இத்யாதி, விவரண விசேஷங்கள்.
301—400. கீர்த்திமூர்த்திகளான 100 பெரியார்களின் பெருமை.
401—500. ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்தி விசேஷார்த்தப்பகுதி.
501—600. விசிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்தஸாரம். /
601—700. ரஹஸ்யார்த்த விவரணங்கள்.
701—800. தாடபஞ்சகம், திருமஞ்சனக் கட்டியம். அஷ்டோத்தரசதநாமமாலே.
801—908. ப்ரபந்தகாயத்ரீவர்காநுநாக்ரமஸ்துதி.
909—956. ஆழ்வான் எம்பார் முதலாக மணவாள மாமுனிகளீருகவுள்ள
ஆசாரியர்களின் தீபாநுஜைக் கொண்டு எம்பெருமானார்
பெருமையநுபவங்கள்.
957—961. அனந்தாழ்வான் செய்தருளின மங்களாசாஸனம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

சிறு குறிப்பு ; — இந்த பூஷணநூல் ஸ்வல்ப அவகாசத்தில் ஐந்து
அச்சுக்கூடங்களில் பதிப்பிக்கப்பட்டதாதலால்
சில பல தவறுகள் ஏற்பட்டிருக்கும் ; அறிஞர்
அடைவுபடுத்திக்கொள்ள வேண்டும். P. B. A

பொதுத்தனியன்கள்

ஸ்ரீசைலேச தயாபாதாம் தீபக்த்யாதி உறுதி
யதீந்தர்ப்ரவணம் வந்தே ரய்யுமாதாம் முநிம்.
உக்ஷம் நாதஸ்மாரம்பாம் நாதாரதார்ப்பாம்,
அஸ்மதாசார்ய ப்யததாம் வந்தே குருபர்ப்பாம்.

யோ த்யாபாதார்ப்புமாதார்ப்புமாதாம்
ய்யாமோஹதன் ததிதராணி த்ருணய மேநே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய நாயகசித்தோ:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.

மாதாமிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி:
ஸர்வம் யதேவ ந்யமேந மதர்வயாதாம்,
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரி யுகளம் ப்ரணமாமி முர்தநா.

பூதம் ஸர்ச்ச மதாந். த்யா பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர பாயிஷ்டரந்த்,
பக்தாங்க்ரிதேனு பரகாலீயதீந்த்ரமிக்ராத்
ஸ்ரீமத்பாஷ்ஞசமுநிம் ப்ரணதோஸிநி நித்யம்.

ஸ்ரீராமாநுச நூற்றந்தாதிதின் தனியன்கள்

முன்னி வினாயகல முங்கிற் குடியரதாம்
யோன்னங் கருங்காஷ்ப் போதிரண்டும் — ஸ்ற்றுமாய
சென்னிக் கவிமாத் சேர்த்தினென் தென்புர்த்தாப்து
என்னுக் கவிமாத் சேர்த்தினென் தென்புர்த்தாப்து

நயந்தரு பேரீன்பமெல்லாம் பழுதென்று
சயந்தரு கீர்த்தி போய். தான்னைபோய்
உயர்ந்த குணத்துத் திருவரங்கத்தர தேவதாஸ்யம்
இயம்புங் கவித்துறையாதாத் யோதனென் தெஞ்சமே

சொல்லின் தொகைகொண் டுளதடிப்பாதுக்குத் தொண்டிசெய்யுந்
நல்லன்போத்து முன்னாமமெல்ல மென்றன் தானிசெய்யுந்
அல்லும் பகலு மானுப்படிதல் கறுசமயம்
வெல்லும்பரம விராமாநுச விதென் விண்ணப்பிடி.

முநீரஸ்து :

பேரருளாளன் பெருந்தேவித் தாமார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முநீராமாநுஜ பக்தவன்ந்த பூஷணத்தில்

இராமாநுச ஸூற்றந்தாதி - பொழிப்புரையுடன்

1. பூமன்னுபாது பொருந்திய மார்பன் * முகமுடிந்த
பாமன்னுமாறு னடிபணித் தாழ்த்தான் * பக்கையோர்
தாம்பன்ன வந்த விராமாநுசன் சாறுநீத்தம்
நாமமன்னிவாழ * நெஞ்சே செந்துழைவன் நாமங்களே.

ஓ மனமே ! தாமரைப்பூவில் பொருத்தமுடையளாயிருந்த பிராட்டி அப்பூவை விட்டு வந்து பொருத்துகைக் குறுப்பான போக்யதையை யுடைய திருமார்பை யுடையனான பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் நிறைந்த தமிழ்ப் பாசுரங்களிலே ஊற்றமுடையவரான நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவித்தவரும் பலபல சாஸ்த்ரங்களை ஓதின மஹான்கள் நிலைபெட்டிட (இவ்வுலகில்) வந்தவாதரித்தவருமான எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளை நாம் ஆச்ரயித்து வாழ்வதற்குறுப்பாக அவ்வெம்பெருமானாரு திருநாமங்களை யே ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுவோம். *

2. கள்ளர்பொழில் தெருங்குள் * கள்ளங்கள் நெஞ்சில்
கொள்ளாமனிசரை நீங்கி * குறையல் பிராணடக்கீழ்
விள்ளாதவன்ப விராமாநுசன் மிக்க சீலமல்லால்
உள்ளதென்னெஞ்சு * ஒன்றறியே னெனக்குற்ற பேயெனின.

தேன் நிறைந்த சோலைகளையுடைய தென் திருவரங்கத்திலே பள்ளி கொள்ளும் பெருமானுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளைத் தமது நெஞ்சிலே வையாத மனிதர்களை விட்டொழிந்து திருமங்கை மன்னனுடைய திருவடிகளிலே என்றும் விட்டு நீங்காத பக்திவாயுடையவரான எம்பெருமானுடைய சிறந்த சீல குணத்தைத் தவிர வேறென்றையும் எனது நெஞ்சானது நினைக்க மாட்டாது ; (இவ்வாருக) எதித்தித்ததொரு சிறந்த ஸ்வபாவத்திற்கு ஒரு காரணத்தையும் அறிகின்றிலேன். *

3. பேரியல்நெஞ்சே ஐடிபணித்தே னுன்னை * பேயெனின
பூமியோடுள்ள சுற்றம் புலந்தீ * பொருவருஞ்சீர்
ஆரியன் செம்மை யிராமாநுசமுனிக் கன்புசெய்யும்
சீவபெறுதலாய் * அடிக்கி யென்னைச் சேர்த்ததற்கே.

மிகவும் கம்பிரமான மனமே ; உன்னை வணங்குகின்றேன் ; (எதற்காக வென்னில் ;) ஆஸூரப் பிறப்பையுடையவர்களான நீசர்களோடு (எனக்கு இருந்த உறவைப் போக்கடித்து ஒப்பற்ற குணங்களையுடையவரும் சிறந்த அநுஷ்டான முடையவரும் (ஆச்ரிதரோடு) ருஜுவாகப் பரிமாறுந்தன்மை வாய்ந்தவருமான எம்பெருமானார் திறத்தில் பக்தி பண்ணுதலையே பரம புருஷார்த்தமாகவுடையவர்களான கூரத்தாழ்வான் போல்வாருடைய திருவடிகளின் கீழே (பரம நீசனா

யிருந்த) என்னைக் கொண்டு சேர்த்த மஹாபகாரத்திற்காகவே (உன்னை அடிபணித்தேன்.) *

4. என்னம்புனிய் லொகுபொரு ளாக்கி* மருங்குறந்த
புள்ளிப்பயிர்வா னேறுத்து* ஊழி ருந்நிப்பி
பன்னப்பனித்த ஸ்ரீராமாநுசன் பன் பாதமுமேன்
சென்னித்தீர்க் கவத்தான்* எனக்கேதுந் ிருநிப்பி

காலம் முதலிய ஸகல் பதார்த்தங்களுக்கும் காரண பூதனான எம்பெருமானையே (எல்லாரும் விவேகித்து அநுஸந்திக்குர்படி (ஸ்ரீபாஷ்யமுகத்தாலே) அருளிச்செய்த ஸர்வோத்க்ருஷ்டான எம்பெருமானார் இந்தப்பூமியிலே (அபதார்த்தமாய்க் கிடந்த) என்னை ஒரு பதார்த்தமாக்கி அஜ்ஞான மூலங்களாய் மிகவும் அநாதிகளான (எனது) பாவங்களை வேற நீக்கித் தமது திருவடிகளையும் எனது தலையிலே நான் உகந்து தரிக்கும்படியாக வைத்தருளினார்; இவ்வளவு மஹாப்ரஸாதம் பெற்றேனான பின்பு) அடியேனுக்கு எவ்விதமான ஹாநியும் இனி உண்டாக வழியில்லை. *

5. எனக்குற்ற செவ் மீராமாநுசனென்று* இராயநிலா
எனக்குற்றமடந்தி பரிக்நிபுகழ்* அவன் மன்னியசீர்
தனக்குற்றப்பாபன் திருநாமங்கள் சாற்றும், என்பா
வினக்குற்றங் காண்கில்லார்* பத்தியேய்ந்த விபாநிதெற்றே.

‘நமக்குப் ப்ராப்தமான ஸம்பத்து எம்பெருமானாரே’ என்று அத்யவஸாயங் கொண்டிருக்க மாட்டாத துஷ்டஜ்ஞதமர்களான மனிசர் (இந்நூலைப் பழிப்பர்களாகில் (அன்னவர்களுடைய பழிப்பே இதற்குப்) புகழாய்விடும்; அவ்வெம்பெருமானான... நமத்தியேயத்தமான கல்யாண... தகுதியான அன்பையுடையவர்களான மஹான்கள் இந்நூலானது பக்தியோடு கூடின ப்ரவ்ருத்தியை யுடையதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவ்விராமாநுசனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுகின்ற என்னுடைய (இந்தப்) பாசுர மாலைகளிலுள்ள குற்றங்களைக் காணமாட்டார்கள். *

6. இயலும்பொருளு மிசையத் தொதித்து* ஈன்கவிகளன்பால்
மயங்கொண்டு வாழ்த்து மீராமாநுசனை* மதியின்மையால்
மயிலும்கவிகளில் பத்தியில்லாத வென் பாநிதெஞ்சார்
மயங்கின்றான்* அவன்றன் பொருங்கீர்த்தி பொழிந்திவே.

விலகணராலு கவிகள் ப்ரீதியினாலே சப்தமும் அர்த்தமும் நன்கு பொருந்தும்படியாகக் கவனம்பண்ணி வ்யாமோஹம் தலையெடுத்துத் துதிக்கும்படி நின்ற எம்பெருமானாரை வருணிக்கின்ற பாடல்களிலே பக்தியற்றதான என்னுடைய பாபிஷ்டமான நெஞ்சினாலே அவ்வெம்பெருமானாருடைய அளவற்ற கீர்த்திகளைப் பேசுவதாக புத்தியில்லாமையினாலே ப்ரவர்த்திக்கின்றேன். *

7. * மொழியைக்கடக்கும் பெரும்புகழான்* வஞ்சமுக் குறுப்பாம்
சுழியைக்கடக்கும் நம் கூரத்தாழ்வான் சரண்கூடியமீன்*
பழியைக்கடத்து மீராமாநுசன் புகழ்பாடி அல்லா
... .. * எனக்கினி யாதும் வருத்தமன்றே.

வாய்கொண்டு வருணிக்க முடியாதபடி வாசாமகோசரமான பெரிய புகழையுடையவரும் கல்விச்செருக்கு, செல்வச்செருக்கு, குலச்செருக்கு என்னும்

மூவகைக் குறும்புகளாகிற படுகுழியைக் கடந்திருப்பவரும் நமக்கு நாதருமான கூரத்தாழ்வானுடைய திருவடிகளை நான் ஆச்ரயித்த பின்பு ஸர்வபாப நிவர்த்தகரான எம்பெருமானுருடைய தந்தையாங்களைப்பாடி ஸ்வரூபத்திற்குச்சேராத தீய வழிகளைத் தப்பிப் பிழைக்கையானது அடியேனுக்கு இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம் ஈஷத்தும் ப்ரயாஸ ஸாத்யமன்று ; எளிதேயாம். ... *

8. வகுத்தும் புதுநினைப்பற்ற * கன்பெயர்வாய் மறையின்
குந்தின் பெருநெயர் ரெத்திரிதன்னையுங்கட்டி * ஒன்றத்
திரித்தன் றெரித்த நினைக்கைத் தந்திருவுள்ளத்தே
யிருத்தும் பரமன் * இராமாநுசனெம் மீட்டினே.

வகுத்தத்தை யுண்டு பண்ணக்கூடிய பாஹ்ய விஷயங்களைப்பற்றின அஜ்ஞானமாகிற இருளைப் போக்குவதற்காக நமது குலத்தலைவரான பொய்கையாழ்வார் முற்காலத்தில் வேதாந்தங்களிற் பதிந்து கிடக்கும் பொருள்களையும் செந்தமிழ்ச் சொற்களையுங்கூட்டி இரண்டையும் ஒன்றுசேர ஒருதிரியாக்கி ஜ்வலிக்கச் செய்த(முதல் திருவந்தாதியாகிற)திருவிளக்கைத் தனது திருவுள்ளத்தே வைத்துக் கொண்டிருப்பதன் மஹாபைபவசாலியான எம்பெருமானார் நமக்கு ஸ்வாமி. ... *

9. இவ்வாழ்க்காற்று மிதபத் திருள்கெட * ஞானமென்னும்
நினைவிக்கேற்றிய பூதத்திதவடி தான்கள் * நெஞ்சத்
துறையிற் பதப்படு மிராமாநுசன் புகழோதும் நல்லோர்
மனநிலைக்காத்து * இப்பாண்டியத்திற் மன்ன வைப்பவரே.

ஸ்ர்வ ஸ்வாமியான எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்கு உபகரணமான ஹ்ருதயத்திலுள்ள அஜ்ஞானமாகிற அந்தகாரமானது நசிக்கும்படியாக ஞானமாகிற பூர்ண தீபத்தைப் ப்ரகாசிப்பித்தருளி இரண்டாந் திருவந்தாதியை அருளிச் செய்த பூதத்தாழ்வானுடைய திருவடிகளைத் தமது திருவுள்ளத்திலே சாச்வதமாக ஸ்தாபித்து (அவற்றையே) அநுபவிக்கின்ற எம்பெருமானுருடைய திவ்ய குணங்களை இடைவிடாது அநுஸந்திக்கின்ற விலக்ஷண புருஷர்கள்தாம் இப்பூமண்டலத்திலே வேதங்களை ரக்ஷித்து என்றைக்கும் அழிவில்லாதபடி ப்ரதிஷ்டாபனம் பண்ணவல்லவர்கள். ... *

10. மன்னிய பேரிருள் மாண்டபின் * கெட்டும் மாமலரான்
தன்னுஞ் மாயனைக் கண்டமை காட்டும் * தமிழ்த் தலைவன்
யென்னடி போற்று மிராமாநுசன் கன்பு பூண்டவர்தான்
சேன்னியற் சூழும் * திருவுடைய ரென்றுஞ் சீரியரே.

ஒருவராலும் போக்க முடியாதபடி நிலைத்து நின்ற (அஜ்ஞானமாகிற பெருத்த இருளானது முற்பட்ட ஆழ்வார்களிருவரும் ஏற்றின திருவிளக்காலே) நன்றாக நீங்கின பின்பு, திருக்கோவலூரில் ஆயனரைப் பிராட்டியோடுகூட தாம் ஸேவித்தபடியை (‘‘ திருக்கண்டேன் ’’ இதயாதி ப்ரபந்த முகத்தாலே) வெளியிட்டருளின தமிழ்க்குத் தலைவரான பேயாழ்வானுடைய அழகிய திருவடிகளைப் புகழுவவரான எம்பெருமானார் திறத்தில் பக்தியையுடையவர்களினது திருவடிகளை சிரோ பூஷணமாகக் கொள்ளுஞ் செல்வமுடையோர்தாம் என்றைக்கும் ஸ்ரீமான்கள்.

11. சீரியநான்மறைச் செம்போருள் * செந்தமிழா லளித்த
பொய்யுட்புகழ் பாண்பெருமான் * சரணும் பதுமத்
தாமிரப்பெயர் மிராமாநுசன் தன்னைச் சார்த்தவர்தம்
காரியவன்மை * என்னுல் சொல்லொறுதிக் கடலிடத்தே.

சிறந்த நாவேதங்களிலுள்ள செவ்விய பொருள்களை அழகிய தமிழிப் பாசுரங்களினால் அருளிச்செய்தவரும் பூமியெங்கும் பொருந்திய புகழையுடையவருமான திருப்பாணுழுவாருடைய திருவடிகளாகிற தாமரைப் பூவாலே அலங்கரிக்கப் பட்ட திருமுடியையுடையரான எம்பெருமானாரை ஆசிர்யமாகப் பற்றினவர் களுடைய சதுஷ்டாந வைலக்ஷணயமானது கடல் சூழ்ந்த தீவுகளில் (இப்படிப் பட்ட வைபவமுடையதென்று) என்னால் சொல்லித் தலைக்கட்ட முடியாதது.

**12. இடங்கொண்ட கித்த மழிநாக்கிறவன் * இளையபாடிபோ
தும்புதிவழத் திராமாநுசன் * அம்பொற்பாத மென்றும்
கடங்கொண் டிறைஞ்சும் திருவிவர்க்கன்றிக் காதல்செய்யாத்
தீடங்கொண்ட நுனியர்க்கே * அடியேனன்பு பெருகே.**

பூமியெங்கும் வியாபித்த கித்தையையுடையரான திருமழிசெப்பிரானுடைய உடம்பாதாரவித்தங்கள் குடிகொண்டிருக்கப்பெற்ற திருவுள்ளத்தையுடையரான எம்பெருமானுடைய மிகவும் அழகிய திருவடிகளை எக்காலத்திலும் இதுவே நமக்கு ஸ்வரூபமென்கிற புத்தியோடே ஆசிரயிக்கையாகிற செல்வத்தையுடையரான மஹான்களுக்குத் தவிர மற்றவர்களுக்கு அன்பு பூண்டிராத மிக்க உறுதியுடையரான ஞானிகளுக்குத்தான் அடியேன் பக்தனுயிருப்பேன். ... *

**13. பெய்யும் பசுத்துவவத் தொழின்பாடினும் * செந்தமிழ்
பெய்யும் பசுத்துழின்பாடினும் * பேராத சீரங்கத்
தையன் கழற்கனியும் பரந்தானன்றி ஆதரியா
பெய்யன் * இராமாநுசன் பரணாகத் வேறெனக்கே.**

(தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாராகிற தம்மாலே) செய்யப்பட்டதாய் பசுமை தங்கிய திருத்துழாய் மயமாய் வேலைப்பாடுகளையுடைத்தான பூமலைகளையும் அழகிய தமிழ்ப்பாஷையிலே உண்டாக்கப்பட்டதாய் வேதஸத்ருசமான திருமலை திருப்பாள்ளியெழுச்சியென்கிற திவ்யப்ரபத்தங்களாகிற சொல்மாகைகளையும் நித்ய ஸித்தமான கல்யாண குணங்களையுடையரான ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளிலே சாத்தினவரான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாராகிற பெரியவருடைய திருவடிகளைத் தவிர மற்றொன்றையும் விரும்பாத ஸத்யசீலரான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை அடியேனுக்கு விலக்ஷணமான ப்ராப்ய வஸ்துவாம். ... *

**14. கதிக்குப்பதறி * வெங்காளரங் கல்லுங் கடலுமெல்லாம்
கொதிக்கத் துட்டுப்பூர் தொண்டையாற்றேன் * கொல்காவலன்றொன்
பதித்துங்கைக் கவியடும் பெரியவர் பாதுக்களை
துதித்துப்பரன் * இராமாநுச னென்னைச் சோர்விலனை.**

குலசேகரப் பெருமானாலே அருளிச்செய்யப்பட்டதாய் சாஸ்திரச் சொற்கள் அமையப்பெற்றதான பெருமான் திருமொழிப்பாசுரங்களைப் பாடுகின்ற பெரியோர்களது திருவடிகளையே ஸ்தோத்ரம் செய்பவராய் உத்க்ருஷ்டரான எம்பெருமானார் என்னை விட்டு திக்குகிடுகில்லை; (ஆதலால்) ப்ராப்ய லாபத்துக்காக விரைந்து அத்யுஷ்ணமான காடுகளிலும் படைகளிலும் கடல்களிலும் நின்று கொண்டு எல்லா அவயவங்களும் கொதிக்கும்படியாகத் தபஸ்ஸு பண்ணும் ஸ்வபாவத்தை விட்டொழித்தேன். ... *

**15. சோராதகாதல் பெருஞ்சுழிப்பால் * தொண்டையாடி யொன்றும்
பாராதவையிப் பல்லாண்டென்று காப்பீடும் * பாசுரபாடிநாதன்
பேராத வுள்ளத் திராமாநுசன்றன் மிறங்கியசீர்
சாராபரிசைச் சேரேன் * எனக்கென்ன தாழ்வினியே?**

ஒருநாளும் குறைவுபடாத ப்ரேமத்தில் பெருஞ்சுழிப்படுகையாலே நித்ய னான எம்பெருமான் படியைச் சிறிதும் நிறுப்பியாமல் அவ்வெம்பெருமானை நோக்கி பல்லாண்டு பல்லாண்டென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையே நித்ய ஸ்வ பாவமாகவுடையரான பெரியாழ்வாருடைய திருவடிகள் விட்டகலாத திருவுள் ளத்தை யுடையரான எம்பெருமானுடைய மிக்க திருக்குணங்களை தங்களுக்கு அநுபாவ்யமாகக் கொள்ளாத மதுஷயர்களைப் பற்றமாட்டேன் ; இப்படிப்பட்ட உறுதி பிறந்த பின்பு அடியேனுக்கு என்னகுறை? ... *

16. தாழ்வொன்றில்லா மறைதாழ்த்து * தாரமுதுங் கலியே
ஆள்கின்றநான் உத்தவித்தவன் காண்மின் * அரங்கமௌலி
சூழ்கின்ற மாலையைச் சூழ்ந்தொடுத்தவன் தொன்முனாள்
வாழ்கின்றவள்ளல் * இராமாநுச னென்னும் மாமுனியே.

ஸ்ரீரங்கநாத பூசாரி திருமுடியிலே சாத்தக்கடவதான பூமாலையைத் தனது திருத்தலிலே அணிந்து வாஸிதமாக்கிக் கொடுத்தவளான ஆண்டா ளுடைய அவ்யாஜமான அருளாலே வாழ்பவரும் உதாரருமான ஸ்ரீராமாநுஜ முனியானவர் (எப்படிப்பட்டவரென்றால்) ஒரு குறையுமில்லாதிருந்த வேதமானது (குத்ருஷ்டிகளாலே) இழிவுபெற பூமியெங்கும் கலியே ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற காலத்திலே இங்கே வந்தவதரித்து (அந்த வேதத்தை உத்தரிப்பித்து உலகத்தை) ரக்ஷித்தருளினவர். ... *

17. முனியார் ஸுயங்கன் * இயங்கன் பெய்த்தியுங்
கனியார்மனம் கன்னமங்கை நின்றனை * கலைபரவும்
தந்திரமாய்த் தன்ம பிழியைத் நீலன்றனக் குலகி
விரியானே * எங்க ளிராமாநுசனை வந்தெய்தினே.

ஸகல சாஸ்த்ரங்களாலும் துதிக்கப்படுகிற அத்விதீயமான மத்தகஜம் போன்ற திருக்கண்ணை மங்கையிலே நிற்கும் பத்தராவிப் பெருமானைக் குறித்து இவ்வுலகில் ஸம்ஸார தாபஹரமான திவ்யப்ரபந்தத்தைச் செய்தருளின திருமங்கையாழ்வார் பக்கல் ப்ரேமமுடையவராய் எங்களுக்குத் தலைவரான எம்பெருமானாரை வந்து பணிந்த மஹான்கள் தாபத்ரயம் செறிந்தாலும் வருத்தப் படமாட்டார்கள் ; ஸுகங்கள் செறிந்தாலும் களிப்படையமாட்டார்கள். ... *

18. எய்தற்கரிய மறைகளை * ஆயிர மிந்திரிபுற
செய்தற்குலகில் வருஞ் சாபமனை * தீவதாழ்வே
பெய்தற்குடைய பெரியவர் சீரை யுயிர்கொண்டவர்
உய்தற் குதவும் * இராமாநுசனெம் உய்யுனியே.

அதிகரிக்க முடியாத (அளவற்ற) வேதங்களை இனிய தமிழாகிய ஆயிரம் பாசுரங்களினால் அருளிச்செய்வதற்காக இவ்வுலகில் வந்துதித்த நம்மாழ்வாரை தமது ஹ்ருதயத்திலுள்ளே த்யானிப்பதற்கு இணங்கின ஸ்ரீமதுரகவிகளுடைய ஜ்ஞாநாதி குணங்களை ஸகலாத்மாக்களும் உஜ்ஜீவிக்குமாறு உபகரித்தருளா நிற்கிற எம்பெருமானார் எமக்கு உற்றதுணை. ... *

19. உறுபெருஞ் செவ்வரத் தந்தையுந் தாயும் * உயர்த்துயிர்
பெய்தியுயிர்கள் நாதனும் * மாறன் விளங்கியசீர்
நெறிதருஞ் செந்திரியுடையே யென்றித் தனிநீர்தோர்
அறிதரநின்ற * இராமாநுச னெனக் காரரதே.

சிறந்த பெரிய ஸம்பத்தும் மாதா பிதாக்களும் ஸதாசார்யனும் மணம் மிக்க பூவைப் பிறப்பிடமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியாருக்குக்கொழுநன ஸர்வேச் வரனும் (ஆகிய எல்லாம்) நம்மாழ்வார் (தமக்கு) ப்ரகாசித்த பகவத் குணங்களின் அடைவே அருளிச்செய்த செந்தமிழ் வேதமேயென்று இப்பெரிய உலகிலுள் ளார் யாவரும் அறியும்படி நின்ற எம்பெருமானார் அடியேனுக்கு பரமபோக்யர். ... *

20. ஆரப்பொழில் தென்புறங்கிளர் * அழகத் திருவாய்
சுரத்தமிழ் விளையுமாந்தோர்த்து * இவியவர்த்து
சீரார்பயன்றுய்யுத் சீவகொள் நாதரவிய நெஞ்சால்
வார்ப்புறம் * இராமாநுச னென்றன் மாநிதியே.

சந்தனச் சோலைகளையுடைய அழகிய திருக்குருகிலே (அவதரித்த) மஹோபகாரமான ஆழ்வாருடைய பரமபோக்யமான திருப்பவளத்தில் பிறந்த ஈரச் சொல்லாகிய திருவாய்மொழியின் இசையை அறிந்தவர்களுக்கு இஷ்டர்களாய் யிருப்பவர்களுடைய குணங்களை அப்பயஸித்து ஸத்தை பெறும் சீலத்தையுடைய ரான நாதமுனிகளைத் தம் திருவுள்ளத்தாலே அபிநிவேசத்தோடு அனுபவிக்கின்ற எம்பெருமானார் எனக்கு அகஷயமான நிதி. ... *

21. நிதிகளையெழுதி முகிசென்று * நீசர்தம் வார்ப்புறத்
துதித்தறவகற் றுவங்கிற்றியே வினி * துன்புறத்
எதக்கிறவன் யமுனைத் துறைவ வினோடியார்
கற்பெற்றுடைய * இராமாநுச னென்றன் கத்தானே.

பரிசுத்தமான அனுட்டானமுடைய யதிகளுக்கு உலேவரான ஆவவந் தாருடைய உபய பாதங்களாகிற ப்ராப்யத்தை பெற்று (அதனாலே) உலகத்தார்த் கெல்லாம் ஸ்வாமியாய் நுக்கிற எம்பெருமானார் என்னை ரசமிக்கோரை; (அந் து) பின்பு இனிமேல், “நிதிகளை வர்ஷிக்கிற மேகமே!” என்று ஸ்தோத்திரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு இவ்வுலகத்தில் நீசராயிருப்பவருடைய வாசலைப் பற்றி நின்று வருந்தமாட்டேன். ... *

22. கார்த்திகையாறுங் கிழகத்தாறுங் * களலும் முக்கன்
சூர்த்தியும் மோடியும் வெப்பும் முதுகீட்டு * முவுலகும்
பூத்தவனேயென்று போற்றிட வானன் பிழைபொறுத்த
நித்திரையெழ்தும் * இராமாநுச னென்றன் சோவைப்பே.

ஸுப்ரஹ்மண்யனும் கணபதியும் (அவர்களுக்குத் துணையாய் வந்த) அக்நியும் சிவனும் துர்க்கையும் ஜீவரதேவதையும் முதுகுகாட்டி ஓடிப்போன பின்பு (அநந்யகதியான பாணஸூரணுவன்) “மூன்று உலகங்களையும் திருநாடிக் கமலத்திலே உண்டாக்கின பெருமானே!” (என்னைக் காத்தருள்) என்று போற்ற (அந்த) பாணஸூரனுடைய அபராதத்தைக் கடிமித்தருவின பாவநன ஸர்வேச் வரனே நித்யம் துதிக்கின்ற எம்பெருமானார் எனக்கு ஆபத்தம்.

23. வைப்பாய வார்ப்புறவன்று * நல்லன்பர் மனத்தகத்தே
எப்போதும் வைக்கு மிராமாநுசனே * இந்நிதத்தி
ஹப்பாசித அகலி? பொன் வஞ்ச நெஞ்சில் வைத்து
மப்போதும் உருத்தவன் * என்னுந் தவன் மையுருக்கே?

விடக்கண பக்தியுடையவர்கள் “எம்பெருமானார்தாம் நமக்கு ஆபத் தகமான அகஷயதம்” என்று கொண்டு தங்கள் ஹருதயத்திலே எப்போதும்

த்யாநிப்பதற்கு விஷயமான எம்பெருமானாரை இந்தப் பெரிய வுலகத்திலே ஒப்பற்ற மஹாபாபியான அடியேன் (என்னுடைய) க்ருத்ரிமமான நெஞ்சிலே வைத்து ஸர்வகாலமும் ஏத்தா நின்றேன் ; மிகப் பெரிய அவரை நீசனாகிய நான் வாழ்த்துகையாகிற இது அவ்வெம்பெருமானுருடைய சிறந்த கீர்த்திக்கு என்னகுமோ? [அவத்யமாமோ?] ... *
... *
... *

24. மொய்த்துநீந் தீவினையார் பல்லுடல்தோறும் மூத்து * அதனால்
வயிற்றொழிந்தேன் முனதாங்கினவன் * இன்று கண்டுயர்ந்தேன்
மொய்த்தவர் போற்றும் புனைச்சமயங்கள் தீவந்தவியக்
கொடுத்தவர்களுனத்து * இராமாநுச னென்னும் கார்த்தவீரவே.

கீழ்க்கழிந்த அநாதிகாலமெல்லாம் பலபல சரீரங்கள் தோறும் ஆத்மாவை மொய்த்துக் கொண்டிருக்கிற அதிக்குரமான கர்மத்தாலே கிழத்தனம் வருமளவும் வாஸஞ்செய்து அத்தாலே மிக்க பரிதாபமடைந்தேன் ; கபடமான அநாதை மனங்களை நடத்திப் போருகிற நீச மதஸ்தர்கள் இந்நிலவுலகத்திலே வேரற்றொழியுப்படி நிரஸித்தருளின உண்மை ஞானமுடையரான எம்பெருமாகுகிற காளமேகத்தை இன்று அடியேன் ஸேவிக்கப் பெற்று சிறந்தவனானேன். ... *
... *

25. காரேய் கருணை யிராமாநுச * இக்கடவிடத்தில்
ஆரே யறிபவர் தீயப்பயிற்சன்மை * அஞ்ஞந்து
நேரேயுறவிடம் நான் தீயென்னை மற்றுறவிடம்
சீரேயுறிக்குறியாய் * அந்நிலத்தில் தீக்கிக்குமே.

மேகத்தையொத்த கருணையையுடைய எம்பெருமானாரே! அடியேன் துக்கங்களுக்கு நேரே வாஸஸ்தானமாயிருப்பவன் ; இப்படிப்பட்ட அடியேனை தேவரீர் தாமாகவே ஸ்வீகரித்தருளின பின்பு தேவரீருடைய கல்யாண குணங்களே ஆத்மாவுக்குத் தாரகமாய் அடியேனுக்கு இன்று ரஸியா நின்றது ; தேவரீருடைய க்ருபையின் ஸ்வபாவத்தை கடல் சூழ்ந்த இப்பூமண்டலத்தில் அறியக் கூடியவர்கள் ஆருளர்? அந்நிலத்தில். ... *
... *

26. நீக்குற்றகீர்த்தி யிராமாநுசனை * என்னைப்படி
மொய்க்குற்றம்நீக்கி விளங்கிய மேகத்தை * மேவும் நல்லோர்
எக்குற்றவாள் ரெதுமிறப் பெருமன்னாக நின்றோர்
அக்குற்ற மப்பிறப்பு * அந்நிலத்தில் நன்மைப்புகொள்ளுமே.

என்னாலே செய்யப்பட்ட வினையாகிற நிலைநின்ற தோஷங்களைப் போக்கி (இவனுடைய தோஷங்களைப் போக்கப் பெற்றோ மென்னும் மகிழ்ச்சியாலே உஜ்வலரான பரம உதாரராய் திசைகள் தோறும் விரிந்த புகழை யுடையரான எம்பெருமானாரை பொருந்தியிருக்கின்ற விலகணர்கள் யாதொரு குற்றத்தையுடையராகவும் யாதொரு ஜன்மத்தை யுடையராகவும் யாதொரு சரிதையை யுடையராகவும் முன்பு நின்றார்களோ, அந்தக் குற்றமும் அந்த ஜன்மமும் அந்த சரிதையுமே நம்மை அடிமைப்படுத்திக் கொள்ளவற்று. ... *
... *

27. கொள்ளக் கூறுவற்றிவன் * கொழுந்துவிட் டோங்கியவுள்
வள்ளற்றளத்தினுல் வல்வினையேன் மனம் நீபுகுந்தாய் *
வென்னைச் சுடர்விநீரன் பெருமேன்மைக் கிழுக்கிதென்று
தன்னுற்றிரங்கும் * இராமாநுசனென் தனி தென்பாரே.

எம்பெருமானாரே!, கொள்ளக் கொள்ளக் குறையாமல் தானே விளங்கி மேன்மேலும் இளகிப் பதித்து வளர்ந்திருப்பதான தேவரீருடைய ஓளதார்ப் குணத் தாலே மஹா பாபியான எனது நெஞ்சிலே (தேவரீருடைய பெருமை பாராதே) வந்து புகுந்தருளிற்று; (வளர்ஷ்டன் சண்டாள க்ருஹத்தில் புகுந்தாற்போலே) புகுந்தவீது. பரிசுத்தமாய் விளங்கா நின்றுள்ள தேவரீருடைய பரபாவத்திற்கு அவத்யாவஹம் என்று எனது துணையற்ற நெஞ்சானது தளர்ந்து ஈடுபடா நின்றது.

28. நெஞ்சிக்கறிகொண்ட கஞ்சனைக் காய்ந்தநிலன் * நங்கள்
பஞ்சித்திருவடிப் பீனினதன் காதலன் * நம்முடைய
வஞ்சிக்கிய விராமாநுசன் புகழ்நீறி யென்வாய்
கொஞ்சிப் பாவநிலை * என்னவாய்நீன்று கூடியதே.

நெஞ்சிலே கல்மஷத்தையுடையனாய்க்ருந்த கர்ஸனை முடித்த ஹேயப் ப்ரத்யநிகனாய், ஆச்சரிதர் பக்கல் அபிமாநமுடையளாய் பஞ்சுபோல் மெல்லிய திருவடிகளை யுடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனான கண்ணபிரானுடைய திருவடிகளை ஆச்சரித ஆத்மாபஹாரக் கள்வர்களுக்கு துரல்பரான எம்பெருமானுருடைய குணங்களை யொழிய (பெருந்திறை) என் வொக்கானது குலாவி ஏத்தமாட்டாது; இன்று (எனக்கு) தேர்ந்த வாழ்ச்சியானது ஆச்சரியமானது. ... *
... *
... *

29. கூட்டும் விதியென்று கூடுங்கொலோ? * நம்முடைய
பயிற்சிப் வேதப்படித்தமிழ் தன்னாத் * நம்முடைய
விருந்தினர்வந்த விராமாநுசன்புகழ் பெய்யுமாந்தோ
நீட்டங்கத்தினர் * என்னிடங்கள் கண்டிப்ப தென்போ.

நம்முடைய பாசுரங்கள் என்று ப்ரஸித்தமாய் வேதரூபமாய் செந்தமிழ் பிடுங்கித் திருவாய்மொழியை தம்முடைய பக்தியாகிற மாளிகையிலே ஸ்தாபித்தருளிய எம்பெருமானுருடைய கல்யாண குணங்களை உள்ளபடி அறிந்திருக்குமவர்களுடைய கோஷ்டிகளை என் கண்களானவை ஸேவித்து ஸூகிக்கும் படியாக அமைக்கவல்ல (அவருடைய) க்ருபையானது என்றைக்கு வாய்க்குமோ?

30. இன்பத்தரு பெருவிவந் தெய்வீனன்? * என்னிறந்த
துன்பத்தரு நியம்பல சூழிலென்? * தொய்யுடிக்
மன்பய்யுடிக் கிறையவன் மாயனை மொழிந்த
அன்பனனகன் * இராமாநுச னென்னை பாடினான்.

‘அநாதியான இவ்வுலகத்தில் நித்யரான எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் சேஷியானவன் விஷ்ணுவோ, என்று (ஸ்ரீபாஷ்ய முகத்தாலே) அருளிச்செய்த பரமகாருணிகராய் நிர்ந்தோஷரான எம்பெருமானார் என்னை அடிமைகொண்டருளினார்; (ஆன பின்பு) ஆநந்தரவஹமான மோகனம் வந்து எரித்தித்தாலென்ன? அளவற்ற துக்கங்களைத் தருகிற பல நரகங்கள் வந்து சூழ்ந்து கொண்டால்தான் என்ன? ... *
... *
... *

31. ஆண்டுக்கநாள் திங்களாய் * நிகழ்காலமெல்லாம் மனமே!
ஈண்டுபயோவிகள் தோய்யுடிகை * இன்றோ ரென்னின்றியே
காண்டரு தோளன்னல் தென்னத்திழார் *
பூண்ட வன்பாளன் * இராமாநுசனைப் போருத்தினமே.

நெஞ்சமே !, நாள்களாகவும் மாதங்களாகவும் வருஷங்களாகவும் (இப்படி) நடந்து செல்லுகிற ஸர்வ காலங்களிலும் திரண்டு பலவகைப்பட்ட யோனிகள் தோறும் தட்டித் திரிந்த நாம், இன்று ஒரு நினைவு மில்லாதிருக்கச் செய்தே (அகஸ்மாத்தாக) கண்ணாரக் காணத்தக்க தோள்களையுடைய ஸ்வாமியான பேரருளாளனுடைய திருவடிகளில் அன்பு பூண்ட எம்பெருமானாரைச் சேரப் பெற்றோம். (என்ன பாக்கியம்!) ... *
...

32. பொருந்தியதேகம் படைபுத்தியும் புகழும் * நல்ல
திருந்தியதுவழி செல்வழிச் சேரும் * செலுக்கியார்
வருந்திய நூலத்தை வண்ணமில் வந்தெடுத்தவித்த
அடுத்தவர் * எங்க ளிராமாநுசனை யடைபவர்க்கே.

தரும நெறியைத் திரஸ்கரிக்கின்ற கலியினாலே துக்கப்பட்ட பூமியை தமது நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே வந்து உத்தரித்து ரக்ஷித்தவரும் சரணாகதியென்கிற அரிய தபஸ்ஸை அநுஷ்டித்தவரும் எமக்கு ஸ்வாமியுமான எம்பெருமானாரை ஆச்ரயிக்கு மவர்களுக்கு ஸ்வருபாநு ரூபமான தேவஜன்மம் கூடிவரும் ஜிதேந்த்ரியத்வமாகிற பலமும் கீர்த்தியும் பரம விலக்ஷணமான அறிவும் பக்தியாகிற ஸம்பத்தும் தானே வந்துசேரும். ... *

33. அடையார்கமலத் தலர்மகள் கேள்வன் * நெய்யுடைய
படையோடு நாந்தகரும் படர்தண்டும் * ஒன்சாங்கவிலும்
புடையார் புரிவங்கழ மிந்தப்பூதலம் பட்டத்தென்று *
இடையே யிராமாநுச யுகியென விந்நிலத்தே.

தளங்கள் நெருங்கிய தாமரைப் பூவிற் பிறந்த பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்லபனான எம்பெருமானுடைய திருக்கையிலே (விளங்கா நின்ற) திருவாழியென்கிற திவ்யாயுதத்தோடே நாந்தகவாளும் ரக்ஷணத்தொழிலிலே பரந்திரா நின்ற கதையும் அழகிய ஸ்ரீசார்ங்கமென்கிற விலும் 'ஒரு பக்கத்துக்குத் தானே ஆபரணமாய்ப் போரும்படியான அழகிய ஸ்ரீபாஞ்ச ஐநயமும் (ஆக இப்பஞ்சாயுதாழ்வார்கள்) இந்தப் பூமியை ரக்ஷிக்கைக்காக இப்பூமண்டலத்திலே எம்பெருமானார் பக்கலிலே ஆயினார். ... *

34. நிலத்தைச் செறுத்தல் ஆய் நீசக்கலியை * நீயாப்பிய
பெருந்தைச் செறுத்தும் பிறக்கெழிவே * என்னைவினாநென்
புலத்தில் பொறித்த வட்டத்தென்போ பொறுக்கெயின்
நலத்தைப் பொறுத்தது * இராமாநுசன்தன் தயம்புகடே.

எம்பெருமானுருடைய கல்யாண குணங்களானவை பூலோகத்தை ஹிம்ஸித்துத் தின்கிற நீசனான கலிபுருஷனுடைய இவ்வளவென்று நினைக்க முடியாதபடி அளவற்றதான பராக்ரமத்தைத் தொலைத்தவளவிலும் பிரகாசிக்க வில்லை; (பின்னை எப்போது பிரகாசித்தன? என்னில்:) என்னாலே செய்யப் பட்ட பாவங்களை யமலோகத்திலே எழுதிவைத்த அந்தப் புஸ்தகக் கட்டுகளை கொளுத்திவிட்ட பின்பு விளக்கம் பெற்றன. ... *

35. நயவே தெருநெய் நானிலத்தே * கலையிடத்தைப்
புயலே யெனக்கவி போற்றிசெய்யேன் * பொன்னரங்கமென்னில்
மயலேயெனது மிராமாநுசன் மன்னு மாமல்த்தா
ளயரேன் * நெய்யென்னை யென்னாறின நாய்ப்புகடே.

வேறொரு தெய்வத்தை விரும்பமாட்டேன் ; இவ்வுலகில் சில நீச மனிதர் களைக் குறித்து 'மேகம்போலே வர்ஷிக்கிற உதாரனே!' என்று (அதிவாதமாகச்) சொல்லி கவிகள் கட்டி ஸ்தோத்ரம் செய்யமாட்டேன் ; 'திருவரங்கம்' என்று சொன்னவாறே அளவற்ற வ்யாமோஹத்தை யடைகின்ற எம்பெருமானுடைய பொருந்திய சிறந்த திருவடித் தாமரைகளை மறக்கமாட்டேன் ; (ஆனபின்பு) கொடிய பாவங்கள் என்னை இன்று முதலாக எப்படி ஆக்ரமிக்கக்கூடும்? ... *

36. அடக்கொண்ட நேமிய றுருயிர்நாதன் * எம்பெருமான்
கடக்கொண்ட வொன்பொருள் கண்டளிப்ப * பின்னுங் காசினியோர்
தூதர்தான் ஸீர்த்திடத்தானு மெவ்வொன்பொருள் கொண்டாடின்
படருங்குணன் * எம்மீராமாநுசன் படியிதுவே.

(ஆசிரித விரோதிகளை அழிக்கவல்ல) மிடுக்கையுடைய திருவாழியை ஏந்தினவனாய் ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும் சேஷியான எம்பெருமான் அர்ஜுநனுக்கு ஸாரதியாயிருந்த அச்சாலத்தில் வேதங்களாகிற கடலில் மறைந்து கிடந்த நல்ல அர்த்தங்களை ஆராய்ந்து கீதாபுலமாக) உபதேசிக்க அதற்குப் பின்பும் பூமியிலுள்ள வர்கள் ஸம்ஸார துக்கத்தில் அழுந்திக்கிடக்க (எம்பெருமானாகிற தாமும்) (முன்பு ஸர்வேச்சரனருளிச்செய்த) அந்தச் சிறந்த அர்த்தங்களைக்கொண்டு அந்த ஸம்ஸாரிகளைப் பின்தொடரும் சீவமுடையார் ; அஸ்மத் ஸ்வாமியான எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவம் இது. ... *

37. படுகொண்ட கீர்த்தி யிராமையணமென்கிற பக்தி
குடிகொண்ட கோயிலிராமாநுசன் குணங்கூறும் * அன்பர்
கடிகொண்ட மாமலர்த்தான் கர்த்தவ்யம் களியுந்நல்லோ
படுகொண்டு கொண்டுசுத்து * என்னையு மாளவர்க்காக்கிரே.

உலகமெங்கும் பரந்த புகழையுடைத்தான ஸ்ரீராமாயணமென்கிற பக்தி ஸமுத்திரம் நியவாஸம் பண்ணுகிற தவ்ய ஸ்தானமாயிருக்கிற எம்பெருமானு டைய திருக்குணங்களைப் பேசுகின்ற பக்திமான்களுடைய மணம் மிகுச்சிறந்த பாதாரவிந்தங்களில் நெஞ்சு பொருந்தி ஸ்நேஹித்திருக்கிற மஹாநாடாவர்கள் (இவ்வாதம் வஸ்துவானது உடையவர்க்கு சேஷப்பட்டதென்கிற) மூலப்பொருளைத் தெரிந்து கொண்டு ஆதரித்து அடியேனையுந் அவ்வொம்பெருமானுர்க்கு ஆட்படுத்தினார்கள். ... *

38. ஆக்கியடிமை நீடிப்பித்தோ யென்னையின்று * அவமே
போக்கிப் புறத்திட்ட தென்பொருளாய்வு? * புண்ணியந்தம்
வாக்கிந்நிரா விராமாநுச தின்னருளின் வண்ணம்
நோக்கிற் றேரீவரிதான் * உபாபித்த புண்பொருளை

(ஸ்வாமிந்!) (தெடுநாளாக அஹங்காரியாய்க்கிடந்த) என்னை இன்றைத் தினத்தில் ஒரு பொருளாக்கி சேஷத்வத்தில் நிலை நிறுத்தினீர் ; இன்று இப்படி செய்தருளின தேவரீர்) முற்காலமெல்லாம் வீணாகப்போக்கி விட்டிருந்த தள்ளி விட்டு வைத்தது என்னநிமித்தமாக? (தேவரீரை இடைவிடாது அநுபவிக்கும்) பாக்கியசாலிகளுடைய வாக்கை விட்டுப் பிரியாத எம்பெருமானாரே ! தேவரீருடைய திருவருளிருக்கும் பரிசு நோக்குமளவில் அறிய முடியாததாயிரா நின்றது ; இந்த ஸுக்ஷ்மமான விஷயத்தை தேவரீரே அருளிச்செய்துள்ளீர்

39. பொருளும் புதர்வுந் பூமியும்* பூங்குழலருமென்றே
மருள்கொண்டினைக்கும் நமக்கு நெஞ்சே! * எந்தெந்தோமோ?
இருள்கொண்ட செத்தெய்துற்றித் தன்னிறல் பெரும்புகழே
தெருளுந் தெருள்தந்து* இராமாநுசன் செய்யும் போங்களை.

தர்வயம் என்று சொல்லிக்கொண்டும் புத்திரர்கள் என்று சொல்லிக்
கொண்டும் கேஷத்ரமென்று சொல்லிக்கொண்டும் அழகிய குழையுடைய ஸ்திரீகள்
என்று சொல்லிக்கொண்டும் (அர்த்த புத்திராதிகளையே விரும்பி) அறிவு கெட்டு
வருந்திக் கொண்டு கிடக்கிற நமக்கு அஜ்ஞாநத்தோடு கூடிய க்ருமான
துக்கங்களை போக்கடித்து தம்முடைய முடிவில்லாத சிறந்த கல்யாண குணங்
களையே சிந்திக்கக் கடவதான ஞானத்தை அளித்தருளி எம்பெருமானார் செய்கிற
கேசுமங்களானவை ஓ மனமே! மற்ற பேர்களுக்குச் செய்கிற மாதிரியோ?
[அல்ல; விலகாணம் என்றபடி] *

40. போதல்நீதிப் பொருள்த் தருமமும்* சீரியநத்
காமமுமென்றவை நான்கென்பர்* தான்நினைவ் வண்ணந்தே
ஆமதுகாம மறம்பொருள் வீடிதந் தென்றுநித்தான்
வாமனன் சீவன்* இராமாநுசன் சித்தாப்பாடியே.

(அனைவர்க்கும்) கேசும ரூபமான சிறந்த மோகும் அர்த்தமும் தர்மமும்
மிகவுஞ் சிறந்த காமமும்-ஆக இப்படி சொல்லப்பட்டுள்ள இவை நான்கு
புருஷார்த்தங்கள் என்று (வைதிகர்) கூறுவார்கள் இந்த நான்கு புருஷார்த்தங்களுள்
காமமாவது எம்பெருமான் விஷயத்திலேயே உண்டாமது; தர்ம அர்த்த மோகும்
கள் மூன்றும் இந்தக் காம புருஷார்த்தத்திற்கு சேஷபூதங்கள் என்று வாமநா
வதாரம் செய்த பெருமானோடு ஒத்த சீலத்தை யுடையரான எம்பெருமானார்
இவ்வுலகத்தில் அருளிச்செய்தார்.

41. பன்மீசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து* எங்கள் மாதவனே
தன்னுந்நிற்கிலும் காணகில்லா* உலகோர்க ளெல்லாம்
அண்ண விராமாநுசன் வந்துதோன்றிய வம்பொழுகே
தன்னுந் ஞானத் தலைக்கொண்டு* நாரணற்காயினரே.

நமக்கு நாதனான திருமால்தானே இப்பூமியிலுள்ள (மறுஷ்யாதி) யோனி
கள் தோறும் அவதரித்து, எல்லாருடைய கண்ணுக்கும் தன்னை இலக்காக்கிக்
கொண்டு நின்ற விடத்திலும் (அவனை நம்முடைய நாதனென்று) காணமாட்
டாதிருந்த இவ்வுலகத்தாரெல்லாரும் ஸர்வவல்லாமியான எம்பெருமானார் இங்கே
வந்தவதரித்தவுடனே பெறுதற்கரிதான ஞானம் அதிகரிக்கப்பெற்று
ஸ்ரீ மந்நாராயணனுக்கு சேஷப்பட்டனர்.

42. ஆயிநெய்யார் கொங்கை தங்கும்* அக்காதலன்றழந்தி
மாடிபெய்துநெய்விடுத்தா னின்று* மாமலரான்
நாயக னென்பாவுயிர்க்கும் நாத னாய்க்கொண்டித்
தூயவன்* தீதீராமாநுசன் தோஷென் கரந்தே.

லக்ஷ்மீபதியான பெரியபெருமாள் ஸகல ஆத்துமாக்களுக்கும் சேஷி
என்று உபதேசிப்பவரும் பரமபரிசுத்தரும் எவ்வகைக் குற்றமுமில்லாத வருமான
எம்பெருமானார், —(என்னசெய்தாரென்றால்) அழகிய ஆபரணங்களணிந்த ஸ்ரீத்

களுடைய கொங்கைத்தடத்தில் தங்கும் ஆசையாகிற சேற்றிலே அழுந்தி நசித்துப் போகிற என் ஆத்மாவை இன்று நிறேறுதுக க்ருபை பண்ணிவந்து உத்தரித் தருவினா.

43. காக்குத் திருவுரணர்வும் * சொல்லுபுகில் வாயமுதம்
பரக்கு ம்நுவின பற்றுவோடும் * படியுள்ளார் !
உரைக்கின்றன நுமக்களானருஞ்சீறு ருநகலிவத்
நூக்குப் பெருமை * இராமநுசனென்று சொல்லுமீனே.

இப்பூமியிலுள்ளவர்களே ! நான் உங்களுக்கு (ஒரு ஹிதம்) சொல்லுகிறேன் ; (என்னவென்றால்) தர்மமார்க்கத்தில் சிற்ற முடைத்தாய் ப்ரபலமான கலியை ஒட்டிவிடும் எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கள் ; (அப்படி சொன்னால்) பக்திப் பெருஞ்செல்வமும் ஞானமும் மேன்மேலும் பெருகும் ; அந்தத் திருநாமத்தைச் சொல்லத் தொடங்கும் போதே வாக்கிலே அம்ருதரஸம் வியாபிக்கும் ; மஹாபாபங்கள் அடியோடே போய்விடும்.

44. சொல்லித் தமீயோடு மூன்றும் * சுருதிகள் தானமுமீலை
யில்லா வறநெறியாவுத் தெரிந்தவன் * என்னுந்நீர்
நல்லாய்வு மிராமநுசன் திருநாமம் நம்பிக்
கல்லாக்கிடத்தோர் * ஏதுபெறென்று காம்ப்பேரே.

விசாலமான இப்பூமியிலுள்ளவர்கள், சொல்திரம்பிய இயல் இசை நாடகம் என்கிற ஒப்பற்ற முத்தமிழையும் நான்கு வேதங்களையும் கணக்கில்லாத தரும சாஸ்த்ரங்களையும் மற்றும் எல்லாக்கலைகளையும் அறிந்தவராயும், எண்ணமுடியாத குணங்களையுடையவராயும் ஸத்துக்களால் துதிக்கப்படுபவராய் திருநாமத்தை (என் வார்த்தையை) நம்பிக்கற்கின்றீர்கள் ; (ஸ்ரீராமநுஜ நாமஸங்கீர்த்தனமே புருஷார்த்தமென்று அறியாதவர் களாய்) நமக்குப் புருஷார்த்தம் ஏது? என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறீர்கள் ஐயோ !

45. பேரேன்றுமற்றில்லை தின்சரணன்றி * அப்பேரறித்தற்
காரேன்றுமில்லை பற்றச்சரணன்றி * என்நிப்பேரறித்தற்
தேறுவார்க்குமெனக்கு முலைத்தந்த செம்மை சொல்லல்
கூறுமாபென்று * இராமநுச ! மெய்ம்மை கூறிலே.

எம்பெருமானாரே ! தேவரீருடைய திருவடிகளைத் தவிர உபேயம் வேறென்றுமில்லை ; தேவரீர் திருவடிகளாகிற அந்த உபேயத்தைத் தருவதற்கு அத் திருவடிகள் தவிர வேறு உபாயம் ஒன்றுமில்லை ; என்கிற இவ்வுண்மைப் பொருளை தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிற மஹான்களுக்கும் (இந்தத் தெளிவு சிறிது மில்லாத) எனக்கும் (வாசி பாராமல் ஸமமாகவே) தேவரீரைக் காட்டிக் கொடுத்த செம்மைக் குணமானது உண்மை சொல்லில் வாய்கொண்டு சொல்லத் தரமன்று [அநுபவித்து உருகுமித்தனை.]

46. கூறுஞ்சமயங்க ளாறுநுடைய * நுமையறித்
மாறுன்பறித்த மறையுறந்தேனா * மதியிலையென்
பெறுவதென் மனம்புதுந்தானைத் திசையனைத்து
ஏறுங்குனா * இராமநுசனை மறந்துகொடு

மனம்போனபடி சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற ஆறு பாஹ்ய மதங்களும் தலை மடக்கும்படி இப்பூமண்டலத்திலே நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த தமிழ் வேதத்தை கற்று அறிந்தவராயும் ஜ்ஞாநஜீநனான நானும் தெளியும்படியாக என் ன்ருதாய்த் திலே வந்து புகுந்தவராயும் எல்லா திக்குகளிலும் பரவிய திருக்குணங்களையுடைய வராயுமிருக்கிற எம்பெருமானாரை வணங்கினோம். *

47. திருநாற்பாடிப் பரளிசனரங்கனென்று * இவ்வுலகத்
தரும்பெரியவன் விராமாநுசன் * என்னுந்நினைப்பின்
நிறத்தெற்றிதான் பகலும்விட தென்றளித்தவழிள்ளே
நிறந்ததென்பதன் தந்தான் * எனக்காகும் நிதிநீரேயே.

‘எல்லாராலும் வணங்கத்தக்க பரதெய்வம் (எதுவென்றால்) ஈசனாகிய ஸ்ரீரங்கநாதனேயாம்’ என்று இப்பூமண்டலத்திலே ஸாக்ஷாத் தர்மத்தை அருளிச் செய்யுமவராய் ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெருமானார் என்னுடைய போக்கரடி யாத கர்மஸமூகத்தைப் போக்கி ஸர்வ காலத்திலும் என் ன்ருதாய்த்தினுள்ளே பரிபூர்ண ராகி (இவ்விருப்புக்கு ஒப்பில்லாதபடி எழுந்தருளியிருக்கிறார்; இப்படிப்பட்ட அருளைப் பெற்ற எனக்கு ஒப்பாவார் ஆருமில்லை.

48. நிகரின்றிநின்றவென் நீரைதத்த * நினைத்திந்நனைப்பின்
புகலொன்றுமில்லை யருட்கும:தேபுகல் * புன்மையிலோர்
பகரும்பெருமை விராமாநுசனினி நாம்பயுதே
அதலும் பொருளென் * பயனிகுளோர்த்து மானமிள்ளே.

மஹான்கள் பேசவேண்டுமபடியான பெருமையையுடைய எம்பெருமா னாரே! என்னுடைய ஒப்பற்ற தாழ்மைக்கு தேவரீருடைய க்ருபையினிடத்தில் தவிர வேறு எவ்விடத்திலும் ஒதுங்க இடமில்லை; தேவரீருடைய அந்த க்ருபைக் கும் (என்போல்வாருடைய) அந்தத் தாழ்மையே சரணம்; (ஆக இவ்வகையாலே) அடியேனால் தேவரீருக்குப் பயன், தேவரீரால் அடியேனுக்குப் பயன் என்று எரித்த மானபின்பு இனிமேலும் வியர்த்தமாக பிரிந்திருக்கைக்குக் காரணம் என்ன? *

49. ஆனதுபென்மையறந்தே * பெயர்நமையறப்பான்
போனதுபென்றி னுத்தநினைக்கை * பூங்கமலத்
தேனநிபய்யங் தென்னரங்கன்கழல் சென்னினைந்துத்
தானநிபய்யனும் * இராமாநுச நித்தாந்நிதிநிதி.

தாமரைப் பூக்களிலுண்டான மகரந்தமானது ஆராகப் பெருகப் பெற்ற கழனிகளையுடைய பூநீரங்கத்திலே எழுந்தருளி விழுக்கிற பெரிய பெருமானுடைய திருவடிகளை சிரஸாவணித்துக்கொண்டு தாம் அத்திருவடிகளிலேயே ப்ரவணராயிருக்கிற எம்பெருமானார் இப் பூமியிலே திருவவதரித்ததனால் ருஜுவான தர்ம மார்க்கமானது ஸத்தை பெற்றது; பொய்யே நிறைந்து கிடக்கின்ற அறுசமயங் களும்நாசமடைந்தன; கொடிய கலியுகமும் மாண்டது. *

50. நம்மாழ்வார் தந்தையன் * ஒன்னலர் தெந்தாந்நிதி
கொதித்திட மாறிநம்பன் * கொன்னைவன் தந்திநினைப்பின்
மத்திதென் புன்கனிப் பாயின்புண்ண பாவுதொல்சீர்
எதிந்நினைத்தன் * இராமாநுசன்றன் நினைப்பினே.

உலகமெங்கும் பரவின நித்ய கல்யாண குணங்கையுடையவரும் யதி
களுக்குத் தலையான நாயகருமான எம்பெருமானுருடைய திருவுருக்கள்
(எப்படிப்பட்டவை யென்றால்) உத்தமாதிகாரிகளுடைய திருவுள்ளங்களிலே
பிரகாசிப்பவை ; பரதீபகங்களுடைய நெஞ்சானது பயப்பட்டுப் பரிதபிக்கும்படி
மாறிமாறியிட்டு நடக்குந் தன்மையுடையன ; அபாரமான வலிய தோஷங்கள்
யாவும் அழுந்திக் கிடக்கிற என்னுடைய க்ஷுத்ரமான கவனமாகிய பாசுரங்களை
ஸ்தோத்ரமாகப் பெற்றுக்கொண்டவை. *

51. அடியைத்தொடர்ந்தெழு மைவர்க்காய் * அன்றுபாரம்போர்
ரடியாம்பரிநெஞ் தே! விநிங்கோனை * முழுதுணர்ந்த
அடியிக்கழுத மிராமாநுசனென்னை யாவனவந்தி
படியிற்றிறந்தது * எந்நினைகாரணம் பார்த்திடிலே.

முற்காலத்தில் திருவடிகளை அவலம்பித்து செருக்கிக் கிளர்ந்த பஞ்சபாண்ட
வர்களுக்காக [பக்ஷபாதம் பூண்டு] பாரத யுத்தத்திலே (துரியோதனாதிகள்)
மாணும்படியாக குதிரைபூண்ட பெரிய தேரை நடத்தின ஸர்வேச்வரனை (ஸ்வரூப
ஸ்வபாவங்களில் ஒன்றுங் குறையாதபடி) பூர்த்தியாகத் தெரிந்துகொண்ட பாகவ
தர்களுக்கு பரமபோக்யரான எம்பெருமானார் இப் பூமண்டலத்தில் வந்து அவதரித்
தது (எதற்காகவெனில்) அடியேனை ஆட்கொள்ளுகக்காகவேயாம் ; ஆராய்ந்து
பார்க்குமளவில் இது தவிர வேறொரு காரணமுமில்லை. *

52. பார்த்தானுபாயங்கள்சைதம்ய * இப்பார்முழுதும்
போர்த்தாய்புகழ்கொண்டு புண்ணாயினே விடைத்தாய்புகுத்து *
தித்தானிருவின தீத்தரங்கன்செய்ய தானினையோ
பார்த்தான் * இவைவாயிராமாநுசன்செய்ய அட்டபே.

(எம்பெருமானாரானவர்) (வேதபாஹ்யங்களான) ஆறுதர்சனங்களும்
துடிக்கும்படியாக திருக்கண் செலுத்தினார் ; இப்பூமண்டலம் முழுவதையும் (தமது)
கீர்த்தியினாலே மூடிவிட்டார் ; நீசனான அடியேன் பக்கலிலே தாமாகவே
(நிர்ஹேதுக க்ருபையினால்) வந்து புகுந்து பெரிய பாவங்களை போக்கியருளினார் ;
பாவங்களை போக்கினதுமன்றியில் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய அழகிய திருவடிகளோடே
(என்னை) அந்வயிப்பித்தார் ; ஆகிய இக்காரியங்களெல்லாம் எமக்கு ஸ்வாமியான
எம்பெருமானார் செய்தருளின ஆச்சரியச் செயல்களாம். *

53 அழகுதன்சேம்மை யிராமாநுசன் * என்னையாவனவந்த
புறம்புயர்க்கும் பந்தையோடும் பந்தெய்தும்
நற்பொருத்தங்களை * இந்நாளித்தெவந்து தாடினோ.

என்னை ஆட்கொள்வதற்காக அவதரித்த உதாரரும் ஞானிகள் ஆசைப்
படும் படியான சீலகுணத்தை யுடையவரும் ஆச்சரிய சேஷிதங்களை யுடைய
வரும் குஜுவாயிருக்குந் தன்மை பொருந்தியவருமான எம்பெருமானார்.- நினைக்க
வும் முடியாதபடி எண்ணிறந்திருக்கிற ஆத்ம வர்க்கங்களும் (அவ்வாழ்மாக்களுக்கு
இருப்பிடமான) அளவிறந்த எல்லா வுலகங்களும் எம்பெருமானுடைய ஸேவத்துக்
களாம்—என்கிற ஸாரார்த்தத்தை இவ்வுலகத்திலே வந்தவதரித்து ஸ்தாபித்
தருகிறார். *

54. நாட்டிய நீசச் சமயங்கள் மாண்டன * நாணாவைக்
காட்டியவேதம் களிப்புற்றது * நென்றனைவன்வன்
வாட்டமிலா வண்டிமீட்டிவழிவழிந்தது * நாணாவைக்
காட்டியசீலத்து * இராமாநுசன் தன்னியல்வுகண்டே.

இப்பூலோகத்தில் மேன்மேலும் திரட்டிக்கொண்ட சீல குணத்தையுடைய
ரான எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவத்தை பார்த்து, (துஷ்ட யுத்திகளாலே) நிலை
நிறுத்தப்பட்டிருந்த கூசுத்ர மதங்களெல்லாம் ஒழிந்தன; ஸ்ரீமந்நாராயணனைப்
பிரதிபாதித்த வேதங்களானவை (நமக்கு இனி ஒரு குறையுமில்லையென்று) செருக்
கடைந்தன; அழகிய திருக்குருகூரில் அவதரித்த உதாரரான ஆழ்வார் (அருளிச்
செய்த) ஒரு குறையுமற்ற சிறந்த தமிழ் வேதமாவ திருவாய்மொழி வாழ்வு
பெற்றது. ... *
...

55. கண்டவர் சிந்தைகவரும் கடியொழில் தென்னரங்கள் *
தொண்டர்குலாவு மிராமாநுசனை * நென்றனைந்த
பண்டருவேதங்கள் யாழ்மேந்திலைதப் பார்த்ததும்
கொண்டலை மேலித்தொழும் * குடியாமெங்கள் போக்குமே.

கணக்கில்லாத ஸ்வரப்ரதாநங்களான வேதங்கள் இப்பூலோகம் ஒங்கி
வளரும்படி செய்தருளினவரும் பரம உதாரரும், கண்டவர்களின் நெஞ்சைக் கவர்
கின்ற மணமிக்க சோலைகள் சூழ்ந்த தென்னரங்கத்திற்குத் தலைவரான பெரிய
பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் கொண்டாடப்படுபவருமான
எம்பெருமானுரை பொருந்தி அப்பாதிக்க; குலம் எங்களுக்கு ஸ்வாமியாகக் கூடிய
குலமாம். ... *
...

56. கோக்குலமன்னரை யுபேசுகள் * நுகர்வாருளால்
கோக்குலமன்னரை போற்றும் புனிதன் * புவனமெங்கு
மாக்கிய கீர்த்தி மிராமாநுசனை யடைத்தபின், என்
வாக்குரையாது * என்மனம் நினையாதினி மற்றென்னையே.

கூசுத்ரியகுலத்து அரசர்களை இருபத்தொரு தலைமுறையளவும் கூர்மை
பொருந்திய ஒரு மழுவாலே (பரசுராமாவதாரத்தில்) தொலைத்தருளின எம்பெரு
மானை துதிக்கின்ற பரம பரிசுத்தரும், உலகமெங்கும் பரவின புகழை யுடையவரு
மான எம்பெருமானுரை ஆசிரியித்த பின்பு மேலுள்ள காலமெல்லாம் வேறு எந்த
விஷயத்தையும் எனது வாக்கானது சொல்லமாட்டாது; எனது மனமும் நினைக்க
மாட்டாது. ... *
...

57. எந்தென்பேன மதியாது * அரங்கள் மலரடிக்கா
நூற்றவரேதன் குற்றவராக் கொங்கரத்திலே *
நட்டவரேற்று மிராமாநுசனை இந்நாளிலந்தே
பெற்றான் * பெற்றான் மற்றறியெனேர பேதைமையே.

ப்ரயோஜநாதந்தரங்களை கணிசியாமல் அழகிய மணவாளனானவருடைய
தாமரைகளுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களையே தமக்கு ஆத்ம பந்துக்களாக திருவுள்ளம்
பற்றுகிற உத்தமபுருஷராயும் ப்ரப பந்நர்களாலே புகழப்பட்டவையுடையவருக்கிற

எம்பெருமானாரை இந்த லோகத்திலே அடியேன் ஆசிரயிக்கப்பெற்றேன்; ஆசிரயித்த பின்பு (வேறு விஷயங்களை விரும்புகை முதலிய) எவ்வித அஜ்ஞாந கார்யமும் அறியமாட்டேன். ... *
... *
... *

58. பொருள்தென்றுன்னி * நிரநன்நென்
நேதிறநெல்லா யுயிருமடதென்று * உயிருமடபிளி
பாதிப்பறே டென்ருமென்று சொல்லுமன் வன்ருமன்
வாதிவென்று * எம்மீராமாநுசன் மெய்யமதிக்கலே.

(வேதத்தைப் பிரமானமாகக் கொள்ளாத) அவிவேகிகள் 'நாங்கள் சொல்லுகிற இதுதான் வேதத்தின் அர்த்தம்' என்று நிரூபித்துக்கொண்டு 'பரப்ரஹ்மமானது எல்லாவற்றினும் விலக்கணம்' என்று சொல்லி 'அந்த ப்ரஹ்மந்தவிரமற்ற எல்லா ஜீவராச்களும் அந்த ப்ரஹ்மமே என்று சொல்லி 'ஜீவாத்மாக்கள் தேஹத்தை விட்டபின்பு ஸர்வகாரண பூதனான பரமபுருஷனோடே ஐக்கியத்தை யடைகின்றன' என்று சொல்லுகிற அந்த கோலாஹலங்களை யெல்லாம் தத்வஜ்ஞாநக்கடலாகிய ஸ்வாமி எம்பெருமானார் வாதத்தில் நிரூபித்து வெற்றி பெற்றார். ... *
... *
... *

59. கடலவாய திசைமேல் துறங்கும் * கலியுளே
மிடைதரு காலத்திராமாநுசன் * மிக்கநன்மையுள்ள
கடலோளியால் அங்குளைத்தூத்திலோல் * உயிரை
யுடையவன் நானென்றறிவாரினை யுற்றவாந்தே

நான்கு ஸமுத்ரங்களை எல்லையாகவுடைய எல்லாவிடங்களிலும் கலிபுருஷனாகிற அந்தகாரமே நெருங்கிக் கிடந்த காலத்தில் எம்பெருமானார் திருவவதரித்து நான்கு வேதங்களின் அளவற்ற தேஜஸ்ஸைக் கொண்டு அந்த கலிதோஷத்தைப் போக்கியிராமற் போனால் 'எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் சேஷி ஸ்ரீமந்நாராயணனே' என்று யாரும் தெரிந்து கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். ... *
... *
... *

60. உணர்ந்தபெய்துநாயிர் யோகந்தொறும் * நிருவாய்பொய்யின்
மணர்ந்தபெய்துநாயிர் யோகந்தொறும் * மாமலரன்
புணர்ந்தபொன்மார்பன் பொய்துநாயிர்யோகந்தொறும் புய்துநீதும்
குணர்ந்தபெய்துநாயிர் * இராமாநுசனெங் குணக்கொய்துநீதே.

ஆத்மகுணங்களால் விளங்குபவரும் (ஓளதார்யத்தில்) காளமேகத்தை ஒத்தவரும் எங்கள் குலத்துக்குத் தலைவருமான எம்பெருமானார் (எங்கே எழுந்தருளியிருப்பென்றால்) கற்றுணர்ந்த தத்வஞானிகளுடைய கோஷ்டிகளெங்கும், திருவாய்மொழியினுடைய பரிமளம் மிக்க இனிய இசையுள்ள இடங்களெங்கும் பிராட்டி நித்யவாஸம் பண்ணுகிற அழகிய மார்பையுடைய திருமால் எழுந்தருளியிருக்கிற த்வய தேசங்களெங்கும் எழுந்தருளியிருப்பார். ... *
... *
... *

61. கொடிநுனிட்டோடிப் படரும்வெங்கோள்னியால் * நிரயத்
தயூத்தியிட்டோ வந்தாட்கொண்டென்னும் * அருளுவன்
தொயுத்தவத்தோ னெம்மீராமாநுசன் தொய்துநீதும்
கெயுத்தது * அத்தால் நிரந்திரம் நிநிதிலே.

அருமையான நிஷ்டையையுடைய மஹான்களாலே ஸேவிக்கப் பெற்ற வராயும் ப்ரபத்தியாகிற தபஸ்ஸையுடையவராயுடிகூற்ற ஸ்வாமி எம்பெருமானுருடைய நித்யமான கல்யாண குணங்கள் —, மேன்மேலும் அதிகமாகப் பெருகுகின்ற க்ரூரமாய் ப்ரபலமான துஷ்கர்மத்தாலே ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்திலே அழுந்திக்கிடந்த என்னை வந்து ஆட்படுத்திக்கொண்ட பின்பும் ஒளி குன்றாதே முன்னினும் விசேஷமாக விளங்கா நின்றன ; அதைக்கண்டு விசாலமான இப்பூமண்டலம் மிக்க ஆச்சரியங் கொண்டது. ... *

62. தீர்த்தேவியே பரங்கரத்தி * இன்றுயானையும்
வந்தேவியே மிராமாநுசன் * மன்னுமாயித்தான்
பொருந்தாநிலைப் புன்மையினோக்கொன்றும் தன்மைப்பெயர்
தீர்த்தேவியே பரங்கரத்தி * மெய்யேதன் கழல்பிடித்தே.

ஸ்வாமி எம்பெருமானுருடைய சிறந்த திருவடித்தாமரைகளில் சேராத ஸ்வபாவத்தை யுடையவர்களான நீசர்களுக்கு ஒருவிதமான உபகாரமும் செய்யாத பெரிய பெருமானை போற்றுகின்ற ஆழ்வானாகிற மஹானுடைய திருவடிகளை இன்று ஆச்ரயித்தேனான பின்பு புண்ணியம் பாவமென்று இரண்டு வகையான கரும பாசங்களினின்று விடுபட்டவானேன் ; இப்படி நிம்மலாகப் பெற்ற அடியேன் இனிமேல் கொஞ்சங்கூட வருத்தப்படமாட்டேன். ... *

63. பிடிவாத்தொடும் நலிநென்ன * யாறுநீடுநிலை
அடியைத் தொடரும்படி நன்கவேண்டும் * அருடைய
பிடிவாத்தொடும் மருள்நெறித்தோர் சிதைத்தோடவந்திப்
பிடிவாத்தொடும் * இராமாநுச மிக்கபண்டிதனே.

பாஹ்யமான ஆறு மதங்களாகிற தூறுகளிலே படிவதற்குக் காரணமான அவிவேகம் நிறைந்த மூடர்கள் பங்கமடைந்து வெருவி ஒடும்படியாக தீர்த்தேவியே வந்து அவதரித்து (நம்போல்வரை விஷயீகரிப்பதற்குப்) பின் தொடர்கின்ற மஹாபண்டிதரான எம்பெருமானுரே ! யானைப் பேடையைப் பின்பற்றித் திரிகின்ற ஆண் யானை போல அடியேன் ஸௌந்தரியம் முதலிய குணங்கள் விளங்குகின்ற தேவாரீரது திருவடிகளைப் பின்பட்டவனாய், கிருபை செய்தருளவேண்டி. ... *

64. பண்டருமாறன் பசுத்தமிழ் * ஆனந்தம் பண்டதாய்
விண்டுவெங்க ளிராமாநுசரன்வேழம் * பெயர்மை
கொண்டதன்வேதக் கொழுந்தன்மேந்தித் துவளவந்தே
மண்டிவந்தேன்றுது * வாதியர்களுங்கள் வாழ்வந்தே.

எங்களுக்கு விதேயமான ஸ்ரீராமாநுஜ முனியாகிற மத்தகஜமானது நம்மாழ்வார் இசைகளாலே அருளிச்செய்த செந்தமிழான திருவாய்மொழியில் விளைந்த ஸந்தோஷம் பெருகுமதநீராக ஒழுகப்பெற்று ஸத்யவாதியான நல்ல வேதமாகிற பெரிய தடியைத் தூக்கிக்கொண்டு தீர்த்தேவியே உங்களை நெருக்கிக்கொண்டு வந்து மேலிடா நின்றது ; துர்வாதிகளே ! உங்களுடைய பிழைப்பு போயிற்று. ... *

65. வாழ்வற்றது தோல்வியாதியர்க்கு * என்றும் மறைவர்தம்
தாழ்வற்றது தவம் தாரணிபெற்றது * துன்பவாழ்
கூழற்றது துன்பெய்வாய்ப்படுத்த குணத்தினர்க்குத்
நாழற்றது * துர்மிராமாநுசன் தத்தஞ்சுத்திலே.

ஸ்வாமி எம்பெருமானார்! அருளின ஞானத்தினால் நெடுநாளாக இருந்த துவாதிகளுக்கு வாழ்ச்சி அற்றுப் போயிற்று; வைதிகர்களுடைய குறை இனி ஒரு நாளும் தீர்வாதபடியாயிற்று. பூமண்டலமானது பாக்கியம் பெற்றது; தத்வ பரமான சாஸ்திரங்கள் ஸந்தேஹமற நிச்சயமான பொருளைத் தெரிவிப்பவையாயின. பல்வகைக் குற்றங்களும் நிறைந்த ஸ்வபாவத்தையுடைய ஜனங்களுக்கு அத்தக் குற்றங்கள் தீர்த்தன, ... *

66. நுனங்கனித்த நங்கொன்றி * நாபொறும் நைவங்கு
வானங்கொடுப்பதுமாதவன் * வல்களை யேன்மனத்தில்
கனங்குத்த விராமதுரன் தன்னை யெந்தினிக்கு அந்
நானங்கொடுப்பது * நந்தகவென்று சான்கொடுத்தே.

தி நுமால் மோஷும் அளிப்பது (எப்படிப்பட்டவர்களுக்கென்றால்) ஞானம் பக்திருபமாகப் பரிபக்வமாகி அந்த பக்தியினால் நித்தியம் உருகுதிறவர்களுக்கே யாம்; மஹாபாபியான எனது ஹ்ருதயத்திலிருந்த கலம்ஷங்களைப் போக்கடித்த எம்பெருமானார் தம்மைப் பற்றினவர்களுக்கு அந்த மோஷ ஸ்தானத்தை அளிப்பது (எவ்விதமாக வென்றால்) தம்முடைய க்ருபையாகிற ஸ்தானத்தை (அவர்களுக்குக் கைம்முதலாகக்) கொடுத்து, [தமது தீவ்ய க்ருபையாலே.] ... *

67. சாணடைத்த தநுனக்க * பந்திநுற்றுவன
மரணடைத்தமாவன் * தன்னை சனங்ககனத்த
கரணவையுமக்கன்றென் விராமதுர னுயிர்க்கு
அனங்ககொடுத்தே * அனும்மத்திவா நுயிர்க்கே.

தன்னைச் சாணம் பற்றின தர்ம புத்தருக்காக முற்காலத்திலே துரிபோ தனன் முதலிய நூறு பேர்களை சாதும்படி செய்த எம்பெருமான் தன்னை வயிறு வதற்காகவே ஏற்படுத்தவைத்த இந்திரியங்களாம் இவை; உங்களுக்கு உரிமைப் பட்டவையல்ல; இவ்வாறாக உபதேசித்து எம்பெருமானார் ஆத்மாக்களுக்கு ரக்ஷையைக் கற்பித்தலராகில் இந்த அருமையான ஆத்மாக்களுக்கு வேறு ரக்ஷக ராவார் ஆர்? (ஆருமில்லை.) *

68. ஆரனக்கின்று நிக்சொல்லில் * மரணன்றைவ் தெய்வத்
தேவின்செய்ய கிதைவின்செய்மை * பொருந்தெய்ய
பாவின்சொன்ன விராமதுரன் பனியுந்நிலை
சீவின்சென்றுபனித்தது * என்னியும் சிந்தையின்.

ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களையுடைய எம்பெருமான் முற்காலத்தில் பஞ்ச பாண்டவர்களுடைய தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தேரின்மீது (இருந்துகொண்டு) அருளிச்செய்த பகவத்கீதையினுடைய ஸ்வரஸமான அர்த்தத்தை (அனைவரும் எளிதாகக்) தெரிந்து கொள்ளும்படி இப்பூமியிலே (கீதா பாஷ்ய முகத்தாலே) அருளிச்செய்த எம்பெருமானாரை ஆச்சர்யத்திருக்கிற விலக்ஷண புருஷர்களுடைய கல்யாண குணங்களிலே எனது ஆத்மாவார் மதஸ்ஸும் சென்று சேர்ந்து விட்டன; சொல்லுமளவில் இக்காலத்தில் எனக்கு ஆர் ஒப்பாவார்? *

69. கீதையிலேடி கனங்ககயாடிச் சிதைத்து * முன்னுள்
அந்தரந்தர்த்ததுகண்டு * அவையென்றைக் கன்றுகளால்
நந்தவர்க்கும் தன்சாந்தந்தின் தானதுதந்து *
எந்தையிராமதுரன் வந்தெடுத்தனவின்றென்னையே.

ஸ்ருஷ்டிக்கு முற்காலத்தில் சிந்தையும் இந்திரியங்களுமெல்லாம் அழிந்து உபஸம்ஹாரத்தை யடைந்து அசேதந ப்ராயமாயிருப்பதைப் பார்த்து (அப்படி அசேதந ப்ராயராய்க் கிடந்தவர்களில் ஒருவனான) எனக்கு அந்த கரணங்களேபரங்களை அக்காலத்தில் க்ருபையாலே உண்டாக்கின எம்பெருமானும் தனது திருவடிகளைக் காட்டிக் கொடுத்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கவில்லை (அக்குறை நீங்க) ஸ்வாமி எம்பெருமானார் தாமாகவே வந்து அந்தத் திருவடிகளைத் தந்தருளி இன்று என்னை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் உத்தரிப்பித்தார். ... *
...

70. என்னையும் பார்த்தென்பவன்வழிப்படுத்து * என்னைப்பிழைத்த
உன்னையுள்பார்க்கில் அருள் பெறத்தேனாம் * அன்றியென்பால்
மின்னையுள்பார்க்கில் நலமுனதேயுள் பெருங்கருணை
தன்னையென்பார்ப்பர் * இராமாநுசா உன்னைச் சார்ந்தவரே.

எம்பெருமானாரே! (ஒரு குணமூழில்லாமல் குற்றமே நிறைந்திருக்கிற) என்னையும் நோக்கி (இவ்விடமூர் எவ்வித நன்மையும் ஸம்பாதித்துக் கொள்ள முடியாமலிருக்கிற) என்னுடைய தன்மையையும் நோக்கி எண்ணிறந்த பல திருக்குணங்களையுடைய தேவரீரையும் நோக்குமளவில் (இப்போதுபோல் எப்போதும்) அருள் செய்திருப்பதே நல்லது; இதுவொழிய மேலும் ஆராயுமளவில். என்னைடத்தில் ஏதாவது நன்மையுண்டோ? (சிறிதும் இல்லை) (நன்மையொன்று மில்லாவிடில் நம் அருள் செய்யலாகாதென்று திருவுள்ளம் பற்றி நான்) தேவரீரை ஆச்ரயித்தவர்கள் தேவரீருடைய கிருபையைப்பற்றி என்ன நினைப்பார்கள் (இளப்பமாக நினைப்பார்களோ.) ... *
...

71. சார்ந்ததென்சிந்தை யுன்தாவினைக்கிழ் * அன்புதான்மிகவும்
கூர்ந்ததந் தாமரைத்தாங்களுக்கு * உன்தன் குணங்களுக்கே
தீர்ந்ததென்செய்கை முன்செய்வினைநீ செய்வினையதற்கு
பேர்ந்தது * வண்மை யிராமாநுசா! என்னைப்பிழைத்தோ.

ஓளதார்யமுடையரும் எமக்கு ஸ்வாமியும் பெருந்தன்மையுடையருமான எம்பெருமானாரே! எனது நெஞ்சு தேவரீருடைய உபயபாதங்களின் கீழ் அமர்ந்துவிட்டது; பக்தியும் அந்தத் திருவடித் தாமரைகள் விஷயத்திலேயே மிகவும் அதிகரித்தது எனது செயலும் தேவரீருடைய திருக்குணங்களுக்கே அற்றுத் தீர்ந்தது. முன்னே செய்த பாவங்களெல்லாம் தேவரீர் செய்தருளின (கடாக்காமாகிற) காரியத்திலே தொலைந்து போயின. ... *
...

72. கைத்தனன்தீய சமயக்கலகரை * காசினிக்கே
உய்த்துனன்தூய மறைநெறிநீயே * என்ருள்பிடிப்பனம்
நெய்துபயப்போ டிருந்தேத்தும் நிறையுனதேனாம்
வைத்தனனென்னை * இராமாநுசா! என்னைப்பிழைத்தோ.

எம்பெருமானார் தமது ஓளதார்ய குணத்தை அதிகமாகக் காட்டி, துஷ்ட மக்களிலிருந்துகொண்டு கலஹஞ்செய்கிறவர்களை ஒழித்துவிட்டார்; பரிசுத்தமான வேதமார்க்கத்தை பூமியிலே ஸ்தாபித்திருந்தான்; என்று அநுஸந்தித்து நெஞ்சு கனிந்து அந்த பரிதியோடே கூடியிருந்து (அவரை) ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற புகழ் நிறைந்த மஹான்களோடே (என்னையும் ஒருவனாக எண்ணிப்புகழ்) என்னை வைத்தருளினார். ... *
...

73. வன்மையிலுழும் தன்மாதகவாலும் * மதிபுரையும்
தன்மையிலுழும் மதிபுரையோங்குது * துன்னாறும்
உன்மையின்னுள ருரைத்தவியா முய்யுழும்
தன்மையின்னுளெனக்கிடே * மற்றோந்தினை தேர்த்திடிலே.

தம்முடைய ஓளதார்ய குணத்தாலும் பரமக்ருபையாலும் சந்திரனை
யொத்த திருவுளக் குளிர்ச்சியாலும் இப்பூரிலுள்ளவர்களுக்கு தாமே ரக்ஷகராய்க்
கொண்டு யதார்த்தமாய் விலக்ஷணமான ஞானத்தை உபதேசிக்கிற எம்பெரு
மானாரை சிந்திப்பதாகிற அப்யவஸாயமொன்று தவிர ஆராயுமளவில் அடியே
னுக்கு வேண்டும அப்யவஸாயமில்லை. *

74. தேராமறையின் திறமென்று * மாயவன் தீயவரைக்
கூரழகொண்டு துறம்பது * கொண்டலையவன்மை
ஏரார்துணத்தெம் மாயாநாணவெரின்மறையின்
சோதவரைச் சிதைப்பது * அப்போதொரு திந்தையோதே.

(இப்பாவிசு) வேதஞ் சொல்லுகிற வழியை நிரூபித்தறிகிறதில்லையென்று
பாவிசனை எம்பெருமான் தண்டிப்பது கூர்மையான தனது திருவாழியாலே; மேகம்
போன்ற ஓளதார்ய குணமுடையவரும் (மற்றும்தல்) நல்ல குணங்களுடையவரு
மான ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அந்த சிறந்த வேதத்தில் அந்நவியாதவர்களை
பங்கப்படுத்துவது (எப்படியென்றால்) அப்போ தப்போது ஒவ்வொரு யுக்தியைக்
கொண்டாம். *

75. மெய்தீர்ப்புக்கம் செழுந்தீர்ப்பு * திருவரங்கர்
கைத்தலத்தாழியும் சங்கரபேந்த * தங்கன்மரம்பே
மெய்தீர்ப்புத்தீர்ப்பு விடேனென்றிருக்கிறும் தீர்ப்பு
மெய்தீர்ப்புத்தீர்ப்பு * இராமாதுசாவென்னை ரந்துநின்றே.

வயல்களில் சங்குகளானவை அழகிய முத்துக்களை உண்டாக்குமிடமான
திருவரங்கமானகரில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமான் தமது திருநகையிலே திரு
வாழி திருச்சங்குகளைத் தரித்துக்கொண்டு நமது கண்ணெதிரில் வந்து நெருங்கி
புத்தியைக் கெடுத்து ‘உன்னை விடமாட்டேன், என்று இருந்தாலும் எம்பெரு
மானாரே! தேவரீருடைய திவ்ய குணங்களே என் பக்கல் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு
ஆகர்ஷிக்கின்றன. *

76. தீந்றவன் கீர்த்தியும் தீர்ப்பு * நெறவென்னை மெய்
குன்றும் வைதுத்தநாநிம் குலவிய பாதகலும் *
உன்றனக் கெத்தனை யின்பத்தகு முன்னினைமலித்தான்
என்றனக்குமது * இராமாதுசா இவை யித்தருளே.

எம்பெருமானாரே! நிலைநின்ற பெரும் புகழும் அதிகமான நீர்ப்பெருக்கும்
நிறைந்துள்ள திருவேங்கடமென்னும் அழகிய திருமலையும் ஸ்ரீராமாதுசா
திருநாடும் கொண்டாடத்தக்க திருப்பாற்கடலும் தேவரீருக்கு எவ்வளவு ஆனந்
தத்தை விளைக்குமோ தேவரீருடைய உபய பாதாரவிந்தங்கள் எனக்கும் அவ்வளவு
ஆனந்தத்தை யுண்டாக்கும்; இப்படிப்பட்ட திருவடிகளை அடியேனுக்குத்
தந்தருளவேணும். *

77. சுத்தனனியாதவின்னருள் * எண்ணம்ம...
பாய்த்தனம்மவழம்புபொருளால் * ...
ஏய்த்தனன் கீர்த்தியினு ...
காய்த்தனன் * வண்மை யிராமாநுசற்கென் சுந்தத்தியே.

(இதற்கு முன்பு ஒருவர்க்கும்) அருளாத விலக்கணமான க்ருபையை அடியேனுக்குச் செய்தருளினவரும் எண்ணிறந்த தீவேத விரோதி மதங்களை அந்த வேதங்களின் அர்த்தங்களையே கொண்டு கண்டித்தவரும், தமது கீர்த்தி யாலே இப்பூமியெங்கும் வியாபித்தவரும் எனது கருமங்களை வேரோடே அறும்படி போக்கினவரும் ஓளதார்யமே வடிவுகொண்டவருமான எம்பெருமானுக்கு இன்ன மும் (செய்யத்தக்கதாகத்) திருவுள்ளத்தில் ஏதேனுமுண்டோ? ... *

78. சுத்தநீதிநீதிநீதிநீதிநீதிநீதி * கருநிய
வருத்தநீதிநீதி நிகவஞ்சித்து * ...
திருத்தநீதிநீதிநீதிநீதிநீதிநீதி * ...
பொருத்தநீதிநீதிநீதிநீதிநீதிநீதி * எம்மிராமாநுச! மற்றோர் பொய்யொழுகே.

எம்பெருமானாரே! தேவரீர் நெஞ்சால் நினைக்க முடியாத பரிசுரமங்கள் பட்டு என்னை நன்றாக ஏமாற்றி (எனது) நெஞ்சிலே வந்து புகுந்து உள்ளேயிருந்த ஆத்மாபஹார தோஷத்தைப் போக்கி சிஷித்து இந்த லோகத்திலே திருமாலுக்கு ஆளாம்படி பண்ணின பின்பு (இதற்கு மாறான) வேறு எந்த தப்பு விஷயமும் என் மனத்தில் பொருந்தமாட்டாது. ... *

79. பொய்யைக்காக்கும் பொருளைத்துந்து * ...
பொய்யைக்காக்கும் பொருளைத்துந்து * ...
உய்யக்கொள்ள வந்ததெய்வமங்கியதென் னுயிற்றுஅவயே
ஐயப்படா நிற்பர் * ...

இவ்வாறு பொய்யான விஷயத்தையே மேன்மேலும் வெளிப்படுத்துகிற (புறமதத்தவர்களின்) அர்த்தங்களைக் கண்டித்து ஸத்யத்தை ரக்ஷிக்கிற எம்பெரு மானார் எழுந்தருளியிருக்கும்போது (இவரைக்கணிசியாமல்) இப்பூமியிலுள்ளவர்கள் 'நன்மை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்யக்கூடிய வேறு ஏதாவது தேவதை இவ்வுலகில் உண்டோ?' என்று (விசாரித்துக்கொண்டு) மன வருத்தத்தாலே உடம்பு உலர்ந்து (எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம் என்றிருக்கப்பாகிற) நல்ல ஞானம் பெருமல் வீணாக ஸம்சயப்படா நின்றார்கள். ஐயோ! ... *

80. நல்லார்பரவு மிராமாநுசன் * திருநாமம் நம்ப
வல்லார்திறத்தை மறவாதவர்கள் யவர் * அவர்க்கே
எல்லாநீதிநீதி மென்றுமெப் போதினொத்தொழும்பும் *
சொல்லால்மனத்தால் சுந்தத்தினுல் செய்வன் போயினிறியே.

ஸத்துக்களாலே கொண்டாடப்படுகிற எம்பெருமானாருடைய திரு நாமத்தை (தங்களுக்குத் தஞ்சமாக நம்பியிருக்க வல்லவர்களுடைய படிகளை மறவாமல் எப்போதும் சிந்திப்பவர்கள் யாரோ; அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த பக்தர்களுக்கே ஸகல தேசங்களிலும் ஸகல அவஸ்தைகளிலும் ஸகல காலங்களி லும் ஸகலவித கைங்கரியங்களையும் மனமொழி மெய்களென்னும் த்ரிகரணங்களா லும் பிரியாதே யிருந்து செய்வேன். ... *

81. சேர்வீன்றியுற்றன் தோண்டிநீழ் * தெவீருடைய
சார்வீன்றிநின்ற வெனக்கு * உருவமுடைய தாண்டியை
பேர்வீன்றியின்று பெறுத்து மீராமாநுச வினியுள்
சீரோன்றிய கருணைக்கு * இல்லமாறு தெரிவுறீனே.

தேவரீருடைய உபயபாதங்களின் கீழே சோராமல் அடிமைப்பட்டவர்கள்
வீஷயத்தில் பொருத்தமில்லாமலிருந்த எனக்கு இன்றைத்தினத்தில் பெரிய
பெருமானுடைய சிவந்த திருவடியிணைகளை ஒருகாலும் விட்டு நீங்காதபடி சிரோ
பூஷணமாகத் தந்தருளின எம்பெருமானாரே! இப்படியான பின்பு ஆராயுமளவில்
சிறந்த திருவருளுக்கு ஒப்பு இல்லை. ... *
...

82. தெரிவுற்றதுவன் சேர்வீர்பெருது * வெந் தீவீரோன்
உருவற்றுதுவன் துழல்கின்ற வென்கை * ஒருபொழுதில்
பொருவற்ற கேள்வியுக்கி நின்றுவென்வன் வண்ணவென்
தெரிவுற்றகீர்த்தி * இராமாநுசென்றும் சீரழகிலே.

தேளிவான ஞானத்தைச் சேரப்பெருமல் மிகவுங் கொடிதான கருமத்
தாலே உபயோகமற்ற ஞானத்தை யுடையனாய் (ஒன்றிலும் நிலையின்லாமல்)
திரிகிற என்னை ஒரு ஸ்ஷணகாலத்தில் ஒப்பற்ற பஹுச்சுருதனாக ஆக்கி ருளின
வரும ப்ரஸித்தமான புகழையுடையவரும் (ஒளதார்யத்தில்) சிறந்த மேகமென்னத்
தக்கவருமான எம்பெருமானார் என்ன தார்மிகரோ? [ஒப்பற்ற தர்மிக்டரென்றபடி]

83. சீர்கொண்டு பேரூர்செய்து * நல்விடு தெரிநெய்
பார்கொண்ட மேன்மையர் உபயபாதேன் * உன்பதாயுதமாய்
ஏர்கொண்ட வீட்டை வெளிநெய்யுடைய நுள்நுளைய
கார்கொண்ட வன்மை * இராமாநுசா! இது கண்டுக்கொண்டே.

எம்பெருமானாரே! சமம் தமம் முதலிய குணங்களை யுடையராய் சிறந்த
தருமமாகிய சரணாகதி யோகத்தை யநுஷ்டித்து பரமபுருஷார்த்தமான
மோக்ஷத்தை அடைந்திடுவோம் என்றிருக்கிற ப்ரஸித்தமான ப்ரபாவத்தையுடைய
ப்ரபந்தர்களுடைய கோஷ்டியில் நான் சேர்ந்தவனல்லேன்; தேவரீருடைய
உபயபாதங்களாகிற பரம விலக்ஷணமான மோக்ஷத்தை ஸுலபமாக அடைந்
திடுவேன்; (ஒளதார்யத்தில்) மேகத்தை வென்றிருக்கிற தேவரீருடைய ஒளதார்
யம் இப்படிப்பட்டது; தேவரீரே இதனைக் கண்டு கொள்ளலாம். [அடியேன்
சொல்லவேணுமோ?] ... *

84. கண்டுக்கொண்டே னெம்மிராமா நுசுன்றவீக காண்டியே *
தொண்டுக்கொண்டே னவன் தொண்டர்வெந்தவன் * என் தொல்ல வெந்நோய்
விண்டுக்கொண்டேனவன் சீர்வெள்ளவாயை வாய்மடுத் தின்று
உண்டுக்கொண்டேன் * இன்னந்தவனோத் துன்பிட்டுக்கொண்டே.

ஸ்வாமி எம்பெருமானாரை இன்று (உள்ளபடி) தெரிந்து கொண்டேன்;
இப்படி தெரிந்து கொண்டவளவிலே அவரது பக்தர்களுடைய அழகிய திருவடி
களில் அடிமைப்பட்டேன்; (அதனால்) எனது டழைய காடுவினைகளை நீக்கிக்
கொண்டேன். அவருடைய கல்யாண குண ப்ரவாஹமாகிற கடலை வாயார
அநுபவிக்கப் பெற்றேன்; இப்படியாக இன்னமும் நான் பெற்ற நன்மைகளை
சொல்லத்தொடங்கினால் (அதுக்கு) ஒரு முடிவு கிடையாது. ... *

85. ஒத்தவேதந்தி னுட்பொருளாய்* அதனுச்சி மிக்க
 வேதனையுடைய னெனவறியா துழல்கின்ற தொண்டர்*
 பேதைமைதீர்த்த விராமாநுசனைத் தொழும் பெரியோர்
 பாதமல்லலென்றன் னுருவிக்கு* யாதொன்றும் பற்றிவிடே.

அந்த வேதங்களின் முடிவாகிய உபநிஷத்துக்களிலே மிகவும் விளங்கு
 பவனாயுமுள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஸர்வ சேஷியென்று தெரிந்து கொள்ளாமல்
 கண்டவிடங்களிலும் அடிமை செய்து திரிகின்ற பாமரர்களுடைய அவிவேகத்தை
 போக்கடித்த எம்பெருமானாரை ஸேவிக்கின்ற மஹான்களுடைய திருவடிகள் தவிர
 எனது அருமையான ஆத்மாவுக்கு வேறு ஏதேனும் புகலிடமில்லை. ... *

86. பற்று பவிசைப்பற்றி* அப்பற்று விடாதவரே
 உற்றுரென வுரன்றேடி நையேனினி* தன்விடநாள்
 கற்றுப்பயவு மிராமாநுசனைக் கருது முள்ளம்
 பெற்றுயினி* அவபெர்மை தின்புதுப் பெரியவரே.

உபயோகமற்ற மருஷ்யர்களைப்பற்றி அந்தப்பற்றுதலைவிடாமல் அவர்
 களையே உறவினராகக்கொண்டு அவர்கள் பின்னே அலைந்து அவர்களிட்ட
 காரியங்களைச் செய்ய ஓடி இனிமேல் துவளமாட்டேன் ; சிறந்த சாஸ்த்ரங்களைக்
 கற்றவர்களாலே கொண்டாடப்படுகிற எம்பெருமானாரை அநுஸந்திக்கும்படியான
 நெஞ்சையுடையோர் யாவரோ, அந்த மஹான்களே நம்மை சாச்வதமாக அடிமை
 கொள்ளும் மஹா க்மாக்கள். ... *

87. பெரியவர்பேரிதழ் பேதைவர் பேசிலும்* தன்விடநாள்
 உரியசொல்லென்று முடையவனென்றென்று* உணர்வில் மிக்கோர்
 தெரியுமெனந்தி யிராமாநுசன் மறை தேர்ந்துலகில்
 புரியுந்நுனம்* பொருத்ததவரைப் பொரும் கலியே.

ஞானசக்திகளால் நிறைந்த மஹான்கள் பேசினாலும் ஒன்றுத் தெரியாத
 வர்கள் பேசினாலும் தனது திருக்குணங்களுக்கு ஏற்ற சொற்களை எப்போதும்
 உடையவரென்று பலகாலுஞ் சொல்லி சிறந்த ஞானிகள் அநுஸந்திக்கிற திவ்ய
 கீர்த்தியையுடையரான எம்பெருமானார் வேதங்களை ஆராய்ந்து இவ்வுலகத்தில்
 உபதேசித்தருளின நல்ல ஞானத்தில் சேரா தவர்களை கலிபுருஷன் பிடிப்பன். ... *

88. கவிமிக்க செந்நெல் அழனிக்குறையார்* கழிப்பெருமான்
 ஒலிமிக்க பாடையுண்டு தன்னுணர்ந் தடித்து* அதனுல்
 வலிமிக்கசீய மிராமாநுசன் மறைவாதியராம்
 புவிமிக்கதென்று* இப்புவனத்தில் வந்தமை போற்றுவனே.

நிலவளம் மிகுந்த செந்நெல்கழனிகளையுடைய திருக்குறையுடைய
 அவதரித்த சாஸ்த்ர மென்னும்படியான திவ்யப்ரபந்தங்களை யருளிச் செய்த
 பெருமை வாய்ந்த திருமங்கையாழ்வாருடைய அதிசயித்த இசையையுடைய
 பெரிய திருமொழியை அநுபவித்து தமது திருவுள்ளம் பூரித்து அத்தால் மிடுக்கு
 அதிகரித்த சிங்கம் போன்ற எம்பெருமானார், வேதத்தில் தூர்வாதங்கள் பண்ணுகிற
 குத்ருஷ்டிகளாகிற புலிகள் அதிகமாய்விட்டனவென்று (அவற்றைத் தண்டிப்
 பதற்காக இவ்வுலகில் அவதரித்த படியை) புகழ்ந்திடக்கடவேன். ... *

89. போற்றும் சீர்த்தியாதுச * நன்புகழ் தெரிந்து
சாற்றுவனோன் அதுநாழுவதுநீர் * உன்சீர் தனக்கோர்
ஏற்றமென்றே கொண்டிருக்கலுமென் மனமேத்தி யன்றி
ஆற்றகன்வது * இந்நென்சீர்வென் யென்றிட டஞ்சுவனே.

புகழ்ந்து தலைக்கட்ட முடியாத சீல குணத்தையுடைய எம்பெருமானாரே ; தேவரீருடைய திருக்குணங்களை உணர்ந்து பேசுவேனாகில் (நீசனாகிய நான் பேசுகிறவது) (தேவரீருக்கு) அவத்யமாம் ; அப்படி நான் பேசுவது தவிர்ந்தால் தேவரீருடைய திருக்குணங்களுக்கு மேன்மையாகும் என்று நான் தெரிந்து கொண்டிருந்தாலும் எனது நெஞ்சானது (தேவரீருடைய திருக்குணங்களைப்) புகழ்ந்தல்லது தரித்திருக்கமாட்டாது ; இவ்விஷயத்திலே தேவரீர் என்ன நினைக்குமோ வென்று பயப்படுகின்றேன். ... *
... *
... *

90. நனையர் பிறவியை நீக்கும்பிரானே * இந்நினிடத்தே
எனையாள வந்த விராமாதுசனை * இருங்கறிகள்
புனையாபுளையும் பெரியவர் தாள்களில் பூட்டுதொனையல்
வனையர் * பிறப்பில் வ : : : ந்தர் மருள்குந்தே.

ஸம்ஸாரத்தை யொழிக்கும் உபகாரகராயும் இப்பெரிய பூமியிலே என்னை அடிமை கொள்வதற்கே அவதரித்தவராயுமுள்ள எம்பெருமானாரை சிந்தியாதவர் களாயும் (அவர் விஷயமாக) நல்ல பாடல்களைப் பாடாதவர்களாயும் ஏதோ பாக்கியத்தாலே) பாடல்களைப் பாடுகிற மஹான்களின் திருவடிகளில் புஷ்ப மாலைகளை ஸம்ஸாரத்திற் கிடந்து துன்பப்படுவர்கள். ... *
... *
... *

91. மருள் சுரந்தாகம வாதியர்கூறும் * அவய்யொருளாம்
இருள் சுரந்தெய்த வுலகிருநீங்க * தன்வீண்டியசீர்
அருள் சுரந்தெல்ல வுயிர்கட்கும்நாத வாய்க்கென்று
யொருள் சுரந்தான் * எம் மிராமாதுசன் மிக்கபுண்ணியனே.

(சிவன் சொன்ன) சைவ ஆகமத்தைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு வாதம் பண்ணுகிற பாசுபதர்கள் அஜ்ஞானம் அதிகரிக்கப்பெற்று (சிவனுடைய பரத்துவ விஷயமாகச்) சொல்லுகிற நீசமான அர்த்தங்களாகிற இருள் மேலிட்டு (அதனால்) கெட்டுப்போன உலகத்தவர்களுடைய அஜ்ஞாநாந்தகாரமானது போகும்படியாக தம்முடைய விலக்கணமான கருவையைப் பெருக்கி 'எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கநாதனே' என்கிற அர்த்தத்தை வெளியிட்டவரான ஸ்வாமி எம்பெருமானார் சிறந்த புண்யாத்மா. ... *
... *
... *

92. தன்வீண்டியசீர் * அடிபோற்றி செய்யும்
துன்னருங்களை நினைவென * செம்மைநூற் புனவர்க்கு
என்னருங்கீர்த்தி யிராமாதுச இன்று நீபுகுந்தென்
கண்ணுள்ளும் நெஞ்சுள்ளும் * நின்றுவிக்காரணம் கட்டுரையே.

நல்ல சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றுக் கவி சொல்ல வல்லவர்களுக்கும் அளவிட முடியாத கீர்த்தியையுடைய எம்பெருமானாரே ! புண்ணியமான ஒரு விரதத்தையும் அடியேன் அநுஷ்டிக்கவில்லை ; தேவரீருடைய திருவடிகளை வாழ்த்துகைக்கு உறுப்பான ஸுகூழ்மாய் அருமையான சரவணமூலத் (செம்பாவையுடைய) கண்ணு

97. தன்னையுற் றுட்செய்யும் தன்னை நினை * மன்னு தன்னைத் தான்
தன்னையுற் றுட்செய்ய வென்னையுத்தா னின்று * தன்னைத் தான்
தன்னையுற் றுற் றித் தன்னை நினை யென்றறிந்து
தன்னையுற் று * இராமாநுசன் குணம் காற்றிடுமே.

எம்பெருமானாரானவர், தம்மைப்பற்றி யிருப்பாருண்டேயொழிய தம்மைப் பற்றி யிருப்பவர்களுடைய குண கீர்த்தனம் பண்ணும் ஸ்வபக்த பக்தர்கள் ஒருவரு மில்லை யென்று திருவுள்ளம்பற்றி அடியேனை இன்றையதினத்தில் தமது அருளாலே (என்ன செய்தாரென்றால்) தம்மையடைந்து கைங்கரியம் பண்ணும் ஸ்வபாவ முடையவரான ஸ்வபக்தர்களுடைய ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த திருவடித் தாமரை களை நான் அடைந்து ஆட்செய்யும்படி வைத்திருக்கிறேன். ... *
...

98. இந்நெய்யின் கவர்க்கத்தில் * இன்னம் நாகவிட்டுச்
சுந்நெய்யவற்றைத் தொடர்ந்து தொல்லை * சுந்நெய்யின்
நுந்நெய்யின் நம் மிராமாநுசன் நம்மை நம்வதத்தே
நுந்நெய்யின் மென்றால் * மென்றெனத் தோஷத்தே.

நம் எம்பெருமானார், உமது திருவடிகளே சரணமென்று நாம் சொல்லி விட்டோமானால் (சிலர்க்கு) இனிதாகத் தோற்றுகிற ஸ்வர்க்கத்திலே நம்மைக் கொண்டு சேர்த்திருவரோ? அல்லது நாகத்திலே கொண்டு தள்ளி தவறிக்கச் செய்வரோ? அந்த ஸ்வர்க்க நாகங்களைத் தொடர்ந்து கிடக்கிற அநாதியாயும் சுழன்று வருவதாயுமுள்ள ஜன்மத்திலே நிறுத்துவரோ மேலுள்ள காலங்களில் நம்மை நாம் போகிற வழியே விட்டு வைப்பரோ? (இவை செய்யமாட்டாரான பின்பு) ஒ நெஞ்சே! பேறு பெறும் விஷயமாக நீ கரையவேண்டா. ... *
...

99. தற்கச் சமனரும் தாழ்வாரமேயும் * தாழ்வாரமேயும்
சோற்கற்ற சோம்பும் தூய்மைதரும் * தாழ்வாரமேயும்
நிற்கக் குறுக்கேயும் நீசுருமண்டனம் தீவினத்தே.
போற்கற்பகம் * எம்மிராமாநுச முனி போற்றுகின்றேன்.

தர்க்கம் பண்ணுகிற சமனர்களும் பேய்ப்போலே பிடித்தபிடி விடாதே நிற்கிற பௌத்தர்களும் சூத்திரனுடைய சொல்லாகிய சைவாகமத்தைக் கற்ற தாமஸர்களான சைவர்களும் சூத்யவாதிகளும் நான்கு வேதங்களும் விளங்கிக் கொண்டிருக்கச் செய்தே (அவற்றுக்குச் சேராத) அபார்த்தங்களைப் பண்ணுகிற குத்ருஷ்டிகளும் ஒழிந்தார்கள்; (எப்போது? என்றால்) சிறந்த கல்ப வருஷம் போலே உதாரரான ஸ்வாமி எம்பெருமானார் விசாலமான திருவவதரித்த பின்பு. ... *
...

100. யோந்ததென்னென்றேயுந் தோன்றலும் * உதாரமேயுந் தோன்ற
யோந்ததென்னென்றேயுந் தோன்றலும் * உதாரமேயுந் தோன்ற
யோந்ததென்னென்றேயுந் தோன்றலும் * உதாரமேயுந் தோன்ற
யோந்ததென்னென்றேயுந் தோன்றலும் * உதாரமேயுந் தோன்ற

எம்பெருமானாரே! எனது நெஞ்சாகிற அழகிய வண்டானது தேவரீ ருடைய திருவடித் தாமரைகளில் அழகிய குணங்களாகிற தேனைப்பருகி நித்ய வாஸம் பண்ண விரும்பி தேவரீரிடத்தில் வந்து சேர்ந்தது; அத்திருகுணங்களையே அளித்தருளவேணும்; இத்திருகுணங்களைத் தவிர வேறென்றையும் (நெஞ்சு) புஜிக்கமாட்டாது; இப்படியான பின்பு வேறொரு விஷயத்தைக் காட்டி மயக்க வேண்டா. ... *
...

101. மயக்கு மிருவினை வளர்வித்பூண்டு * மதீமயங்கித்
துயக்கும் பிறவியில் தோன்றியவென்ற * துயரகற்றி
உயக்கொண்டு நங்கு மிராமாதுசவென்ற துன்னை யுன்னி
தூய்த்தவள்க் கிதித்தெய்வம் * நல்வவரென்று நைந்தே.

“அஜ்ஞானத்தை விளைக்கவல்ல புண்ய பாபமென்னும் இரு கருமங்
களாகிற விலங்கில் அகப்பட்டுக்கொண்டு அறிவு கெட்டு ப்ரமிக்கச் செய்கிற
ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்த அடியேனை துக்கங்களைப் போக்கி உஜ்ஜீவிக்கச் செய்து
அருள் செய்கின்ற எம்பெருமானாரே!” என்று தேவரீருடைய பாவநத்தவத்தைப்
பேசுகையாகிற இது தேவரீரை அநுஸந்தித்து உருகி எப்போதும் ஆசையுட
னிடுப்பவர்களுக்கு தகாதது என்று ஸத்துக்கள் சொல்லுவார்கள். ... *

102. நையும் மனமுன் குணங்கையுன்னி * என்னுந்நெதம்
ஐய விராமாதுச நென்றவர்த்தும் * அருடிகொடு
கையும் தொழும் கண்ணத்திழைமனைக் கடல்புற நற்
வையம்தனிச் * உன்வண்மை யென்பாலென் வளர்ந்ததுவே.

(எம்பெருமானாரே!) எனது நெஞ்சானது தேவரீருடைய திருக்குணங்
களைச் சிந்தித்து கரைகின்றது; எனது வாக்கானது நிலைநின்று எமக்கு ஸ்வாமி
யான எம்பெருமானாரே! என்று அழைக்கின்றது மஹாபாபியான என்னுடைய
கைகளும் அஞ்ஜலி பண்ணுகின்றன; கண்களானவை (தேவரீரை) ஸேவிக்க
ஆசைப்படுகின்றன; சுற்றிலும் கடல் சூழப்பெற்ற இப்பூமண்டலத்தினுள்ளே தேவ
ரீருடைய ஓளதார்யகுணம் அடியேன்மீது (இவ்விதமாக) வளர்ந்ததற்குக்
காரணம் யாதோ? ... *

103. வளர்த்தவெங்கோப மடங்கலென்றும் * அன்று வாளவுணன்
கிளர்ந்தபொன்னுகம் கிழித்தவன் * கீர்த்திப் பயிடுபுத்து
விளைத்திழைந்த யிராமாதுச நென்றன் கோயிலேபோய்
களைந்து நன்கு! னாவித்தவன் * கையில்கனியென்னவே.

முன்னொரு காலத்தில் கரூரமான கோபம் மேலிடப்பெற்ற ஒரு நரசிங்க
மூர்த்தியாகி வாளையுடைய ஹிரண்யாஸுரனது செருக்கினால் நெறித்திருந்த
பொன்போன்ற மார்பை கிழித்துப் பொகட்டவனான எம்பெருமானுடைய திருப்
புகழ்களாகிற பயிர் வளர்ந்து விளையப்பெற்ற திருவுள்ளத்தை யுடையரான
எம்பெருமானார் எனது உடலைப்பற்றி யிருக்கிற வினைநோய்களை யெல்லா மொழித்து
கையிலங்கு நெல்லிக்கணிபோலே ஸுலபமாக விலக்ஷணமான ஞானத்தைத்
தந்தருவினார் ... *

104. கையில்கனியென்னக் கண்ணெனக் காட்டித்திழும் * உள்தன்
மெய்யிந்நெய்க்கை சீரன்றி வேண்டிலன் யான் * நிரயத்
தெய்வியிந்நெய்க்கை சோதிவின் சேரிலும் இவ்வருந்நீ
மெய்யிந்நிர்ப்பட் * இராமாதுச என்செழுங் கொண்டலே.

(ஓளதார்யத்தில்) விலக்ஷணமான மேகம்போன்ற எம்பெருமானாரே!
(தேவரீர்) எம்பெருமானை உள்வங்கை நெல்லிக்கணிபோலே காட்டிக் கொடுத்தாலும் (தேவரீருடைய திருமேனியில் விளங்குகிற ஸௌந்தரியம் முதலிய குணங்
களைத் தவிர வேறென்றிலும் நான் கணவைக்கமாட்டேன்; ஸம்ஸார நரகக்
குழியில் அழுந்திக் கிடப்பேனானால் சோதிமயமான பரம பதத்தை அடைந்தே
னாகிலும் (தேவரீருடைய திருமேனியழகை அநுபவித் திருக்கைக்கு உறுப்பான)
கிருபையை தேவரீர் செய்தருளினால்தான் (ஸம்ஸாரத்திலோ மோக்ஷத்திலோ)
கால்பாவி நிற்பேன். ... *

105. செழுந்திரைப் பாற்கடல் கண்டிமீமயன் * திருவடிக்கீழ்
விழுந்திழம்புந் நெஞ்சில் மேவுதன்குனி * அப்பெருமான்
தொழுந்திரும் பாத விராமாநுசனைத் தொழுநெய்யோ
எழுந்திரைத் தாடுமிடம் * அடியோடும் கிருப்பிடமே.

அழகிய அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டிருந் தின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளின் கீழே விழுந்து கிடக்கும் மஹான்களுடைய ஹ்ருதயத்திலே பொருந்தி யெழுந்தருளியிருக்கிற சிறந்த ஞானியாயும் நல்ல வைதிகர்களால் ஸேவக்கப்பட்ட திருவடிகளை யுடையாராய்விருக்கிற எம்பெரு மானாரே ஸேவிக்கின்ற மஹாத்மாக்கள் உடம்பு இருந்தவிடத்தில் இராமல் கிளர்ந்து கோஷித்துக்கொண்டு கூத்தாடும் இடம் அடியேன் வளிக்குமிடமாகும். *

106. திருப்பிடம் வைகுந்தம் வேங்கடம் * மாசிநுத்யேகேயென்றான்
பொருப்பிடம் பாயனுக்கெனப் நல்லோர் * அவைதன்னுடும் வந்
திருப்பிடம் மாய விராமாநுசன் மனத்தின்றுவன்வந்
திருப்பிடம் * என்ற விதபந்தினைத் தாக்கிப்படிவே.

ஸர்வேச்வரனுக்கு வாஸஸ்தானம் (எவையென்றால்) பரமபதமும் திருவேங்கடமடையும் திருமாலிருஞ் சோலையென்கிற திருமலையும் (ஆகிய இவை யாய்) என்று ஸத்துக்கள் சொல்லுவார்கள். (இவற்றை திருப்பிடமாகவுடைய) ஸர்வேச்வரன் அந்த ஸ்ரீவைதுண்டம் முதலியவற்றோடே கூட வந்து எழுந்தருளி யிருப்பது எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்திலேயாய்; அமலம்பெருமானார் தாம் இப்போது வந்து தமக்கு ஆதந்தமாக எழுந்தருளியிருப்பது அடியேனுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளேயாய். ...

107. இன்புற்றசைத் திராமாநுசா * என்றுபெய்விட்த்தும்
என்புற்றநோ யுட்தோறும் பிறத்திற்று * எண்ணிய
துன்புற்று விழினுச்செல்லு வதொன்றுண்டுந் தொண்டர்கட்கே
அன்புற்றிடுக்குப்படி * என்னைக்கியங் காட்டுத்தே.

ஆதந்த பூர்ணரா யெழுந்தருளி யிருக்கிற ஸைசீவ்ய குணமுடைய எம் பெருமானாரே! தேவரீரிடத்தில் அடியேன் விஜ்ஞாபிக்க வேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு; (அஃது என்னவென்றால்) எலும்பிலே உறைந்து நலியக்கூடிய வியாதிகளுக்கு இருப்பிடமான சரீரங்களிலெல்லாம் பிறப்பதும் இறப்பதும் எண்ணமுடியாத துன்பங்களை யறுபவித்து முடிந்து போனாலும் எல்லாக் காலங் களிலும் எல்லாவிடங்களிலும் தேவரீருடைய பக்தர்கள் விஷயத்திலேயே பக்தனா யிருக்கும்படி அடியேனைச் செய்தருள் அந்த பக்தர்களிடத்தில் (அடியேனை) ஆட் படுத்தி யருளவேணும். (இதுவே அடியேனுடைய வேண்டுகோள்) ... *

108. அங்கயல் பாய்வயல் நென்னரங்கள் * அங்கயல் பாய்வயல்
பங்கய மாயவீழ் பிறந்தும் * பத்தியெல்லாம்
தங்கிய நென்னத் தாழ்த்துந்நீரே நந்தவேய்சையே
பொங்கிய கித்தி * இராமாநுசனடிப் பூமன்வவே.

ஓ மனமே! பக்தியெல்லாம் நம்மிடத்திலே குடிகொண்டதென்று சொல் லும்படியாக விறுபெற்று. பரந்த புகழையுடையாரான எம்பெருமானுருடைய திரு வடித் தாமரைகள் நமது தலைமேலே நித்யவாஸம் பண்ணும்படியாக, நாம் செய்ய வேண்டிய காரியம் என்னவென்றால்) அழகிய கயல் மீன்கள் பாய்கிற கழனிகள் சூழ்ந்த தென்னரங்கத்தில் உறையும் எம்பெருமானுடைய அழகிய திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவளாய் சிறந்த தாமரைப் பூவில் பிறந்த பதுமை போன்ற வளான பரிமலா லக்ஷ்மியை வாழ்த்துவோம். ... *

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ்த பூஷணத்தில்

2. ஆர்த்திப் பிரபந்தம்

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்தது

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
பொழிப்புரையுடன் கூடியது.

இந்த ஆர்த்திப்பிரபந்தம் மாமுனிகள் தமது சரமதசையிலே யருளிச் செய்ததென்றும், திருமேனியிலே நோவு சாந்திபிரபந்த ததஸஹிஷ்ணுதையாலே அருளிச் செய்ததென்றும் சிலர் சொல்லிப்போருவது தத்துவமன்று. நம்மாழ்வார் *பொய்ந் நின்றஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமிந்நின்ற நீர்மை யினியா முறமை* என்றும், *எண்ணூராத் துயர்வினைக்குமிவை யென்னவுலகியற்கை!—பணிகண்டாய்சாமாறே* என்றும் *இருள்தருமா ஞாலத்துள்ளிப்பிறவி யான் வேண்டேன்* என்றுமிங்ஙனே பல பாசுரங்கள் அருளிச்செய்தது எப்படி ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில் ஜிஹாஸையினாலோ அப்படியேதான் மணவாளமாமுனிகளும் இப்பிரபந்த மருளிச்செய்தது. திருநாட்டுக்கெழுந்தருள்வதற்குப் பலவாண்டு கட்கு முன்னமே இது அருளிச்செய்தார்.

109 வாழி யெதிராசன் வாழி யெதிராசன்
வாழியெதி ராசனென வாழ்த்துவார்—வாழியென
வாழ்த்துவார் வாழியென வாழ்த்துவார் தாளிணையில்
தாழ்த்துவார் விண்ணோர்தலை.

எம்பெருமானார்க்கு மங்களாசாஸனம் செய்பவர்கள் யாவரோ, அவர்களுக்கும் மங்களாசாஸனம் செய்பவர்கள் யாவரோ, அவர்களுக்கும் மங்களாசாஸனம் செய்பவர்கள் யாவரோ அவர்கள் நித்யஸூரிகளால் கொண்டாடப் படுவார்களென்கை.

110 இராமா நுசாய நமவென்று சிந்தித்
திராமா னுசரோ டிறைப்போழ்—திராமாறு
சிந்திப்பார் தாளிணையிற் சேர்ந்திருப்பார் தாளிணையை
வந்திப்பார் விண்ணோர்கள் வாழ்வு.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: என்று அநவரதம் சிந்தித்திருக்க ப்ராப்தம். அங்ஙனே சிந்தித்திருக்க இயலாவிடினும் அங்ஙனே சிந்தித்திருப்பாருடைய ஸஹவாஸமாவது செய்ய ப்ராப்தம். அப்படிப்பட்ட அத்யவஸாய முடையவர்கள் விண்ணோர்களினும் மேம்பட்டவராவர் என்றதாயிற்று. இரா — இராமல்; மாறு சிந்திப்பார் என்னவுமாம்.

111 தந்தைநற்றய் தாரம் தனயர் பெருஞ்செல்வம்
என்றனக்கு நீயே யெதிராசா—இந்தநிலைக்
கேராத விவ்வுடலை யின்றே யறுத்தருளப்
பாராத தென்னோ பகர்

“சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய் தந்தையு
மவரே யினியாவாரே” என்று நம்மாழ்வார் எம்பெருமானையே எல்லாமுமாகக்
கொண்டார்; “மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதிஸ் ஸர்வம் யதேவ” என்று
நம்மாழ்வாரையே எல்லாமுமாகக் கொண்டார் ஆளவந்தார். அப்படியன்றிக்கே
எம்பெருமானாரையே எல்லாமுமாகக் கொள்ள வேண்டுமென்பது அவ்வாறு முனி
களின் அத்யவஸாயம். ஆனாலும் இந்த அத்யவஸாயத்திற்கு இந்த ப்ராக்ருத
தேஹத்தோடிருப்பு பிரதிபந்தகமாயிருத்தலால் இதனையுடனே தவிர்த்தருள
வேண்டுமென்று இரக்கிறார்.

112 இந்த வுடற்சிறைவிட் டெப்பொழுது யானேகி
அந்தமிலபே ரின்பத்து ளாகுவேன்—அந்தோ!
இரங்கா யெதிராசா என்னையினி யுய்க்கை
பரங்கா னுனக்குணர்ந்து பார்.

*பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமான நிலைமை சிறைக்
கூடத்திலே கிடந்து துவள்வதொச்சும். இப்படிப்பட்ட சிறையில் நின்று விடுபட்டு
அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை என்னுப்படியான பேற்றை அடியேன
எப்போது பெற்றவனாவேன்? எதிராசரே! தேவரீர் என்னுள் மிரங்காவிடில்
இப்பேறு பாவிசேஷுக்குக் கிட்டுமோ? அடியேனுடைய உஜ்ஜீவனம் உம் அதனை
மன்றோ என்றாராயிற்று. இரங்காய்—இரங்கியருள வேண்டுமென்றுமாம்.

113 தன்புதல்வன் கூடாமல் தான்புசிக்கும் போகத்தால்
இன்புறுமோ தந்தை யெதிராசா—உன்புதல்வன்
அன்றோ வுரையாய்யான் ஆதலா லுன்போகம்
நன்றோ வெனையொழிந்த நாள்.

தேசாந்தாகதனான புத்ரன் பக்கலிலே பித்ரு ஹ்ராதயம் கிடக்குமாபோலே என்ற
ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி முன்னடிகள் அருளிச்செய்தபடி.
ஸம்பந்தனான பிதாவானவன் புத்திரனோடு கூடியன்றோ போகங்களைப் புசித்து மகிழ்
வன்; புத்திரனைவிட்டுப் பிரிந்து தான் தனியே ஒரு போகம் புசித்து மகிழ்மாட்டா
ன்னரோ; அதுபோல, ஸ்வாமிந்! உமக்குப் புத்திரனாகிய அடியேனை விட்டுத்
தேவரீர் தனியே *கூட்டுழில் வானவர்போக முன்பாரே* என்னுப்படியான
போகத்தையனுபவித்தக் களித்திருக்க ப்ராப்தி யுண்டோ? என்னையுங் கூட்டிக்
கொண்டு குணபுவஞ் செய்வதன்றோ பாங்கு என்றாராயிற்று.

114 வேம்புமுற்றக் கைப்பு மிகுவதுபோல் வெவ்வினையேன்
தீம்புமுற்றந் தேகமுற்றிச் செல்லுங்கால்—ஆம்பரிசால்
ஏற்கவே சிந்தித் தெதிராசா விவ்வுடலைத்
தீர்க்கவே யானவழி செய்.

ஸ்வாமிந்! வேம்பு முற்ற முற்றக் கசப்பு முற்றுவதுபோல அடியேனது தேஹமும்
முற்ற முற்றப் பாவங்களை முற்றிவாராநின்றன. இது அஸஹ்யமாயிருத்தலால்
இவ்வுடல் தொடர்பைத் தீர்க்குமுபாயம் தேவரீரே செய்தருளத் தக்கது.

115 அன்னை குடிக் ரஞ்சிதிலே யுண்குழவி
தன்னுடைய நோயைத் தவிராளோ—என்னே!
எனக்கா வெதிராசா வெல்லா நீ செய்தால்
உனக்கது தாழ்வோ வுரை.

பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ் தவ—உத்தரசதகத்திலே “ருக்ணே தோகே ஸ்வ இவ ஜநநீ
ததக்ஷாயம் பிபந்தி” என்றநளிச் செய்ககையடியொற்றி முன்னடிகள் அருளிச்
செய்தபடி. தன் குழந்தையின் நோய்தீர்வதற்காகத் தாய் தானே கஷாயம்
முதலியன குடித்தலாகிற ஒளஷதஸேவை பண்ணுவதென்கிற ஒரு முறையுண்டாம்.
அதுபோல *இப்பிறவியென்னும் நோயிலேயகப்பட்டுத் தடிச்சிற்ற லெனக்கு இந்
நோய் தீர்த்தக்க வுபாயங்களைத் தேவரீரே யனுட்டித்து அடியேனை நோய்தீர்ந்தவ
னாகச் செய்தால் இது முறையாகாதோ? என்னைக் குழந்தையாகக் கொண்டிருந்
கின்ற வுமக்கு இதுவன்றோ உற்றது என்றாராயிற்று: குடிநீர்—கஷாயம்.

116 தன்குழவி வான்கிணற்றைச் சார்ந்திருக்கக் கண்டிருந்தான்
என்பதன்றோ வன்னைபழி யேற்கின்றான்—நன்குணரில்
என்னுலே யென்னுச மேலு மெதிராசா
உன்னுலே யாமுறவை யோர்.

“ப்ரஸுஜயைக் கிணற்றின் கரையில் நின்று வாங்காகொழிந்தால் தாயே தள்ளினா
ளென்னக்கடவதி” என்கிற ஸ்ரீவசனபூஷண ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளம் பற்றி
முன்னடிகள் அருளிச் செய்கிறபடி. கிணற்றின் கரையிலே குழந்தை யிருக்கின்ற
தைக் கண்ட தாயானவள் அப்போதே யோடிச்சென்று கிணற்றின் கரையில்
நின்று அக்குழந்தையை அப்பாற்படுத்திற்றிளளாகில், குழந்தை கிணற்றிலே
விழுந்தவளவில் “தாய் அப்போதே சென்றெடுத்திருந்தால் குழந்தை விழுந்
திருக்குமோ? கிணற்றின் கரையிலிருப்பை இவள் அநுமதிபண்ணியிருக்கையாலே
யன்றோ விழுந்தது; ஆனபின்பு இவளன்றோ தள்ளினாள்” என்று லோகப் பழிசொல்
லும் அன்றியும், அந்நகர் தாய் காலும் ‘நானே யன்றோசுள்ளினேன்! என்று சொல்லிக்
கதறுவள் ஆகவே, ஸ்வாமிநி! என்னுடைய நாசத்தை நானே விளைத்துக்கொண்டே
னெனினும் உமக்கும் நமக்க முண்டானவுறவை ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து
எனது நாசத்திற்கு தேவரீரே காரணமென்னும்படி பழி உமது கலையிலேயாகு
மன்றோ? அங்ஙனாகாதபடி பார்த்துக்கொள்ளீர் என்றாராயிற்று.

117 கூபத்தில் வீழுங் குழவி யுன்குதித்தல்
வாபக்தை நீக்குமந்த வன்னைபோல்—பாபத்தால்
யான்பிறப்பே னேலுமினி யெந்தை யெதிராசன்
தான்பிறக்கு மென்னையுப்ப தா.

இந்த ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே கிடந்து துவள்கின்ற வம்மைக் கரையேற்றவேணு
மானால் இந்த ஸம்ஸாரத்திற் பிறவாத லொருவர் அதற்கு சக்தராக வேண்டுமெ
யல்லது உம்மைப்போலவே ஸம்ஸாரக்கடலில் ஒருகால் விழுந்து துவண்டவரான
ஸ்ரீ ராமாநுஜர் உம்மைக் கரையேற்ற எங்ஙனம் சக்தராவர்? என்று சிலர் கேட்ப

தாகக் கொண்டு அதற்கு விடை யிறுக்கிறார் இப்பாசுரத்தினால். கிணற்றில் விழுந்த குழந்தையை யெடுத்துப் பிழைப்பிப்பதற்காகத் தாயும் உடன் குதித்தால் அந்தக் குதிப்பு எதற்காகவென்று நோக்கவேண்டாமோ? 'குழந்தையும் கிணற்றில் விழுந்தது, தாயும் கிணற்றில் விழுந்தாள், என்னவாகி?' என்று சொல்லுவாருண்டோ? அதுபோல பாபத்தினால் இப்பிறவிக் கடலில் விழுந்த, விழுகின்ற, விழப் போகின்ற என் போல்வாரை உத்தரிப்பிக்கைக்காகவன்றோ எதிராசர்தாமுப் இப்பிறவிக் கடலிலே ஒக்கக் குதித்தது என்கிறார், நமது பிறவி சுருத்தினால்: அவருடைய அவதாரம் கருணையினால் என்றதாயிற்று. கூபம்—வடசொல்.

118 பூமகள்கோன் தென்னரங்கர் பூங்கழற்குப் பாதுகமாய்த்
தாமகிழுஞ் செல்வச் சடகோபர்—தேமலர்த்தாட்
கேய்த்தினிய பாதுகமா மெந்தையிரா மாநுசனை
வாய்ந்தெனது நெஞ்சமே! வாழ்.

எம்பெருமானுடைய திருவடி நிலையான நம்மாழ்வார்க்குத் திருவடி நிலையான எம்பெருமானுரை ஆசிரயித்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு நெஞ்சுபோல்வாரான தொண்டரை விளித்து அருளிச் செய்தாராயிற்று.

119 உன்னை யொழிய வொருதெய்வம் மற்றறியா
மன்னுபுகழ்சேர் வடுகநம்பி—தன்னிலையை
என்றனக்கு நீதந் தெதிராசா வெந்நாளும்
உன்றனக்கே யாட்கொள் ளுகந்து

"வடுகநம்பி ஆழ்வானையுமாண்டானையும் இருசரையரென்பர்" என்பது ஸ்ரீ வசந பூஷண ஸ்ரீஸூக்தி. ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸ்ரீ மதுரகவிகள் இருந்தாப்போலே வடுகநம்பிகள் 'ப்ராப்யப்ராபசங்களிரண்டும் எம்பெருமானார் திருவடிகளே என்றிருப்பர்' என்று ப்ரஸித்தம் கூரத்தாழ்வானும் முதலியாண்டானும் எம்பெருமானார் திறத்திலே மிகவும் ப்ரவணர்களாயிருந்தாலும் அவர்கள் பெருமாள் பக்க விலுஞ் சென்று பல்காட்டுவது ப்ரவணராய்ப் போருவதாமில்வளவைக்கொண்டு அவர்களையும் வடுகநம்பி குறைகூறுவராம். ஆகவே வடுகநம்பியின் சரமபர்வ நிஷ்டை அத்விதீய மென்பது நாடறிந்தது. அவருடைய நிஷ்டாவிசேஷம் தமக்கு முண்டாம்படி கடாசுத்தருள் ளென்று இப்பாட்டில் பிரார்த்திக்கிறபடி.

120 தேசந் திகழும் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை
மாசில் கிருமலையாழ் வாரென்னை—நேசத்தால்
எப்படியே யெண்ணினின்பால் சேர்த்தா ரெதிராசா
அப்படியே நீசெய் தருள்.

யதிராஜ விம்சதியில் "ஸ்ரீமந் யதிந்தர்! தவ திவ்ய பதாப்ஜ ஸேவாம் ஸ்ரீசைல நாத கருணாபரிணாமகதாரம்" என்றருளிச் செய்தது இப்பாசுரத்திற்குச் சேர அநுஸந்தேயம். ஸ்வாமிந்! தேவார்டுடைய திருவடிகளை நானாகக் கண்டிலேன். அடியேனது ஆசாரியர் காட்டிக்கொடுத்தருளினதால் கண்டேனத்தனை. காட்டிக்கொடுத்த

வருடைய திருவுள்ளம் தேவரீரறியாததன்று; அது நிறைவேறுமாறு கடாக்ஷித்தருள வேணுமென்கிறார். தேசம்—தேஜஸ் என்றுமாம். தேஜஸ்வியான திருவாய் மொழிப் பிள்ளையென்க.

121 எதிராசன் வாழி யெதிராசன் வாழி
எதிராசன் வாழியென்றென் நேத்திச்—சதிராக
வாழ்வார்கள் தாளிணைச்சீழ் வாழ்வார்கள் பெற்றிடுவர்
ஆழ்வார்கள் தங்க ளருள்.

எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றார்க்கல்லது ஆழ்வார்களின் திருவருள் பலியாதென்கை.

122 அதிகார முண்டே லரங்க ரிரங்காரோ
அதிகார மில்லாதார்க் கன்றோ—எதிராசா!
நீயிரங்க வேண்டுவது நீயுமதி காரிகளுக்
கேயிரங்கி லென்செய்வோம் யாம்.

இராமானுச நூற்றந்தாதியில் *ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு நாடொறும் நைப வர்க்கு வானங்கொடுப்பதுமாதவன்* என்று எம்பெருமான் யோக்யர்சளுக்கே அருள் செய்பவனென்று சொல்லி உடனே 'இராமானுசன் தன்னையெய்தினர்க்கு அத்தானங் கொடுப்பது தன் தகவென்னுஞ் சரண் கொடுத்து' என்று எம்பெருமானுடைய கிருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யக்வம் அழகாகப் பேசப்பட்டது. அதைத் திருவுள்ளம் பற்றி இப்பாசுரமருளிச் செய்கிறபடி. அடியேன்போன்ற அநதிகாரிகளுக்கும் தேவரீர் அருள்செய்தாலன்றோ எம்பெருமானிற்காட்டில் தேவரீர்க்கு ப்ரஸித்த மாயுள்ள வைலக்ஷண்யம் தேறுவது என்றாராயிற்று. என் செய்வோம் யாம்—இனிமேல் அதி காரம் ஸம்பாதித்துக்கொள்ள எம்மாலாகுமோ? என்றபடி. தேவரீரைவிட்டு வேறொருவரை ஆசிரயிக்கத் தானாகுமோ? என்றபடியுமாம்.

123 எம்பெருமானார் திருவடிக ளேசரணம்
என்பதுவே நாவுரைக்கு மித்தாலென்—அன்பவர்பால்
இப்போ தளவுமயா னென்றுங்காண் கின்றிலேன்
எப்போதுண் டாவ தினி.

கீழ்ப்பாட்டில் அதிகாரமில்லாதவராகத் தம்மைச் சொல்லிக்கொண்டாரே அதை நிலைநாட்டுகிறாற்பாட்டில் 'எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்' என்றே ஓய் வின்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றீரே, இதைவிட வேறு அதிகார ஸம்பத்து வேணுமோ? நீர் அதிகாரியேயாவீர்; அநதிகாரியல்லீர்—என்று சிலர் சொல்ல அதற்கு விடை கூறுகின்றார்; பொரிபுறந்தடவின உக்திமாத்திரமே யென்பக்கலுள் ளது; ப்ரேமங்கனிந்து சொல்லுகின்றிலேன். அப்படிச் சொன்னானன்றோ அதிகார ஸம்பத்து உள்ளதாவது. இதுகாறும் ப்ரேமமுண்டானதாகத் தெரியவில்லை! இனிமேலா அது உண்டாகப்போகிறது! இல்லை ஆகவே அநதிகாரிகளிடத்துச் செல்லக்கூடிய தேவரீரது கருணையைச் செலுத்தியருள்வதே நன்றுஎன்றாராயிற்று.

124 ஆகாத தீதென் றறிந்தும் பிறர்க்குரைத்தும்
ஆகாத தேசெய்வ னாதலால்—மோகாந்தன்
என்றுநினைத் தென்னை யிகழே லெதிராசா!
என்றுன் னடிசேர்வன் யான்.

இன்னது: செய்யத் தகுந்தது: இன்னது செய்யத் தகாதது என்று அடியேன் விவேகித் தறிந்து அதைப் பிறர்க்கும் உபதேசித்துப் போருகின்றேனாகிலும் ஸ்வாஹுஷ்டானத்தில் வந்தவாறே பிசகிப்போகின்றேன், சாஸ்த்ர நிஷித்தங்களான கிருத்யங்களையே செய்து போருகின்றேன். ஆதலால் இவன் மோஹாந்தன் என்று தேவரீர் கைவிடப் போதுமான நிலைமை என் பக்கலுளதாயினும் அங்ஙனம் கைவிடலாகாது, என்றவாறே ‘கைவிடுவேன்ல்லேன்’ என்று எம்பெருமானார்பணிக்க, ஸ்வாமிந்! எப்போது அடியேனைத் திருவடி சேர்த்துக்கொள்வதாகத் திருமுன்பம் பற்றி யிருப்பதென்கிருராயிற்று. மோகாந்தன்—தற்சம வடசொல். விஷயாந்தர வ்யாமோஹத்தினால் சண் தெரியாதவன் என்றபடி.

125 பொல்லாங் கனைத்தும் பொதிந்துகொண்டு நன்மையிலொன்
நில்லா வெனக்கு மெதிராசா!—நல்லார்கள்
நண்ணுந் திருநாட்டை நான்தருவே னென்றநீ
தண்ணென் றிருக்கிறதென் றுன்.

“எனக்கும் திருநாட்டை நான் தருவேனென்ற நீ” என்று இப்பாட்டில் கூறியிருப் பதனால் எம்பெருமானார் மணவாளமாபுனிகளை நோக்கி உமக்கு நான் திருநாடு தருவேன் என்று ப்ரதீஜ்ஞை செய்தருளினதாகத் தெரியவருகின்றது, “எம்பெரு மானார் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றார்க்கெல்லாம் முத்திச்செவ்வம் குறையற்றது” என்று சரணாகதிகத்யா நுஸந்தானத்தினன்று தொடங்கி ஒரு ப்ரஸித்தி யிருத்த லால் அதுகொண்டு இங்ஙனே பணிக்கின்றாரென்றுங் கொள்ளலாம்.

126 என்று விடிவதெனக் கெந்தா யெதிராசா!
ஒன்று மறிகின்றி லேனுரையாய்—குன்றமல்
இப்படியே வித்தெனக் கென்று மிருளேவினைக்கும்
இப்பவமாம் நீண்ட விரவு

இந்த ஸம்ஸாரமென்னும் காளராத்திரியானது அகவிருளை வளர்த்துக்கொண்டு ஓய்வின்றிச் செல்கின்றதே: பொழுதுவிடியும்நாள் இல்லையா? அது எந்நாளென் றறிகின்றிலேன்; இன்ன நாளென்று தேவரீரே குறிப்பிட்டால் ஆறியிருப்பே னென்கை. பவம்—ஸம்ஸாரம்; வடசொல்.

127 அல்லும் பகலும்யா னாக்கை விட்டிட்டு
செய்து உன் தேசுக்குத் தீங்களே—நல்லார்கள்
தந்தனயர் நீசர்க்காட் செய்யச் சகிப்பரோ
எந்தை யெதிராசா விசை.

பெரியாழ்வார் *உனக்குப் பணி செய்திருக்குந் தவமுடையேன் இனிப்போ யொரு வன் தனக்குப்பணிந்து கடைத்தலை நிற்கை நின்சாயைழிவு கண்டாய்* என்றரு ளிச் செய்தபுடையிலே இப்பாகுர மருளிச்செய்கிறபடி, ஸ்வாமிந்! தேவரீருக்குத் தொண்டுசெய்து சீரியக் கடமைப்பட்டிருக்கு மடியேன் இப்பொல்லா வாக்கைக் குத் தொண்டுசெய்து திரிவேனாயின் இது எனக்குத் தருமென்னும் தேவரீருடைய தேறாஸ்க்கு அவத்யமாய் முடியுமன்றோ? ராஜபுத்ரன் நீசர்கட்கு ஆட்செய் திருக்கு மிருப்பை மஹாராஜன் பொறுத்திருக்க வல்லவனோ? இதை யாராய்ந்து அடியேனைக் கைக்கொண்டருள ிேனுமேனாராயிற்று.

128 போம்வழியைத் தருமென்னுமின்பமெல்லாம்
புசித்து வழி போயமுத விரசையாற்றில்
நான் முழுதி மலமற்றுத் தெளிவிசும்பை
நண்ணினலந் திகழ்மேலி தன்னைப் பெற்றுத்
தாமமரர் வந்தெதிர்கொண்டலங்கரித்துச்
சற்கரிப்ப மாமணி மண்டபத்தச் சென்று
மாமலராள் கோன்மடியில் வைத்துகக்கும்
வாழ்வுநமக் கெதிராச னருளும் வாழ்வே.

திருவாய்மொழியில் (3—9—3) *ஒழிவொன்றில்லாத* என்கிற பாகுரத்திலே “போம்வழியைத்தரும் நங்கள் வானவரீசனை” என்றருளிச்செய்தார் நம்மாழ்வார்; ‘பரமபதத்தைத் தரும்’ என்று சொல்லவேண்டியிருக்க அந்நனம் சொல்லாது *போம் வழியைத் தருமென்கையாலே பரமபத ப்ராப்தியிற்காட்டிலும்அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திற் செல்வதுதானே பரம ப்ரயோஜனமென்றும் அந்த ஆனந்தம் மிகப் பெரிதென்றும் காட்டிற்றுகிறது. அப்படிப்பட்ட இன்பமெல்லாம் புசித்துக் கொண்டே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திற் சென்று விரஜாநதியிற் குடைந்தாடி ப்ராக்ருத தோஷங்களெல்லாங் கழிந்து திருநாட்டைக்கிட்டி தீவ்யசேஹத்தைப்பெற்று அவ்விடத்து ஸத்காரங்களையும் லபித்து எம்பெருமானது மடிமீதேறி வாழப்பெறுவதே வைகுந்தச் செல்வமாகும்; இச்செல்வம் எம்பெருமானார் திருவருளடியாகவே கிடைப்பதொன்று என்றாராயிற்று, ஸ்வாமிந்! இச்செல்வத்தைத் தேவரீர் அருள் செய்யவேணுமென்கை.

129 திருமலை யாழ்வார் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை சீரருளால்
தருமதி கொண்டவர் தம்மையுத் தாரகராகவெண்ணி
இருமனமே யவர்க்கா யெதிராச ரெமைக்கடுகப்
பரம பதந்தனிலேற்றுவ ரென்ன பயம் நமக்கே.

நெஞ்சே! நமக்கென்று வகுத்த ஆசாரியர் திருவாய்மாழிப்பிள்ளையாவர்; அவரது திருவருளால் பெற்ற ருனத்தைக் கொண்டு அவருடைய அபிமானமே உத்தாரகமென்று நீ அத்வவஸாயங் கொண்டிரு; அவர்க்காக எம்பெருமானார் பேறு தந்தருள் வரென்று நாம் கவலையற்றிருக்க ப்ராப்தம் என்றாராயிற்று.

130 தீதற்றஞானத் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை சீரருளா ல்
ஏதத்தை மாற்று மெதிராசர் தம்மபி மானமென்னும்
போதத்தை யேறிப் பவமாம் புணரி தனைக்கடந்து
கோதற்ற மாதவன் பாதக் கரையைக் குறுகுவனே.

அஸ்மதாசார்யருடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே எம்பெருமானுருடைய அபிமா
னத்திற்கிலக்காகி எம்பெருமானடிசேரப் பெறுவது திண்ணமென்றதாயிற்று.

போதம் பவம் — வடசொற்கள்.

131 அடியார்கள் குழாங்க ளழகோலக்க மிருக்க
ஆனந்த மயமான மாமணி மண்டபத்துப்
படியாது மின்படுக்கை யாயிருக்கு மனந்தன்
பனுமணிக டம்மிலொளி மண்டலத்தி னிடையில்
வடிவாரு மாமலராள் வலவருகு மற்றை
மண்மகளு மாய்மகளு மிடவருகு மிருக்க
நடுவாக வீற்றிருக்கும் நாரணனைக் கடுக
நானனுப விக்கும்வகை நல்கெனெதிராசா.

ஆழ்வார் *அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்றுகொலோ* என்று பாரித்து
அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை என்று அடியார்கள் குழாங்களிடையே
இருக்கப் பெற்றதையே பரமபுருஷார்த்தமாக அருளிச் செய்ததனால் இங்கு
அடியார்ள் குழாங்களழகோலக்கமிருக்க* என்று முந்துறவரளிச் செய்தார். திரு
நாட்டில் திவ்யாஸ்தான மண்டபத்தில் திவ்ய ஸிம்ஹாஸனத்திலே திவ்யமஹிஷீ
பரிபுகதனாய் எருந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக்கடுக அடியேன் அனுப
விக்கும்படி செய்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று.

132 இந்தவுடல் விட்டிரவி மண்டலத் தூடேகி
இவ்வண்டங் கழித்திடையி லாவரண மேழ்போய்
அந்தமில்பாழ் கடந்தழகார் விரசைதனிற் குளித்தங்
கமானவன லொளிக்கொண்ட சோதியும் பெற்றமரர்
வந்தெதிர் கொண் டலங்கரித்து வாழ்த்தி வழிநடத்த
வைகுந்தம் புக்குமணி மண்டபத்துச்சென்று
நந்திருமா லடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடும்
நர்ளெனக்குக் குறுகுடும்பம் நல்கென் னெதிராசா.

சரீரத்தை விட்டு ஆத்மா உத்க்ரமித்தகாலம் தொடங்கிப் பரம புருஷார்த்த ப்ராப்
திபர்யந்தமான பேற்றின்வரிசைகள் இப்பாட்டில் அருளிச்செய்யப்பட்டன, இத்
தகைய பேறுகளை விரைவில் அடியேன் பெறுமாறு அருள் புரியவேணு மென்று
பிரார்த்தித்தாராயிற்று.

133 என்றுநிரே துகமாக வென்னையபி மானித்து
யானுமதறிந் துனக்கே யாயிருக்கும் வகைசெய்தாய்
அன்றுமுத லின்றளவு மனவரதம் பிழையே
யடுத்தடுத்துச் செய்வ துதுவிப்ப தினிச் செய்யேன்

என்றுன்னை வந்திரப்ப தாமென் கொடுமைசண்டு
மிகழாதே யிரவுபக லடிமைகொண்டு போந்தாய்
இன்றுதிரு நாடுமெனக் கருளவெண்ணு கின்றாய்
இனிக்கடுகச் செய்தருள வேண்டுமெதிராசா! (25)

ஸ்வாமிந்! அடியேனைத் தேவரீர் அங்கீகரித்தருளினவன்று தொடங்கி இன்றளவும்
நான் பிழைசெய்வதும் அநுதபித்து கூடிமைவேண்டுவதும் மீண்டும் பிழைசெய்வதும்
அநுதபித்து கூடிமைவேண்டுவதுமாயிருந்து வருகின்றேன் இப்படியிருந்தும் என்னை
கொண்டு பல கைங்கர்யங்கள் செய்வித்துக்கொண்டீர்; இவ்விழுவியில் கைங்கர்ய
மேயன்றி அவ்விழுவியில் நித்ய கைங்கர்யமும் கொண்டருளத் திருவுள்ளம் பற்றி
யிருக்கின்றீர் என்பதையு மறிவேன். அதில் காலவிளம்பம் வேண்டாவென்று
பிரார்த்திக்கின்றேனத்தனை யென்கிறார். 'நிர்ஹேதுகம்' என்னும் வடசொல்
நிர்ஹேதுகமெனத் திரிந்தது. (25)

134 தென்னரங்கர் தமக்காமோ? தேவியர்கட் காமோ?
சேனையர்கோன் முதலான சூரியர்கட் காமோ?
மன்னியசீர் மாறனருள் மாரிதமக் காமோ?
மற்றுமுள்ள தேசிகர்கள் தங்களுக்கு மாமோ?
என்னுடைய பிழைபொறுக்க யாவருக்கு முடியுய்?
எதிராசா வுனக்கன்றி யானொருவர்க் காகேன்
உன்னருளா லெனக்குருசி தன்னையு முண்டாக்கி
ஒளிவிசம்பி லடியேனை யொருப்படுத்து விரைந்தே. (26)

மஹாக்ருபாளுக்களாகப் புகழ்பெற்றவர்களான எப்பெருமான் பிராட்டிமார்கள்
நித்யஸூரியர் ஆழ்வார்கள் ஆக இவர்களில் ஒருவர்க்கும் பொறுக்க வொண்ணாத
படி அபசாரங்களை அளவறச் செய்திருக்குமடியேனை ஸ்வாமிந்! தேவரீரே கூடிமைக்கு
இலக்காக்கிப் பரபக்தி பரஜ்ஞான பரம பக்திகளையும் விளைத்துக் காலதாமதமின்றித்
திருநாடுசேர்த்தருள வேணுமென்றாராயிற்று. (26)

135 இவ்வுலகி லின்யொன்று மெண்ணாதே நெஞ்சே!
இரவுபக லெதிராச ரெமக்கினிமே லருளும்
அவ்வுலகை யலர்மகள்கோ னங்கிருக்கு மிருப்பை
யடியார்கள் குழாங்கடமை யவர்களனு பவத்தை
இவ்வுயிரு மதுக்கிட்டுப் பிறந்திழந்து கிடந்த
தென்னுமத்தை யென்றுமதுக் கிடைச்சவராய்க் கிடக்கும்
வெவ்வினையால் வந்தவுடல் விடுந்தொழுதை விட்டால்
வினையுமின்பத் தன்னை முற்றும் விடாமலிருந்தெண்ணே. (27)

“தேவஜநம் ஸ்மாந் இதம் சரீரம்” என்று உபநிஷத்தில் ஓதினபடியே இவ்வுலகில் சரீரா
நுபந்தியான வொன்றையும் சிந்தைசெய்யாமல் பரமபதா நு பவங்ளையே சிந்தித்
குமாறு தம் திருவுள்ளத்திற்கு உரைத்தாராயிற்று. (27)

136 பண்டுபல வாரியரும் பாருலகோ ருய்யப்
பரிவுடனே செய்தருளும் பல்கலை டம்மைக்
கண்டதெல்லா மெழுதியவை கற்றறிந்தும் பிறர்க்குக்
காதலுடன் கற்பித்துங் காலத்தைக் கழித்தேன்
புண்டரிகை கேள்வனுறை பொன்னுலகு தன்னில்
போகநீன வொன்றுமின்றிப் பொருத்தியிங்கே யிருந்தேன்
எண்டிசையு மேத்துமெதி ராசனரு ளாலே
எழில்விசம்பே யன்றியிப்போ தென்மன மெண்ணுதே. (28)

“தெரித்தெழுதிவாசித்துங் கேட்டும் ஊர்க்கெழுப்பதும் பூசித்தும் போக்கினேன்
போது” (2444) என்று திருமழிசைப்பிரானருளிச் செய்த படியே பூரவாசார்ய க்ரந்தங்களைக் கொண்டே பலபடியாலும் போது போக்கியிருந்தேனாதலால் ‘இச்சுவை
தவிர யான்போ யிந்திரலோகமானுபக்கவை பெற்றினும் வேண்டேன்’ என்றே இது
காட்டியிருந்தேன்; இப்போது திருநாட்டிலுள்ளவர்களுக்கு ஆசரப்படுமாறு எம்பெரு
மானாரது திருவருளைப்பெற்றேன் என்றாயிற்று. (28)

137 சாறு வாகமத நீறு செய்து சமணச்செடிக்கனல் கொளுத்தியே
சாக்கியக் கடலை வற்றுவித்து மிகு சாங்கியக்கிரி முறித்திட
மாறு செய்திரு கணுதவாதியர்கள் உட்கொடுத்தற மிகுத்துமேல்
வந்த பாசுபதர் சிந்தியோடும்வகை வாதுசெய்த வெதிராசனார்
கூறுமாசரு மதத்தொ டோங்கிய குமாரிலன்மதமவற்றின்மேல்
கொடிய தர்க்கசரம் வீட்டபின் குறுகி மாய வாதியரை வென்றிட
மீறி வாதில்லரு பாற்கரன்மத விளக்கடிச் செடி பெறிந்துபோய்
மிக்க யாதவ மதத்தை மாய்த்த பெரு வீரர் நாளுமிக வாழியே (29)

அனைக துர்மதங்களை யொழித்து துர்வாதிகளை வென்றவரான எம்பெருமானார்
நித்யஸ்ரீ நித்யமன்சளமாக விளங்கவேண்டுமென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணினாரா
யிற்று, குருமதமென்பது ப்ராபாகரமதம், குமாரிலன் மதமென்பது பாட்டமதம்.

138 சீராரு மெதிராசர் திருவடிகள் வாழி
திருவரையிற் சாததிய செந்துவராடை வாழி
ஏராருஞ் செய்யவடி வெப்பொழுதும் வாழி
இலங்கிய முந்நூல்வாழி யிணைத்தோள்கள் வாழி
சோராத துய்ய செய்ய முகச்சோதி வாழி
துமுறுவல் வாழி துணைமலர்க் கண்கள் வாழி
சராறு திருநாம மணிந்த வெழில் வாழி
இனிதிருப்போ டெழில் ஞான முத்திரை வாழியே. (30)

“ஆசாரியன் சிவதாஸரப் பேணுமவன், தேசாரும் சிச்சன் அவன் சீர்வடிவை
ஆசையுடன் நோக்குமவன்” என்று உபதேசரத்தினமாலையில் அருளிச்சொலித்த
படியே ஆசார்யனுடைய திவ்யமடிகள் விக்கரஹமே அஸ்மதாதிகளுக்குப் பரமோத்
தேச்யமாதலால் நமக்கு நித்யாநுஸந்தேயமாக எம்பெருமானுருடைய திவ்யாவ
யவங்களுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்தருளினாராயிற்று. (30)

139 அறுசமயக் செடியதனை யடியறுத்தான் வாழியே
 அடர்ந்துவருங் குதிட்டிகளை யறத்துறந்தான் வாழியே
 செறுகலியைச் சிறிதுமறத் தீர்த்துவிட்டான் வாழியே
 தென்னரங்கர் செல்வமுற்றுந் திருத்திவைத்தான் வாழியே
 மறையதனில் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்தான் வாழியே
 மாறனுரை செய்த தமிழ் மறைவளர்த்தோன் வாழியே
 அறமிகுநற் பெரும்பூதூ ரவதரித்தான் வாழியே
 அழகாரு மெதிராச ரடியிணைகள் வாழியே (31)

எம்பெருமானாருடைய திவ்யசேஷிதங்களுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்தருளுகிறபடி சாக்ய உலூக்ய அக்ஷபாத க்ஷபண கபில பதஞ்சலி மதங்களாறும் அறுசமயங் களெனப்படும். வேறுவகையாசுக்கு சொல்வதுண்டு. வேதங்களைப் பிரமாணமாக வொப்புக் கொண்டே அவற்றில் அபார்த்தம் செய்பவர்கள் குத்ருஷ்டிகளாவர். மறையதனில் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்தது வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய திவ்யக்ரந்தங்களாலும் உபதேசமுகத்தாலும். *வாஸ்திஹுஞ்சோலை மதிரளங்கர் வண்புகழ்மே லான்ற தமிழ்மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சட கோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாருசன்* என்றதை யடியொற்றி மாறனுரை செய்த தமிழ்மறைவளர்த்தோனென்றது. (31)

140 சங்கரபாற்கரயாதவ பாட்ட பிரபாகரர் தங்கள்மதம்
 சாய்வுறவாதியர் மாய்குவரென்று சதுமறை வாழ்ந்திடுநாள்
 வெங்கலியிங்கினி வீறுநமக்கிலை யென்றுமிகத்தளர்நாள்
 மேதினிகன்சுமை யாறுமெனத் துயர்விட்டு விளங்கியநாள்
 மங்நையராளி பராங்குசமுன்னவர் வாழ்வு முளைத்திடுநாள்
 மன்னியதென்னரங்காபுரி மாமலை மற்றுமுலங்கிடுநாள்
 செங்கயல்வாவிகள் சூழ்வயல்நாளும் சிறந்த பெரும்பூதூர்ச்
 சீமானியாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரை நாளே. (32)

சங்கராதி மதாந்தரஸ்தர்சனின் அபார்த்தங்களைக் கண்டித்து வேதாந்த ஸதர்த்த ஸ்தாபனம் பண்டிதர்களும், கலிபுருஷஸாம்ராஜ்யத்தை சிதைப்பதற் காகவும் பூபாரமாயிருக்கின்ற துஷ்டர்களை யெல்லாம் ஸத்தினமாக்கிப் பூதேவியை மகிழ் விப்பதற்காகவும், பராங்குசபரகாலாதிகளான ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களை மிகவளர்த்து அவர்களை யுகப்பிக்கைக்காகவும் திவ்யதேசஸமுத்தாரத்திற்காகவும் எம்பெருமானார் திருவவதரித்தாரென்றதாயிற்று. (32)

141 இன்னமெத்தனை காலமிந்த வுடம்புடன் யானிருப்பன்
 இன்ன பொழுதுடம்பு விடுமின்னபடியதுதான்
 இன்னவிடத்தே யதுவுமென்னு மிவை யெல்லாம்
 எதிராசா நீயறிதி யானிவையென் றறியேன்
 என்னை யினியிவ்வுடம்பை விடுவித்துன் னருளால்
 ஏராரும் வைகுந்தத்தேற்ற நினைவுண்டேல்
 பின்னைவிரையாமல் மறந்திருக்கிறதென் பேசாய்
 பேதைமை தீர்த்தெனை யடிமைகொண்ட பெருமானே. (33)

இவ்விபூதியில் அடியேன் இன்னமும் இருக்கக்கூடிய நாள் இவ்வளவென்றும் இன்ன போதிலே இன்னவிடத்திலே இன்னபடியாக அடியேனுக்கு தேவர்தான் மாகுமென்றும் எல்லாம் தேவரீர் அறியவல்லீர்; அடியேனுக்கு இவையொன்றும் தெரியாது. இவ்வழுக்குடம்பைப் போக்கித் திருவடி சேர்த்துக் கொள்ளத் திருவுள்ள முண்டாகில் உடேகித்துக் காவதாபதம் செய்வது என்னோ? என்றாராயிற்று. (33)

142 முன்னேவினே பின்னேவினே யாரத்தமென்னும்
முன்றுவகையான விளைத்தொகையனைத்தும் யானே
எனையடைந்தோர் தமக்குக் கழிப்பனென்னுமரங்கர்
எதிராசா! நீ விட்டவழக்கன்றோ சொல்லாய்
உன்னையல்லதறியாத யானிந்த வுடம்போடு
உமுன்றுவினைப்பயன் புசிக்கவேண்டுவ தொன்றுண்டோ?
என்னுடைய விருவினையை யிறைப்பொழுதில்மாற்றி
ஏராரும்பவகுந்தத் தேற்றிவிடாய் நீயே (34)

ஸ்ரீவதர்மாந் பரித்யஜ்ய என்கிற சரமச்லோகத்திலே *ஸ்ரீவபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்றதில் விவக்ஷிதமானதை ஒன்றரையடிகளில் அருளிச் செய்கிறார். முன்னே வினையாவது பூர்வாகம்: ஆச்ரயிப்பதற்கு முன்னே அறிந்துமறியாமலுஞ் செய்த பாவங்கள். பின்னேவினையாவது உத்தராகம்: ஆச்ரயித்தபிறகு ப்ரக்ருதி வாஸநையினால் ப்ராமாதிசமாக நேரும் பாவங்கள், ஆரத்தமாகவது ப்ராரப்த கருமம்—பலன் கொடுக்க ஆரம்பித்த கருமங்களென்றபடி. என்றிப்படி மூவகைப்பட்ட தீவினைகளையும் என்னடியார்க்கு நானேதவிர்ப்பேனென்று சரமச்லோகமுகத்தாலே யருளிச்செய்தவர் திருவரங்கநாதர்; அவர் தேவரீர்க்கு ஸர்வாத்மநாவிதேயரென்பது ப்ரஸித்தம்; அப்படியிருக்க, தேவரீரையே புகலென்று பற்றின வடியேன் இன்னமும் கருமபலங்களை யனுவித்துக்கொண்டிருக்க தேவரீர் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தகுதியோ? ப்ராப்ய பூமியிலே யென்னைக்கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தருளவேனுமென்றாராயிற்று. யதிராஜனிம்சதியில் *ச்ருத்யக்ரவேத்ய* இத்யாதிச் ஸ்லோகம் இப்பாகரத்திற்குச் சார்பாக அநுஸந்தேயம். (34)

143 அருளாலேயடியேனே யபிமானித்தருளி
அநவரதமடிமைகொள்ள நினைத்து நீயிருக்க
மருளாலேபுலன்போக வாஞ்சைசெயுமென்றன்
வல்வினையை மாற்றியுன்பால் மனம்வைக்கப்பண்ணாய்
தெருளாருங் கூரத்தாழ்வானு மவர்செல்வத்
திருமகனூர்தாமு மருளிச்செய்த தீமைத்
திரளானவத்தனையுஞ் சேரவுள்ள வெனைத்
திருத்தியுய்யக்கொள்ளும் வகை தேருமெதிராசா! (35)

கூரத்தாழ்வான் பட்டர் முதலானார் தங்களுடைய ஸ்தவங்களிலே அபரிமிதமாக நைச்யாநு ஸந்தானம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள், ஆனால் அந்த நைச்சியம் அவர்களிடத்தில் உண்மையாகச் சிறிதுங் கிடையாது. அவர்கள் தாம் ஏறிட்டு அநுஸந்தித்துக் கொண்ட அந்த நைச்சியமெல்லாம் வடிவெடுத்தவன் அடியேன்; இப்படிப்

பட்ட வெண்ணைத் தேவரீர் ஏற்கெனவே அபிமானித்தருளி அத்தாணிச் சேவகங்
கொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றியிருந்தும் அடியேன் ப்ராக்குத போகங்களிலேயே
யீடுபட்டிருக்கும்படியான பாவியாயிராநின்றேன்; இந்நிலையை மாற்றியருள வேணு
மென்றாராயிற்று. *வாசாமகோசரமஹாருண தேசிகாகர்ய* என்ற யதிராஜ
விம்சதி ச்லோகம் பின்னடிகட்குச் சேர அநுஸந்திப்பது (35)

144 வாசனையிலுற்றமோ மாளாதவல்லையோ
ஏதென்றறியே நெதிராசா!—தீதாகும்
ஐம்புலனிலாசை யடியேன் மனந்தன்னை
வன்புடனே தானடரும் வந்து. (36)

இந்தரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந: என்கிற கீதைக்குச் சார்பாகப்
பின்னடிகள் அமைந்துள்ளன. முதலடியில் 'வாசனை' என்றும் பாடமுண்டு. (36)

145 இன்றளவு மில்வாத வதிகாரம் மேலுமெனக்
கென்றுளதாம் சொல்லா யெதிராசா!—குன்று
வினைத்தொடரை வெட்டி விட்டு மேலைவருந்தத்
தெனைக்கடுக வேற்றாத தென்? (37)

அடியேனைத் திருநாட்டிலேற்றுகைக்கீடான அதிகார ஸம்பத்து இதுகாறு மில்லா
தது இனியொருகால் வினையப்போகிறதென்று நினைக்க ப்ரஸக்திதானுமில்லை;
ஆகவே விரோதி பாபவர்க்கங்களைத் தேவரீர் தாமே நிர்ஹேதுகக்ருபையினால்
வெட்டிக்களைந்து வீடு பெறுவிப்பது நலம் என்றாராயிற்று. (37)

146 அஞ்சி லறியாதா ரைம்பதிலும் தாமறியார்
என்சொ லெனக்கோ வெதிராசா!—நெஞ்சம்
உனதா ளொழிந்தவற்றை யேயுக்க வின்றும்
அனுதாபமற்றிருக்கையால். (38)

“அஞ்சிலறியாதார் ஐம்பதிலுமறியாரே” என்றொரு பழமொழியுண்டு, அதற்குத்
தாமேயிலக்கென்று நைச்சியாநுஸந்தானமாக அருளிச் செய்கிறபடி. எனக்கு
இத்தனை வயதாகியும் செய்த குற்றங்களுக்காக அனுதாபமும் தோன்றவில்லையே
யென்கிறார். (38)

147 வேம்புகறி யாக விரும்பினார் கைத்தென்று
தாம்பொகடாதே புசிக்குந் தன்மைபோல்—தீம்பனீவ
னென்றுநினைத் தென்னை யிகழா ரெதிராசர்
அன்றறிந்தங் கீகரிக்கையால். (39)

வேம்பையே கறியாகச் சமைத்துண்ணுமவர்கள் அதன் கைப்பைப் பரம போக்ய
மாகக் கொள்பவர்களேயன்றி ஐயோ! கைக்கின்றதே யென்று வெறுக்குமவர்களால்
லரோ; அதுபோல் பாவியேனுடைய தோஷங்களையே பரம போக்யமாகக் கொண்டு
அங்கீகரிக்கருளின தேவரீர் இன்று தீம்புகண்டு இகழ்வது தகுதியின்றே யென்றார்

148 அவத்தே பொழுதை யடியேன் கழித்திப்
பவத்தே யிருக்குமது பண்போ—திவத்தேயான்
சேரும் வகையருளாய் சீரா ரெதிராசா!
பொருமினி யிவ்வுடம்பைப் போக்கு. (40)

சீர்மைபொருந்தியஎம்பெருமானாரே! தேவரீருடைய குணபுவங்ஸ்களுக்கு இட்டுப்
பிறந்த அடியேன் பொழுதைப் பாழாகப்போக்கி இந்த ஸம்ஸாரத்திலேயே கிடப்
பது தகுதியோ? அடியேன் திருநாடு சேரும்படி யருள்புரியவேண்டும்; இதுவரை
ஸம்ஸாரத்தில் சிறையிருந்ததுபோதும்; இனி இவ்வழுக்குடம்பைத் தவிர்த்தருள்க.

149 ஂணப்போல் பிணைசெய்வா ரிவ்வுலகிலுண்டோ?
உணப்போல் பொருக்கவல்லா ருண்டோ?—அணைப்போல்
வாழப் பிறந்த வெதிராச மாமுனிவா!
ஏழைக் கிரங்கா யினி. (41)

உலகமெல்லாம் உஜ்ஜீவப்பதற்கென்றே அவதரித்த எம்பெருமானாரே! இந்த உலகத்தில்
என்னைப்போல் அபசாரப் படுபவர்கள் வேறு யாரேனுமுள்ளரோ? தேவரீ
ரைப்போல் அவ்வபசாரங்களைக் கூமிக்க வல்லார் வேறு சிலருளரோ? இனி ஏழை
யான அடியேன் மீது இரங்கியருளவேண்டும் (41)

150 ஐம்புலன்கள் மேலிட்டரும் பொழுதடியேன்
உன்பதங்க டம்மைநினைந் தோலமிட்டால்—பின்பவைதாம்
என்னையட ராம விரங்கா யெதிராசா!
உன்னையல் லாலெனக் குண்டோ? (42)

எம்பெருமானாரே! பஞ்சேந்திரியங்களானவை என்னை ஆக்கிரமித்துக் கொள்ளும்
போது அவற்றுக்கு ஆற்றாத அடியேன் தேவரீருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்
கூப்பிட்டால் அதன்பிறகும் அவ்விந்திரியங்களானவை அடியேனை மேலிடாதபடி
கிருபைசெய்தருள்கின்றீரில்லையே; எனக்கு தேவரீரைத் தவிர வேறாக்ஷருளரோ?

151 இந்த வலகிற் பொருந்தாமை யேதுமில்லை
அந்தவல கிற்போக வாசையில்லை—இந்தநமக்
கெப்படியே தான்தருவ ரெந்தை யெதிராசர்
ஒப்பில் திருநாடு கடுத்து. (43)

த்யாஜ்ய பூமியில் ஜிஹாஸையும் ப்ராப்யபூமியில் ப்ராவஸ்யமு மில்லாதவெனக்கு
எம்பெருமானார் தாம் என் செய்வார்! என்று ஒருவாறு ஸமாஹிதராகிறார். (43)

152 மாகாந்த நாரணனார் வைகும் வகையறிந்தோர்க்கு
ஏகாந்த மில்லை யிருளில்லை—மோகாந்தர்
இவ்விடமே காந்தமிரு ளென்றுபய மற்றிருந்து
செய்வர்கடாம் பாவத் திறம். (44)

இப்பாகரத்தில் எம்பெருமானாருடைய திருநாமம் ஸ்பஷ்டமாக இல்லையாயினும்
மூன்னடிகக்கு எம்பெருமானாகும் அவருடைய திருவடி பணிந்தவர்களுமே விஷய

பூதராவர்கள் எம்பெருமான் எங்கு முளையுக்கொண்டு எதையும் எளிதிலுணர் கின்றனென்கிற தெளிவுடையவர்கள் 'இது ஏகாந்தமானவிடம், இது இருள் செறிந்தவிடம்' என்று ஓரிடத்திலும் ஒருபாவச்செயலும் செய்யத் துணியார்கள்; அப்படிப்பட்ட தெளிவில்லாத அவிவேகிகள் தாம் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸர்வவியா பகத்வத்தையறியமாட்டாதே அவனையும் வஞ்சித்துவிடலா மென்றெண்ணி ஏகாந்த ஸ்தலங்களிலும் இருள்மிக்க விடங்களிலும் பாவங்களைச் செய்துபோருவர் கள்—என்றவிது, எம்பெருமானுடைய திருவருளால் எம்பெருமானுடைய ஸர்வ வ்யாப்தியை யறிந்தவர்களே! நீங்கள் ஏகாந்தத்திலும் பாவச்செயல் செய்யா திருக்க வேணுமென்று ஹிதோபதேசமருளியபடி. (44)

153 நாராயணன் திருமால் நாரம்நாமென்னுமுறை
ஆராயில் நெஞ்சே யநாதியன்றே—சீராரும்
ஆசா ரியனாலே யன்றோநா முய்ந்ததென்று
கூசாம லெப்பொழுதுங் கூறு. (45)

திருமாலே! நானுமுனக்குப் பழவடியேன் என்றும் *நன்றாகநானுன்னை யன்றி யிலேன்கண்டாய், நாரணனே! நீ யென்னையன்றியிலே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானுக்கும் சேதநர்களுக்கு முண்டான உறவு அநாதியேயானாலும் இந்த வுறவையறிவித்து மஹோபகாரஞ் செய்தவர் ஆசார்யரேயாதலால் அந்த ஆசாரியர் பக்கலிலேயே நாம் செய்தநன்றி குன்றாதிருக்கவேணு மென்றாராயிற்று. (45)

154 திருவாய் மொழிப்பிள்ளை தீவினையோந்தம்மைக்
குருவாகி வந்துய்யக் கொண்டு—பொருவில்
மதிதானளித்தருளும் வாழ்வன்றே நெஞ்சே!
எதிராசர்க் காளானோம் யாம். (46)

பகவானோடுண்டான உறவை யறிவதிற்காட்டிலும் ஆசார்ய ஸம்பந் தத்தையறி வதே சிறந்தது. ஆசார்யரென்கிற சொல்லுக்கு எம்பெருமானார் தாம் இலக்கு. அப்பரமாசாரியரோடு நமக்குண்டான வுறவையறிவித்த மஹோபகாரகர் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை—என்று ஸ்வாசாரியர் பக்கலிலே பெருநன்றிபா ராட்டினாராயிற்று

155 இராமா நுசாயநமவென் றிரவும் பகலும் சிந்தித்
திராமா நுசார்களிருப்பிடங் தன்னி லிறைபபொழுதும்
இராமா நுசரவர்க்கெல்லா வடிமையுஞ் செய்யவெண்ணி
இராமா நுசர்தம்மை மா நுசரா வென்கொலெண்ணுவதே. (47)

எம்பெருமானார் திருவடிகளை தஞ்சமென்றிருக்கவேண்டியது கடமை; அப்படி யிருக்கவில்லாதவர்கள் எங்குவர்த்திக்கின்றார்களோ அங்கு நொடிப்பொழுதும் தங்க லாகாது. அப்படித் தங்காமலிருப்பவர்களுக்கே நாம் ஸகலவித சைன்சரியங்களும் செய்யத்தகும். அங்ஙனம் செய்யாதவர்கள் மானிடவரல்லரென்றே கொள்ளத் தகுவர் என்றாராயிற்று. (47)

156 எண்ணுதென்னெஞ்ச மிசையாதென்னா விறைஞ்சா துசென்னி
கண்ணுனவை யொன்றுங் காணலுரு கலியாந்நலிய

வொண்ணாதவண்ண முலகளித்தோ நெதிராசனடி
நண்ணுதவரை யரங்கேசர் செய்தநலம் நமக்கே, (48)

ஸ்ரீரங்கநாதர் நமக்கொரு பெருநன்மை செய்தருளியிருக்கின்றார்; அஃது என்ன
வெனில் எம்பெருமானார் பக்கலில் விமுகராயுள்ளவர்களை நெஞ்சால் நினைபாமலும்
வாயால் சொல்லாமலும் சலையால் வணங்காமலும் கண்ணால் காணாமலும் இருக்
கின்றோமே, இதுதான். கலியார் என்றது கோபத்தினாலாகிய சொல்வடிவம். (48)

157 நந்தாநரகத்தழுத்தாமை வேண்டிடில் நானிலத்தீர்!
எந்தாதையான வெதிராசனை நண்ணுமென்றுமவன்
அந்தரத்தினை யநுசந்தியுமவன் தொண்டருடன்
சிந்தாகுலங்கெடச் சேர்ந்திரு முத்திபின் சித்திக்குமே, (49)

ஸம்ஸாரபத்தம் அடியோடுவெறுவதற்கு மூன்று உபாயங்களருளிச்செய்கிறாரிதில்
எம்பெருமானாரைப் பணிதல், அவர் விஷயமான ப்ரபந்தகாயத்திரி யென்று ப்ர
ஸித்தமான நூற்றந்தாட்டைச் சிந்தனை செய்தல், ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களோடு
ஸஹவாஸஞ் செய்தல். (49)

158 அவத்தே யருமந்த காலத்தைப்போக்கியறிவின்றையாலிப்
பவத்தே யுழல்கின்ற பாவியர்காள்! பலகாலம் நின்ற
தவத்தே முயல்பவர் தங்கட்கு மெய்தவொண்ணாதவந்தத்
திவத்தே யுமைவைக்கும் சிந்தியும் நீ ரெதிராசரென்றே. (50)

*தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினென்
போது* என்று திருமழிசைப் பிரானும், *முன்னவராம் நம்கரவர் மொழிகளுள்ளப்
பெற்றோம் ஈழமும் நமக்கவை பொழுதுபோக்காகப் பெற்றோம்* என்று (மேலே)
தாமும் பணித்தபடியே காலத்தைப் போக்க வேண்டியிருக்க அநர்க்கமான காலத்
தைப் பழுதே போக்கி அறிவுகெட்டு இந்த ஸம்ஸாரக் கடலிலேயே மாறி மாறிப்
பலபிறப்பும் பிறந்து திரிகின்ற பாவிகளே! *ஊன்வாட வண்ணுதுயிர் காவலிட்டு
உடலிற் பிரியாப்புலனைந்தும் நொந்து தாம் வாடவாடத் தவம் செய்வார்க்கும்
பெறுதற்கரிக்கான பரமபதத்தை எம்பெருமானாரொருவரே அளித்தருளவல்லவர்
என்பதையறிந்து அவரது திருநாமத்தையே சிந்தித்து வாழ்ந்துபோங்கள் என்கை.

159 என்றுளனீசர் ஸ்ரீரேயுண்டிக்காலமெல்லாம்
இன்றளவாகப்பழுதே கழிந்த திருவினையால்
என்றிழவின்றி யிருக்கு மென்னஞ்ச மிரவுபகல்
நின்று தயிக்கு மெதிராசா! நீயருள்செய்த பின்னே. (51)

எம்பெருமானாரே! எம்பெருமான் என்று முதலாக வுள்ளானே அன்று முதலாகவே
ஜீவாத்மாவுண்டு; இவ்வநாதி காலமெல்லாம் இப்போதளவுப் பிரபலகருமத்தினால்
வீணகவே கழிந்து போயிற்று; என்கிற அனுதாபங்கூட இல்லாமலிருக்கின்ற என்
மனமானது தேவரீர் கிருபை செய்தருளினது முதலாக இரவும் பகலும் இடை
விடாது அனுதாபங் கொள்ளுகின்றது. (51)

160 கனககிரிமேல் கரியமுகில் போல,
வினதைசிறுவன் மேற்கொண்டு—தனுவிடும்போ
தேராரரங்க ரெதிராசர்க்காக வென்பால்
வாரா முன்னிற்பர் மகிழ்ந்து.

சரமஸமயத்தில் வாய்க்கக்கூடிய பரமலாபத்தை மனோரதிக்கிரூபிப் பாட்டில்.

161 இதத்தாலேதென்னரங்கர் செய்கிறதென்றறிந்தே
யிருந்தாலுந் தற்கால வேதனையின் கனத்தால்
பதைத்தாலோ வென்னுந் தீர்ப்பால்வடம்புடனே
பலனோவுமருபவித்துப் பவத்திருக்கப்போமோ ?
மதத்தாலே வல்வினையின் வழியினுந் திரிந்த
வல்வினையேன் றன்னை யுனக்காளாக்கிக் கொண்ட
இதத்தாயும் தந்தையுமா மெதிராசா வென்னை
இனிக்கடுக இப்பவத்தினின்று மெடுத்தருளே. (53)

ஹரிர் து:க்காநி பக்தேப்யோ ஹிதபுத்த்யா கரோதி வை என்கிறபடியே எம்பெரு
மான் செய்யும் ஹிம்சைகள் ஹிதபுத்தியினாலேயேசெய்யுமவையென்று சாஸ்த்ரார்த்
தம் தெளிந்திருந்தாலும், இந்த ஸம்ஸார மண்டலத்தில் படும் துக்கம் பொறுக்க
வொண்ணாமையாலே தாம் பதறுகிறபடியை விண்ணப்பஞ் செய்தாராயிற்று.

162 இன்னுமெத்தனைநா எவ்வடம்புடன்
இருந்துநோவுபடக் கடவேனையோ !
என்னையிதினின்றும் விடுவித்துநீர்
என்றுதான் திருநாட்டினு ளேற்றுவீர் ?
அன்னையுமத்தனு மல்லாதசுற்றமும்
ஆகியென்னை யளித்தருள்நாதனே !
என்னிதத்தை யிராப்பகலின்றியே
ஏகமெண்ணு மெதிராச வள்ளலே ! (54)

மாதா பிதாக்களாயும் மற்றுமுண்டான வுறவுகளாயும் இருந்துகொண்டு என்னை
ரக்ஷித்தருளா நின்ற ஸ்வாமியே! இரவுபகலென்கிற வாசியில்லாமல் எப்போதும்
என்னுடைய ஹிதமொன்றையே சிந்திக்கின்ற மஹோதாரரான எம்பெருமானாரே!
தேவரீருக்கு ஆட்பட்ட பின்பும் எவ்வளவு காலம் இந்ததேஹததோடிருப்பேன் ?

163 தென்னரங்கர் சீரருளுக்கிலக்காகப்பெற்றோம்
திருவரங்கம் திருப்பதியே யிருப்பாகப்பெற்றோம்
மன்னியசீர் மாறன்கலை யுணவாசப்பெற்றோம்
மதுரகவி சொற்படியே நிலையாசப்பெற்றோம்
முன்னவராம் நங்குரவர் மொழிகளுள்ளப்பெற்றோம்
முழுதும் நமக்கவை பொழுது போக்காகப்பெற்றோம்.
பின்னையொன்றுதனில் நெஞ்சுபேராமற் பெற்றோம்
பிறர்மினுக்கம் பொருமையில்லாப் பெருமையும் பெற்றோமே.

மாமுனிள் தப் மூடைய பெருமைனைத் தாமே வெளியிட்டருளும் பாசரமிது
அரங்கர் சீருளுக்கிலக்காகப் பெறுசையாவது—தம்மம் அப்பெருமான் ஆசாரம்
பதவியில் அமர்த்தித் தான் சிஷ்யனாக இருந்தது. “கேவலாந் திருப்பதியே”
என்னும் பாடமுமுள்ளது. ‘மதுரகவி சொற்படியே நிலையாக’—ஸ்ரீவசனபூஷணத்
தில் “உண்ட போதொரு வார்த்தையும் உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும்
சொல்லுவார்” என்று தொடங்கிப்பதிவிச்செய்த ஸ்ரீராமர்த்தி இங்கே அநுஸந்தேயம்

164 உன்தனபிமானமே யுத்தாரக மென்று
சிந்தைதெளிந்திருக்கச் செய்துநீ—அந்தோ
எதிராசா! நோய்களாலென்னை நலக்காமல்
சதிராக நின்றிருத்தாள் தா. (56)

ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் சாமபர்வதீஷ்டா நிருபணப்ரகரணத்தில்—“ஆசார்யனையும்
தான் பற்றும்பற்று அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே காலன்கொண்டு மோதிரமிடுமோ
பாதி. ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகம்” என்றருளிச் செய்தபடியே தப்மூடைய
அத்யவஸாயம் வாய்த்திருக்கிறபடியே முன்னடிகளாலே அருளிச்செய்தாராயிற்று.

165 தேசிகர்கள் போற்றும் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை
வாசமலர்த் தாளடைந்த வத்துவென்னும்—நேசத்தால்
என் பிழைகள்காண வெதிராசரே யடியேன்
புன்பகர்வைக் கேளும் பொறுத்து. (57)

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தந்தின் முடிவில் *பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய
ப்ரஸ்த மத்வநக்தமதித்ருமித்வாஹ் என்றருளிச்செய்ததுபோலவுள்ளது இப்பாகரம்.

166 எந்தை திருவாய் மொழிப்பிள்ளை யின்னருளால்
உன்தனுவை யுணர்த்தியபின்—இந்தவழி
கெல்லாவறவும் நீயென்றே யெதிராசா!
நில்லாததுண்டோ வென்னெஞ்சு. (58)

எனத்தப் பரிமாயாரகரான திருமலையாழ்வார், தேவரீருக்குமடியேனுக்கு முண்
டான ஒழிக்கவொழியாத வறவைத் தெரிவித்தருளின நாள் முதலாக ஜீமாதா
பிதா யுவதய:ஃ இத்தயாதி ச்லோகத்தின்படியே அடியேனுக்கு எல்லாவகையான
வுறவுமுறையும் தேவரீரேயென்று திடமாகக்கொண்டேனென்றாராயிற்று. (58)

167 எந்தை திருவரங்க ரோர் கருடன்மேல்
வந்து முகங்காட்டி வழிபடத் துச்—சிந்தைசெய்திப்
பொல்லா வடம்புனைப் போக்குவதெந்நா ள்கொலோ
சொல்லா யெதிராசா! சூழ்ந்து. (59)

எம்பெருமான் பெரிபதிநவடியின் மீதெழுந்தருளி ஸேவைசாகித்தலும் இவ்வழிக்
குடம்பைவிட்டு நீங்கப்பெறுவதும் என்றைக்கோ? என்கிறார். (59)

168 இந்தவரங்கத் தினிதிரு நீ யென்றரங்கர்
எந்தை யெதிராசர்க் கீந்தவரம்—சிந்தைமெய்யில்
நம்மதன்றோ நெஞ்சமே! நம்மதன்றோ புதல்வர்
தம்மதன்றோ தாயமுறைதான். (60)

ஸ்ரீரங்க கத்யத்தில் “யாவச்சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ” என்று
அரங்கர் எம்பெருமானார்க்கு அருளியதை நினைத்துத் தேறுவதென்பதடி ...
— ஆர்த்திப் பிரபந்தம் முற்றிற்று —

ஸ்ரீ :

எம்பெருமானார் தொள்ளாயிரத்தறுபதாண்டு நிறைவு நினைவு மலரான

ஸ்ரீ ராமாநுஜ பக்த ஹஸ்த பூஷணத்தில்

ஸ்ரீ ராமாநுஜர் வைபவம்

(ஸ்ரீ காஞ்சி P. B. அண்ணங்கராசாரியர் தொகுத்தது.)

169. ஆதிசேஷன் ஸ்ரீ ராமாநுஜராக அவதரித்தல் : ஆளவந்தார் திருவடிகளில் ஆஸ்ரயித்த முதலிகளில் பெரிய திருமலை : 1 யென்னுமாசிரியர் திருமலை திருப்பதியிலே திருவேங்கடமுடையானடிக் கீழ்க் கைங்கரியஞ் செய்துகொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றார். அவருடன் பிறந்த பெண்பிள்ளைகள் இருவர். அவர்களுள் ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியாரென்கிற மூத்தவள் ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ஆஸூரி கேசவப் பேரமுதலாய் வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தாள். பெரிய பிராட்டியாரென்கிற இளையவள் மழலை மங்கலத்தில் கமலநயந பட்டரைத் திருமணம் புணர்ந்தாள். இவ்விருவரும் தம்தம் புக்ககங்களிலே வாழும்காலையில் ஆதிசேஷன் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தைத் தெருள் தருமா ஞாலமாக்குவதற்காக இவ்விருவர்க்கிலே அவதரிக்கவேண்டி ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டியாருடைய திருமருவு கருவிலே புகுந்து * கலியுங்கெடுங் கண்டு கொண்டின்* என்ற ஆழ்வார் பாசுரத்தை ஸார்த்தகமாக்குவதற்குப் பிங்களவாண்டு சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை நன்னாளில் திருவவதரித்தனன்.

170. அறுசமயச் செடியதனை யடியறுக்கவும், அடர்ந்துவரும் குதிட்டிகளை அறத்துறக்கவும், செறுகலியைச் சிறிதுமறத் தீர்த்துவிடவும், தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைக்கவும், மறையதனில் பொருளனைத்தும் வாய் மொழியவும், மாறனுரைசெய்த தமிழ் மறை வளர்க்கவும் அழகாரு மனந்தாழ்வான் அறமிகுந் பெரும்பூதூரில் இங்ஙனே ஏற்பாருமுய்ய வுதித்தருளின நன்னாளானது * ஆழ்வார்கள் தாங்களவதரித்த நாட்களிலும் வாழ்வானநாள் நமக்கென்று நாற்றிசையும் கொண்டாட நின்றது.

171. இத்திரு நன்னாள் சிறப்பை மணவாள மாமுனிகளின் ஒரு சீரிய செய்யுளினால் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்; அதாவது :—

“சங்கர பாக்கரயாதவபாட்டப்ரபாகரர் தங்கள் மதம்

சாய்வுறவாதியர் மாய்குவரென்று சதுமறை வாழ்ந்திடுநாள்

வெங்கலியிங்கினி வீறு நமக்கிலை யென்று மிகத் தளர்நாள்

மேதினி நஞ்சுமையாறு மெனத்துயர் விட்டு விளங்கிய நாள்

மங்கையராளி பராங்குச முன்னவர் வாழ்வு முளைத்திடு நாள்

மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலை மற்று முவந்திடுநாள்

செங்கயல் வாவினக் சூழ்வயல் நாளுஞ்சிறந்த பெரும்பூதூர்ச்

சோமாளையாழ்வார் ஸந்தருளிநாள் திருவாதிரை நாளே.” —என்பதாம்.

172. அவதாரஹஸ்ய சிந்தனம் : இங்ஙனம்தோன்றிய பேராசிரியர் ஆதிசேஷனுடைய அபராவதாரமென்றும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் ப்ராதூர்ப்பாவமென்றும் விஷுவக்ஸேருடைய தோற்றமென்றும் இப்படிப் பலவாறாகப் பெரியோர் பணிப்பர். நூற்றந்தாதியில் * அடையார் கமலத்தலர் மகள் கேள்வன் கையாழியென்னும் படையோடு நாந்தகமும் படர்தண்டும் ஒன்சார்ங்க வில்லும்புடையார் புரிசங்கமுமிந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென்றிடையே யிராமானுச முனியாயினவில்தே* என்னும் பாசுரத்திலும், *ப்ரதயந் விமதேஷு...வவ்ருதே பஞ்சபீராயுதைர் முராரே* என்கிற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூகத்தியிலும் ஸ்வாமி பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் திருவவதார மென்னும் விஷயம் காட்டப்பட்டுள்ளது.

173 *விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத்* என்கிற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தியொன்றில் விஷ்வக்ஸேநாவதாரமென்னும் விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது. திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதார மென்னும் விஷயத்தைப் பற்பல ஆசிரியர்கள் பேசியுள்ளார்கள். ஸ்வாமியின் அந்தரங்க சிஷ்யர்களில் ஒருவரான திருமலை அனந்தாழ்வான் தாமருளிய வேங்கடாசல இதிஹாஸமாலா' என்னும் திவ்யக்ரந்தத்தில் திருவனந்தாழ்வானே ஸ்ரீராமாநுஜராகத் திருவவதார்த்தானென்பதை மிக விரிவாக அருளியுள்ளார் *ஸ்ரீமத்யாம் பூதபூயாம் திருவனந்தாழ்வானே ஸேஷ ஆவிர்ப்பபூவ* இத்தயாதிகள் காண்க.

174. எம்பெருமான் தனது அத்தாணிச் சேவகனும் பித்தாழ்வானும் திருவனந்தாழ்வானே நோக்கி நீலவலகத்திற் சென்று பிறந்து எவ்வுயிரையும் ஸம்ரக்ஷிக்கக் கடவை என்று நியமித்தருள, அந்த நியமனத்தைச் சிரமேற்கொண்ட ஆதிசேஷன் ஸ்ரீ கேசவ ஸோமயாஜிகளுக்குப் புதல்வராகப் பிறந்தானென்பது அவ்வீடத்து ஸ்ரீஸூக்திகளின் பொருள்.

175. இப்படியே மற்றொரு சிஷ்யரான வடுகநம்பி யருளிச் செய்த ச்லோகரூபமான யதிராஜவைபவ க்ரந்தத்தில் *ஸோஷாம்ஸாக: கேஸவ யஜ்வதேவ்யாம்* என்றுள்ளது. வேதாந்த தத்துவப் பொருள்களை நிலைநாட்டுதற்காகவும் துர்மதங்களைத் தொலைப்பதற்காகவும் திருவனந்தாழ்வானுடைய அம்ஸபூதராயத் தேஜோநிதியான ஒரு மஹான் கேஸவ ஸோமயாஜிகளின் தேவியாரிடத்தில் அவதரித்தார் என்பது இந்த ச்லோகத்தின் பொருள்.

176 இவ்வடுகநம்பிகள் தாமே அருளிச் செய்த ஸ்ரீராமாநுஜ அஷ்டோத்தர சதநாம ஸ்தோத்தரத்தில் *தேவாந்தரஸ்த ஸஹஸ்ராம்ஸா: ஸோஷரூப ப்ரதர்ஸாக:* என்பது இருபத்துமூன்றாம் ஸ்லோகம். எம்பெருமானுடைய பூர்ண கடாக்ஷ பாத்ர பூதராய அவர் திறத்துத் தேவமற்றறியாதே திருவனந்தாழ்வான் மஹா ப்ராஜ்ஞரான கருடவாஹ பண்டிதர் பணித்த திவ்யஸூரிசரித மென்னும் மஹா காவ்யத்தில் பதினேழாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜவைபவம் சொல்லுமிடத்து *பேஷஜ்ஜ்ஞ: வபுரஹாய சேஷபோகீ யந்ரூபம் த்ரிபுவநவந்திதம் ஜகாம் [*திருவனந்தாழ்வான் தனது உரகவுடலை விட்டொழித்து இராமாநுச முனியார் திருவுருவத்தையடைந்தான்] என்றும் மேலே யாதவப்ரகாசனை நோக்கி ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு கூறினதைக் கூறுமிடத்து "உமது பக்கத்திலிருப்பவரும் லோக ஸம்ரக்ஷணர்த்தமாகத் திருவனந்தாழ்வானுடைய அம்சமாக வந்து திருவவதரித்தவனுமான [ராமாநுஜ னென்கிற] இந்த மஹானிடத்தில் நான் அஞ்சுகின்றேன்" என்றும் சொல்லப்பட்டது.

177 வேதாந்ததேசிகள் திருவடியான ப்ரஹ்மதந்த்ர ஜீயர்பணித்த திவ்யஸூரி ஸ்தோத்தரத்தில் *சைத்ரார்த்தா ஸம்பவம் விஷ்ணோ: தர்சநஸ்தாப நோத்ஸுகம், த்ரிபுர மண்டலே சேஷமூர்த்திம் ராமாநுஜம் பஜே* [எம்பெருமானுடைய தர்சனத்தை ஸ்தாபித்தருளச் சித்திரை மாதத் திருவாதிரையில் தொண்டைநாட்டில் அவதரித்த ஆதிசேஷமூர்த்தி யாகிய ஸ்ரீராமாநுஜரைத் தொழுகின்றேன்] என்று சொல்லிற்று.

178 இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் *நல்லார் பரவு மிராமாநுசன்* என்ற எண்பதாம் பாசுரத்தின் பின்னை லோகஞ்சியர் வியாக்கியானத்தில் *அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம் லக்ஷ்மணஸ்து தத: பரம், பலபத்ரஸ் த்ருதீயஸ்து கலௌ ராமாநுஜ: ஸம்ருத* என்கிற ஆர்ஷவசனம் உதாஹ்ருதமாகக் காண்கிறது. (கலௌ|கச்சித் பவிஷ்யதி என்பதுமொரு பாடம்)

[இங்ஙனே பல ஆசிரியர்கள் ஸ்வாமியை ஆதிசேஷாவதாரமாக அருளிச்செய்திருக்க, நூற்றந்தாதியிலும் யதிராஜஸப்ததியிலும் பஞ்சாயுதாவதாரம் விஷ்வக்ஸேநாவதாரம் என்றிப்படி அருளிச்செய்தது ஏன்? என்று சங்கை தோன்றும்; இதற்குப் பெரியார் பகரும் ஸமாதானமாவது—சரித்திர நூல் என்பது வேறு, ஸ்தோத்ரநூல் என்பது வேறு. சரித்திர நூல்களில் அவதார ரஹஸ்யம் உள்ளது உள்ளபடி உரைக்கப்படும்; ஸ்தோத்ர நூல்களிலோ வென்னில் கவிகளின் புத்தி சமத்காரத்திற்குத் தக்கபடியும் ஆசிரியர் ப்ரபாவ விசேஷங்

களுக்கு ஏற்றபடியும் பலவகையான வர்ணனைகள் இருக்கக்கூடும். சரித்திர நூல்களால் அறுதியிடப்படுகிற அவதார ரஹஸ்யத்துவங்களை ஸ்தோத்ர நூல்களிலுள்ள உக்திகள் உபமர்த்திக்கமாட்டாவென்று]

179 நாமகரணமும் சாஸ்தாபனமும் க்ருஹஸ்தாச்ரமப்ரவேசமும் : ஆஸூரி கேசவப் பெருமாள் இங்ஙனே தமக்குத் தேன்றிய திருக்குமாரர்க்கு யதாவிதி ஜாதகர்மம் செய்தருளினார். இச்செய்தியைப் பெரிய திருமலைமீது கேட்டருளிப் பரமஸந்தோஷத்துடனே திருமலையில் நின்றும் ஸ்ரீ பெரும்பூதாரேறவெழுந்தருளி ஸர்வ லக்ஷண ஸம்பந்தமான திவ்ய ஸிஸுவின் முகவொளியைக் கண்டு வியந்து உள்ளம் பூரித்துப் பன்னிரண்டாம்நாளில் 'ஸ்ரீராமாநுஜன்---இளையாழ்வான்' என்று நாமகரணஞ் செய்தருளினார். மற்றும் அந்நபராசன சௌளோபநயநாதி ஸம்ஸ்காரங்களுமெல்லாம் கால காலங்களிலே நடைபெற்று "சொல்லார் தயிமொரு மூன்றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையில்லா வறநெறியாவந்தெரிந்தவன்" என்று அந்நபரே நூற்றந்தாதியிலருளிச் செய்கிறபடியே ஸாங்கோபாங்க ஸகல வித்யா பாராங்க தராய் ப்ராப்த காலத்திலே க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தையும் ஸ்விகரித்து, பெருமாள் கோயிலுக்கருகான திருப்புட்டுமுழியிலே யாதவப்ரகாசனென்பானொரு ஏகதண்டி ஸம்ந்யாஸி பூர்வபக்ஷ வேதாந்த க்ரந்த ப்ரவசனம் செய்து போருகிறாரென்று கேட்டு இளையாழ்வார் தாமும் அங்கே யெழுந்தருளி அவர்பக்கல் ஸ்ரோதாவாய் அந்வயித்திருந்தார்.

180 கோவிந்தபட்டருடைய வரலாறு (எம்பாறைப்பற்றி) : இப்படி யாதவப்ரகாசரிடத்தில் ஸ்வாமி வேதாந்தச்ரவணம் செய்து கொண்டிருக்கையில் மழலைமங்கலத்திலிருந்து ஸ்ரீ கோவிந்த பட்டரென்கிற ஸஹாத்யாயியாக ஸ்வாமியோடே வந்து சேர்ந்தார். இவரே எம்பார் என்று ப்ரஸித்தி பெற்றவர். ஸ்வாமியின் மாதுலரான திருமலைமீது இரண்டு ஸஹோதரிகளென்றும் ஒரு சகோதரி மதுரமங்கலமென்றும் அக்ரஹாரத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தாளென்றும் கீழே சொன்னோம். தை மாதத்துப் புனர்வஸு நக்ஷத்திரத்தில் இப்பிராட்டியின் பூதல்வரே எம்பாரென்கிற கோவிந்தபட்டர். இவர் ப்ராப்த காலங்களிலே உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரங்கள் பெற்று வேத வேதாங்கங்களை யதிகரித்து மஹாவித்வானாயிருந்தார். ஸ்வாமிக்குத் சிறியதாயார் திருக்குமாரரானவிவர், திருப்புட்டுமுழியில் தமையனார் யாதவப்ரகாசரிடத்தில் வேதாந்தமதிகரிக்கிறாரென்று கேட்டுத் தாமுங்கூட அதிகரிக்க விரும்பி அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தாராயிற்று.

181 யாதவப்ரகாசர் அபார்த்தங்கள் கூறுதல் : யாதவப்ரகாசர் மாயாவாதிமதஸ்தராகையாலே வேதாந்த வாக்கியங்களுக்குப் பலவிடங்களில் பொருந்தாத பொருள்களை ப்ரவசனம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவற்றைக் கேட்கும்போது பரிதாபம் பொறுக்கமுடியாததாயிருக்கும். 'பொருந்தும் பொருள் இதுவன்றோ' என்று தாம் எடுத்துரைப்பதுண்டு. அப்போது ஹுங்காரம் பண்ணிநிற்பார் யாதவர். இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் *கப்யாஸம் புண்டரீக மேவ மக்ஷிணீ* என்கிற ச்ருதிவாக்யத்திற்குப் பொருள் கூறுகின்ற யாதவர் "குரங்கின் ப்ருஷ்டம்போல் சிவந்த கண்கள்" என்று இகழ்வான பொருளைச் சொல்ல, அது கேட்டுச் சிறிதும் பொறுக்ககில்லாத ஸ்வாமி மிக உஷ்ணமான கண்ணீர் பெருக நின்று *கப்யாஸ மென்பதற்கு இப்படியோ பொருள் கூறுவது? கம்பிராம்பஸ் ஸமுத்தூத-ஸும்ருஷ்டநாள்-ரவிகர விக்ஷிதமானதோர் செந்தாமரைப்பூப்போன்ற திருக்கண்கள் படைத்தவன் என்றன்றோ பொருள்' என்று வ்யுத்தத்திகளை விசதமாகக்கூறி உபபாதிக்க, அதுகேட்ட யாதவர் மிகச்சினந்து 'நாம் சொன்னபடியே கேட்டுக்கொண்டிருக்க முடியுமானால் வாசித்திரும்; இல்லையாகில் விட்டுப்போம்' என்ன ஸ்வாமியும் சிந்தை கலங்கி விட்டிருந்தார்.

182. ஸ்வாமியை மாய்க்கும் விரகுபார்த்தல் : இப்படியிருக்கையில் அந்த யாதவப்ரகாசருக்கு ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. அதாவது இந்த ராமாநுஜன் விலக்ஷணமான மேதையும் அந்யாத்ருசமான ப்ரதிபையும் பொலிய நின்றான்; இவனால் அத்வைத தர்சனம் சூன்ரும்

போலும்; ஆகவே இவன் முடியும் விரகு செய்வது நன்று—என்று. இதைப்பற்றி பலவாறு ஆலோசிக்கையில் இவ்வீனையாழ்வானைக் கங்கையில், மணிகர்ணிகையிலே தள்ளி மருத்யுவசு மாக்குவதே பாதகமற்ற பணியென்று அறுதியிட்டு, ஒருநாள் ராமாநுஜரை வரவழைத்து 'நீர் இல்லாமல் எங்களுக்கு ஆற்றவொண்ணாது யிருந்தது; முன்போல் வந்திருந்து மனமொத்து வாசித்துக் க்ரந்தத்தை அவிச்சிந்நமாக நடத்திப்போரும்' என்று ஸதுபாயமாகச் சொல்லி ஸ்வகோஷ்டியிலே சேரவிட்டுக் கொண்டு பாடப் பரவசமும் நடத்திவந்தார் யாதவர். ஏற்கெனவே தாம் எண்ணியிருந்தபடி சிறைவேற்றிக் கொள்ளுவதற்காக ஒருநாள் கோஷ்டியிலே கங்கா யாத்திரைப் புறப்பாட்டை பிரஸ்தாவித்து ஸ்வாமியுட்பட எல்லாருமிகைந்த வாறே ஸபரிவாராயப் புறப்பட்டார் யாதவர். இனையாழ்வாரும் கோவிர்தப்பட்டரும் கூடவே செல்லாநின்றார்கள்.

183. கடுகவே யாத்திரை நடவாநிற்கையில் விர்த்யப் ப்ரதேசத்தில் போம்போது சில இங்கிடங்களாலே இந்த யாத்திரையின் நிமித்த மின்னதென்றுணர்ந்த கோவிர்தப்பட்டர் ஓரிடத்திலே இனையாழ்வாரும் தாமுமாய்ப் பின்தங்கிநின்று செய்தியை ரஹஸ்யமாக ஸ்வாமிக்குத் தெரிவித்து அகன்று போம்படி ஸூசிப்பிக்க, ஸ்வாமியும் அங்குநின்றும் அப்போதே தனியே மீண்டெழுந்தருளிஞர் [யாதவப்ரகாசர் செய்தியைப் பிறகு சொல்வோம்].

184. ஸ்வாமி ஓரிரவிலே கச்சிப்பதி சேர்தல் : கிரீஜனமும் கிரீஜலமுமான நீள் காட்டிலே பிரிந்துதிரும்பின ஸ்வாமி அவ்வழியை விட்டுக் குறுக்கே நெடுந்தூரஞ்சென்று ஒரு மரத்தடியிலே நின்றுபார்க்க, கண்ணுக்கெட்டினவளவு *அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை* என்னும்படியான நிலைமையாய் ஒருவரும் துணையின்றிக்கே *ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க்கடலுளமுந் தும் நாவாய்போல் துளங்கி நின்று வழிதிகைக்கையிலே, எம்பெருமான் இப்படிப்பட்ட பரம ஸாத்விகர்களை விட்டுக்கொடுக்க மாட்டாததொருவனாகையாலே இவர்க்குத் துணையெய்ய விரும்பி ஒரு வில்லியின் வேடம்பூண்டு வானும் வில்லுங்கொண்டு மனைவியுடனே முன்னே வந்து தோன்ற, ஸ்வாமியும் அந்த தம்பதிகளைக்கண்டு கலக்கந்தீர்த்து உள்ளம் தேறிநின்று 'நீங்கள் எங்கு நின்றும் வருகிறீர்கள்? எங்கே போகிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் விடை கூறினதாவது—நாங்கள் உத்தரதேசத்து விர்த்தாசர்மத்தில் நின்றும் வருகிறோம்; ஸத்யவ்ரத கேஸ்த்திரத்தை நோக்கிச் செல்கின்றோம்—என்று அது கேட்டு மகிழ்ந்த ஸ்வாமி 'ஆகில் நானும் உங்களுடனே அவ்விடத்திற்கு வர நினைக்கின்றேன்; எனக்குத் துணையா யிருக்கமுடியுமோ?' என்று கேட்க, நல்லது, அப்படியேயாகலாம் என்று அவர்கள் சொல்லி முன்னடியிட ஸ்வாமியும் அவர்களைப் பின் செல்ல விர்த்யாடவி நீங்கி மலைப்பொழுதாயிற்று. அப்போது ஓரிடத்திலே தங்கி அதுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு நெடுந்தூரம் நடந்து சென்று பின்பு நள்ளிருளாயிருந்ததனால் மேலே வழி நடந்து செல்லமாட்டாமல் அங்கே அவர்களோடு கூடவே உபவாஸமாகத் தங்கியிருந்தார் ஓர் மரத்தடியின் கீழ்.

185. ஸ்வாமி கச்சிப்பதி சேர்தல் : அப்போது வில்லியின் மனைவி தாஹம் மேலிட்டுத் தண்ணீர் தண்ணீரென்று கணவனிடம் கூற, அவனும் "இப்போது தண்ணீர் கிடைக்க வில்லையே; சிறிது போது ஆறியிரு; விடிந்தவாறே நல்ல மதுரமான தீர்த்தம் கிடைக்கும்" என்று சொல்லித் தேற்றினான். அப்போது ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் மிகவும் வருத்தமுற்றது. ஐயோ! நமக்கு மஹோபகாரிகளான விவர்களுக்கு நாம் விடாய் தீர்க்கும்படியான தேசமாக இல்லையே! என்கிற கிரீவேதத்தோடேயே சிறிதுபோது திருக்கண் வளர்ந்திருந்தார். பின்பு கனவிருள்கன்று கீழ்வானம் வெள்ளென்று காலையம்பொழுதானவாறே மூவருமெழுந்து வழி நடக்கத்தொடங்க, அந்தத் தம்பதிகளிருவரும் அருகே ஒரு கிணற்றங்கரையிலே அழைத்துக்கொண்டு போய் விட்டு இவரைப் பார்த்து 'அருள்முகிலே மிகவும் விடாய்த் திருக்கின்றோம்; இக்கிணற்றிலே யிறங்கி அள்ளித் தீர்த்தம் தருவீராக' என்ன, அவரும் உடனே கிணற்றிலிறங்கி இரண்டு திருக்கையாலும் தீர்த்தம் வாரிபெடுத்து மூன்றுதரம் கொடுக்க, அவர்களும் வாங்கி விடாய்தீரப் பருகி உருக்காட்டாதேயொளிக்க, இவரும்

THE ACADEMY OF LINGUISTIC RESEARCH
MELKOTE, DIST. CHICCHOLY
(KARNATAKA STATE)

190 ஆளவந்தார் கச்சிக் கெழுந்தருளி மீளுதல் : யாத்திரை யடைவாகக் காஞ்சிபுரியில் நின்றும் நம்பெருமாள் ஸன்னிதிக்கு இரண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் சென்று பெருமானைத் தொழுது ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே ஸேவித்து நிற்க, அவரும் வார்த்தாப் ப்ரஸங்கத்திலே பெருமாள் கோயிலில் விசேஷங்கள் என்னென்று கேட்க, அவர்களும் இனையாழ்வாருடைய ஞானப்பெருமை முதலிய வைபவங்களையும், *கப்பாஸக்ருதி முதலானவற்றிலே யாதவ ப்ரகாசரை மேலிட்டுப் பொருள்பணித்த வகைகளையும் எடுத்துரைக்க, ஆளவந்தார் உள்ளம் பூரித்து, இத்தனத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இவ்விருள் தருமானாலத்திலும் இப்படி யொருமஹாதுபாவர் தோன்றப் பெறுவதே! என்று வியந்து அப்பொழுதே அவரைக் காண வேணுமென் னும் ஆவலுடனே திவ்யதேசங்களை மங்களாசாஸனஞ் செய்துகொண்டே கச்சிப் பேரருளாளன் ஸன்னிதிக்கெழுந்தருளித் திருமலைமீலே மங்களாசாஸனஞ் செய்து கீழே திருப் புற்றினருகே திருவனந்தாழ்வாரையும் கரியமாணிக்கப் பெருமானையும் ஸேவியா நிற்க, அங்கே யாதவ ப்ரகாசர் தம் திரளுடனே பெருமானை ஸேவித்து அவ்விடத்தே ப்ரதக்ஷிணமாக வாரா நிற்க, ஆளவந்தார் தம் அருகேயிருந்த திருக்கச்சி நம்பியை நோக்கி 'இத்திரனிலே இனையாழ்வார் யாவர்?' என்று கேட்க, அவரும் 'அதோ சிவந்து நெடுகி ஆஜா நுபாஹுவாகி வருகிறவர்' என்று காட்ட, ஆளவந்தாரும் திருவுள்ளம் பூரிப்பக் குளிர நோக்கியருளி *ஆம் முதல்வனிவன்* என்று விசேஷ கட்டாஷம் செய்தருளி, பேரருளாளப் பேரவனை நோக்கி *மஸ்ய ப்ரஸாதகலயா* என்றொரு ச்லோகத்தால் இனையாழ்வார் நமதர்சஸ்தாபகராமப்படி அருள் புரிகைக்காகச் சரணு கதிசெய்து அப்போது இனையாழ்வார்க்கு ஒரு நல்வார்த்தை சொல்ல அவஸரம் காணுமையாலே மீண்டும் முதலிகளும் தாமுமாகக் கோயிலேற வெழுந்தருளிஞர்,

191. : : : : : காட்டின ராமாநுஜர் பெருமை : அக்காலத்தில் கச்சிநகர்ப் பல்லவ மன்னனுடைய பெண்பிள்ளையைப் ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு பிடிக்க அதற்கு ஒருபடியாலும் பரிஹாரம் காணாமல் யாதவப்ரகாசர் சிறந்த மந்திரவாதி யென்றுகேட்டு ராஜபுருஷர்கள் இவரிடம் வந்து செய்திகூற, இவரும் அந்த ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸை நான் போகச் சொன்னதாகச் சொல்லுங்கோ னென்று நியமிக்க அவர்களுக்கு சென்று அப்படியே சொல்ல, நான்தான் அவனைப் போகச் சொன்னதாகச் சொல்லுங்கோனென்று ப்ரஹ்ம ரக்ஷஸ்ஸு திரஸ்காரமாகச் சொல்லிவிட அஃதுணர்ந்த யாதவர் சிற்றங்கொண்டு தம் திரளுடனே அரசன் மனையிலேவந்து மஹா மந்த்ரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸருகில் நின்றமுஷ்டிபிடிக்க ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸும் முடக்கினகாலை நீட்டி, 'அட யாதவா! நீ ஜபிக்கிற மந்த்ரம் நானறியேனோ?' என்று அந்த மந்திரத்தையுஞ் சொல்லி 'அப்பா உன் பிறப்பு வரலாறு நான் சொல்லுகிறேன் கேளாய்; நீ மதுராந்தகத்து ஏரிக்கரையிலே யிருப்பதொரு புற்றிலே ஓர் உடும்பாய் இருந்தாய்; கோயில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திருமலைக்கெழுந்தருளும்போது அங்கே நீராடி யழுதுசெய்கிற விடத்திலே சிந்திப் ப்ரஸாதத்தையும் தீர்த்தத்தையும் நீ உட்கொள்ளப்பெற்றாய்; அதனால் வித்வானான ஜன்மம் பெற்றனை. நானோ முற்பிறப்பில் அத்தணையிருந்து அரிய பெரிய வேள்வி நிகழ்த்தின வன்; உன் மந்திரத்திற்கா நான் போவேன்? உன் பக்கலில் வீற்றிருக்கின்ற ஆதிசேஷாம்சமான இனையாழ்வார் போகச்சொன்னால் போவேனத்தனை' என்று சொல்லிற்று. அதுகேட்ட யாதவர் முகத்தில் தேசுசுன்றி இனையாழ்வாரை நோக்கி நீர்தாம் போகச்சொல்லும் என்று கூற, அப்படியே ஸ்வாமி நியமிக்க உமது திருவடித் தாமரைகளை என் தலைமீது வைத்தாலொழியப் போவேனல்வேன்' என்று சொல்லி அப்படியே ஸ்வாமி திருவடிகளைச் சிரமேற்கொண்டு மகிழ்ச்சியெய்தி தண்டனிட்டு இதோ போகிறேனென்று சொல்லிக்கொண்டே, போனமைக்கு ஓரடையாளங்காட்டிப் போய்ற்றது. யாதவரும் இனையாழ்வாரை மிகவும் புகழ்ந்து கொண்டாடிக் கொண்டே மடம் சென்று சேர்ந்தார்.

192 ஸ்ரீரங்கத்தில் ஆளவந்தாருடைய சிந்தனை : நம்பெருமாள் ஸந்நிதியில் ஆளவந்தார் திருவாய்மொழி காலக்ஷேபம் நிர்வஹித்தருளாநிற்கையில் *ஒன்றுந்தேவிலே* இலிங்கத்திட்ட, புராணத்திருமென்கிற பாசரம் நடவாநிற்க, 'நமக்குப் பின்பு இத்தர்சனம் நிர்வஹிப்பாரொருவ ரையும் காணப்பெற்றலோமே!' என்கிற விசாரம் அப்போது அதிகமாகி ஸ்ரீ ராமாநுஜ பக்த ஹஸ்த பூஷணம்

திலே திருமேனிச் சென்று 'இவரை யாதவ ப்ரகாசனோடே உறவறுத்து நம்மோடே சேர்க்கும் உபாயமொன்றில்லையே!' என்று கோஷ்டியிலே நிர்வேதத்தோடே யருளிச்செய்து பின்னையும் பேரருளாளனைக் குறித்து திக்கு நோக்கி அஞ்சலி செய்து 'ஏற்கனவே அடியேன் பண்ணின ப்ரபத்தியை ஸபலமாக்கியருள வேணும்*' என்று மிகவும் வேண்டினர்.

193 ராமாநுஜர் யாதவரை விட்டு விலகித் திருக்கச்சி நம்பிக்கு உணுக்காடிருந்தல் : ஆள வந்தாருடைய அந்தரங்க ப்ரபத்தி விரைவில் பலிக்கவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டபடியால் ஒருநாள் யாதவப்ரகாசருக்கும் இளையாழ்வார்க்கும் உபநிஷதார்த்த விசாரத்தில் போராட்டம் வலுத்தது. அன்று விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தக் கோட்பாட்டை ஸ்வாமி வெகு அற்புதமாக எடுத்து உபந்யஸிக்க வாய்த்தது. அப்போது யாதவர் ப்ரத்யாக்கப்பான மொன்றும் பண்ண முடியாத தன்மையினால் அளவிறந்த சிற்றங்கொண்டு இன்று தொடங்கி நீர் என்னிடம் வாசிக்க வேண்டா; உம்முடைய புத்திக்குத் தகுதியானவிடத்தே சென்று வாசித்துக் கொள்ளும்' என்று மறுத்துவிடவே, இதையே சுபரிமித்தமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி உவந்த வுள்ளத்தரான இளையாழ்வார் தமது திருத்தாயார் பக்கலிலே இச் செய்தியைத் தெரிவிக்க, அவரும் நெஞ்சு கலிந்து 'பின்னாய்! இதுகாறும் வாசித்ததுபோதும்; திருக்கச்சி நம்பிகள் பேரருளாளப் பெருமானுக்கு அணுக்கராயிரா நின்றார்; அவரை யநுவர்த்தித்துக் கொண்டு அவர் சொல்வழுவாது ஒழுகுவது பாங்கு' என்று நியமிக்க, ஸ்வாமியும் அப்படியே நம்பிகளை அடிபணிந்து அருளுடைய நியமனத்தினால் பண்டுபோல சாலக்கிணற்றில் நின்றும் நாடோறும் ஒரு குடம் திருநஞ்சனம் கொணர்ந்து தேவப் பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்து வருபவராயிருந்தார்.

194 ராமாநுஜரை ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து செல்லப் பெரியநம்பி வருதல் : கோயிலில் ஆள வந்தார் திருமேனி நோவு சாத்தி "சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான் இனியுனது வாயலகிலின்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே" என்ன வேண்டும்படியான நிலைமை யெய்தியிருந்தார். அப்போது ஸ்ரீ காஞ்சிபுரியில் நின்றும் யாத்திரையடைவே அவ்விடத்திற்கு வந்த இரண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை நோக்கி இளையாழ்வாருடைய செய்தி என்னவென்று விசாரிக்க, ஸ்ரீராமாநுஜர் சிலநாளாக யாதவப்ரகாசரை வெறுத்து விட்டிருந்து திருக்கச்சி நம்பி பக்கலிலே ப்ரவணராய்த் தேவப் பெருமானுடைய கைங்கரியத்திலே ஊன்றியிருக்கிறாரென்று அவர்கள் சொல்லக்கேட்டு ஆளவந்தார் மிகவும் திருவுள்ளமுகந்து தம்முடைய அந்தரங்க ப்ரபத்தியைப் பேரருளாளன் விரைவிலேயே ஸபலமாக்கியருளினபடிக்கு உவந்து தமது அந்தரங்க சிஷ்யரான பெரிய நம்பியையழைத்து இச்செய்தியைச் சொல்லி 'நீர் சடக்கெனத் தென்னத்தியூர் கழலீணைக் கீழேசென்று எப்படியாவது இளையாழ்வாரையிங்கே யழைத்து வரவேணும்*' என்று நியமித்து, ஸ்தோத்ர ரத்னத்தின் அநுஸந்தானத்தைத் துணைகொள்ளும் படிக்கும் ஸூசிப்பித்துப் பெருமாள் கோயிலுக்குப் போகவிட்டார். பெரிய நம்பியும் ஸ்வாசார்ய நியமனத்தை சிரஸாவஹித்து உடனே புறப்பட்டுக் காஞ்சிபுரி வந்து சேர்ந்தார்.

195 பெரிய நம்பியும் ராமாநுஜரும் : தமக்கு ஸப்ரஹ்மசாரியான திருக்கச்சி நம்பி அவ்விடத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்றமை யறிந்து அவர் பக்கலிலே சென்று சேர்ந்து தாம் வந்த காரணத்தைத் தெரிவித்து அவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு பேரருளாளன் ஸந்திதிக்குச் சென்று மங்களாசாஸனம் செய்து அப்போது இளையாழ்வார் சாலக்கிணற்றுக்குச் சென்றிருப்பதாகவும் தீர்த்தகும்பத்துடனே திரும்பி வருகிற ஸமயமணித்தென்றும் தெரிந்துகொண்டு அபிமுகமாக வெழுந்தருளி அவர் வரும் வழியிலே ஓரிடத்திலிருந்து கொண்டு செவிக்கினிய கம்பிரமதுர ஸ்வரத்துடனே ஸ்தோத்ர ரத்னத்தை அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில், இளையாழ்வாரும் திருமுடிமேல் திருநீர்க்குடத்துடன் வருபவராய் அப்போது பெரியநம்பியின் அநுஸந்தானத்திலிருந்த *ப்ரஹ்மா சிவச் சதமக : பரமஸ்வராடிதி ஏதேபி யஸ்ய மஹிமார்க்ணவ விப்ருஷஸ்தே* என்கிற ச்லோகத்தைத் திருச்செவிசாத்தி 'இது யாருடைய திவ்ய ஸூக்தி' என்று நம்பியை நோக்கிக் கேட்க, அவரும் 'இது ஆளவந்தாருடைய திவ்ய

ஸூக்தி யென்றுரைக்க, 'ஆசில் அவரை அடியேன் ஸேவிக்கவேணுமே' என்று இனையாழ்வார் கூற, 'ஆகலாம்; நம்மோடே வந்து ஸேவிக்கலாம்' என்று பெரியநம்பி பணிக்க, இருவரும் தொல்லையின்பத்திற்றுதி கண்டவர்களாய் வார்த்தையாடிக் கொண்டே ஸன்னிதியிற் சென்று சேர்ந்தார்கள். இனையாழ்வார் திருமஞ்சனத்தைப் பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்துவிட்டு நியமனமும் பெற்றுக்கொண்டு திருக்கச்சி நம்பியின் அநுமதியையும் பெற்றுப் பெரிய நம்பியுடனே புறப்பட்டுத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலேறச் செல்லாநின்றார்.

196 ஆளவந்தார் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளுதல் : பெரிய நம்பியைப் பெருமாள் கோயிலுக்குப் போகவிட்ட பிறகு சில நாளளவிலே ஆளவந்தார் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார். அநாரோக்யமதிகரித்துத் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளும் ஸநிவேசமாயிற்று. மிக்க தளர்ச்சியோடே ஸன்னிதிக் கெழுந்தருளி அமலனுதிபிரானனுஸந்தானத்துடனே பெரிய பெருமானைத் திருவடிதொழுது வரிசைகளும் பெற்று நலமந்த மில்லதோர் நாடுபுக நியமனமும் பெற்று மடமேற வெழுந்தருளி உபநிஷத்துக்களையும் அருளிச் செயல்களையும் முதலிகள் ஸேவிக்கத்திருச்செவி சாத்திக்கொண்டேயிருந்து * அந்தமில் பேரீன்பத்தடியரோ டிருந்து களிக்கவேண்டி மணக்கால் நம்பிகளின் திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டே ப்ரஹ்மந்தரத்தாலே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். திருவரங்கப் பெருமானரையர் முதலான எல்லாரும் வேரற்ற மரம்போல விழுந்து துடிக்க, அங்குள்ளார் இவர்களைத் தேற்றி ஆளவந்தார் குமாரரான பிள்ளைக்கரசு நம்பியை நோக்கி மேல் நடை பெறவேண்டிய கைங்கரியங்களுக்கு உத்தியோகிப்பிக்க, ஆளவந்தர்படி யென்று இன்றைக்கும் வழங்கிவருகிற விலக்ஷண ப்ரக்ரியையிலே சடங்குகளையெல்லாம் நடத்தி, திருக்கரம்பன் துறையிலே திருப்பள்ளி படுத்துவதாக திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை ப்ரஹ்மரத்தத்திலே யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்தாயிற்று. பெரியநம்பி திருநாட்டுக் கெழுந்தருளியிருந்தார். ஸமீபமாக எழுந்தருளுகிற ஸமயமும் மேலே குறித்த ஸந்தர்ப்பமும் ஒத்திருந்தது.

197. ராமாநுஜர் ஆளவந்தாருடைய சரமத் திருமேனியை ஸேவித்தல் : பெரியநம்பி திருக்கரம்பன் துறையிலே பெரிய திரளைக்கண்டு எதிரே வருகிறவர்களை நோக்கி என்ன விசேஷமென்று கேட்க, அவர்களும் ஆளவந்தார் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளியிருப்பாரென, அதுகேட்ட இருவரும் மூச்சித்து கலேசித்து விமலசரம விக்ரஹத்தையாகிலும் ஸேவிக்கப் பெற்றோமே யென்று தேறியெழுந்து அருகேவந்து சேர்ந்து கண்பனி சோர நின்று ஸேவிக்கையில், இனையாழ்வார் அந்தசரமத் திருமேனியை ஆபாதகுடமாக ஸேவித்து வருபவர், திருக்கையில் மூன்று விரல்கள் முடங்கியிருக்கக் கண்டு 'முன்னம் இப்படியுண்டோ? இப்போது தானோ? என்று முதலிகளைக் கேட்க, அவர்களும் 'முன்பில்லை; இப்போது கண்டதித்தனை' என்ன; இனையாழ்வார் 'இவர் திருவுள்ளத்திலே ஏதேனும் குறைகளுண்டாயிருக்கவேணுமென்று கருதி, முதலிகளைப்பார்த்து முன் வியாக்கியான ஸமயங்களிலே அபிமத ஸல்லாபங்களைக் கேட்டிருப்பீர்களே; திருவுள்ளத்திலோடியிருப்பன சில அறியப்பெற்றதுண்டோ? என்று கேட்க; அவர்களும் மூன்று விஷயங்களைத் தெரிவித்தார்கள்—1, ப்ரஹ்மஸுத்தரத்திற்கு விசிஷ்டாத்வைத மதாநுஸாரியான பாஷ்யம் அவதரிக்க வேணுமென்ற விருப்பமும், 2. நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழிக்கொரு வியாக்கியான மவதரிக்க வேணுமென்கிற விருப்பமும், 3. வ்யாஸபராசரர்களிடத்திலே க்ருதஞ்ஜதாநுஸந்தானம் நெடுகச் செல்லும்படியான காரியமொன்று நடைபெற வேணுமென்கிற விருப்பமும் ஆக இம்மூன்று வாஞ்சைகளே திருவுள்ளத்தில் குடிகொண்டிருந்தனவாக அறிவோம்; வேறொன்றுமறியோம் என்றார்கள்;

198 ராமாநுஜர் காஞ்சீபுரம் சேர்ந்து வாழ்தல் : ஸ்வாமி இதைக்கேட்டதும் தண்டனாட்டுக் கைகூப்பியின்று 'இவ்வுடல் திடமாய் ஆசார்யக்ருபையும் அடியேனிடத்தில் பரிபூரணமாயிருந்து ஸர்வேச்வரன் அடியேன் நினைத்தபடி கூட்டுவானாகில் இம்முன்றையும் நிறைவேற்றக்கடவேன்' என்ன; முடங்கியிருந்த மூன்று திருவிரல்களும் உடனே நிரி, இதனை அனைவருங்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு "ஓ, இவ்வாசார்யக்ருபையும் உம்மிடத்திலே கூடும்; நீரே இந்த தர்சனத்திற்கு நிர்வாஹகராவீர்" என்று மங்களாசாசனம் செய்து கூறினார்கள். ஸ்வாமியும்

அந்த திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைக் கண்ணிலும் நெஞ்சிலும் தேக்கிக்கொண்டு திருவடிகளை ஸேவிக்கப்பெற்றமையாலே ஸ்கலார்த்தங்களும் தமக்குச் சேம நிதியாக லபித்தனவாகக் கொண்டு ஆகிலும் இரண்டொரு நாளாவது கூடியிருந்து திவ்யஸூக்திகளைச் செவியாரப் பருகப் பெற்றிலோமேயென்கிற க்லேசம் மேலிட்டு *பணவாளவணைப் பற்பல காலமும் பள்ளிகொள் மணவாளர் நம்மைவைத்த பரிசிது காண்மின்” என்று கூறிக்கொண்டே அவருடைய ஸ்வாநம் செய்தருளிப் பெரிய நம்பியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு பெருமானையும் திருவடி தொழாதே அவரை வெறுத்து மீண்டும் பெருமான்கோயிலேற வேழும்தருநீர். “ஆளவந்தாரோடே நான் கூடியிருந்து குளிரப்பெற்றிருப்பேனாகில் பரமபதத்திற்குப்படி கட்டியிருப்பேனே” என்று அப்போது பலகாலும் இனையாழ்வார் பணித்தபடி.

199. பிறகு ஆளவந்தாருடைய சரம கைங்கரியங்கள் குறையற நடந்தேறின இனையாழ்வாரும் பெருமாள் கோயில் சேர்ந்து திருக்கச்சி நம்பிக்குச் செய்தியறிவிக்க, அவரும் க்லேசித்து ஸ்ரீகுர்ண பரிபாலனைதிகள் நடத்தினார். ஸ்வாமி முன்பு போலவே பேரருளாளனுடைய திருமஞ்சன கைங்கரியத்தில் நிரதராயிராநின்றார்.

200 திருக்கச்சிநம்பியிடம் ராமாநுஜருடைய ப்ரதிபத்தி விசேஷம் : திருக்கச்சி நம்பிகளிடத்திலே மிகவும் பக்திகொண்டு அவர் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிக்க வேண்டுமென்று கருதி அக்கருத்தை அவரிடத்தே விஜ்ஞாபிக்க, இதுவாந்ராமத்துக்கடுத்த வைதிக மர்யாதைக்குப் போந்திராது என்று அவர் மறுத்திட்டார். ஆச்ரயிக்கும் பாக்கியந்தான் இல்லையானாலும் *போனசஞ்செய்த சேடமாவது பெற்றுப் புனிதராவோமென்றெண்ணி ஒருநாள் நம்பியிடம் சென்று ‘இன்று அடியேனது டீடிசையிலே அமுதுசெய்ய எழுந்தருளவேணும்’ என்று வேண்ட அவரும் இசைந்தருள, ஸ்வாமி மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்டு தம் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளி இச்செய்தியைத் தேவியாரிடம் தெரிவித்து அறுசுவை யடிசிலும் அதிமதுர பக்ஷயவர்க்கங்களும் செய்யும்படி நியமித்து, தமது நித்ய கைங்கர்யமான திருமஞ்சனத் திருப்பணியையும் விரைவாகத் தலைக்கட்டித் திருமாளிகையிற் போந்து திருவாராதனமும் கண்டருளப்பண்ணி, அவ்வளவிலும் திருக்கச்சிநம்பி யெழுந்தருளக் காணாமையாலே அவரை யழைத்து வருவதற்குத் தெற்குத் திருவிதியாலே மேற்கே செல்லுமாறு. அத்தருணத்திலேயே நம்பிகள் வடக்குத் திருவிதியாலே ஸ்வாமி திருமாளிகைக் கெழுந்தருளி, திருவால வட்டத் திருப்பணிக்காக விரைந்து செல்லவேண்டியிருப்பதை யறிவித்து நின்ற வளவிலே ஸ்வாமி தேவிகள் இவரை ஒரு மூலையிலே உட்கார் வைத்து அமுது செய்யப் பண்ணுவித்து அனுப்பிவிட்டு அமுது செய்த விடத்தைக் கோமயத்தாலே சுத்திபண்ணித் தெளித்துத் தாமும் தீர்த்தமாடி நிற்கிற வளவிலே நம்பியை யழைத்துவரச் சென்றிருந்த இனையாழ்வார் அவர் இங்கே போந்தமையறிந்து மீண்டுவந்து நம்பியைக் காணாமல், மனைவி ரீரடியிருந்தபடியைக்கண்டு இதுவென்? என்று கேட்க; அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்து கைங்கர்யத்திற்கு விரைந்து செல்லவேண்டியிருப்பதைத் தெரிவித்தார்; உடனே அவரை அமுதுசெய்யப் பண்ணுவித்தனுப்பினேன்; அவர் நிஹீந வர்ணஸ்தராகையாலே இலையைக் கோலாலே தள்ளிக் கோமயத்தாலே மெழுகினேன். அதனால் சரீரம் அலம்ப வேண்டிற்று’ என்றான். அதுகேட்டு ஸ்வாமி மிகவும் நொந்து வருந்தி எம்பெருமான் திருவுள்ளம்ருந்தபடிக்கு நாமென் செய்வதென்று மனம் தளர்ந்திருந்தார்.

201. திருக்கச்சிநம்பி யாறுவார்த்தை : மறுநாள் திருக்கச்சிநம்பிக்கலிற் சென்று ‘அடியேன் சில நினைவுகள் நினைத்திருந்தேன்; அவை விஷயமான நிர்ணயத்தைத் தேவரீர் பேரருளானப்பாடே தெரிந்துகொண்டு அடியேனுக்கு நியமித்தருளவேணும்’ என்று ஸ்வாமி ப்ரார்த்திக்க, நம்பியும் அப்படியே யாகுக வென்றிசைந்து அன்றிரவு பெருமானிடத்திலே விண்ணப்பஞ்செய்து மறுமாற்றம் பெற்று மறுநாள் இனையாழ்வார்க்கு அறிவித்த ஆறுவார்த்தைகள்:—1. பரதத்வம் நாமே, 2. சிதசிதீச்வரபேதமே தர்சனம், 3. ப்ரபத்தியே தஞ்சம், 4. அந்திமஸ்ம்ருதியில் ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை, 5. சரீராவஸானத்திலே மோக்ஷம்.

6. பெரியநம்பி திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பது—என்பன இங்ஙனே ஆறுவார்த்தைகளை அருளிச்செய்யக்கேட்ட இளையாழ்வார் இவ்விஷயமான நிர்ணயமே தாம் அறிய விருந்தமை யால் இவற்றைத் தெளியவறியப்பெற்றதற்கு உவந்து, பெரியநம்பி திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிப்பதற்காக அறுதியிட்டுத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலுக்குப் புரப்பாட்டு அளித்தார்.

202. ராமாநுஜர் மதுராவந்தகத்தில் பெரியநம்பிகளை யாச்ரயித்தல் : அக்காலத்திலே கோயிலில் தர்சன கீர்வாஹத்திற்காக இளையாழ்வரை அங்கே வரவழைத்து நிலைநிறுத்த வேண்டுமென்று ஆவல்கொண்ட முதலிகள் பெரியநம்பியை நோக்கி இது உம்மாலாகக் கூடிய காரியமாதலால் நீரே காஞ்சிபுரிக்குச்சென்று காரியம் பார்க்கக்கடவீரென்று நியமிக்க அவரும் அப்போதே ஸகுடும்பமாகப் புறப்பட்டு வம்பெருமானிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியை நோக்கி வந்தபோது நிற்கையில் இடையில் மதுராவந்தக சேஷத்திரத்திலே எரி காத்தராமன் ஸன்னிதியிற் சேர்ந்து நின்றார். இளையாழ்வரும் (திருச்சுச்சிவங்கிவரின் திருவாக்குப்படியே பெரியநம்பி திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பதாகப் புறப்பட்டுத்) திருவரங்கம் பெரியகோயிலை நோக்கிச் செல்லாவின்று மதுராவந்தகத்திலே சேர்ந்தவாறே அங்குப் பெரிய நம்பியை யாத்ருச்சிகமாக ஸேவிக்கவேண்டுமென்று ஆச்ரயிப்பப்பட்டு 'எண்ணின் பலன் எதிரேவந்து வாய்த்ததுபோல இப்படி நமது பாக்கியம் பரிபக்குவமாவதே! என்று உகந்து இனி கால விளம்பம் பொறுக்கலாகாதென்று அப்போதே திருவிச்சினை ஸாதித்துத் தம்மை உய்விக்கு மாறு வேண்ட, அவரும் இவருடைய ஆர்த்தியின் கனத்தைக்கண்டு அப்போதே அவ்விடத் திலேயே பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களைப் ப்ரஸாதித்தருளி ஆனந்தரார் திருவடிகளே தஞ்சமென்று கொண்டிருக்கும்படி ஸ்ரீபக்தருள்வீரார், பிறகு அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுப் பெருமாள் கோயிலிலே வந்து சேர்ந்தார்கள். இளையாழ்வார் தம்முடைய திருவாழ்வார்த்தையே மேல் பாதியிலே பெரியநம்பி ஸகுடும்பமாக வளிக்க இடமளித்துத் தளிக்கைக்கு வேண்டும் பதார்த்தங்களும் ஸம்பிப்பித்து ஆராதித்துக்கொண்டு அவர் ஸந்நிதியிலே அருளிச்செயல்செய்க் கற்பதும் தர்சன ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களைக் கேட்பதுமாயிருந்து வந்தார்.

203. பெரியநம்பி தேவிகளுக்குள் : இங்ஙனேயிருந்து வருகையில் பெரியநம்பி தேவிகளுக்கும் இளையாழ்வாருடைய தேவிகளுக்கும் மனப்பொருத்தமின்றிக்கே வைரஸ்ய முண்டாகத் தொடங்கிற்று. இருவருக்கும் கிணற்றின் கரையிலே தாம்பு விஷயமான விவாத முண்டாகி வார்த்தைகளும் விஞ்சின; இதைப் பெரியநம்பி யுணர்ந்து தமது தேவிகளைக் கோபித்து, இனி நாம் இங்கு வாழ்வது தகுதியற்றதென்றெண்ணி உடனே கோயிலுக்குப் புறப்படத் திருவுள்ளமாய் இளையாழ்வார் பக்கலிலும் அறிவியாமல் அவர் அனுஷ்டானத் திற்குச் சென்றிருந்த ஸமயம் பார்த்து ஸகுடும்பமாக மீண்டு கோயிலுக்குநுழந்தருளினார். ஸ்வாமி அனுஷ்டானம் பண்ணி பெருந்தருள்ப் பெரியநம்பியை ஸேவிக்கப்பெறாமல் விசாரித்துச் செய்தியறிந்து திருவுள்ளம் மிகவும் உடைகுலைப்பட்டு நின்றார்.

204. ஸ்வாமி ஆச்ரமஸ்வீகாரம் செய்தருளுதல் : ஸ்வாமிநாள் ஒரு திருவாய்மொழிக்குப் பலசுந்தியருளிச் செய்யாவின்றவர் *நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வார் கொண்ட பெண்டிர் மக்களே* என்று க்ருஹஸ்தாச்ரம வாழ்ச்சியையும் பலனாக அருளிச்செய்தார். ஸர்வோபகார க்ஷமமான இந்த ஆச்ரம வாழ்க்கை நன்றேயாயினும் *நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வார்* என்ற படிக்குப் பாங்காக இராவிடில் பரித்யாஜ்யமே யாதலால் ஸஹதர்மசாரிணியான தேவியாரு டைய மனம் அனுகூலமாயிராதபோது இவ்வாச்ரம வாழ்வாழ்வார் ஜிஸாஸையுண்டாகப் ப்ராப்தம்; ஸ்வாமி தமது தேவியாருடத்தில் மூன்று அபசரிதங்கள் கண்டார். 1. ஸ்வாமிநம்பி பக்கலிலே தமது திருவுள்ளத்திற்கு மாறாக நடந்துகொண்டது. 2. ஒரு நாள் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்குப் ப்ரஸாதமிடும்படி நியமிக்க, உள்னே ப்ரஸாதமிருந்தும் இல்லையென்று சொல்லி மறுசெய்தது. 3. ஆசார்ய தேவிகளோடே ஸ்பர்த்தித்து அபசாரப்பட்டது. ஆக இம்மூன்று செய்கைகளும் அஸஹ்யாபசாரமாக ஸ்வாமிக்குத் தோன்றினபடியால் உடனே ஸம்ந்யாஸாச்ரமம் ஸ்வீகரிக்கத் திருவுள்ளமாய் அன்றே தேவிகளைப் பிறந்தகத்

துக்குப் போக விட்டுப் பேரருளாளன் திருமுன்பே திருவனந்தஸரஸ்தீரத்தில் தண்டகாஷாயங்களைப் பரிசுரஹித்துராமாநுஜமுரிமென்றும் யதிராஜரென்றும் உலகமெலம்போற்ற நின்று உலகேத் துமாழியானத்தியூராயுடைய அந்தரங்க வுகப்புக்குக் கொள்கலமாய் மடத்தே வாழ்ந்துகொண்டு அத்தாணிச் சேவகம் புரிந்துவந்தார்.

205 ஆழ்வானும் ஆண்டானும் வந்து பணிதல் : ஸ்வாமி இங்ஙனே ஆச்ரமஸ்வீகாரம் செய்தருளினின்றபடியை முதலியாண்டானும் கூரத்தாழ்வானும் கேள்விப்பட்டு ஸ்வாமி திருவடிகளிலே வந்து ஆச்ரயித்துப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களும் பெற்று மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரயுக் மச்ரமஞ் செய்துகொண்டு வாழ்ந்திருந்தார்கள். இந்த கோஷ்டியிலே அந்வயித்து வாழ வேண்டிய கோவிர்தப்பட்டர் காளஹஸ்தியிலே விபரீத வருத்தராயிரா நின்றாரே யென்று திருவுள்ளம் நொந்து இக்குறையைத் திருமலைநம்பி பக்கலிலே தெரிவித்து அவனைத் திருத்திப் பணிகொள்ள வேண்டியது உம்முடைய பாரமென்று வீஜ்ஞாபித்திருந்தார் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார்.

206 யாதவப்ரகாசன் ஸ்வாமியை யாச்ரயித்து வாழ்தல் : ஸ்வாமியினுடைய ப்ரபாவம் காந்தோறும் வளர்ந்து செல்லாநின்றது. அதனைக்கண்டு யாதவப்ரகாசனது தாயார் 'நம்முடைய குமாரனும் இவரையடி பணிந்து வாழலாமே' என்று நினைத்து இந்தமனோ ரதத்தை மகனிடம் பலகாலும் தெரிவித்து வந்தாள். அவன் ஏற்கெனவே ஸ்வாமியின் விலக்ஷணமேதாப்ரதிபாவிலாஸங்களைக் கண்டவனாதலாலும் ப்ரஹ்மரக்ஷஸஸின் மூலமாக வைபவத்தை விசேஷித்து அநீக்தவனாதலாலும் தான் நிர்வஹித்துப்போருகிற தர்சனத்திலே மிகவும் அருகிதோன்ற நின்று, பகவத்கடாக்ஷம் பலிக்க ப்ராப்தகாலமானதாலும் தாயாருடைய நல்வார்த்தையில் அன்பு தோன்றி அப்படியே யென்றிசைந்து, இதுவரையில் சிகாயஜ்ஞோபவீத த்யாகம் பண்ணியிருந்த பாபத்திற்கு ப்ராயச்சித்தமாக பூப்ரதக்ஷிணம் பண்ணவேண்டியிருந்ததனால் வயது முதிர்ச்சி காரணமாக அது செய்ய முடியாமைக்கு வருந்தி யிருக்கையிலே தேவப்பெருமாள் கனவிலே காட்சித்து 'நம்மிராமானுசனை ஒரு ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணுவது பூப்ரதக்ஷிணத்திலும் மேம்பட்டது. ஆகவே அது செய்து உள்ளம் தேறுவா யாக' என்று நியமிக்க, திருக்கச்சி நம்பி மூலமாகவும் இந்த நியமனத்தைத் திடமாக விசுவ ளீத்து ஸ்வாமி திருமலையிலே வந்து வேரற்றமரம் போலே விழுந்து கண்ணுங் கண்ணீரு மாய் நின்று *பழதே பலபகலும் போனமைக்கு அநுதபித்துப் பேசி இனியாகிலும் இவ்வாற்தமா உஜ்ஜீவிக்கும் நல்விரகு பார்த்தருள வேனுமென்று கனக்க ப்ரார்த்தித்து ஸ்வாமியின் திருவடிக் கிலக்காகி ஸ்ரீ வைஷ்ணவயதி வேஷம் பூண்டு விளங்கி வாழ்ந்து போனான். இவ்விஷயத்தை வேதாந்த தேசிகனும் யதிராஜ ஸப்ததியில் *ஸ்வபலாத் உத்தரு தயாதவப்ரகாச:* என்றருளினார்.

207 திருவாங்கப்பெருமானையும் தேவப்பெருமானும் : ஸ்வாமி காஞ்சிபுரியிலே ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலான சிஷ்யவர்க்கங்களுக்கு உபயவேதாந்த க்ரந்த ப்ரவசனம் செய்து போரா நிற்கையில், நம்பெருமாள் ஸன்னிதியில் தர்சன நிர்வாஹகர் ஒருவருமில்லாத குறைதீர இவரை அவ்விடத்திற்கெழுந்தருள் செய்யவேனுமென்று பாரிப்புக்கொண்ட கோயில் முதலிகள் ஓர் ஸதுபாயம் கண்டனர்; பேரருளாளப் பெருமாள் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களிலே போரவும் பித்தராயிருப்பாராகையாலே நம் அரையரைக்கொண்டு பாட்டுக் கேட்பித்து உகப்பித்து வரப்ரஸாதமாக ஸ்ரீராமாநுஜரைப் பெற்று இங்கேயெழுந்தருள் பண்ணிக்கொண்டு வரலாமென்று.

208 அக்காலத்து இசைபாடி விண்ணப்பம் செய்வதில் மிகவல்லவராயிருந்த ஆழ்வார் திருவாங்கப் பெருமானரையரைப் பேரருளாளப் பெருமாள் ஸன்னிதிக்கு விடைகொண்டு இக்காரியத்தைச் செவ்வனே தலைக்கட்டிக்கொண்டு வரும்படி பெரிய பெருமாள் நியமித்தருள, அந்த நியமனத்தை சிரஸாவஹித்த அரையர் பேரருளாளன் ஸன்னிதிக்கு வந்து சேர்ந்து

அங்குள்ள வரந்தரும் பெருமானரையரையும் திருக்கச்சி நம்பியையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு தேவப்பெருமானைத் திருவடி தொழுது *அத்தியூரான் நம்பியைப் பார்த்து* என்னென்னசேமையான் *துணிவினியுனக்குச் சொல்லுவன் *உரந்தருமெல்லனைப் பள்ளி கொண்டான் முதலான பாசுரங்களைத் தேவ கானத்திலேயிட்டுத் தேவப்பெருமாள் திருவுள்ளம் பூரித்து, 'வாரீர் அரையரே! உம்முடைய பாட்டுக்குப் போரவுகத்தோம்; நீர் எது கேட்டாலும் தரக் கடவோம்' என்று ஒருகாலைக்கிருகால் உறுதியருளிச் செய்ய அரையரும் அப்போது இனியாழ்வாரைக்காட்டி 'நம் இராமாநுசனை நம்பெருமானுக்குத் தந்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, அதுகேட்டுத் தேவப் பெருமாள், திருக்கிட்டு ஒன்றும் தோன்றாமே நிற்க, சொன்னசொல் தவறாதே தந்தருளவேணும் என்று அரையர் வேண்ட, "நம்மிராமாநுசனைத் தவிர மற்றதைக் கேளுமென்று நாம் முதலிலேயே சொல்லத் தவறினோம்: சொற்படியே இராமாநுசனைப் போகவிடவேண்டியதே" என்று துணிந்து, "அரையரே! நம்மை இங்ஙனே வஞ்சித்து ஸ்வஸ்வமும் கொள்ளை கொள்ள வந்தீர் போலும்; நாமும் உமது வஞ்சனையிலே அகப்பட்டோம்; இனி என் செய்வது? ஐரும்பின்படியே கொண்டு போகக் கடவீர்" என்று தேவப் பெருமாள் விடை கொடுத்தருள அன்றே அப்போதே ஸ்வாமி ஆழ்வாருண்டான் முதலான சிஷ்ய வர்க்கங்களுடனே புறப்பட்டு அரையரை முன்னிட்டுக் கொண்டு நம் பெருமாள் ஸன்னிக்கு வந்து சேர்ந்து *தெண்ணீர்ப் பொன்னியிலே தீர்த்தமாடி ஆஹனி கங்கை முடித்துக்கொண்டு அரவணைமேல் பள்ளிகொண்ட முகில்வண்ணனைக் கண்ணாரக் கண்டு 'அடியேன்மீது இப்படியும் அருள்வெள்ளம் பெருகுவதே!' என்று ஈடுபட்டு நிற்கையில், பெரிய பெருமாள் தமது திருப்பொலிந்த சேவடியை இவரது சென்லிமேல் பொறித்து "இனியாழ்வீர்! *பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகு மென்கிற உபயவிபூதிச் செல்வத்தையும் உமக்கும் உம்முடையார்க்கும் தத்தோம். இனி நம்முடைய கோயிலைத் திருத்திப் பணிகொள்ளக் கடவீர்" என்று நியமித்தருளியாயிற்று. அன்று முதலாக ஸ்வாமிக்கு உடையவர் என்கிற திருநாமம் வழங்கி வந்தது [உடையவர்—உபய விபூதியையும் தம் கையிலேயுடையவர் என்றபடி].

209. இங்ஙனே பெரிய பெருமானுடைய பேரருளைப் பெற்றதும் அருகேயிருந்த பெரிய நம்பியை நோக்கி *பெரியார்க்கு ஆட்பட்டக்கால் பெருத பயன்பெறுமாறு வரிவாள்வாயர வணைமேல் நம்பெருமாள் காட்டினரேயென்று பாசுரஞ்சொல்லி, தேவரீருடைய திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்ற கோயின்மையாலே பெரியபெருமான் அடியேனை யிப்படி விஷயிகரித்தருளி னார் என்று ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகநின்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, பெரியநம்பியும் "“*கலியுங் கெடுங்கண்டு கொண்மினென்று அன்று ஆழ்வாரருளிச் செய்த எதிர்காலச் செய்தி இன்று பலிக்கக் கண்டோம்; நல்லது; இனி பெருமாள் நியமனப்படியே இவ்விடத்துப்பணி களெல்லாம் பாங்காகப் பார்த்தருளிர்" என்றருளிச்செய்ய, அன்று முதலாகவே "தென்ன ரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்தான் வாழியே" என்கிற வாழ்த்து அந்வர்த்தமாம்படி அனைத்தும் ஆராய்ந்தருளி ரித்யோத்தஸவ பக்ஷோத்தஸவ மாஸோத்தஸவ ஸம்வத்ஸரோத்தஸவ களெல்லாம் குறையற நடைபெறுமாறு சேமஞ் செய்தருளி வந்தார். அப்போது அகளங்க நாட்டாழ்வானென்பவனும் ஸ்வாமிக்கு அனுக்கொன அடியவனாகிக் கைங்கரியங்களுக்குத் துணைபுரிந்து வந்தான்.

210. இவ்வாறு அருள்கொண்டிருக்கும் திருவரங்கத்தமுதலுரென்பவர் கோயில் கொத்திலுள்ளவர்கட்குத் தலைவராயிருந்தவர். அவர் ஒருநாள் உடையவரைவந்து பணிந்து 'பாவங்கள் கூடுபூரித்துக் கிடக்கிற அடியேனைத் திருத்தி ஸ்வாமிக்குசேஷமாகும்படி தேவரீர் திருவடிவாரத்திலுள்ளாரில் ஒருவர்க்கு நியமித்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, உடனே ஸ்வாமி ஆழ்வாழ்வாயிழந்து அமுதனரைக் காட்டி 'இவர் நம்முடைய வாழ் முதலான நம்பெருமானுடைய ஸீகார்யத்துக்குப் பரிபவராயிருப்பவர்; இவரது ஸீகார்ப் பாராமல் இவரை அநுவர்த்தித்து அநுகூலராக்கிரும்பக்கலிலே கொண்டுவந்து சேரும்' என்று நியமித்தருள, ஆழ்வானும் ஆறுமாதம் அவரை அநுவர்த்தித்துப் பரிபக்வராக்கி உடையவர்

திருவடிகளிலே கொண்டுவந்து காட்டிக்கொடுக்க உடையவரும் அவ்வமுதனரை ஆழ்வான் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பித்தருளினார்.

211 அமுதனார் க்ருஹத்திலே ஏகர் : : : : : ஆழ்வானைப் போகவிடுதல் : இப்படி அமுதனார் ஆழ்வான் திருவடிகளில் அந்தரங்கராய்க் காலக்ஷபஞ் செய்து வருகிற நாளிலே அவருடைய தாயார் ஆசாரியன் திருவடியடைந்தான். தசாஹம் கடந்த பின்பு 'ஏகாஹத்துக்கு நிமந்த்ரண ஸ்வாமியாக ஒருவரை நியமித்தருள வேணும்' என்று உடையவர் பக்கவிலே வந்து விண்ணப்பஞ் செய்தாரமுதனார். அப்போது உடையவர் ஆழ்வானை நோக்கி 'நீர் போய்வாரும்' என்ன, ஆழ்வானும் சிறிதும் முகம் கன்னுடல் ஸ்வாமியின் அந்தரங்கக் கருத்தை க்ருஹித்துக் கொண்டு எழுந்தருளி ஏகாஹத்திலே ஸ்தானம் வஹித்து அமுது செய்தருளினார். முடிவில் 'ஸகலம் ஸம்பூர்ணம்' என்று சொல்லவேண்டிய தருணத்தில் அமுதுருடைய ஆதினத்திலிருந்த நம்பெருமாள் ஸன்னிதித் திறவுகோலைப் பெற்றுக்கொண்டு பிறகு புத்திருப்தி சொல்லி ச்ராத் தபூர்த்திசெய்து, அந்தத் திறவுகோலை ஸ்வாமி திருவடிகளிலே கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்தார். அன்றுமுதல் *ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்* என்று கடல்குழந்த மண்ணுலக முற்றும் போற்றும்படி எம்பெருமானார் நம்பெருமாள் ஸன்னிதியின் கைங்கரியங் களைப் பரிஷ்கரித்தருளினார்.

212. எம்பார் திருந்தின செய்திகேட்டு மகிழ்தல் : பண்டு யாதவப்ரகாசருடைய கங்கா யாத்திரையிலே கோவிர்தப்பட்டர் [எம்பார்] லிங்கங் கொணர்ந்து சிவபக்தராகி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸஹவாஸத்தையிழந்து காளஹஸ்தியிலே சிவபூஜாரிரதராயிருந்தாரென்று சொன்னோம் அவரைத் திருத்திப் பணிகொள்ளும்படி ஸ்வாமி தம் மானுலரான திருமலை நம்பியை வேண்டிக் கொண்டிருந்தார் முன்னமே அவரும் திருமலையில் நின்றும்காளஹஸ்திக்குழுந்தருளி கோவிர்தரைத் திருத்தப் பார்த்தவளவிலே இரண்டு பர்யாயங்களில் ஸமீஹித ஸித்தியாகாமல் மூன்றுவது பர்யாயத்தில் மனோரதம் நிறைவேறி மகிழப் பெற்றபடியை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே விண்ணப்பம் செய்ய, அதுகேட்டு ஸ்வாமி மிகவும் கந்தருளினார். அந்தச் செய்தி வருமாறு :—

213. திருமலைநம்பி சில சிஷ்யர்களுடனே காளஹஸ்திக் கெழுந்தருளி, நாடோறும் கோவிர்தப்பட்டர் சிவபிரானுக்குப் பூப்பறிக்க வருமிடத்திற்கு அருகேயிருந்து, திருவாய் மொழியில் *திருமால்பரத்துவத்தை நன்குரைத்த* திண்ணன்விடு பதிகத்தைத் தொடங்கி வியாக்கியானித்தருளரநின்றார்; கோவிர்தர் அங்கு ஒரு பாதிரி மரத்தின் மீதேறிப் பூப்பறியா நின்றவர், மூன்று பாட்டளவும் பூப்பறிக்கை தவிர்த்து கேட்டுக்கொண்டிருந்து நாலாம் பாட்டிலே *தேவனெம்பெருமானுக்கல்லால் பூவும் பூசனையும் தகுமே* என்றவிடத்திற்கு கங்கா ப்ரவாஹ நிர்விசேஷமாகவருளிச் செய்த வியாக்கியானம் செவியிற் புழுந்தவாறே கோவிர்தர் அந்த மரத்தினின்றும் திடுக்கெனக் குதித்துக் கையிலிருந்த பூக்குடலையைச் சுழற்றி யெறிந்து, தரித்திருந்த ருத்ராக்ஷத்தையும் சுழற்றியெறிந்து, *பூவும் பூசனையும் தகுமே* என்ற சந்தைக்குச் சேர 'தகாது தகாது தகாது' என்று சொல்லிக்கொண்டே நம்பி திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து,

'உபயவிபூதிநாதனிருக்க விரிதலையானே விரும்பிநின்றேனே!
புதுக்கணிப்புடைய புண்டரீகாக்ஷனிருக்கப் பெற்றபுகழ் பங்கண்ணன் பூசித்தேனே!
கடல்மண்ணுண்ட கண்டனிருக்கக் கறைகொண்ட கண்டனைக் காமித்தேனே!
கல்லெடுத்துக் கன்மாரிகாத்த கற்பகமிருக்கக் கையார் கபாலியைக் காதலித்தேனே!
திருவிருந்த மார்பன் சீர்தரனிருக்கத் திருவில்லாத் தேவனைத் தொழுதுநின்றேனே;
பீதகவாடைப்பிரானுரிருக்கப் புலியுரியானைப் பின்தொடர்ந்தேனே!
சதிரானகங்கையடியானிருக்கக் சுகோடுகொலனைச் சுற்றி வலம் வந்தேனே!
பெருந்தாழ் வனமிருக்கப் பெருங்கையாற் பேய்ச் சுரைக்கு வார்த்தேனே!

என்றினைப் பலவும் சொல்லிப் புலம்பி 'இனியாகிலும் இவ்வாத்மாவை உய்விக்க வேணும்' என்று தண்டனிட்டு எழுந்திராமலிருந்தார். நம்பியும் முடிபிடித்தெடுத்து உடம்பைத் தடவிக்கொடுத்துக் குளிரப்பேசியருளாநிற்கையில் இச்செய்தியை இங்குள்ள சிவபக்தர்கள் கேள்விப்பட்டு வந்து இப்படி நீர் செய்யத் தகுமோவென்று நம்பியோடே போராடிப் பிறகு ஸமாதான மடைந்து திரும்பிப்போக, கோவீர்த்தப்பட்டரும் தம் வசத்திலிருந்த கருவூலத் திறவுகோல் இலச்சினை மோதிரம் முதலானவற்றைப் போகட்டு 'இனி உங்களுக்கும் நமக்கும் பணியில்லை' என்று ஒட்டறுத்துக் கொண்டு நம்பியோடே திருப்பதிக்கு வந்து சேர்ந்து ப்ராயச்சித்த புரஸ்ஸரமாக ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்று திவ்யப்ரபந்தங்களையோதி அர்த்த பஞ்சக ஞானத்தையும் பெற்றுத் தேவமுற்றறியாதே அவர் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருந்து போருகின்றார்—என்னுமிச் செய்தியை அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் விண்ணப்பஞ் செய்யக்கேட்டுப் பேரின்ப வெள்ளத்தே மூழ்கி நின்றனருடையவர்,

214. உடையவருடைய பஞ்சாசார்ய பதாச்சரிதத்வம்: ஸ்வாமி ஐந்து ஆசாரியர்களை யடிபணிந்து அர்த்தவிசேஷங்களைக் கேட்டவராதலால் பஞ்சாசார்ய பதாச்சரித ரென்று ப்ரஸித்தராயிருப்பவர். பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி, திருமாலையாண்டான், திருமலை நம்பி, ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானரையர் ஆக இவ்வைவர் அவ்வாசிரியர்களாவர். பெரிய நம்பி பஞ்சஸம்ஸ்காரமிட்டருளினவராதலால் தலைமையாசிரியர். திருக்கோட்டியூர் நம்பி ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிக்ஷித்துக் கொடுத்தவர். திருமாலையாண்டான் திருவாய்மொழிப் பொருள் உபதேசித்தவர். திருமலை நம்பி ஸ்ரீராமாயணார்த்தங்கள் ஸ்தோத்ரங்கள் நல்வார்த்தைகள் அளித்தவர். வேதாந்தவாசிரியர் பணித்த குருபரம்பரா ஸாரத்தில்,

“எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிக்ஷித்தார்; திருமாலையாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் கேட்டருளினார்; ஆழ்வார், நாராயணர் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழியுமோதி ஸ்தோத்ரங்கள் அருளிச்செய்யும் நல்வார்த்தைகளும் கேட்டருளினார். திருமலை நம்பி ஸ்ரீ பாதத்திலே ஸ்ரீமத்ராமாயணம் கேட்டருளினார்”.

என்றுள்ளது இங்கே அறியத்தக்கது. ஆளவந்தாராழ்வார் என்பவரே ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானரையர்.

215. ஸ்வாமியும் திருக்கோட்டியூர் நம்பியும்: பெரியநம்பி பரமபரீதியோடே உடைய வர்க்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களை யருளிச் செய்து போருகையில், “திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே சில அர்த்த விசேஷங்களுண்டு; ஆளவந்தாருடைய விசேஷாபிமானத்திற்கு அவர் இலக்காகியிருப்பாரோலே அவரிடத்திலே நிதிபோல நின்றுருக்குமர்த்த விசேஷங்களையும் கேட்டு உய்யக் கடவீர்” என்று அருளிச்செய்ய, ஸ்வாமி ‘அதுகேட்க ஊற்றமுடையராய்த் திருக்கோட்டியூர்க் கெழுந்தருளி அங்குள்ளாரை நோக்கி ‘நம்பி திருமாளிகை எங்கே?’ என்ன; அவர்களும் ‘அதோ காண்கிற கூரை’ என்று காட்ட அவ்விடந்தொடங்கி நம்பி திருமாளிகையையும் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டே யெழுந்தருளி நம்பி திருமாளிகை சேர்த்தார். பிறகு ஸ்வாமி நம்பிதிருவடிகளிலே தெண்டனிட்டு தேவரீர் அடியேனுக்கு ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களை ப்ரஸாதித்தருள வேணும்’ என்று கூப்பிய கையராய்ப் பிரார்த்திக்க, அவரும் இவருடைய அத்யவஸாயவிசேஷமறியாமல் உபதேசிக்கலாகாதென்றெண்ணி வாளாவிருந்தார்.

216. ஸ்வாமி சிலநாள் காத்திருந்தும் மனோரதம் நிறைவேறப் பெருதே மீண்டு கோயிலுக்கெழுந்தருளினார் இங்ஙனே பதினெட்டு பர்யாயம் கோயிலில் நின்றும் திருக்கோட்டியூர்க்கு எழுந்தருளியும் பிரார்த்தித்தும் பயன் படவில்லையாக, பிறகு ஸ்வாமியின் அளவுகடந்த ஆர்த்தியையும் அபிசிவேசாதியசயத்தையும் தெரிந்து கொண்ட திருக்கோட்டியூர் நம்பிகள் எம்பெருமானுடைய நியமனத்தையும் பெற்று இனி அவர்க்கு உபதேசிப்பதென்று தேறி ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரைக் கோயிலுக்குப் போகவிட்டார்; ‘தண்டும் பவித்ரமூமாகத் தாம் ஒருவரேவந்து கேட்டுப்போகும்படி’ சொல்லியனுப்பினார். அவரும் வந்து அப்படியே

சொல்ல ஸ்வாமி மிகவுகந்து கூரத்தாழ்வானையும் முதலியாண்டானையும் கூட்டிக்கொண்டு மிக விரைந்து திருக் கோட்டியூரேறச் சென்று நம்பி திருவடிகளிலே தெண்டனிட்டு நிற்க, 'தனித்தன்றோ உம்மை நாம் வரச்சொன்னோம்; கூட இருவரைக் கூட்டி வந்தது ஏன்? என்று நம்பி கேட்க, 'தண்டும் பவித்ரமுமாகவன்றோ தேவரீர் வரச்சொல்லி யருளிற்று; இவர்களைத் தண்டும் பவித்ரமுமென்றே கூட்டிவந்தேன்' என்று சொல்லி ஆண்டானைத் தண்டாகவும் ஆழ்வானைப் பவித்ரமாகவும் காட்டி நிற்க 'ஆனால் இவ்வர்த்தம் உங்கள் மூவரளவிலே நிற்கக் கூடவது, மற்றொருவர்க்கும் சொல்லாதே கொள்ளும்' என்று நம்பிகள் நியமித்தருளி அங்ஙனே சபதமும் பெற்று சரமச்லோகத்தின் பரமரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களைப் பேரருள் கொண்டு உபதேசித்தருளினார்.

217 [இங்கே ஒரு ஆராய்ச்சி. உடையவர்க்குத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி உபதேசித்தது திருவஷ்டாக்கூர மஹாமந்தரத்தின் பொருளென்று ஆறாயிரப்படி குரு பரம்பராப்ரபாவத்தில் காண்கிறது. மணவாளமாமுனிகளின் முழுகூப்படி வியாக்கியானத்தில் சரமச்லோகப்ரகரணத்தின் அவதாரிகையில்—“இதினர்த்தம் கேட்கைக்காகவிறே எம்பெருமானார் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கல் எழுந்தருளிற்று. நம்பி தாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகளில்லாமையையும் பார்த்திறே இவருடைய ஆஸ்திக்யாதர பரிக்ஷார்த்தமாகவும் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணிச் குளுறவு கொண்டு மாஸோபவாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச் செய்தருளிற்று.....அதிகாரி துர்லபத்வத்தாலும் அர்த்தகௌரவத்தாலும் இத்தை வெளியிட்டாதே மறைத்துக் கொண்டு போந்தார்கள் எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ளார். ஸம்ஸாரிகளின் துர்க்கதிகண்டு பொறுக்க மாட்டாதபடி க்ருபை கரைபுரண்டிருக்கையாலே அர்த்தத்தின் சீர்மை பாராதே அநர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமானார்” என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் ப்ரஸித்தம். ஆகவே சரமச்லோகார்த்தம் கேட்டருளிநரென்பதே யுத்தமாயிருக்க வடுப்பது. முதலில் திருமந்தாரார்த்தங்களைப்பற்றி பிறகு மற்றொரு கால் சரமச்லோகார்த்தத்தையுமருளிச் செய்ததாக குருபரம்பராப்ரபாவத்தில் காண்கையாலே அப்படியே கொள்ளலாகாதோ வென்னில், மேலே எடுத்துக்காட்டியுள்ள மணவாள மாமுனிகள் ஸ்ரீஸூக்திகளின் ஸ்வாரஸ்யத்தை நோக்குமளவில் சரமச்லோகார்த்தம் கேட்கைக்காகவே ஸ்வாமி பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர்க்கு நடந்ததாகவும்; கேட்ட அதனையே அங்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு வெளியிட்டதாகவும் ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகையாலே மற்றைப்படி சொல்லுகை மாண்புடைத்தாகத் தோன்றவில்லை. ஸம்பிரதாயம் வல்ல பெரியார்வாய்க் கேட்டுத் தெளிவது]

218 திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கலிலே ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்கள் கேட்டருளி ஸ்வாமி க்ருதார்த்தராய் அப்போதே மறுநாளில் அவ்வூர்ப் பெருமாள் ஸன்னதியில் ச்ரத்தானுக் களான சில பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஒலக்கமாக விருத்தி அப்பரமரஹஸ்யார்த்தத்தை உபதேசித்தருளினார்.

219 ஸ்வாமி, எம்பெருமானார் என்கிற விருதுபெறுதல்: திருக்கோட்டியூர் நம்பி தம்மிடத்திலே சபதம் செய்ததைக் கூடந்து ஸ்வாமி இங்ஙனே ஸன்னிதியில் அர்த்தங்களை வர்ஷித்து விட்டாரென்று உடனே சொல்லிப் ப்ரஸித்தம் அவரையழைத்து 'இப்படியும் செய்யத் தகுமோ? எதற்காக இப்படி நியமநோல்லங்கனம் செய்திர்? இதன் பலன் என்னுக்குமென்று அறிவீரோ.' என்று கேட்க உடையவரும் 'ஆசார்ய நியமனத்தை அதிலங்கனம் செய்த பாவியேனுக்கு நரகமேயாயிற்று பலன்; இதனையறிந்தும் அடியேன் அர்த்தங்களை வெளியிட்டது அடியேனொருவன் நரகம் புகுந்தாலும் இவ்வாத்மகோடிகளெல்லாம் தேவரீர் திருவருளாலே உஜ்ஜீவித்துப் போவார்களென்கிற கருத்தினால்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய நம்பியும் இதைக்கேட்டு இப்படி பரஸம்ருத்தியே பேரூன நிலை நமக்குக் கூடிற்றில்கையே! இவர்க்கு இது கூடினபடி என்ன! என்று மிக வியந்து உவந்து அவ்வுகப்பின் பரீவாஹரூப

மாக எம்பெருமானார் என்று அவர்க்கு விருதுசாத்தினர். எம்பெருமான் கருணைக்கடலென்று கேட்டிருந்தோமத்தனை, அதை இவர் பக்கலிலே இன்று ஸாக்ஷாத்தரிக்கப் பெற்றோமாதலால் இவர்க்கு இந்த விருது ஏற்கும் என்று திருவோலக்கத்திலே விவரணமும் செய்தருளினார். 'எமக்கெல்லார்க்கும் தலைவர்' என்கிற பொருளையுடைய எம்பெருமானாரைச் சொல் ஸ்வாமிக்கே ஏற்குமது. பரம கருணை பொருந்தியவரே தலைவராயிருக்கத் தகுமாதலாலும் அந்தப் பரமகருணை இராமாநுசர் திறத்திலேயே ஸகலருமறிய ஸாக்ஷாத்தருமாதலாலும்.

220 ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும்பற்றின இதிறாஸம் : [ஸ்வாமி திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருவடிகளிலே சரமச் ஸோகார்த்தம் கேட்டபோது ஆழ்வானுமாண்டானும் தண்டும் பவித்ர முமாக உடனிருந்து கேட்டதாகவே கீழ் அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் இவ்விடத்து வரலாறு குருபரம்பரா ப்ரபாவத்தோடு சிறிது மாறுபடுதலால் அதில் காண்கிறபடியாகவும் இங்கு எழுதப்படுகிறது] ஸ்வாமி தண்டும் பவித்ரமுமான இவ்விருவருடனேயிருந்து நம்பி பக்கலிலே கேட்டது திருமந்திரப்பொருள் என்று வைத்துக்கொள்ளுவது. பிறகு அவர்க்கு சரமச் ஸோகார்த்தத்தையும் உபதேசித்தருளத் திருவுள்ளங்கொண்ட நம்பிகள் 'எம்பெருமானாரே! உமக்கு இன்னமுமொரு சரம ரஹஸ்யார்த்த விசேஷம் சொல்லுவதாக எண்ணியிருக்கிறோம் : இப்போது கோயிலுக்குச் சென்று பின்பு ஏகாந்தமாக நீர் ஒருவருமே வாரும்' என்றருளிச்செய்ய, அப்படியே ஸ்வாமி அப்போது கோயிலேற வெழுத்தருளி மீண்டுமொரு கால் தனித்து நம்பிகளின் ஸ்ரீ பாதத்திலே சென்று தெண்டனிட்டுநிற்க, நம்பி இவர் கையைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய் ஏகாந்தமாக மேல்தளத்திலேயேறிப் படிக்கதவை முடிபெழுத்தருளியிருந்து ஒருவர்க்குஞ் சொல்லாதபடி தம் திருவடிகளைத் தொடுவித்துச் குளுறவுகொண்டு நீர்வேறுகக் கருபயாலே பரம ரஹஸ்யமான சரமச் ஸோகப் பொருளையருளிச் செய்து, இதை அநதிகாரிகளுக்கு இடாதபடி பேணிக்கொண்டு போரும் என்று நியமித்தருள, எம்பெருமானார் அடியேன் அப்படிப்பட்டவர்களுக்குச் சொல்லேன் ; கூரத்தாழ்வானொருவர்க்குச் சொல்லாதிருக்க வொண்ணாதேயென்ன 'ஆகில் ஒரு ஸம்வத்ஸரம் சுச்சுறஷை கொண்டு சொல்லும்' என்று நியமித்தருள, ஸ்வாமியும் விடைபெற்றுக் கோயிலேறவெழுத்தருளினார்.

221 அப்போது ஆழ்வான் அவர் திருவடிகளிலே தண்டனிட்டு நிற்க, உடையவரும் வாராய் ஆழ்வான்! சரமச் ஸோக பரம ரஹஸ்யார்த்தத்தை நம்பிகள் எனக்கு உபதேசித்தருளி இவ்வர்த்த விசேஷத்தை ஒருவர்க்கும் செவிப்படாதபடி பேணிக்கொண்டிருக்குமாறு நியமித்தருளினபோது ஆழ்வானொருவர்க்கு மாத்நிரம் அடியேன் இதனை வெளியிடாதிருக்க முடியாதேயென்று நான் விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வானுக்கு இவ்வர்த்தம் கேட்க அதிகார முண்டேயாகிலும் பல்வகையாலும் அவருடைய அப்பவலாயத்தைப் பரிசுஷித்தறிந்து ஒரு ஸம்வத்ஸரம் சுச்சுறஷை கொண்டு செல்லும் என்று நியமித்தருளினார் என்று ஆழ்வானை நோக்கியருளிச்செய்ய, அதுகேட்ட ஆழ்வானும் *மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்* என்ற பாசுரத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி ஒரு ஸம்வத்ஸரம் இவ்வுடலுக்கு நிலையுண்டோ ஸ்வாமி! என்று வியாசுலப்பட்டு ஆலோசித்து இவ்வர்த்த விசேஷத்தைப் பெற்றொல்லது தரித்திருக்க முடியாத தன்மையாலே ஆசார்யனது திருமாளிகை வாசலிலே ஒரு மாஸம் பட்டினி கிடக்கை ஸம்வத்ஸர சுச்சுறஷையோடொக்குமென்று சாஸ்த்ரமுண்டென்றறிந்து அங்ஙனமே மாஸோபவாஸம் கிடந்து அவ்வர்த்த விசேஷத்தைப் பெற்றார்.

222 பிறகு முதலியாண்டானும் வந்து தொழுது பிரார்த்திக்க, நான் ஆழ்வானொருவர்க்கே சொல்ல நியமனம் பெற்றுவந்தேன். நீர் நம்பிக்கையில் சென்று கேளுமென்று விடை கொடுத்தருள, அவரும் திருக்கோட்டியூரேறச் சென்று ஆறுமாஸம் காத்திருந்தும் அருள் பெறாமலிருந்து ஒருநாள் கனக்கப் ப்ரார்த்திக்கையில்--'முக்குறும்பும் போனால் எம்பெருமானார் தாமே ப்ரஸாதிப்பர், போய்க்கேளும்' என்று விடை தந்தனுப்பிவிட ஆண்டானும் கனத்த ஆர்த்தியோடே உடையவர் திருவடிகளிலே வந்து விழ மிகவும் உகப்போடே ஆண்டானுக்கும் அதையுபதேசித்தருளினார்.

223. திருமாலையாண்டாண்டித்துத் திருக்கோட்டில் : சிலநாளைக்குப் பின்பு திருக்கோட்டியூர்நம்பி கோயிலுக்கெழுந்தருளித் தம்முடைய ஸ்ப்ரஹ்மசாரியான திருமாலையாண்டாளை எம்பெருமானாரிடத்தே கொண்டு நிறுத்தி இவர் பக்கலிலே திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் கேளுமென்று ஸ்வாமிக்கு நியமித்துத் தாம் புறப்பட்டெழுந்தருளினார். அன்று தொடங்கித் திருவாய்மொழி காலக்ஷேபம் நடந்துவாரா நின்றது. ஆண்டான் ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே கேட்ட அர்த்தங்களை யருளிச்செய்து வருகையில் எம்பெருமானார் ஆங்காங்குச் சில அர்த்தவிசேஷங்களையும் யோஜநா விசேஷங்களையும் பணித்துவர, இவர் விச்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டியாக ஸ்வச்சந்தமாய் ஏதோ சொல்லிவருகின்றாரென்று திருவுள்ளம் புண்பட்ட ஆண்டான் இடையிலே காலக்ஷேபத்தை நிறுத்திவிட, இதையறிந்த திருக்கோட்டியூர் நம்பி கோயிலே வந்து ஆண்டாளை விசாரிக்கையில் உடையவர் சொன்ன சில மாறுபொருள்களை யெடுத்துரைத்து மனஸ்தாபஹேதுவை விளக்க, அப்போது நம்பி சொன்னபடி—‘இவ்வர்த்தமும் ஆளவந்தாரருளிச்செய்ய நாம் கேட்டிருக்கிறோம்; ஸாந்திபரி பக்கலிலே க்ருஷ்ணன் வேதமோதீனப் போலே காணும் உம்மிடத்திலே உடையவர் திருவாய்மொழி கேட்கிறதும்; ஆளவந்தார் திருவுள்ளத்திலுள்ள அர்த்தமொழிய இவர்க்கு வேறென்றும் தோன்றுது காணும், இவர்க்கு நீர் அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணுவதாக நினையாதேயிருக்கப் பரப்பம்’ என்று

224. பிறகு நம்பி அவ்வாண்டாளையும் பெரிய நம்பியையும் கூட்டிக்கொண்டு உடையவர் மடத்தேற வெழுந்தருள, ஸ்வாமியும் உள்ளம் பூரித்துத் தொழுநிற்க, பெரிய நம்பியும் திருக்கோட்டியூர் நம்பியும் திருமாலையாண்டாளை நோக்கி ‘திருவாய் மொழி விட்டவிடம் தொடங்கி நீரே பலகால் அநுவர்த்தித்தாலெனும் ப்ரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டும்’ என்று நியமித்தருள, அன்று தொடங்கி அப்படியே நடந்துபோந்தது. ‘ஆளவந்தார்க்கு நான் ஏகலவ்யன் காணும்’ என்று இடையிடையே ஆண்டாளை நோக்கி உடையவர் கூறிச்செய்யும் படியாயிருந்தது. ஆளவந்தார் பக்கலிலே கேளாத அர்த்தங்களும் இங்கே கேட்கப்பெற்றேமென்று ஆண்டாணும் போர உகக்கும்படியாயிற்று.

225. ஸ்வாமி மாதுகரத்தை நிறுத்திக் கிடாம்பியாச்சாரனென்பனிகொள்ளுதல்: “தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்தான் வாழியே” என்கிறபடியே ஸ்ரீரங்கநாத திவ்யாலய ஸாம்ராஜ்ய நிர்வாஹதூரந்தராய் ஸ்வாமி வாழ்ந்தருளுங்காலத்திலே கோயில் கைங்கர்யபரர்கள் ஸதாசாரமில்லாமலிருக்கக்கண்டு அவர்களைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றி நெருக்கிக்கொண்டு போரா நிற்கையில், அவர்களிலே சிலர் ‘இவர் கோற்கீழே நம்மால் குடிவாழ முடியாது; இவரை மாய்ப்பதே நலம்’ என்று கொண்டு ஸ்வாமி மாதுகரத்திற் கெழுந்தருள மிடத்து விஷங்கலந்த ப்ரஸாதமிடும்படி ப்ரபல நிர்ப்பந்தத்தாலே செய்விக்க, அப்படியே ஒரு நாள் கிடைத்தப் ப்ரஸாதத்தின் தீமையை யறிந்து அதைத் திருக்காவேரியிலே கரைத்திட்டு அன்றுதொடங்கிச் சிலநாள் வரையில் உபவாஸமாகவே யெழுந்தருளியிருக்க, இதைத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி கேட்டருளி அப்போதே புறப்பட்டுக் கோயிலுக்கெழுந்தருளி, ஸ்வாமியினுடைய சிஷ்யவர்க்கங்களிலே கிடாம்பியாச்சாரனெருவரே திருமேனிக்கு மிகவும் பரிவரான கிங்கரர் என்றறிந்து அவரைத் திருமடைப்பள்ளிக் கைங்கர்யத்திலே நியமித்து மீண்டெழுந்தருளினார். அன்றுமுதலாக ஆச்சானே ஸ்வாமி திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்கான பரிசாரகராக இருந்துவந்தார். வேதாந்த வாசிரியர் ‘எதிவரனார் மடைப்பள்ளி வந்த மணமெங்கள் வார்த்தையுள் மனனியதே’ என்ற பாசுரத்தினாலும் *இதி யதிராஜ மஹாநல பரிமள பரிவாஹவாளி தாம்* என்ற ச்லோகத்தினாலும் இவ்வரலாற்றை ஸுசிபித்தருளினார்.

226. யஜ்ஞமூர்த்தியைத் திருத்தி அருளாளம்பெருமானெம்பெருமானுராக வுட்சாரமுதல் : யஜ்ஞமூர்த்தி யென்னுமொரு மாயாவாதி ஸம்ந்யாஸி எம்பெருமானுருடைய வையபவங்களைக் கேட்டு அவரோடே தர்க்கித்து வெற்றிபெற வேணுமென்று விரும்பிக் கோயிலிலே ஸ்வாமியிடத்திலே வந்து ஸேவித்து ‘நான் கேட்கிற கேள்விகளுக்கெல்லாம் நீர் விடைகூறவேணும்; த்ருப்திகரமாக விடைபெற்றேனாகில் உமக்கு சிஷ்யனாகக்கடவேன்’ என்று சொல்ல ஸ்வாமியும்

இசைந்தருள, பதினேழு நாள்வரையில் வெற்றி தோல்வியின்றியே வினாவிடை செல்லாநிற்க, முடிவில் உத்தரமருளிச் செய்யவேண்டிய பொறுப்பு ஸ்வாமிபக்கவிலே வந்துநின்று விஷயம் தோன்றுமேயிருக்கையில் நானாக்கு ஆகிறது' என்று சொல்லி ஸபாவிஸர்ஜனமாயிற்று. பிறகு ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் மிகவும் வியாகூலப்பட்டு, தம் திருவாராதனமான பேரருளாளரைத் திருவடி விளக்கி அமுது செய்யப்பண்ணி 'ஆழ்வார் தொடங்கி ஆளவந்தாரளவாக இத்தனை காலம் ஒரு குறையுமின்றியே விளங்கிவந்த இந்த தரிசனம் இன்று அடியேனால் பங்கமடையக் கடவதோ? இப்படியும் ஒரு லீலை கொண்டாடத் திருவுள்ளமாயிற்றோ? என்று விண்ணப்பஞ் செய்து தாம் அமுது செய்யாமலே கண்வளர்ந்தருளினர்.

227. அன்றிரவு பேரருளாளர் கனவிலே தோன்றித் தந்து மாயாவாதியின் வாயடங்கும்படியான சில அர்த்த விசேஷங்களை ஸ்பிரிக்கச்செய்து மறைய, ஸ்வாமியும் சிற்றஞ் சிறுகாலை யெழுந்து பரமஸந்துஷ்டராய் நித்யாநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு ப்ரஸன்ன கம்பீரராய் விசாரகோஷடிக்கு எழுந்தருள, அவ்வளவிலேயே யஜ்ஞமூர்த்தி இன்று நமக்குத் தோல்வியே திண்ணமென்று நிச்சயித்து அப்போதே தந்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே ஸாஷ்டாங்க ப்ரணாமம் பண்ணி நின்று 'அடியேனை அங்கீகரித்தருளவேணும், என்று கைகூப்பிப் பிரார்த்திக்க, மேலே விஷய விசாரம் நடைபெறவேண்டியிருக்க இத்தனை என்று ஸ்வாமி கேட்க; அதற்கு யஜ்ஞமூர்த்தி 'ஸ்வாமிந்! தேவாரிக்குப் பெரியபெருமான் ப்ரத்யக்ஷமானபின்பு தேவாரேன்றும் பெருமானென்றும் வாசியுண்டோ? இனி அடியேன் தேவாரி ஸந்திதியில் வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்ல ப்ரார்த்தியில்லை; இந்த ஆத்மா இதுவரையில் அநர்த்தப் பட்டது போதும்; இனியும் அநர்த்தப்படாதபடி நோக்கியிருப்பேனாம்' என்று கனக்க ப்ரார்த்தித்து ஸ்வாமியின் இசைவும் பெற்று அப்போதே ஏகதண்டத்தை முறித்தெறிந்து ப்ராயசித்த பூர்வகமாய் சிகாயஜ்ஞோபவீதங்களையும் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும் பெற்று முக்கோல்பிடித்த முனியாகி சாஸ்த்ரப்படி ஆசாரமுடைய நாமத்தையே வஹிக்க விரும்பி பிரார்த்தித்தார்.

228. ஸ்வாமியும் பேரருளானுடைய ப்ரஸாதமடியாகவே இவர் ஆட்பட்டாரென்கிற உபகார ஸம்ருதி உலகப் ப்ரஸித்தமாய்படி அருளாளப் பெருமானெம் பெருமான் என்று திருநாமம் சாத்தியருளினர். உடனே அவரை யழைத்துக் கொண்டு போய்ப் பெரியபெருமானை ஸேவிக்கப்பண்ணிச் சிறப்புகளும் பெறுவித்து, அன்று முதலாகவே திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி நாலாயிரமும் ஒதுவித்து, மற்றும் தத்வசிகைகளும் செய்தருளினர்.

229. அக்காலத்திலே, அனந்தாழ்வான் எச்சான், தொண்டனார்நம்பி, மருதூர் நம்பி என்னுமிவர்கள் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிக்க வேணுமென்று வர, ஸ்வாமி அவர்களை அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பித்தருளினர். அப்போது அவர் அஞ்சி நடுங்கி அவ்வடியார்களை நோக்கி "குருவியின் கழுத்திலே பனங் காயைக் கட்டினாற்போலே ஸ்வாமி செய்தருளினாலும், நீங்கள் ஸ்வாமி திருவடிகளே சரண மென்றிருங்கள்" என்று நியமித்தருளினர்.

230. அனந்தாழ்வான் திருமலையில் வழுவிலாவடிமைக்கு நியமனம் பெறுதல்: எம்பெருமானார் பகவத் விஷய காலசேஷம் நடத்தி யருளுகையில் *ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி யென்கிற திருவாய்மொழி நடவாநிற்க, கோஷ்டியில் திருமுன்பேயிருந்த சிஷ்யர்களை நோக்கி ஆழ்வார் *திருவேங்கடத் தெழில்கொள் சோதி யெந்தை தந்தை தந்தைக்கு ஒழிவில் கால மெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்* என்று பாரித்த குறைதீரத் திருவேங்கட முடையான் பரிஸரத்திலே யிருந்து நித்ய கைங்கர்யம் பண்ண விரும்பமுடையார் ஆரேனுமுளரோ? என்று விசாரித்து, *குளிரருவி வேங்கடமாகையாலே எல்லாரும் குளிர்க்கு அஞ்சி விடை கூறுதிருக்க, அனந்தாழ்வான் எழுந்து அடியேனுக்கு நியமித்தருள வேணும்' என்றார். அதுகேட்டு உகந்த எம்பெருமானார் நீரோருவரே ஆண்பிள்ளை என்று போரவும் கொண்டாடித் தழுவியருளி விடை கொடுத்தருளினர்.

231 அது முதலாக அனந்தாண்பிள்ளை என்று அவர்க்குப் ப்ரஸித்தியாயிற்று. அன்றே அவர் திருமலைக்கு விடைகொண்டு திருவேங்கடமுடையானைத் திருவடி தொழுது திருநந்த வளஞ் செய்து அதற்கு இராமாநுசன் என்று திருநாமஞ்சாத்தி அநேகவிதமான கைங்கரியங்களை அற்புதமாக நடத்திக் கொண்டிருக்கையில் அதை நேரில் கண்டு மகிழவேணுமென்கிற திருவுள்ளம் எம்பெருமானார்க்குண்டாக பகவத்விஷய காலக்ஷேபத்தை விரைவாக நடத்திச் சாத்தியானார்.

232. உடையவர் திருமலையாத்திரையும் திருமலைநம்பியிடம் ஸ்ரீராமாயணம் கேட்டலும் : பெருமாள்கோயில் திருமலை முதலான சில திருப்பதிகளை ஸேவித்துவரப் பெரிய பெருமாளிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு சிஷ்யவர்க்கங்களுடனே புறப்பட்ட எம்பெருமானார் வழியடைவே திருப்பதிகளையெல்லாம் தொழுதுகொண்டு திருமலையடிவாரத்தே திருப்பதியிற் சேர்ந்து திருமலையை மிதித்தேறத் திருவுள்ளம் பற்றாமல் கிழேயேயிருந்து விடுவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி மிருக்கையில் அனந்தாழ்வான் முதலானோர் இதையறிந்து வந்து இப்படியும் திருவுள்ளம் பற்றலாமோ? நாங்களும் இனித் திருமலையை விட்டு இங்கேதான் படுகாடு கிடக்க வேண்டும் போலும்' என்ன; அதையே திருமலையப்பனுடைய நியமனமாகக்கொண்டு புறப்பட்டுத் திருமலைமேலேழுந்தாளிக் கோனேரியிலே நீராடி அப்பனைக் கண்களாரளவும் நீன்று ஸேவித்து அனந்தாழ்வானுடைய திருப்பணிகளையும் கடாக்கித்து உள்ளம் பூரித்து *வளர்த்த தலை பயன்பெற்றேன் வருகவென்று அவரை மிகவுகந்து மூன்றுநாள் அவ்விடத்தில் அமுது செய்யாமலே யெழுந்தருளியிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு கிழேயிறங்கி மாதுலரான திருமலை நம்பி திருமாளிகையிலேயே ஒரு ஸம்வத்ஸரமிருந்து :இதிஹாஸச் ச்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தின் விசேஷார்த்தங்களை அதிகரித்தார்,

233 உடையவர் எம்பாரைப் பெற்றுக்கொண்டு கர்ஞ்சீபுரி வருதல் : உடையவர் ஸ்ரீராமாயண காலக்ஷேபம் முடித்துப் புறப்படுகையில் மாதுலரான திருமலை நம்பி உவவப்பின் மிகுதியினால் இவர்க்கு ஏதாவது கொடுக்கவேணுமென்கிற பாரிப்புத்தோற்ற இருக்கையில் அதனையறிந்த உடையவர் 'ஸ்வாமிக்கு அடியேன் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டியதுபோக, அடியேனுக்கு ஸ்வாமி கொடுப்பதென்று ஒன்றுண்டோ? அப்படி ஒன்று கொடுக்கத் திருவுள்ளமாகில் நம் கோவிர்தப் பெருமானைத் தந்தருள வேணும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய; நம்பியும் அதற்கிசைந்து உடனே கோவிர்தப் பெருமானை (எம்பாரை) அழைத்து கோவிர்தா! இனி நம்முடையவரை அநுவர்த்தித் திருப்பாயாக' என்று சொல்லி உதகதாரா பூர்வமாகக் கொடுத்தருளினார். வெகு ஆனந்தத்துடன் உடையவர் அவரைக் கூட்டிக் கொண்டு திருக்கடிகை முதலான இவ்வ தேசங்களை ஸேவித்துக்கொண்டு கச்சிப்பேரருளாளன் திருவடிவாரத்தில் வந்து சேர்ந்தார்.

234. எம்பார் திரும்பவும் திருநெல்வேலி சென்று மீளுதல் : கோவிர்தப் பெருமானுடன் கச்சியில் வாழ்ந்திருக்கையில், ஸ்வாசார்யரான திருமலை நம்பியைப் பிரிந்த கிலேசத்தினால் உடம்பு வெளுத்து முகம் உறவியிருந்தார் கோவிர்தர், அதுகண்ட உடையவர் அவருடைய கருத்தை யறிந்து 'கோவிர்தரே! திருப்பதிக்குச் சென்று நம்பியை ஸேவித்து வாரும்' என்று இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கூட்டி யனுப்பிவிட்டுத் தாம் திருக்கச்சி நம்பியுடனே பேரருளாளனை ஸேவித்துக் கொண்டிருந்தார். திருப்பதிக்குச் சென்ற எம்பார் அங்குத் திருமலைநம்பி திருமாளிகை வாசலிலே தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துநிற்க, அங்குள்ளார் அவரைக்கண்டு உள்ளே சென்று நம்பிக்கு அறிவிக்க, அவரும் திருவுள்ளங் கலங்கி 'பித்தனைப் போகச் சொல்லுங்கோள்' என்ன: 'இத்தனை தூரம் சிரமப்பட்டு வந்தவரையழைத்து ஸேவையும் ஸ்ரீபாத தீர்த்தமும் தளிகை ப்ரஸாதமும் தந்தருள வேண்டாவோ?' என்று தேவிகள் சொல்லவும் 'விற்ற பசவுக்குப் புல்லிடுவானுண்டோ? என்று சொல்லி விமுகராயேயிருந்து விட்டார். நம்பிகள், இப்படியாகவே கோவிர்தப்பெருமாள் அங்கு ரசையற்றுத் திருவாரலிலே தெண்டனிட்டு அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிருவரோடு கூடவே பெருமாள் தோயிலில் உடையவரிடம் வந்து

சேர நாளடைவில் எல்லாருமாய்த் தென்னரங்கம் சென்று சேர்ந்தனர். கோவிர்தப்பெருமான் வைராக்யம் முற்றி ஸம்ந்யாஸாச்சரமத்தை ஸ்வீகரித்து ஆசாரமுடைய நாமைகதேசமாக எம்பார் என்கிற திருநாமத்தைப் பெற்று உபய வேதாந்த க்ரந்த பரிச்சரமத்திலே தலை சிறந்து வாழ்கின்றார்.

235. ஸ்ரீராமாநுஜர் முயலுதல் : எம்பெருமானார் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கு ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸ்வாமி செய்தருளி ஆளவந்தார் திருவுள்ளக் குறையை நீக்கக்கருதி அதற்காக பகவத் போதாயந மஹர்ஷியின் வருத்தி க்ரந்தத்தைக் கடாக்ஷிக்கத் திருவுள்ளமாய் அந்த ஸ்ரீகோசம் காசமீர மண்டலத்தில் சாரதாபீடத்தி லுள்ளதென்றுணர்ந்து ஆழ்வான் முதலானாரையும் கூட்டிக்கொண்டு யாத்திரை யடைவிலே அங்கேற எழுந்தருளித் தம்முடைய வைபவங்களைக்காட்டி வகீகரிக்கப்பட்ட ஸரஸ்வதி பாண்டாரத் தலைவரிடத்தில் நின்றும் அந்த போதாயந வருத்திக்ரந்தத்தை வாங்கி அங்கேயிருந்து கடாக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தார். மஹா மேதாவியான ஆழ்வானும் தாம் ஒருபக்கத்தில் வீற்றிருந்து இரண்டாவது அத்யாயம் முதலாக மேலுள்ள பகுதியை யெல்லாம் கடாக்ஷித்து நெஞ்சில் தேக்கிக் கொண்டார். உடையவர் முதலத்யாயம் கடாக்ஷித்துத் தலைக்கட்டினவுடனே அங்குள்ள புறமதத்து விதவான்களின் துர்ப்போதனையினாலே மனம் மாறின ஸரஸ்வதி பாண்டாரத் தலைவர் அந்த ஸ்ரீகோசத்தை நிர்ப்பந்தித்துவாங்கி உள்ளே வைத்திட, குறையும் காணப்பெற்றிலோமோ என்று உடையவர் சிந்தித்திருக்க அதுகண்ட ஆழ்வான் மேற்பகுதிகளைத் தாம் பார்த்துத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறபடியை விஜ்ஞாபித்து ஸ்வாமியைத் தேற்றினார். பிறகு பயணகதியிலே தென்னரங்கத் திருப்பதி சேர்ந்து ஆழ்வானை உசாத்துணையாகக் கொண்டு ஸ்ரீபாஷ்யமிட்டருளித் தலைக் கட்டினார் இதற்கு ஸங்க்ரஹமாக வேதாந்த தீபம், வேதாந்த ஸாரம் என்னுமிரண்டு க்ரந்தங்களையு மருளிச்செய்தார்.

236. சோழ ராஜனுடைய உபல்லவத்திற்கு அஞ்சி ஸ்வாமி மெய்யுடைய உபல்லவம் : ஆழ்வான் உடையவர்க்கு உசாத் துணையாயிருந்து தர்சன நிர்வாஹம் பண்ணியருளுகிற காலத்திலே, ராஜேந்த்ர சோழபுரத்தில் அரசாண்டுவந்த குலோத்துங்க சோழ ராஜன் துஷ்ட சைவனுக்கையாலே கள்ளப் பொய் நூல்களை மெய்நூலாகக் கொண்டு தானும் தன் புரோ ஹிதனுமாக நாட்டிலுள்ள விதவான்களை யெல்லாம் திரட்டி “சிவாத் பாதரம் நாஸ்தி” என்று எழுத்திடச் சொல்லி நிர்ப்பந்திக்க, சிலர் அவனுக்கு அஞ்சியும் சிலர் பொருட்கும் பூயிக்கு மாசைப்படும் அப்படியே யெழுத்திட்டார்கள். அப்போது அவ்வரசனிடத்துச் சிறிது மேன்மை பெற்றிருந்த நாலூரான் என்னுமொரு வைஷ்ணவன் அவ்வரசனை நோக்கி எங்கள் ராமாநுசன் எழுத்திட்டாலன்றோ எழுத்திட்டதாவது; மற்றையோர் இட்டாலென்ன? இடா விடிலென்ன? என்று கூற, அதுகேட்ட அரசனும் அப்போதே இராமாநுசனை யழைத்து வரும் படி ஆள்களை அனுப்பினார்.

237. அவர்களும் உடையவர் மடத்தேறச் சென்றவளவிலே இந்தச் செய்தியை யுணர்ந்து ஆழ்வான் “ஸ்வாமி ராஜசபைக்கு எழுந்தருள்வராகில் அவர்க்கு அங்கு ஏதாவது அபாயம் விளையக் கூடும்; உலகுக்கெல்லாம் உயிரான அவரைக் காட்டிக் கொடுக்கத் தகாது; நாமே அவருடைய கோலம் பூண்டு ஸபைக்குச் செல்வோம்; கெடுதல் ஏதாவது நேர்ந்தாலும் நம்மோடே போகட்டும் என்று கருதி, அப்போது எம்பெருமானார் நீராட்டத்திற் கெழுந்தருளியிருப்பதறிந்து அவருடைய காஷாயத்தையும் தரிதண்டத்தையும் தரித்துக்கொண்டு அந்த ராஜபுருஷர்களுடனே போகப் புறப்படும்போது பெரிய நம்பியும் சில முதலிகளும் தாமுங் கூடவருவதாகப் புறப்பட, அப்போது ஆழ்வான் ராஜ ஸபைக்கெழுந்தருளினார்.

238. பிறகு உடையவர் நீராட்டஞ் செய்தெழுந்தருளி தரிதண்ட காஷாயாதிகளைத் தேடின வளவிலே ‘கூரத்தாழ்வான் தரித்துக்கொண்டு ராஜ புருஷர்களுடனே யெழுந்தருளினார்’ என்று முதலியாண்டான் விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஆகில் அவருடைய வெள்ளையைத் தாருங்கள்

என்று ஆழ்வானுடைய திருப்பரிவட்டத்தை வாங்கித் தாம் சாத்திக்கொண்டு ஆழ்வானுக்கும் பெரியநம்பிக்கும் என்ன திங்கு நேருமோவென்று சிந்தித்துத் துவண்டிருக்க 'இனி ஸ்வாமி இவ்விடத்திலெழுந்தருளியிருக்கை உசிதமன்று, என்று ஸ்ரீராமாநுஜர் விஜ்ஞாபிக்க, உடையவரும் உடனே புறப்பட்டெழுந்தருளித் திருநாராயணபுரம் சேர்ந்தார்.

239. [எம்பெருமானார் காலத்திலேயே யெழுந்தருளியிருந்த ப்ராமாணிக பண்டித சிகாமணியான கருடவாஹுட பண்டிதர் செய்தருளின திவ்யஸூரி சரிதத்தில் பதினெட்டாம் ஸர்க்கத்திலும், எம்பெருமானார்க்கு அத்தாணிச் சேவகராயிருந்த வடுகநம்பி பணித்த யதிராஜ வைபவத்தின் தொண்ணூற்றாறந்தாம் சுலோகத்திலும் இக்கதை விளக்கமாக வுரைக்கப்பட்டிருத்தலால் இதில் யார்க்கும் விப்ரதிபத்தியுண்டாகக் காரணமில்லை. உடையவர்க்குந் தெரியாமலே ஆழ்வான் ஸ்வபுத்தியாலே த்ரிதண்ட காஷாயங்களைத் தரித்து ஸபைக்கெழுந்தருளினதாகவும், சோழ ராஜனிடத்தில் சின்றும் ஆட்கள் வந்தவுடனே எம்பெருமானார் ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலானார் பலருங் கூடிக் கலந்து யோசித்து உடையவர் வெள்ளை சாத்திக் கொண்டு வெளியேறிவிட வேண்டியதென்றும் ஆழ்வான் யதிராஜ வேஷம்பூண்டு ஸபைக்கெழுந்தருள வேண்டியதென்றும் மிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டு அப்படி நடந்ததாகவும்—இங்ஙனே இரண்டு வகையாக நூல்களிற் காணப்படுவதுண்டு. இவ்விரண்டு வகையும் ஸம்பாவிதமே யாகையால் இவற்றில் விப்ரதிபத்திக் கிடமில்லையென்க.]

240. ராஜ ஸபையில் நடந்த செய்திகளும் பின்னடந்த செய்திகளும்: ஆழ்வானும் பெரியநம்பியும் சோழராஜன் ஸதஸ்ஸிலேயெழுந்தருளின பிறகு அங்கு விசேஷமாக சாஸ்த்ர விசாரங்கள் நடைபெற்று 'சிவாத் பரதரம் நாஸ்தி' என்ற ராஜவாக்யத்தின்மீது இகழ்த்துரைக்கப்பட்டு, சோழன் கடுஞ்சினத்தனனாய் 'இவ்விருவருடைய கண்ணையும் கிண்டு விடுங்கள்' என்று சேவகர்கட்குக் கட்டளையிட, ஆழ்வான் சோழனைக்குறித்து 'நீ மஹாபாதகியாகையால் உன்னைப் பார்த்த கண்கள் எனக்கு ஆகாது' என்று சொல்லித் தாமே தமது திருவுகிர்களாலே கீறிக் கண்ணை வாங்கியெறிய, பின்பு ராஜ ஸேவகர்கள் பெரியநம்பியைப் பிடித்துக்கொண்டு போய்ச் சோழன் சொற்படி செய்து ராஜத்வாரத்தில் நின்றுப் புறப்பட்டவிட, ஆழ்வான் தர்சனத்துக்காக தர்சனம் கொடுக்கப் பெற்றோமே!' என்று மகிழ்த்திருக்க, பெரியநம்பி வ்ருத்த ராகையாலே அவ்வேதனை பொறுக்க மாட்டாமல் அங்கேயொரு கொல்லத் தலைமாட்டிலே 'ஆழ்வான் மடியிலே திருமுடியும் தம் திருமகளான அத்துமாய் மடியிலே திருவடிகளுமாய் இளைத்துக் கண்வளர்ந்தருளி ஆளவந்தார் திருவடிகளை த்யானித்துக்கொண்டு அங்கே திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார்.

241 பின்பு ஸ்ரீபரந்தகபுரமென்னும் அக்ரஹாரத்தில் நின்று வந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் பெரியநம்பியை அங்கே ஸம்ஸ்கரித்துத் திருப்பள்ளிப்படுத்து ஆழ்வானை எழுந்தருள்வித்துக் கொண்டுபோய்த் தங்கள் ஊரிலே யிருத்தித் திருக்கண் வேதனை திருமாறு சிலகாலம் உபசரித்துப் பிறகு திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே கொண்டு சேர்த்தார்கள். தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்த எம்பெருமானாரைப் பிரிந்து அங்கே வாழ்கில்லாமல் கோயில் வாஸத்தை விட்டிட்டுத் திருமாலிருஞ்சோலையில் வாஸத்தை விரும்பிப் பயணகதியாகப் புறப்பட்டெழுந்தருளினார். வழியிடையே எழுந்தருளும்போது தம்முடைய மனத்துயரங்கள் நினைவுக்கு வாராதிருக்கும்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை நினைந்து நெஞ்சு கனிந்திருக்கக் கருதி ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவம் அதிமாநுஷஸ்தவம் என்ற அற்புதமான இரண்டு ஸ்தோத்ரங்களையருளிச் செய்துகொண்டே திருமாலிருஞ்சோலைக்கெழுந்தருளி அங்கே பல வாண்டுகொண்டு நின்றருளியிருந்து ஸுந்தரபாஹுஸ்தவமும் அருளிச்செய்தார். அவ்வளவிலே அந்த மஹாபாதகியான சோழன் கழுத்திலே புண்ணாகிப் புழுத்து மாண்டானென்ற செய்தி கேள்விப்பட்டு ஆழ்வான் அழகர் ஸன்னிதியிலே விடைபெற்று மீண்டும் கோயிலேறவெழுந்தருளினார்.

242 எம்பெருமானார் மேல்நாட்டில் பன்னிரண்டு ஸ்வத்ஸரமளவும் எழுந்தருளியிருந்து அவ்விடத்தில் திருநாராயணனைத் திருப்பரதிஷ்டை செய்தருளியும், ஐம்பத்திருவர் என்னும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வகுப்பை நியமித்தருளியும், மற்றும் பலபல அதிமாட்சுத்தியங்களைச் செய்தருளியும், திருநாராயணனுக்கு ஆழ்வார் பாடல் இல்லையென்கிற குறை தோன்றாதபடிக்கு *திருநாரணன்தான் காலம் பெறச்சிந்தித்துப் பிழை* என்னுமடியைக்கொண்ட *ஒரு நாயகப் பதிகத்தை ஸமர்ப்பித்தருளியும், அவ்வளவிலே மஹாபாதகியான சோழன் புழுத்துமாண்டு திருவரங்கச் செல்வம் குறையற்றிருப்பதைக் கேட்டருளி ஸ்ரீரங்கத்திற்குப் புறப்பட்டருளினதும் முதலான வைபவ விஸ்தாரங்கள் ஸ்ரீராமாநுஜார்ய திவ்ய சரிதையிலும் மற்றும் பலபல வைபவக்ரந்தங்களிலும் காணத்தக்கன.

243 எம்பெருமானார் மேல்நாட்டில் நின்று கோயிலுக்கெழுந்தருளி ஆழ்வானை உசாவுதல்: சோழனுடைய உபல்லவங்களுக்கு அஞ்சி மேல் நாட்டுக்கெழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானார், கோயிலில் நின்று அங்குவந்த ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவராலே—சோழராஜ ஸதஸ்ஸில் ஆழ்வானுக்கும் பெரியாம்பிக்கும் நேர்ந்த ஆபத்தைக் கேள்விப்பட்டுச் சாலவும் திருவுள்ளம் நொந்து ஆழ்வானுதலும் உயிர்வாழ்ந்திருக்கப் பெற்றோமே' என்று திருவுள்ளம் தேறி, அப்போது தம்மீடத்தில் கைங்கரியம் செய்துகொண்டிருந்த மாறென்றில்லா மாருதிச் சிறியாண்டானை 'பிகவும் விரைவாகக் கோயிலுக்குச் சென்று ஆழ்வானையும் ஆராய்ந்து அங்குள்ள விசேஷங்களையும் அறிந்து வாரும்' என நியமித்தருள, அவரும் மிக விரைந்து கோயிலுக்கு வந்து சோழன் புழுத்து மாண்ட செய்தியுட்பட எல்லாவற்றையும் ஆழ்வான் ஸன்னிதியிலே அறிந்துகொண்டு மீண்டு திருநாராயணபுரம் போய் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே இவற்றை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதுகேட்டு அவர் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு உடனே அங்கு நின்று புறப்பட்டுக் கோயிலுக்கெழுந்தருளி முதலிகளுடன் ஆழ்வான் திருமாளிகைக் கெழுந்தருள, ஆழ்வானும் எதிரேயெழுந்தருளி உடையவர் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போலே வீழ்ந்து ஸேவித்துத் திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு கிடக்க, உடையவரும் ஆழ்வானை யெடுத்தினைத்துக் கொண்டு சோகவேகத்தாலே ஒரு வார்த்தையும் அருளிச்செய்யமாட்டாமல் உள்ளெலாழுருகிக் குரல் தழுத்து 'வாரீர் ஆழ்வான்! இத்தர்சனத்திற்கு த்ருஷ்டி பூதரான உமக்கு இப்படி கண்போவதே! இது என்னுடைய திவினையின் பயனன்றோ?' என்றிப்படி பலவாறாக அருளிச்செய்து ஆழ்வானைத் தேற்றி, பண்டுபோலே திருவரங்கச் செல்வத்தை வளர்த்துக்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்.

244 திருமலையப்பனுக்குத் திருவாழி திருச்சங்கு அளித்தது: பண்டொரு காலத்தில் திரு வேங்கடமுடையான் தன் பக்கல் பரமபக்த சிகாமணியாயிருந்த தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு ஒரு காரணர்த்தமாகத் தன் திருவாழி நேர்ச்சங்குதான் தந்தருளி, இப்படி ஆச்சரித பஷ்பாதத்தாலே தனது திவ்யாயுதங்களையும் தந்து உபகரிக்கும் ஓதார்யகுணம் உலகில் பரவுவதற்காகச் சிறிதுகாலம் ஸுதர்சனபாஞ்சஜய குய்னாகவே இருந்திட்டான். அக்காலம் களியின் கொடுமையால் வர்ணச்ரம தர்மங்கள் குலைந்து தேவாலயங்களும் சீர்கெட்டுப் பாஷுண்டிகள் தலையெடுக்கும் காலமாயிருந்தது, திருமலையில் அர்ச்சகர்களாயிருந்த வைகாநஸர்கள் எம்பெருமானுக்கு முறைப்படி உபசாரங்கள் பண்ணாமல் அச்ரத்தை காட்டியிருந்த காரணத்தினால் தேசாதிபதியான யாதவராஜனால் அடிக்கடி தண்டிக்கப்பட்டு அங்கு வாழ்கில்லாமல் வெளிநாடு சென்றனர்; வ்ருத்தர்களாயிருந்த அர்ச்சகர்கள் இங்ஙனம் ஒருவரொருவராக வெளியேறப் பரபலர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இங்கு இலராக, வீரல் நுழைக்க இடம் தேடிக் கொண்டிருந்த சைவர்கள் இதுவே நல்ல சமயமென்று கொண்டு அந்த யாதவ மன்னன் பக்கல்சென்று அவனுடைய பரிதியைச் சிறிது சிறிதாக ஸம்பாதித்து ஒருநாள் அவனிடம் சொன்னார்கள். திருமலையில் ஸ்வாமிபுஷ்கரிணியின் தென்கரையில் திகழும் தேவன் முருகக் கடவுள்தான்; அவர்க்குக் குமாரசாமியென்றும் பெயர் வழங்குவதுண்டாகையால் அந்த நாமைகதேசத்தையிட்டு ஸ்வாமி புஷ்கரிணியென்று அப்ததடாகம் வழங்கப்

பெற்றது: ஸ்ரீ வேங்கடாசல மாஹாத்மியம் கூறவந்த வாமந புராணப் பகுதியில் இரண்டா வது அத்தியாயத்தில் ஸுப்ரஹ்மண்யன் வேங்கடமலையில் ஒரு குளத்தின் கரையில் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தானென்று சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அப்பெருமான் முருகக்கடவுளே. அவர்க்கு அஸாதாரண ஆயுதங்களானபாசமும் அங்குசமும் தவநிலைக்கு உரியவையல்லாமையால் தரிக்கப்படவில்லை. இன்னும் பல ஹேதுக்களாலும் அம்மலை சைவக்ஷேத்ரமே யாம். இப்போதுதான் சிறிது காலமாகச் சில வைஷ்ணவர்கள் கூடிப் புராணர்த்தங்களை மனம் போனபடி சொல்லி அப்பெருமான் விஷ்ணுவேயென்றுரைத்து ராஜாவை வசப்படுத்திக் கொண்டு சில வைஷ்ணவ விக்ரஹங்களையும் கோவிலில் ஸ்தாபித்து உத்ஸவங்களை நடத்தத் தொடங்கினார்கள். உண்மையில் இது சைவக்ஷேத்ரமாகையால் சைவ விதிப்படி இனி இக்கோவிற்கு காரியங்கள் நடைபெறுமாறு மஹாப்ரபு செங்கோல் செலுத்தவேண்டும்” என்றார்கள்.

245. இதைக்கேட்ட அவ்வரசன் இந்த சைவர்கள் சொல்லுவதெல்லாம் அநுபவ விருத்தமா யிருக்கின்றதே; ஆராயாமல் நாம் எதையும் ஸாஹஸமாகச் செய்துவிடக் கூடாது; தக்கபடி ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும் என்றெண்ணி யிருந்தான். அக்காலத்தில் அங்கு நிபுணர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் யாழ்ப்பாணமையால் ஸாமான்யராயிருந்த சிலர் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் மிக்க சிஷ்யஸம்பத்துடனே எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானார்க்கு இச்செய்தியை அறிவித்தனர். இச்செய்தியை அறிந்த உடையவர் கடுநடையாகத் திருப்பதிக்கு முத்தருளி ஸம்சயாக்ரந்தனாயிருந்த அரசனை நோக்கி, “சைவர்களால் உனது நெஞ்சில் உண்டாக்கப் பட்ட சங்காகளங்கத்தை நீக்கி உன்னைத் தெளிவிப்பதற்காகவே நெடுந்தூரத்தில் நின்று இங்கே வந்தோம்; உனக்குப் பரிபூர்ண த்ருப்தி உண்டாகும்படி யாம் தெளிவாகச் சொல்ல வல்லோம்; கேளாய் கொற்றவனே!” என்று சொல்லத்தொடங்கினர்.

246. அவ்வரசன், முன்பு கொக்கரித்த சைவர்களையும் வரவழைத்து பெரிய ஸபை யாக்கி சைவ வைஷ்ணவர்களுக்கு வாதயுத்தம் நடக்குமாறு நியமித்துத் தான் தடஸ்தனாயிருக்க, வெகு காலம்வரை வாதப்போர் நடந்ததில் சைவர்களுடைய துர்வாதங்களையெல்லாம் எம்பெருமானார் ப்ராமானிகமாகக் கண்டித்து வெற்றி பெற்று விளங்கினார்.

247. [இந்த வாதப்ரதிவாதங்களின் விவரணம் திருமலையனந்தாழ்வான் பணித்த ஸ்ரீவேங்கடாசலஇதிஹாஸமலையில் அறுபத்தைந்து பக்கம் நிறையப் பெரிய வாக்யார்த்த ஸரணியில் குறிப்பிட்டுள்ளன; அங்கே கண்டுகொள்வது] எம்பெருமானுடைய அற்புதமான உபபாதனங்களைக் கேட்ட மன்னவன் கலக்கம்நீங்கி மிக்க தெளிவுபெற்று, திருவேங்கடமலை விஷ்ணுக்ஷேத்ரமே யென்றும் அங்குள்ள பெருமான் திருமாலே யென்றும் அறுதியிட்டு “இந்த ஸ்ரீராமாநுஜர் ஸாமான்ய புருஷரல்லர்; அவதார புருஷரேயாவர்; இவர் மனம் வைத்தால் அதிமாநுஷமான காரியங்களையும் செய்து ஸர்வஜனங்களுக்கும் திண்ணிய நம்பிக்கையுண்டாகும்படி செய்யவும் வல்லவர்; அங்ஙன் செய்ய இவரை வேண்டிக்கொள்வோம்” என்றெண்ணு, ஸ்வாமிந்! யோகிச்வரரே!! தேவரீர் நிரூபித்துக்காட்டிய சாஸ்தார்த்தங்களைக் கேட்டுப் பரமானந்தமடைந்தேன்; திருமாலே திருமலைக்கு இறைவர் என்று நன்கு துணிந்தேன்; ஸம்சயலேசமுமில்லாமல் கிக்கெனத் தெளிவுபெற்றேன்; ஆயினும் மஹாபுருஷராயும் அதிமாநுஷ சேஷ்டிதராயுமிராதெனத் தேவரீர், பண்டிதரோடு பாமரரோடு வாசியற எல்லாரும் தெளியுமாறு ஸமாதானோபாயம் ஏதாவது செய்தருளக் கூடுமோல் நன்று” என்று கைகூப்பி விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

248. அதனைக்கேட்ட எம்பெருமானார் புராணப் பொருள்களைப் பலவாறாக எடுத்து உபந்யஸித்துக் காட்டினவளவிலும் இவ்வரசனுடைய மனம் பரிபூர்ண த்ருப்தியை அடைய வில்லைபோலும்; அதிமாநுஷமானதொரு கார்யம்செய்து காட்டவேணுமென்கிறான்; ஆயினும்; இங்ஙனே செய்வோம்;—

249. ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் பதினோராவது அத்யாயத்தில் எம்பெருமான் தானே சோதிவாய் திறந்து பிரதிஜைஞ செய்தருளியிருக்கிறபடியே கலியுகத்தில் விமான மண்டபாதி களைப்போல் சங்கு சக்கரங்களையும் பக்தர்கள் செய்து ஸமர்ப்பித்தால் ஸ்வீகரித்தே திருவனாத லால் நாம் செய்து ஸமர்ப்பிக்கும் திய்யாயுதங்களையும் எம்பெருமான் ஸ்வீகரிக்கக் கூடுமே; ப்ரார்த்தித்தாகிலும் ஸ்வீகரிக்கச் செய்திடுவோம்; இல்லையேல் மஹத்தான அநர்த்தம் நேரிடும் போலிருக்கிறதே! இவ்வாய் செயலினால்தான் அனைவரும் விச்வஸிக்கவேணும் என்று திருவுள் ளத்திற் சிந்தித்து அப்படியே செய்திடுவதென்று அறிவித்து, மன்னவனை நோக்கி, நான் எம்பெருமானுக்கு அஸாதாரண சிஹ்நங்களான திருவாழி திருச்சங்குகளைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து பகவத் ஸந்ரிதியிலே வைத்திடுகிறேன்; இந்த சைவர்கள் தாமும் தங்கள் தெய்வத் துக்குரிய பாசம் அங்குசம் முதலிய ஆயுதங்களைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து வைத்திடுக; எந்த ஆயுதங்களை எம்பெருமான் எடுத்து அணிந்து கொள்கிறானோ பார்ப்போம்” என்றருளிச் செய்தார்.

250. இதைக்கேட்ட அரசன் மகிழ்ச்சிகொண்டு ‘இப்படியாகில் இது சிறந்த உபாயமே. பிறகு ஒருவர்க்கும் ஆசைப்படும் இருக்கப் பரஸக்தியில்லையன்றே; நல்லது; அப்படியே இருவகுப் பினரும் செய்யக்கடவது’ என்று சொல்ல; உபயவாதிகளும் தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தின் அஸாதாரண ஆயுதங்களைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து ஒருநாள் அவ்வரசனுடனே திருமலைக்கு வந்து இரவில் திருநெல்வேலி மன்னவன் ஸந்ரிதி கர்ப்பக்ருஷத்தினுள்ளே அவற்றை வைத்துவிட்டுக் கதவுகளைப் பூட்டி மன்னவன் கையால் அரக்கலைச்சினை செய்வித்துக் காலை யளவும் கோவிலைச் சுற்றிக் காவலிருந்துகொண்டு தங்களுக்கே வெற்றியுண்டாகும்படி, தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தைச் சிந்தை செய்து கொண்டிருந்தனர்.

251. எம்பெருமானார் தமது திருநெல்வேலி மன்னவனுக்கு உள்ளேபுக்கு எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்திரித்து “பரமபுருஷ! முன்பு நீ வாயோலை செய்து கொடுத்த ப்ரதிஜைஞத்தின்படியே உனது அஸாதாரண சிஹ்நங்களைப் பேணி அணிந்துகொண்டு அடியோங்களைக் காத்தருள வேணும்” என்று பிரார்த்தித்து அப்படியே திருவாழி திருச்சங்குகளை அணிந்து கொள்வித்து க்ருஷத்தினைச் செய்தார். பிறகு பொழுது விடிந்தவாறே யாதவமன்னன் நித்யாநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு உபயவாதிகளுடனும் ஸந்ரிதிக்குச்சென்று திருக்காப்பு நீக்குவித்துப் பெருமானை ஸேவிக்குமளவில் பாச அங்குசாதி ஆயுதங்களை அப்பால் தள்ளிவிட்டுத் திருவாழி திருச்சங்குகளை யணிந்துகொண்டு பரமபோக்யமாக ஸேவை ஸாதிக்கக்கண்டு மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு எம்பெருமானார் பக்கல் அளவுகடந்த ப்ரதிபத்தியை வஹித்து அவரையே சரணமடைந்து க்ருதார்த்தனை, குத்ஸிதவாதம் பண்ணிக் கொக்கரித்துக் கிடந்த சைவர் களையும் த்ருணீகரித்து ராஜ்யத்தில் நின்றுத் துரத்திவிட்டு இனிது வாழ்ந்தான்.

252. எம்பெருமானாரும் சிறப்புடனே சிஷ்ய வர்க்கங்களுடன் தென்னரங்கம் சென்று சேர்ந்து *வையம் மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணுடேய் என்கிறபடியே நித்ய விபூதிச் செல்வத்தையும் இங்கிருந்தே ஆண்டு கொண்டு “தமிழ்மறைகளாயிரமும் நன்ற முதல் தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன்” என்றபடியே அருளிச் செயல்களைப் பல வகைகளாலும் வளர்த்துக்கொண்டு வாழ்ந்தருளா நின்றார்.

253 நிகமனம்: எம்பெருமான் வையவம் போலே எம்பெருமானார் வையவமும் பேசியும் எழுதியும் தலைக்கட்ட வொண்ணாதது, அன்பர்கள் அனுதினமும் அநுஸந்திக்கப் பாங்காக இது சுருக்கமாக வரைந்தபடி ஸ்வாமியருளிச்செய்த திவ்ய க்ரந்தங்கள் நவரிதிகள் போலவும் நவரத்தனங்கள் போலவும் ஒன்பதாம்; வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதார்த்த — தீபஸாரங்கள், சரணாகதி கத்யம் ஸ்ரீரங்ககத்யம், ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம், நித்யம்— என்பவை”

ஸ்வாமியின் பெருமைகளில் ஸாரமானவற்றை யெடுத்துரைத்துத் திருவரங்கத்த முதனார் பணித்த இராமாநுச நூற்றந்தாதி ப்ரபன்ன காயத்ரி பென்று அன்று தொடட்டே ப்ரஸித்தி பெற்றிருப்பதனால் அதை நாடோறும் அநுஸந்திப்பதே நமக்குற்ற பெருஞ்செல்வம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: என்கிற இந்த வாக்கியத்திலுள்ள பத்து அக்ஷரங்களையும் முற்கொண்ட சுலோகங்களினாலும் பாசுரங்களினாலும் எம்பெருமானுடையவைபவத்தையுரைக்கின்றேன். P.B.A.

254. ஸ்ரீ திருவாய்மொழித் தனியனான ப்ரேமாவிலா பரவரங்கு பாதபக்தம். |

காமாதிதோஷஹரமாத்மபதாச்சரிதானாம் ராமாநுஜம் யதிபதிம் ப்ரணமாமி ஸூர்தநா ||

(யதிராஜவிம்சதி-1.)

அழகு பொலிந்த எம்பெருமானது திருவடித் தாமரையினைக்களை நிச்சலும் தொழுகை யிலுண்டான ப்ரேமத்தினால் கலங்கின திருவுள்ளமுடையரான நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளிலே அன்பு பூண்டவரும், தமது திருவடிகளைப் பணிந்தவர்களுக்கு காமம் முதலிய குற்றங்களைக் களைந்தொழிப்பவரும் யதிகளுக்குத் தலைவருமான எம்பெருமானாரைத் தலையால் வணங்குகின்றேன். நம்மாழ்வார் திருவடிகளில் அன்பு பூண்டவரும், தமது திருவடிகளைப் பணிந்தவர்களது குற்றங்களை நீக்கி நற்றங்களை வளர்ப்பவருமான எம்பெருமானாரைத் தொழுகின்றேனென்றவாறு. எம்பெருமானார்க்கு அதிசயாவஹமான வைபவங்கள் பல்லாயிரமிருந்தாலும் ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண்யத்தையே அவர் தமக்குப் பெரிய வைபவமாக அத்யவஸித் திருந்தாராதலால் அவருடைய அத்யவஸாயத்திற்குப் பொருந்த “பராங்குஸ பாதபக்தம்” என்றார். அழுதனும் “மாறனடி பணிந்துய்ந்தவன்” என்றே தொடங்கினார். “தமிழ் மறை களாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்ப்பால் வளர்த்தவித்தாய் இராமாநுசன்” என்ற திருவாய்மொழித் தனியனாலும், “பாஷ்யகாரர் இது கொண்டு ஸூத்ர வாக்யங்க ளொருங்க விடுவர்” என்ற ஆசார்ய ஹருதய குர்ணையாலும் ஸ்வாமிக்கு ஆழ்வார் பக்கலிருந்த ப்ராவண்யாதிசயம் அறியற்பாலது. ஸ்வாமியின் ப்ராவண்யத்திற்குப் பாத்ரபூதரான நம்மாழ்வார் எப்படிப்பட்டவரென்றில், [ஸ்ரீமாத் திருவாய்மொழித் தனியனான ப்ரேமாவிலா ஸயர்.] எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே காதலடியாகக் கலங்கின திருவுள்ளமுடையவர் என்கை. ‘தெளிந்த சிந்தையர்’ என்று சொல்லிப் புகழ்வது ப்ராப்தமாயிருக்க, ஆவிலாசய என்று கலங்கின திருவுள்ளமுடையவர் என்று விசேஷணமிடுவது பெருமைக்கு ஒக்குமோ வென்னில்; கர்மநிபந்தனமான கலக்கம் ஹேயமே யல்லது ப்ரேமநிபந்தனமான கலக்கம் ஹேயமன்று, மிகவும் உபாதேயம், உத்தேசம் என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் இங்கு அறியத் தக்கது. ப்ரேமநிபந்தனமான கலக்கத்தினால் செய்யும் காரியம் ஏதெனில்; மடலெடுக்க வொருப்படுகை, மங்களாசாஸனத்திலேயுன்றுகை, நோன்பு நோற்கை முதலியனவாம். இவை ப்ரேமபரவசர்க்கு அவத்யமன்று; “ஜ்ஞாந விபாககார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கமுஞ்சு பெறும்” என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்ய ஸூக்தியும் அதன் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளும் இங்கே கூறப்பட்டுள்ளன. ஸீர்த்தோபாயமான அவன் பண்ணின் க்ருஷி பலமாய் விளைவது இக்கலக்கமென்று கொள்ள வேணும். பாரங்குசரென்கிற திருநாமத்திற்கு இரண்டுவகையான வ்யுத்தத்தியுண்டு. பரர்களுக்கு அங்குசமாய்நுட்பப்பவரென்றும். பரனுக்கு அங்குசமாயிப்பவரென்றும். (அதாவது) பரர்களாகிறார்—எம்பெருமானுக்கு குணமில்லை விக்ரஹமில்லை யென்னும் புறச்சமயிகள்; அவர்களுக்குத் தம்முடைய திவ்யஸூக்திகளாலே அங்குசமாயிருப்பவர்—அவர்களது செருக்கு மொழிகளை யடக்குபவர் என்கை முதல் வ்யுத்தத்தியின் கருத்து. இனி பராத்பரான எம்பெருமானுக்கு அங்குசம் போன்றவர் என்கிற இரண்டாவது வ்யுத்தத்தியின் கருத்தாவது—வலக்கை யாழியிடக்கைச்சங்கமிவையுடை மால்வண்ணனை, “மலக்கு நாவுடையேற்கு” [திருவாய் மொழி 6-4-9] என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடி தம்வசப்படுத்தி நடத்திக்கொள்ள வல்லரென்கை. [காமாதிதோஷஹரம்] இங்கு ஆதிசபத்தத்தாலே க்ரோதம் லோபம் மோஹம் மதம் மாத்ஸர்யம் அஜ்ஞாநம் அஸூயை இவை கொள்ளத்தக்கன ‘காமாதிஹரம்’ என்னுமல் ‘காமாதி தோஷஹரம்’ என்கையாலே காமம் முதலானவை நியமேந தோஷமல்லவென்றும்

குணகோடியிலே கைக்கொள்ளத்தக்க காமாதிசூரியன்மேலும் தெரிவிக்கப்பட்டதாம், பகவத்விஷயத்திலே யுண்டாகிற காமமோஹாதிகளும் பகவத்பாகவதவிரோதிகள் திறத்திலே யுண்டாகிற க்ரோதமாத்தஸ்யாதிகளும் குணமேயல்லது தோஷமன்றே. அவை விலக்கத் தக்கவையல்லவே. தோஷமானகாமாதிகளேவிலக்கத்தக்கவையாதலால் தோஷஹரமென்றது

255. ம. மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து *எங்கள் மாதவனை
கண்ணுறநிற்கிலும் காண்கில்லா* உலகோர்க ளெல்லாம்
அண்ண விராமாநுசன் வந்துதோன்றிய ஸ்ரீபொழிதே
நண்ணரு ஞானந் தலைக்கொண்டு* நாரணற்காயினரே.

(இராமாநுச நூற்றந்தாதி—41.)

நமக்கு நாதனான திருமால்தானே இப்பூசியுள்ள (மனுஷ்யாதி) யோனிகள் தோறும் அவதரித்தது. எல்லாருடைய கண்ணுக்கும் தன்னை இலக்காக்கிக் கொண்டுின்ற விடத்திலும் (அவனை நம்முடைய நாதனென்று) காணமாட்டாதிருந்த இவ்வுலகத்தாரெல்லாரும் ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெருமானார் இங்கே வந்தவதரித்தவுடனே பெறுதற்கரிதான ஞானம் அதிகரிக்கப்பெற்று ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு சேஷப்பட்டனரென்கை. எம்பெருமானுடைய அவதாரத்திற்காட்டிலும் எம்பெருமானுருடைய அவதாரமே சிறப்புற்றதென்கிறார் “அஜாய மாநோபஹுதா விஜாயதே” என்றும் “உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தா யிமையோர் தலைவா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமான் பல பல யோனிகளில் பலவகைப்பிறவி பிறந்து கண்காண வந்து நின்று உபதேசங்களாலே ஸ்வஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த விடத்திலும் யாரும் அவனை லக்ஷியம்பண்ணவில்லை; “அவஜாநந்தி மாம் மூடா:” [என்கை எல்லாரும் அவமானப்படுத்துகிறார்கள்] என்று அவன்றானே சொல்லிக் கொண்டு வருத்தப்பட வேண்டிற்றாயிற்று, ஆகையாலே பகவானுடைய அவதாரம் ஸம்ஸாரி களுடைய தெள்ளறிவுக்கு உறுப்பாகவில்லை. எம்பெருமானுருடைய அவதாரமோ வென்னில், பயன் பெற்றது. இவர்தாம் திருவவதரித்தவுடனே எல்லா வுலகத்தாரும் ஆச்சரியமான ஞானத்தைப்பெற்று உஜ்ஜீவித்தார்கள்—என்றாராயிற்று.

256. தே. தோர்மறையின் திறமென்று* மாயவன் தீயவரைக்
கூராழிகொண்டு குழப்பித்* கொண்டலணையவன்மை
ஏரார்குணத்தெம் மிராமாநுச னவ்வெழில் மறையில்
சேராதவரைச் சிதைப்பது* அப்போதொரு சிந்தை செய்தே.

(இதுவும் நூற்றந்தாதி—74.)

(இப்பாவிகள்) வேதஞ்சொல்லுகிற வழியை நிரூபித்தறிகிறதில்லை யென்று பாவிகளை எம்பெருமான் தண்டிப்பது கூர்மையான தனது திருவாழியாலே; மேகம் போன்ற ஓளதார்ப் குணமுடையவரும் (மற்றும் பல) எம்பெருமான் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அந்தச் சிறந்த வேதத்தில் அந்வயியாதவர்களை பங்கப்படுத்துவது (எப்படி யென்றால்) அப்போதப்போது ஒவ்வொரு யுக்தியைக் கொண்டாம். எம்பெருமான் தனது ஆஜ்ஞாருபமான வேதங்களின் கட்டளைப்படி நடவாத கொடியவர்களைத் தனது திருவாழியைக் கொண்டு தவம்ஸம்பண்ணிவிடுவன்; எம்பெருமானாரோவென்னில் அவ்வளவு ஆயாஸம் எடுத்துக்கொள்வதில்லை; வேதங்களை அடியோடு ஒப்புக்கொள்ளாத பாஹ்யர்களையும், வேதங்களைப் பிரமாணமாக ஒப்புக்கொண்டு அவற்றில் அபார்த்தங்களைப் பண்ணுகிற குத்தருஷ்டிகளையும் வாதப்போரில் அப்போதப்போது திருவுள்ளத்தில் ஸ்புரிக்கின்ற நல்ல யுக்திகளைக்கொண்டு கண்டித்துவிடுவர். இதனால், துஷ்டர்களை நிரஸிக்கும் வகையில் எம்பெருமானுருடைய சாதாரியம் ஒப்பற்றதென்று சொல்லிற்றாயிற்று.

257. ரா. ராமாநுஜமுதிர் லீயாத் யோ ஹரேர் பக்தியந்தரத்;

கலிகோலாஹல கீடா பந்தா: பந்தா:

(ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்—1-3)

யாவரொரு எம்பெருமானார் எம்பெருமானிடத்து உண்டானபக்தியாகிற யந்தரத்தினால் களிப்புருஷனுடைய கோலாஹல விளையாட்டாகிற பாழும் பிசாசை துரத்தினாரோ, அந்த

எம்பெருமானார் பல்லாண்டு பல்லாண்டு. இதனால் ஜகதாசார்யரான எம்பெருமானாரை வாழ்த்துகிறார். “கலியுங்கெடுங் கண்டுகொண்மின்” என்று மயர்வற மதிநலமருள்பெற்ற ஆழ்வார் ஸுசிப்பித்தபடியே இவ்வுலகில் திருவவதரித்துக் கலியின் கொடுமைகளைத் தொலைத் தருளின எம்பெருமானார் வாழ்க என்கை. “இராமாநுசன் மறை தேர்ந்துலகில் புரியும் நன் ஞானம் பொருந்தாதவரைப் பொருங்கலியே” என்கிறபடியே இராமாநுசன் திருவடி ஸம்பந்தி களைக் கலிபுருஷன் அணுகவும் மாட்டானென்பது அறியத்தக்கது. “இராமாநுசனித்தலத்து தித்து—ஆனது செம்மையறநெறி. பொய்ம்மை யறுசமயம் போனது பொன்றி, இறந்தது வெங்கலி” என்ற நூற்றந்தாதிப் பாசரமுமிங்கே அநுஸந்திப்பது. கலியின் கோலாஹலம் நிரம்பிய விளையாட்டைப் பேயாடலாகப் பேசினதற்கேற்ப ராமாநுசனுடைய பகவத்பக்தியை ஒரு யந்த்ரமாக ரூபிக்கிறார். பிசாசு ஓட்டுதல் யந்த்ரஸாத்யமாகையாலே பகவத்பக்தியாகிற யந்திரத்தினால் கலிவிலாஸமாகிற பிசாசை ஓட்டினாரென்கிறது. “கலெளக்ருதயுகம் தஸ்ய கலிஸ் தஸ்ய க்ருதேயுகே—ஹ்ருதயே யஸ்ய கோவிந்தோ யஸ்ய சேதஸி நாச்யுத:; என்றது காண்க. (எவனுடைய உள்ளத்தில் எம்பெருமான் ஸுப்ரதிஷ்டிதனாக வாழ்கிறானோ அவனுக்குக் கலியுகமே க்ருதயுகம்; எவனுடைய நெஞ்சில் எம்பெருமானில்லை! அவனுக்குக் க்ருதயுகமும் கலியுகமாம்! என்கை.) இரண்டாம் பாதத்தின் முடிவில், “யந்த்ரத:; யந்த்ரித:; யந்த்ரிதாத்” என்பன பாடபேதங்கள்.

258. மா. மாதவ! முருந்த! மதுஸூதந! முராரே! தாஹகபத்யபிஷ்டிகளேஹிஹ யாசே, லக்ஷ்மண முநீந்தர சரணப்ஜயுகலே மே பக்திரபிவ்ருத்திமுபயாது நிரவத்யா. (ப்ர-அ)

இஷ்டப்ராபண அரிஷ்டநிவர்த்தன ஸமர்த்தனான லக்ஷ்மீநாதா! தேவரீருடைய திருவடித் தாமரையிணைகளிலே அடியேன் பிரார்த்திப்பதாவது—எம்பெருமானருடைய திருவடித் தாமரையிணைகளில் எனக்கு நிஷ்கல்மஷமான பக்தி மேன்மேலும் வளரவேணுமென்பதே.

259. நு. ஸுததஞ்ச மம வாசி யதிராட் குணாசரிமநிக்குந்ய குணாசரிபரிதா | நதிரஸ்து மம தஸ்ய பதபத்மயுகளே மதிஸ்து க்ருதிஷு || (ப்ர-அ.)

எனது வாக்கில் எப்போதும் எம்பெருமானாரது திருக்கல்பானந்தனாகியுமாய்ச் சிறந்த ஸ்துதிகள் நிகழவேணும். அவருடைய திருவடித்தாமரையிணைகளிலேயே தலை வணங்கியிருப்பேனாக. அவரருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளிலேயே எனது புத்தி செல்லவேணும்.

260. ஜா. ஜாயா ஜநீ ஜநகல் தநயஸ் தநயேதி ப்ரஸப ப்ரஸப: அஹமத்ய யதீந்த்ரகடாக்ஷணபாக். (ப்ர-அ.)

*ஆசைவாய்ச் சென்ற சிந்தையராகிப்படியே பார்தவாபாஸலோலனாய்க் கிடந்த அடியேன் இன்று எம்பெருமானருடைய திருக்கண்ணைக்கத்திற்கு இலக்காகப் பெற்றேன்.

261. ய. யதிப்ரவரபாரதீரஸபரேண நீதம் வய: ப்ரபுல்லபலிதம் சிர: பரமிஹ ஸ்ரீமம் ப்ரார்த்தயே; நிரஸ்தரிபுஸம்பவே க்வசந ரங்க முக்க்யே விபோ! ப்ரஸப ப்ரஸப: பரிஸரேஷு மாம் வர்த்தய. (அபீதிஸ்தவே)

திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் நித்யவாஸம் செய்தருளத் திருவுள்ளம்பற்றிய ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன், திருப்பேர் நகர் ப்ரார்த்தம் எழுந்தருளினவாறே கோயிலில் துருஷ்க யவநாதிகளால் நேர்ந்த உபபல்லவத்தைக் கேட்டு அங்கு எழுந்தருளாதே ஸத்யமங்கலத்தில் சிலகாலம் எழுந்தருளியிருந்தபோது அருளிச்செய்த அபீதிஸ்தவத்தின் முடிவிலுள்ள சுலோக மிது. (கருத்து) எம்பெருமானார் திவ்யஸ்ரீஸூக்திகளின் ரஸாநுபவத்தினால் என் வாழ்நாளைப் போக்கினேன்; முதுமையடைந்திட்டேன், இந்நிலையில் அடியேன் வேண்டுவதொன்றே. விரோதிவர்க்கம் தொலையப்பெற்றுத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் நுழைந்த ப்ரஸபர ஹிதைஷிகளான பாகவதோத்தமர்களின் திருவடிநிழலிலே அரங்கா! என்னைவாழச் செய்தருள்.

262. ந. ந சேத் - - - - - சதுரா சதுரக்ஷீ !
காமவஸ்தாம் பட்டம் பட்டே ஜந்தவோ ஹந்த மாத்ருபா: (முதலானான்டான் முக்தகம்)

உலகுக்கெல்லாம் சேமவைப்பான ராமாநுஜ என்கிற நான்கேழுத்து
இல்லையாகில் அந்தோ! நம்போன்ற பிராணிகளின் நிலைமை என்னாகும்!

263. ம: மஸ்தகமஸ்து மதீயம் நிஸ்துல பதிராஜாநபத்தோம்
வதநம் ஹ்ருதயஞ்ச ஸதா தத்ருண கீர்த்தந விசிந்தநப்ரவணம். (ப்ர.-அ)

எம்பெருமானாருடைய நிகரில்லாத் திருவடிமீனாகள் எனது சென்னிக்கு அணியாகுக;
எனதுவாய் அவருடைய திருக்கல்யாண குணகீர்த்தனத்திலும், எனது இதயம் அருடைய
குணசிந்தனத்திலும் ஊன்றியிருக்குமாக.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: (மற்றொருவகையான விவரணம்)

[ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:] என்கிற புராதன வாக்யத்திலுள்ள பத்தெழுத்துக்கும்
சுலோகங்களாலும், பாசரங்களாலும் எழுத்தடைவோ விவரணம் கேட்கக் கண்டிர், இப்போது
அந்தப் பத்தெழுத்துக்களுக்கும் புதிய பத்து சுலோகங்களினால் விவரணம் காணீர். புதிய
பத்து சுலோகங்கள் எப்படிப்பட்டவையென்னில் ஒவ்வொரு பாதத்திலும் பத்தெழுத்துக்கள்
கொண்டவையான சுலோகங்களை இயற்றியநுபவிக்க வேண்டுமென்று ஒரு பெரியார்
கனவிலே கட்டளையிட்டதனால் அந்தவகையில் இந்த தரகம் ப்ராதூர்ப்பவிக்கின்றது.

264. ஸ்ரீ பாஷ்யாதீர் நவநிதிகல்பாந் திவ்யக்ரந்தாந் நவ விரசய்ய !
அஸ்மாஸு ப்ராக் பரமக்ருபாம் ய: ஸ்பஷ்டசக்ரே ஜயது யதீந்தர: ||

நவநிதிகளோ! நவரத்தனங்களோ! என்னலாம்படியான ஸ்ரீ பாஷ்யம்
முதலிய ஒன்பது திவ்ய க்ரந்தங்களை யருளிச்செய்து நம்மீது பரம
க்ருபையை ஸ்பஷ்டமாக எம்பெருமானார் வாழி வாழி.

265. டீ தாநும மந்தர்களுக்கும் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடியவை
யாய் ரஸ்தாளி வாழைக்கனியின் சுவைபோன்று இனிய ஸூக்திகளை
எம்பெருமானார் அளித்தருளினார். (அவர் இந்நிலவுலகில்
நீழேறி வாழ்ந்தருள்க.)

266. தே ஸகலவிதோபி ஷோண்யாமஸ்யாம் யதிபதிரூபம் !
த்ருத்வா ப்ராதூர்ப்பவித்தேத் ந கலு ம்ருஷோக்தி: ||

அக்ஷி ஸூர்யன் சந்திரன் வித்யுத் முதலான தேஜோராசிகளெல்லாம்
நிலவுலகில் எம்பெருமானாராக வடிவெடுத்து ப்ராதூர்ப்பாவமடைந்த
தென்றால் மிகையாகாது.

267. ரா ம: க்ருஷ்ணே நரஹரிருப மதஸ்ய கூர்ம கி:ஶிதி சாபூத் !
யோயம் விஷ்ணுர் யதிபதிரூபம் த்ருத்வா ஸத்யம் ஜகதி ஸமாகாத் ||

எந்த ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு ராமக்ருஷ்ண நரஹரி மதஸ்ய கூர்மவராஹாதி
ருபேண அவதரித்தாரோ, அவரே எம்பெருமானாராகவும் வடிவெடுத்து
இந்நிலத்தில் போந்தருளினார்.

268. **மா** தா வந்த்யா ம இதி வதத்பிர் மூர்க்கைஸ் துல்யா ய இஹ பபூவு: !
தேஷாம் ஜல்பாந் நிரஸிதுமாகாத் ஸேஷ: ஸ்ரீமாந் யதிபதிமூர்த்யா ||
'மம மாதா வந்த்யா' (என் தாய் மலடி) என்னும் மூர்க்கர்களைப் போன்ற
வர்களின் ப்ரலாபங்களைக் கண்டிக்க ஆதிஸேஷன் எம்பெருமானாக
அவதரித்தார்.
269. **து** த்வா நத்வா யதிபதிபாதேன போ! போ! மர்த்யாஸ் ஸபதி லபத்வம் !
ஸ்ரேயோ பூயோ புவந இதீஹ சேஷமாயோக்திம் வததி ந கோபி ||
'ஓஓ உலகர்களே! எம்பெருமானார் திருவடிகளைத் துதித்தும் உபதேசிப்பாரில்லையே!
இந்நிலத்தில் நல்லன்மைகளைப்பெறுங்க' என்று உபதேசிப்பாரில்லையே!
270. **ஜா** யாதோஷைர் விக்குதமநாஸ் ஸந் யஸ் ஸ்வீசக்ரே யதிபதிபாவம் !
ஸோயம் யோகீ பணிபதிருபீ கோபீநாதாதபி மம ஹ்ருத்ய: ||
திருக்கச்சிநம்பிபக்கல் தாழ்வு நினைத்தது, பெரிநம்பி தேவியாரோடு
பிணங்கியது முதலியதேவியாரது குற்றங்களைக் கண்டு திருவுள்ளம் நொந்து
ஆஸ்ரம ஸ்விகாரம் செய்துகொண்ட சேஷருபியான எம்பெருமானார்
எமக்கு ஆராத்யனான கண்ணபிரானிற்காட்டிலும் பரமபோக்யர்.
271. **ய** ஸ்ய ஸ்ரீஸூக்த்யதிஸ்யபோதாத் ப்ராபத் பாதென விமதஜநோபி !
ஸோயம் ராமாநுஜமூநிரேக: தத்வத் திவ்யாநி கீர்த்திம் ||
யாதவப்ரகாஸர், யஜ்ஞமூர்த்தி முதலான பிறரும் யாவரொருவருடைய
ஸ்ரீஸூக்தி நலங்களைக்கண்டு திருவடி பணிந்தார்களோ, அந்த எம்பெருமானா
ரொருவரே ('தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந*' என்ற கீதாச்லோகத்திற் சொன்ன)
தத்வதர்சியாவர்.
272. **ந** ஷக்ரேஸா ஸ்ரீமதிக் தே ஸ்ரீமதாயாநாநி: !
பாக்யாதிக்க்யாத் ய இஹ மஹாந்த: ஸேவந்தே ஸ்மைதாந் ஹ்ருதி கலயே ||
எம்பெருமானாரே ! சந்த்ரமண்டலம்போன்ற தேவரூடைய திரு முக
மண்டலத்தை நேரில் (விபவத்தில்) ஸேவிக்கப்பெற்ற பாக்யஸாலிகளான
ஆழ்வானுண்டான் முதலானாரையே நெஞ்சில் கினைப்பேன்.
273. **ம** ஸ்தம் தத்தாம் யதிபதிபாதேன ஹஸ்தோ லிகதாத் தத்க்ருதி ப்ருந்தம் !
வக்த்ரம் ப்ருயாத் யதிபதிஸூக்தீ: நித்யஞ்சைவம் விரமது கால: ||
எமது சென்னி எம்பெருமானார் திருவடிகளையே தரித்திடுக; கை அவருடைய
திவ்யகர்ந்தங்களையே எழுதுக; வாய் அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளையே
சொல்லுக. நிச்சலும் எமது போது இப்படியே கழியட்டும்.
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

மற்றொரு வகையான அநுபவம் காணீர்

“பூமன்னுமாதா பொருந்திய மார்பன் புகழ்மலிந்த
பாமன்னு மாறனடி... பல்கலையோர்
தாம் மன்னவந்த விராமானுசன் சரணரவிந்தம்
நாம் மன்னிவாழ நெஞ்சே! சொல்லுவோ மவன் நாமங்களே.”

(இராமானுச நூற்றந்தாதி—முதற்பாசரம்.)

இப்பாசரத்தில் மொத்தம் இருபத்தெட்டு சொற்கள் அமைந்துள்ளன. பூ, மன்னு, மாதா,
பொருந்திய, மார்பன்....என்றிப்படி பிரித்துக் கணக்கிட்டால் இருபத்தெட்டு பதங்கள் தேறும்.
இப்பதங்களின் முதலெழுத்தையோ, சிலபெயர்ச்சொற்களையோ, பரிபூரணபதத்தையோ
கொண்டு சில விசேஷங்கள் விளம்புவோம்.

275

275 மன்னு. *மன்னுபெரும் புகழ்மாதவன்* என்கிற நாச்சியார் திருமொழிப் பதிகம் குயிற்பந்து எனப்படும். குயிலைப்பார்த்து எம்பெருமானைக் கூவுப்படி வேண்டுகிறது இதில். குயிலைப்பற்றிய விசேஷார்த்தங்கள் கேண்மின். (ஸ்வாபதேசார்த்தம்) (1) *போற்றி யானிரந்தேன் புன்னைமேலுறை பூங்குயில்கான்!* என்று நம்மாழ்வாரும், *புன்னை குருக்கத்தி நாழல் செருந்திப் பொதும்பினில் வாழுங்குயிலே!* என்று ஆண்டாளும் மற்றும் பலரும் புன்னை மரத்தைக் குயில்களுக்கு உறைவிடமாகச் சொல்லுகிறார்கள். இங்ஙனம் சொல்லுகிற விதனால் *புந்நாகதல்லஜம் அஜஸர் ஸஹஸ்ரகீதி ஸேகோத்த திவ்யநிஜ ஸௌரபமாமநாம்* என்று ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தலத்தில் பட்டர் அருளிச் செய்தபடி திருவாய்மொழியின் சொற்சுவையும் பொருட்சுவையுமுறின கோயிற் புன்னை மரத்தின் கீழே அமர்ந்து விசேஷார்த்தங்கள் கேட்டு வளருமவர்கள் விவக்ஷிதர்கள். திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் பூருவாசாரியர்களின் காலந்தொடங்கித் திருப்புன்னைமரம் ஸுப்ரஸித்தம். நம் முதலிகள் அதன் கீழேயிருந்து திருவாய்மொழியின் அர்த்தங்களைச் சிந்தனை செய்வார்களென்பது ஸ்ரீவசநஷ்டண வ்யாக்யானாதிகளில் ப்ரஸித்தம். திருவாய் மொழியில் (3-5-4) *தம்பிறப்பால் பயனென்னே சாதுசனங்களிடையே* என்றவிடத்து கூட்டிலும் “திருப்புன்னைக் கீழே இருக்கும் இடமும் முதலிகள் படுத்துப்பேர்கூட நெருக் கிக்கொண்டிருக்கச் செய்தே” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. மேலே பெடுத்துக் காட்டிய பட்டருடைய ஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தியில்* அஜஸர் ஸஹஸ்ரகீதி ஸேகோத்த திவ்யநிஜ ஸௌரபம்— புந்நாகதல்லஜம்* என்று அந்த திருப்புன்னையின் பெருமை நன்கு விசதமாக்கப்பட்டது. ஆகவே அந்த திருப்புன்னையின் நிழலிலேயிருந்து *குயில் நீன்றால் பொழில்கும் குருகூர்நம்பி பாவீனின்னிசை பாடிக் கீகளிக்குமவர்கள் குயிலாக விவக்ஷிதர்கள். (2) *பொழில் தளிர் கோதிய மடக்குயில் வாயது துவர்ப்பு எய்தத் தீம் பலங்களிதேன துறுகர்* (பெரியதிருமொழி) என்று குயில்களின் ஓர் இயற்கை கூறப்பட்டது (அதாவது) முதலில் மாந்தளிர்களிலே வாய வைத்ததனால் வாய் துவர்த்துப்போக. அந்தத் துவர்ப்பு நீங்குதற்காகப் பலாப்பழத் தேனைப் பருகியியல்வு சொல்லிற்று. இதனால், முதலில் : ... வாய்வைத்துப் பிறகு விசேஷ (அத்யாத்தம்) சாஸ்திரங்களிலே மிகப் பேரின்பமாகப் போதுபோக்கும் பக்தர் களின்படி சொல்லிற்றுகிறது. (3)*வசப் பரப்ருது கோகில; பிகு* என்கிற அமர கோசத்தின்படி குயில்களுக்கு வடமொழியில் பரப்ருதமென்று பெயர். காக்கையின் கூட்டிலே கொண்டுவிடப்பெற்று அவற்றால் போஷிக்கப்பட்டு வளருமவை குயில்கள்; அதுபோல, பரண ஆசார்யனால் போஷிக்கப்பட்டு வளரும் குருகுலவாஸிகளைச் சொல்லிற்றுகிறது.

(4)*வஸந்தகாலே ஸம்பராப்தே காக: காக: பிக: பிக:* என்கிறபடியே சில கால விசேஷங்களில் குயில் தன் மிடற்றோசை காட்டி வீறுபெறும். அதுபோல ஆசாரியர்களும் ஸமய விசேஷங்களிலே கம்பிரமாக வாய்விட்டு உபந்யஸித்து மற்றையாறிற் காட்டில் தமது வைவஸுண்யத்தை விளக்குவார்கள். (5)*பிக: கூஜதி பஞ்சமம்* என்று, குயில் கூவும் இசையானது பஞ்சமமெனப்படும். அப்படியே ஆசாரியர்கள் வாய்விட்டு அருளிச்செய்யுமது நான்கு வேதங்களுக்கு அடுத்தபடியாக ஐந்தாவது வேதமோ! என்னலாம்படி யிருக்கும். “அல்லி மலர்ப் பாவைக்கு அன்பரடிக்கன்பர் சொல்லுமவிடு சுருதியாம்” என்ற ஞானஸாரப் பாசுரமும் காண்க. [அவிடு—ஸாமான்யமானவார்த்தை]

276. மாது—இச்சொல்லுக்கு அழகு என்றும் பெண் என்றும் சில பொருள்களுண்டேயன்றி, பிராட்டியென்கிற பொருள்கிடையாது. முன்னும்பின்னுமுள்ள சொற்சேர்த்தியைக் கொண்டு பிராட்டியென்று பொருள் கொள்ளலாகிறது. ஸாமான்யஸப்தத்திற்கு விசேஷத்தில் பர்யவஸான மென்றுணர்க. இது தமிழ் நூற்களில் பெரும்பான்மையாகவுள்ளது. *கோவை வாயாள் பொருட்டு* என்கிறார் பாரதியார். அவள் யார்! என்றால் *ஏற்றினெடுத்த மிறுத்தாய்* என்று அடுத்த வாக்யத்தைக் கொண்டு நப்பிள்ளையென்றறிகிறோம். *வம்பவிழ்கோதை பொருட்டா* என்றவிடமும் இத்தகைத்தே. *தையலாள்மேல் காதல் செய்த* என்கிறார் திருமங்கையாழ்வார் அவன்யாவளென்னில், *வாளரக்கன்....* என்று மேலுள்ளதைக் கொண்டு ஸீதாபிராட்டியென்றறிகிறோம். ஐவர் என்று அடிக்கடி வருகிறது; சில விடங்களில் பஞ்ச பாண்டவர்களையும், சிலவிடங்களில் பஞ்சேந்திரியங்களையும் பொருளாகக் கொள்ளுகிறோம். இதுவும் முன்பின் சொற் செறிவைக் கொண்டே. இந்த மரியாதை தமிழ்நூல்களில்மட்டுமே காண்கிறோம்; வடநூல்களில் காண்கின்றிலோம்.

277. பொருத்திய—

“பொருத்தியதேகம் பொறையும் திறனும் புகழும்* நல்ல திருநீயுந்நாடும் செல்வமும் சேரும்*, செறுகலியால் வருந்தியஞாலத்தை வண்மையினால் வந்தெடுத்தளித்த அருந்தவன்* எங்களிராமானுசனை யடைபவர்க்கே” (இராமானுச நூற்றந்தாதி—22)

கலிகலுஷநிவர்த்தகரான நம்மிராமானுசரைப் பணிபவர்களுக்கே ஸ்வரூபாநுபமான மதிப்பும், *களிப்புங் கவர்வு மற்றிருக்கையாகிற் றுமாருணமும் ஜிதேந்தரியத்வமாகிற மிடுக்கும் குணசாலிகளென்கிற கீர்த்தியும் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் தெளிந்த ஞானமும் பக்திச்செல்வமும் சேரும் என்றவாறு.

278. மார்பன்—ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருமார்பை ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ பூர்வஸ்தகத்தில் பட்டர் அம்புதமாக வருணிக்கிறார்—*வக்ஷஸ்தல்யாம் துளஸி கமலா கெஸ்துபைர் வைஜயந்தீ ஸர்வேஸாத்வம் கதயதிதராம் ரங்கதாம்நஸ்ததாஸ்தாம். கூர்மவ்யாகீர்நகபரிமில்பஞ்சஹேதீய சோதாநத்தா மௌக்த்யா பரண மதிகம் நஸ் ஸமாதிம் திநோதி* என்கிற சுலோகம் பரம போக்யமானது. திருத்தொழில்நூல், திருமாமகன், குருமாமாமணிப்பூண், வனமாலை ஆகிய இத்திருவாபரணங்கள் நம்பெருமானுடைய ஸர்வேஸ்வரத்தை விளக்குகின்றன; இஃதிருக்கட்டும். ஆமைநகம் புலிநகம் பஞ்சாயுதஹாரம் என்னுமித் திருவாபரணங்கள் (க்ருஷ்ணவ தாரத்தில்)யசோதைப்பிராட்டி சாத்தினவை இன்னமும் திருமார்பிலே திகழாநின்று ஸௌலப்ய காஷ்டையை விளங்கச் செய்கின்றனவாதலால் இத்திருவாபரணங்களே நமது சிந்தனைக்கு இனியவை என்றராயிற்று.—அமலனாதிபிரானில் *கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணையுண்டவாயன்—அணியரங்கள்” என்ற பாசுரத்தைக் கண்டவர்கள் *பெரிய பெருமானேயோ வெண்ணையுண்டது* என்று கேட்க, “நம் பெரிய பெருமன்னுடைய கொறுட்டையை மோந்துபார்த்தால் தெரியும்” என்றருளிச் செய்தவரன்றோ பட்டர்.

279. புகழ்—குறளாசிரியர் *தோன்றில் புகழொடு தோன்றுக, அஃதிலார் தோன்றலில் தோன்றாமை நன்று* என்றார். கீர்த்தியை அடியோடு பெருகுவார்களும், அபகீர்த்தியை அபரிமீதமாகப் பெற்றவர்களும் மலிந்த இவ்வுலகில் “நர: பதிககாயோபி யஸ:காயேந ஜீவதி” என்னும்படியாகப் புகழுடம்புடனே ஜீவித்திருக்கிறவர்கள் மிகச்சிலரேயன்றோ? அவர்களில் *ஸ்ரீவதேஸதஸாகாலேஷு! அவ்யாஹத பராக்ரம, ராமாதுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம், திகந்தவ்யாபிரீ பூயாத் ஸாஹி லோக ஹிதைஷிணி* என்று தொள்ளாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பு தோன்றின மங்களாஸாஸந ச்லோகம் ஈஷத்தும் பழுதுபடாதபடி இற்றைக்கும் நாளைக்கும் எற்றைக்கும் செழித்தோங்கும் புகழ் எம்பெருமானாரோருவர்க்கே யன்றோ? “ரடதிதிராஸுதேஷு யதிராஜயஸ:படஹ:” என்ற யதிராஜஸப்ததி ஸூக்தியை ஸ்மரிப்பது.

280. மலிந்த. *மலிபுகழ்க் கணபுர முடைய வெம்மடிகளை*
வலிகெழு மதியால் வயலணி மங்கையர்*
கலியன தமிழிவை விழுமிய விசையினோடு*
ஒலிசொல்லுமடிவரு... *

திருமங்கையாழ்வாருடைய திருக்கண்ணபுரப் பதிகங்கள் பத்தினுள் *வியமுடை விடையின முடைதர மடமகள்* என்கிற பாசுரத்தை முடிவிற்கொண்டபதிகம்(87-) திருவாய்மொழியில் *உயர்வறவுயர்நல முடையவன்யவனவன்* என்கிற முதற் பதிகத்தின் சாயையிலே அரைத்தது. பெரும்பாலும் குறிலெழுத்துக்களையிட்டே அமைத்தபதிகங்கள் இவையிரண்டே: பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ பூர்வசகத்தில்—‘ந்ருதகஜகிரி பரிமிலுத்ததி—ப்ரசலித் தலஹிவதஹ மஹமிகயா, ஸ்நபயதி ஜநமிமபஹுதி தம: பணிஸய மரதகமணி கிரணகண:’ என்கிறச்லோகத்தை இந்தச் சாயையிலேயே [ஹ்ரஸ்வாக்ஷரமயமாகவே] அருளிச் செய்தார்.

281 பா.—“பாட்டுக் கேட்குமிடமும் கூப்பிடு கோட்டுமும் குதித்தவிடமும் வளைத்த விடமும் ஊட்டுமிடமுமெல்லாம் உருத்திரே கோட்டுந்ருக்கக்கடவன்” என்பது ஸ்ரீவசந பூஷண குர்ணை. (4-7.) சித்தமுத்தர்க்களின் ஸாமகானம் கேட்குமிடமான திருநாடும், அஸுர ராக்ஸாதிபீடிகர்களான அமரர்களின் ஆர்த்தநாதம் கேட்கச் செவிகொடுத்துக்கொண்டு கண் வளருமிடமான திருப்பாற்கடலும், அங்கு நின்று வந்து அவதரித்த விபவாவதாரஸ்தலங்களும், நீனைத்து தலைக்கட்டுமளவும் மலையாளர் வளைப்புப் போலே இட்ட அடிபேராமல் வளைத்துக் கொண்டிருக்கிற அர்ச்சாவதாரஸ்தலங்களும் ந்ருதபகவதேவதீபேயேருந்து தானாகத் தார்க்குத் தன்னழகை புஜிப்பிக்கிற அந்தர்யாமித்வ ஸ்தலமுமாகிற இந்த ப்ராப்யஸ்தலங்களெல்லாம் ஆசார்ய விஷயமேயென்று துணைத்திருக்கவேண்டுமென்கை.

282. மன்னு—

*கண்ணபுர தொடக்கமாக வண்டுவராயதி தன்னளவும்
தன்னைத் தமருய்த்துப் பெம்பலேண்டித் தான்... துணிந்துதுணியைப்
பொன்னியல்மாடம் பொலிந்து தோன்றும் புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன்கோதை
இன்னிசையால் சொன்ன செஞ்சொல்மாலை ஏத்தவல்லார்க்கிடம் வைகுந்தமே*

இது நாச்சியார் திருமொழியில் பன்னிரண்டாவது பதிகத்தின் நிகமனப்பாசுரம். இப் பதிகத்தில் ஆண்டாளுடைய அதுபவம் மிக அற்புதமானது. கண்ணபிரான் *ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாத் க்ஷீராரணவரிகேதந:; நாகபர்யங்குருக்ஸ்குஜ்ய ஹி ஆகதோ மதுராம் புரீம்* என்ற படி வடமதுரையில் வந்து திருவவதரித்தானென்று கேட்டு [அவதாரஸமாப்தியாய் விட்ட தென்பதை மறந்து] தன்னை உடனே வடமதுரையில் கொண்டு சேர்க்கும்படி உற்றருற வீனரை வேண்ட, அவர்களும் அப்படியே மதுரையில் கொண்டு சேர்த்துக் கண்ணபிரான் எங்கே? என்று விசாரிக்க, அவதரித்தவுடனே அப்பேர்தே நன்னிருளிலேயே திருவாய்ப்பாடிக்குச் சென்று சேர்ந்துவிட்டாரே! என்ன; ‘அங்கே கொண்டு போங்கோள்’ என்று

ஆண்டாஸ்கூற, அப்படியே கொண்டு சென்று 'கண்ணபிரான் எங்கே?' என்று கேட்க, *திரஸமீரே யமுநாதிரே வஸதி வநே வநமாலீ, கோபீபீரபயோதரமர்தந் நிந்தய கரயுகசாலீ" யமுனைக் கரையிலே விளையாடுகிறானென்று கூற, ஆண்டாளை அவ்வாற்றின் கரையிலே கொண்டுவிட்டு, கண்ணபிரான் எங்கே விளையாடுகிறானென்று கேட்க, 'காளியகாட்' என்னுமிடத்தில் காளியமர்த்தனத்திற்குச் சென்றிருப்பதாகச் சொல்ல, ஆண்டாளை அங்கேயழைத்துச் சென்று விசாரிக்க மஹர்ஷிபத்தினிகளின் அடிசிலுண்கைக்காக பத்தவிலோசனத்திற்கு எழுந்தருளியிருப்பதாகக் கூற, அங்கேயழைத்துச் சென்று விசாரிக்க, ப்ரஸம்பாஸுரனை யழிக்கப் பலராமர் பாண்டிவடமென்கிற இடத்திற்குச் செல்ல, கண்ணனும் அவனைப் பின் தொடர்ந்து போயினென்கிற கூற, அங்கே யழைத்துச்சென்று விசாரிக்க; கோவர்த்தனத்திற்குச் சென்றிருப்பதாகக் கூற, அங்கே யழைத்துச்சென்று விசாரிக்க கோவர்த்தனமலையைக் கொற்றக் குடையாக ஏந்தி ஏழுநாள் நின்றிருந்து புறப்பட்டுப்போய் வெகுநாளாயிற்றே. இப்போது த்வாரகாபுரியில் எழுந்தருளியிருக்கக்கூடுமென்று கூற ஆகில் என்னை த்வாரகாபுரிக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேருங்கள் என்று ஆண்டாள் கட்டளையிட்டதாக இப்பதிகம் தலைக் கட்டுகிறது. கோதையின் ஆற்றுமையைக் கண்ட கண்ணபிரான் த்வாரகாபுரியிலே ஸம்சலேஷித்துப் பிரிந்தனன்போலும்.

280. மாறன்—திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார் திருவாக்கினால் "நம்மாழ்வார்க்கு மேற்படவும் ஒரு தெய்வமுண்டோ?" என்று கேட்பதாக ஒரு பாசுரமுள்ளதே, அந்தப்பாசுரம் சொல்ல முடியுமா? என்று ஒருகால் ஒரு பெரியவரை வினவினேன்; இது அஸம்பாவிதமான கேள்வியாயிருக்கிறதே, 'நம்மாழ்வார்தாமே நம்மாழ்வார்க்கு மேற்பட்ட தெய்வமுண்டோ?' என்று கேட்டிருக்கிறாரென்றால் இதனால் மிக்கோரயர்வுண்டே? என்றார் அந்தப் பெரியார். அப்போது (திருவாய்மொழியில்) 2—2 திண்ணன் வீட்டுப்பதிகத்தில் (3) ஏறனைப்பூவனை* என்று தொடங்கும் பாசுரத்தில் (ஈற்றடி) *மாறனில் மிக்குமோர் தேவுமுண்டோ? என்று இல்லைபா? என்றேன். அவர் பரமரஸிகராகையாலே ஆசேஷமொன்றும் சொல்லாமல் புன்முறுவல் காட்டிப்போனார்.

281. இங்கே ஒரு மருமம் கேள்வி

ஸாரீரகமீமாம்ஸையில் *ஸம்ருத்ரபநுவகாஸ தோஷப்ரஸங்க இதிசேந் ந அந்ய ஸம்ருத்யநவ காஸதோஷப்ரஸங்காத்* என்றஸுத்தரத்தின்பாஷ்யத்தில் *யத் வை சிஞ்ச மநுரவதத் தத்பேஷஜம்* என்கிற தைத்திரீயஸம்ஹிதாச்ருதி வாக்கியத்தை உதாஹரித்து, மநு என்பதற்கு ஸம்ருதிகர்த்தாவான மநுமஹர்ஷியைப் பொருளாக உரைத்திருக்கின்றார்கள் (ஸுத்தர) பாஷ்யகாரர்கள். ஆனால் (ச்ருதியில்) அந்த விடத்திற்கு மநுமஹர்ஷியென்னும் பொருள் ப்ரஸக்தமன்று. அதுபோல் இதனைக் கொள்க. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (4—2—7) கொன்னவில் கூர்வேல்கோன் நெடுமாறன் தென்குடல்கோன் தென்னன் கொண்டாடும் தென்திருமாளி ந்தேயேலேபோ* என்ற பாசுரத்தில் காணும் மாறனுக்கு இந்தப் பொருளை நினைப்பாரில்லை.

282-284. அடிபணிந்து உய்ந்தவன்—(இந்த மூன்று சொற்களுக்கும் தனித்த விவரணம் மேலேவரும். *மாறனடி பணிந்துய்ந்தவன்* என்கிற சொற்றொடரைச் சிறிது அனுபவிக்கிறேன்,) இராமானுச நூற்றந்தாதியில் எம்பெருமானுருடைய பெருமை பலபல விதமாகப் பேசப்பட்டிருந்தாலும் அவையெல்லாம் ஒன்றுகூடிலும் 'மாறனடிபணிந்துய்ந்த வீராமானுசன்' என்ற விந்த ஒருவாக்கியத்திற்கு ஈடாகாது. மணவாளமாமுனிகள் யதிராஜ விம்ஸதி தொடங்கும்போது "ஹீமாநவாங்கீஜஸஜ்ஜடாப நித்யஸேவா ப்ரேமாவிலாஸய பராங்குஸபாதபக்தம்* என்றருளிச் செய்தது இதனையடியொற்றியே.

285. திருவாய்மொழித் தனியன்களில் *ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி யிராமானுசமுனிதம், வாய்ந்த மலர்ப்பாதன் ஸண்ணகுனிற்றேன—ஆய்ந்த பெருஞ் சீரார்சடகோபன் செந்தமிழ் வேதம் தரிக்கும், பேராத வுள்ளம் பெற* என்ற பதிகம் இன்னொன்று போதுமே.

286-288. அடி. திவ்யப்பரபந்தங்களில் திருவடியைப்பற்றி ஒரு விசேஷம் கேண்மின். பொய்கையாழ்வார்முதல் திருவாய்மொழிவரவும் ஒவ்வோராழ்வாரும் பிரபந்தம் தொடங்கும்போதோ முடிக்கும்போதோ (இரண்டிடத்திலுமோ) திருவடியைப் பேசுவதை விரதமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். இதை அடைவே விவரிக்கின்றேன். (பொய்கையாழ்வார்) *செய்ய சுடராழியாண்டிக்கே* என்று தொடங்கினார். *ஓரடியும் சாடுதைத்த ஒண்மலர்ச்சேவடியும், ஈரடியுங் காணலாமென்னெஞ்சே! ஓரடியில் தாயவனைக் கேசவனை* என்று தொடங்கினார். மாகவே பேசித் தலைக்கட்டினார். (பூதத்தாழ்வார்) தம்முடைய திருவந்தாதியைத் தலைக்கட்டும் போது *அறைகழல் சேவடியான் செங்கண்டியான் என்றருளிச் செய்தார். (பெயாழ்வார்) இவர் தொடங்கும்போது *இன்றே கழல் கண்டேன்* என்றருளிச் செய்து, பிரபந்தம் தலைக்கட்டும் போதும் *சக்கரததான் தாள்முதலே நங்கட்டுச் சார்வு என்றருளிச் செய்தார். (திருமழிசையாழ்வார்) திருச்சந்த விருத்தம் தலைக்கட்டும்போது *உன்னபாதமென்ன நின்ற ஒன்சுடர்க் கொழுமலர்* என்றருளிச் செய்தார். (நம்மாழ்வார்) திருவிருத்தம் தொடங்கும்போது *அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே என்று சொல்லி உடனே *தொடருவோமடிக்கே அன்பு குட்டிய* என்றருளிச் செய்தார். திருவிருத்தம் தலைக்கட்டும்போது *அடிக்கண்ணிருடிய மாறன்* என்றருளிச்செய்தார். அடுத்தபடி திருவாய்மொழி தொடங்கும்போது *மூவுலகனந்த சேவடியோயே* என்றார். பெரியதிருவந்தாதி தலைக்கட்டும்போது *மொய்கழலே ஏத்த முயல் என்றருளிச்செய்தார். திருவாய்மொழி தொடக்கம் *துயரறு சுடாடி நோட்டிழைமன்மனனே என்பது. (குலசேகராழ்வார்) பெருமான் திருமொழி தொடங்கும்போது *திரைக்கையால் அடிவருடப்பன்சுகோளனும்* என்றருளிச்செய்து, முடிவிலும் *நலந்திகழ் நாரணனடிக்கீழ் நண்ணுவாரே* என்றருளிச் செய்தார். (பெரியாழ்வார்) திருப்பல்லாண்டு தொடக்கம் *உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு* பெரியாழ்வார் திருமொழி தலைக்கட்டும்போது *திருப்பொலிந்த சேவடி என் சென்னியின்மேல் பொறித்தாய்* என்றருளிச் செய்தார். (தொண்டரடிப்பொடிகள்) இவருடைய திருநாமமே அடிபட்டுக்கிடக்கிறது. (திருப்பாணாழ்வார்) *திருக்கமலபாதம் வந்து என் கண்ணினுள்ளனவொக்கின்றவே. (திருமங்கையாழ்வார்) இவ்வாழ்வார் வயலாலி மணவாளன் திருவடியில் வாய்வைத்தே பிரபந்தம் தொடங்கினார் என்றுணர்க. சரம்பப்பிரபந்தம் தலைக்கட்டும்போதும் *நெடியானை அடிநாயேன் நினைந்திட்டேனே* என்றார். (மதுரகவிகள்) *முயல்கின்றேன் உன்றன் மொய்கழற்கு அன்பையே* (ஆண்டாள்) *உன் பொற்றாமரை யடியே.... களொய்* நாச்சியார்திருமொழிமுடிவில் *பெருந்தாளுடைய பிரானடிக்கீழ்ப் பிரியா தென்றுமிருப்பாரே* (இராமாநுச நூற்றந்தாதி) மாறனடிபணிந்துய்ந்த—*இராமானுசனடிப் பூமன்னவே*.

289 நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழி (6-10) *உலகமுண்ட பெருவாயாபதிகத்தில் குறிக்கொள்ளத்தக்க விசேஷம் கேண்மின்; அப்பதிகத்தின் பதினொரு பாசுரங்களிலும் திருவடிப்பரியோகம் தவிராமலுள்ளது. 1. உன்பாதம் கூடுமாறு. 2. உன்னடி சேர்வண்ண மருளாயே. 3. அண்ணலே! உன்னடிசேர. 4. பூவார் கழல்களருவினையேன். 5. திரைநார் சார்ங்கத்துன்பாதம். 6. உன்னடிக்களடியேன் மேவுவதே. 7. நொடியார் பொழுது முடிபாதங் காண. 8. நொலாதாற்றேனுன்பாதங்காண. 9. அந்தோவடியேனுன்பாதம். 10. உன்னடிக்கீழ்மர்ந்து புருந்தேனே. 11. அடிக்கீழ்மர்ந்துபுருந்து. (இங்குமற்றொன்றும் குறிக்கொள்ள வேணும்.) இவ்வுலகமுண்டபதிகத்தில் பாசுரந்தோறும் திருவடி பேசுவதுபோல, (பாசுரந்தோறும்) அடியேன் என்பதும் வருவது காணலாம். நான்காவது பாட்டில்மட்டும் பதினொரு பதிலாக 'அருவினையேன்' எனவந்துள்ளது.

290. பணிந்து. *பணிந்துயர்ந்த பெளவப் படுதிரைகள் மோதப் பணிந்த பணமணி களாலே அணிந்து. அங்கு அனந்தனைக் கிடக்கும்மான். அடியேன் மனந்தனைக் கிடக்கும் வந்து*. இது முன்றூர்திருவந்தாதியில் பதினெட்டாம் பாட்டு. கீவப்பதினொன்றாம் பாட்டில் "மாறபால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு நூற்பால் மனம் வைக்க

நொய்விதாம்” என்றருளிச் செய்த ஆழ்வாரை நோக்கி, சாஸ்த்ரங்களில் மனம் வைத்து அவ் வழியால்தான் எம்பெருமான் படிக்கை அறிபவேனுமென்றீரே; நீர் அவ்விதமாகத் தான் அறிந்தீரோ? என்று சிலர் கேட்க; எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுகமான விஷய்காரத்திற்கு இலக்கானவர்கள் சாஸ்த்ரங்களில் சிரமப்படுவேனுமோ? அவன்தானே ஒருவரை விஷயீகரிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றினால் எல்லைகடந்த அன்புகொண்டு அவன் செய்யும் காரியங்களைத் தடுப்பாருண்டோ? திருப்பாற்கடலிலே பரமஸுகமாகக் கண் வளர்ந்தருளுமவன் அதனை விட்டிட்டு என்னெஞ்சிலே வந்து கிடக்கிறானே; இது அவனுடைய நிர்ஹேதுக கிருபையினால் வந்ததன்றோ? இங்ஙனமே அவன் நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்க விரும்பப் பெறுமவர்களுக்கு யாதொரு சாஸ்த்ர பரிச்ரமும் வேண்டா; நான் பெற்றபேறு அவர்களும் பெறுவார்கள்—என்ற கருத்தையடக்கி இப்பாசரமருளிச்செய்தபடி.

291. உய்ந்தவன். வடமொழியில், ஜீவநம் உஜ்ஜீவிதம் என்று இரண்டு சொற்களுண்டு. வயிறு வளர்த்து வாழ்வது ஜீவனமென்றும், ஆத்மா கடைத்தேறப்பெறுவது உஜ்ஜீவிதமென்றும் சொல்லப்படும். ஜீவனம் என்கிற சொல்லுக்கு இவ்விரண்டு பொருள்களையும் கொள்ளுவாநாநுரெனினும், உஜ்ஜீவிதமென்கிற சொல்லுக்கு வயிறு வளர்த்து வாழ்தலைப் பொருளாகச் சொல்லுவாரில்லை. தமிழில் (உய்தல்) என்கிற சொல்லுக்கு ஜீவனமும் உஜ்ஜீவிதமும்பொருள் இரண்டும் பொருளாம். *திருகாரணன் தான் காலம்பெறச் சிந்தித்து உய்ம்மினோ* என்றவிடத்து ‘உஜ்ஜீவிதமே’ என்று பொருள். *உய்ம்மின் திறைகொணர்ந் தென்றுலகாண்டவர்* என்கிற அடுத்த பாசரத்தில் ‘ஜீவித்துப் போங்கோள்’ என்று பொருள்.

292 பல்கலையோர் இத்யாதி—(பல்) இதைக் கலையிலும் அந்வயிக்கலாம், கலை யோரிலும் அந்வயிக்கலாம். பலவகைப்பட்ட கலைகளையுங் கற்றவர்கள்—என்பது முந்தின அந்வயத்திற் பொருள்; கலைகளெல்லாங் கற்று மஹாவித்வான்களானார் பலர்—என்பது பிந்தின அந்வயத்திற்பொருள். கூரத்தாழ்வான், முதலியாண்டான், எம்பார், அனந்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் கிடாம்பியாச்சான் போல் வாரான எண்ணிறந்த சிஷ்ய வர்க்கங்களை நினைக்கிறது. *ஏகாந்தநாம் தீவாதபாபிஸ் ஸஹஸ்ரைஸ்ஸம்ஸேவிதஸ் ஸம்யயி ஸத்தஸாக்யா* என்று யதிராஜ வைபவத்தில் வருகநம்பி பணித்தபடியே பன்னீராயிரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் எழுநூறு உத்தமாச்சரிகளுமன்றோ எம்பெருமானார் பக்கலிலே மண்டிக் கிடந்தது.

293. இராமானுசன் சரணாவதிநாதம்—உத்தமாச்சரிகள் திருவடியினைகளின் பெரு மையை மட்டும் நூற்றந்தாதியில் ஒரு பாட்டாலே வருளிச்செய்கிறார் அமுதனார், அப்பாட்டுவருமாறு—

“உதிப்பனவுத்தமர் சிந்தைபுள், ஒன்னலர் நெஞ்சமஞ்சிக்
கொதித்திட மாறிநடப்பன, கொள்ளைவன் குற்றமெல்லாம்
பதித்தவென்புன்கவிப் பாவினம் பூண்டன பாவுதொல்சீர்
எதித்தலைநாதனி ராமானுசன் தன்னிணையடியே. (50)

294. இதன் கருத்தாவது—உலகமெங்கும் பரவின திருக்கல்யாண குணங்களையுடைய வரும் யதிலார்வபௌமருமான எம்பெருமானுடைய திருவடியினைகள் (எப்படிப்பட்டவை யென்றால்); உத்தமாதிகாரிகளாயிருப்பார் நிரந்தரம் சிந்திக்கும் படியாயிருப்பவை; சங்கர பாக்கரயாதவ பாட்டப்பரபாகராதிகளான புறமதத்தவர்கள் அஞ்சி உடுங்கும்படி. அவர்களது தலைகள்மீதே நாவலிட்டழிதருமவை; மஹாபாபியான என்னுடைய இனைய புன்கவிதைகளையும் பெற்றுக்கொண்டவை. (என்னால் துதிக்கப்பட்டவை யென்றபடி.)

295-96. நாம்—*நாமே யறிகிற்போம் நன்னெஞ்சே* என்கிற பொய்கையாழ்வாருடைய திருவந்தாதிப் பாசரம் நினைவுக்கு வருகிறது, அந்தப் பாசரத்தில் அப்பொருளை கதை யொன்று ஆழ்வாரால் அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளது. பாசரவாவது—*நாமே யறிகிறிய அது நிற்க, நாமே யறிகிற்போம் நன்னெஞ்சே!, பூமேய. மாதவத்தோன்தான் பணிந்த வாளரக்கன் நீண் முடியைப், பாதமத்தாலெண்ணினான் பண்பு* என்பதாம். இதிலுள்ள அபூர்வ கதையாவது— முன்பு இராவணன் தனது பத்துத் தலைகளையும் மறைத்துக்கொண்டு நான்முகனிடஞ்சென்று வரம் வேண்டிக்கொள்ளுமளவில் எம்பெருமான் ஒரு சிறு குழந்தை வடிவாய் அப்பிரம னுடைய மடியில் உறங்குவான் போற்கிடந்து இவன் பத்துத்தலைகளையுடையான இராவணன்; ஸ்வஸ்வரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு உன்னை வஞ்சித்து வரம் வேண்டிக் கொள்ள வந்திருக்கிறான்; இவனுக்கு நீ வரமளித்தால் பெருந்தீங்காக முடியும் என்று தெரிவிப் பவன்போன்று தன் திருவடியால் அவ்விராவணனுடைய பத்துத் தலைகளையும் எண்ணிக் காட்டினன்—என்பதாம். இக்கதை மூன்றாம் திருவந்தாதியில் *ஆய்ந்த வருமறையோன் நான் முகத்தோன் நன்குறங்கில் வாய்ந்த குழவியாய் வாளரக்கன்—ஏய்ந்த, முடிப்போது மூன்றே முன்றெண்ணினான், ஆர்ந்தவடிப்போது நங்கட்கரண்* என்ற (77) பாட்டிலும், நான்முகன் திருவந்தாதியில் *கொண்டு முடங்கால்மேல் வைத்த குழவியாய், தண்டவரக்கன் தலைதாளால் பண்டெண்ணிப் போங்குமரன்....* என்ற (44) பாட்டிலும் பேயாழ்வாராலும் திருமழிசைப் பிரானாலும் அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கதை இதிலுள்ள புராணங்களில் உள்ளிடம் தெரியவில்லை. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 'சீமாலிகனவனோடு தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லாய், சாமாறவனை நீ யெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய்* என்றும், *எல்லியம்போ தினி திருத்தலிருந்த தோரிட வகையில், மல்லிகை மாமாலை கொண்டு அங்கார்த்தது மோரடை யாளம்' என்று மருளிச்செய்த கதைகள் வ்யாஸபராசர வால்மீகி பரம்ஹன்ஸாஷாத்கரிக் கப்படாமல் ஆழ்வாரால் மட்டும் பகவத் நிர்வேறுதிக கருணையடியாக ஸாஷாத் கரிக்கப்பட்டன வென்று நம் பூருவாசாரியர்கள் நிர்வஹித்திருப்பது போலவே இக்கதைக் கொள்ளத்தக்க தென்று பெரியோர் பணிப்பர்.

297. மன்னி—*மாரிமலைமுழஞ்சில் மன்னிக்கிடந்து நங்கும்* என்கிற திருப்பாவைப் பாசரம் நெஞ்சே! சொல்லுவோம் என்று திருப்பாவை முப்பதுபாட்டும் திருப்பாவை ஜீயரான எம்பெருமானுடைய வைபவத்தைத் தெரிவிப்பனவாயினும் இன்பாசரம் விசேஷித்து எம் பெருமானார் பெருமையைப் பேசுவதாம். திருப்பாவை நறுமணமென்னும் நமது விசேஷ வுரையிற்காண்க.

298. வாழ்.—வாழ்வது பலவிதம். *நலமந்தமில்லதோர் நாட்டில் வாழ்வதும் நரகபர்யாயமான சுவர்க்கத்தில் வாழ்வதும் வாழ்ச்சென்று. ஆழ்வார் திருவாய் மொழியில் *வாழ்வர் வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழுவே* என்றும் *இங்கே காண இப்பிறப்பே மகிழ்வர் எல்லியுங்காலையே* என்றும் பயனுனரத்தருளிப்படி இவ்விபூதியிலே அகமகிழந் தொண்ட ரோடு திவ்யதேசாநுபவம் பண்ணிக்கொண்டு வாழ்வதே வாழ்வாம்.

299. நெஞ்சே! சொல்லுவோம்—நெஞ்சின் காரியம் நினைப்பதே யொழியச் சொல்லுகையன்யே; நெஞ்சே! நினைப்போம்' என்ன வேண்டிருக்க, நெஞ்சே! நெஞ்சே! மென்றுது மநஸ்ஸஹகாரமின்றி எதுவும் நடைபெறுதாதலால். *மந:பூர்வோ வாகுத்தர!* என்றது வேதமும்.

300. அவன் நாமங்களை—எம்பெருமான் திருநாமங்களைச் சொல்லுவதிற் காட்டி லும் எம்பெருமானார் திருநாமங்களைச் சொல்லுகையே சிறக்குமென்க. 'மதுரகவி சொற் படியே நிலையாகப்பெற்றேம்* என்றார் மணவாள முனிசுரும்.

ஸ்ரீராமாநுஜபக்த ஸ்வாமிநாதரின்-கீர்த்திமூர்த்திகளான பெரியோர்களின் குணநுபவப் பகுதி

[எம்பெருமானார் தரிசனத்திற்கு அணிவிளக்காகவும் அடியேனுக்குப் பரிசிதர்களாகவுமிருந்த பெரியோர்களை ஸ்மரிக்கின்றேன்.]

301. பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணாரங்காசாரியர் ஸ்வாமி. (அடியேன் திருத்தகப்பனார்)

முதன்முதலாக அடியேனுடைய திருத்தகப்பனார் பெருமையை விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஸ்ரீரங்கநாதசர்மற்கொண்டவர். அண்ணா ரங்காசாரியரென்றே வழங்கும் திருநாமம். நாற்பத்து மூன்று ஸம்வத்ஸரமே இவ்விழாவை அலங்கரிக்கொடுத்தருளினார். குரோதி ஸம்வத்ஸரம் பங்குனித் திங்களில் திருநாடலங்கரித்தமையால் இற்றைக்கு எழுபத்திரண்டாண்டு நிரம்பி விட்டது. அடியேனுடைய பதினாறுகாலத்து பிராயம் முடிந்த ஏழாம் நாளில் பரம பதித்தபடி அவரோடு நெருங்கிப் பழகினவர்களும் அவரிடத்தில் கல்வி பயின்றவர்களும் பத்தெட்டு ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு முன்புவரையில் இருந்தார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் இப்போது வாழ்வதாக ஒரு வரும் நினைவுக்கு வரவில்லை. அவருடைய திருவருவப்படமும் சேகரிக்கப்படவில்லை. அக்காலத்தில் தேவப்பெருமானார் ஸன்னிதி வீதியிலேள்ள வானமாமலை மடத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத பாடசாலையொன்று பிரபலமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. அதில் (திருத்தகப்பனார்) ஸாஹித்யத்திற்குத் திவ்யப்ரபந்தத் திற்கும் உபாத்யாயராக எழுத்தருளியிருந்தார். அப்பாடசாலையில் நூற்றைம்பது வித்யார்த்திகள் ஸம்ஸ்க்ருத பாடங்கள் பயின்று வந்தார்கள். காலை 10 மணிக்கும் மாலை 5 மணிக்கும் பாடசாலை விடும்போது மாடவீதிக்குத் திரும்பும் வித்யார்த்திகள் 75 பேர்களும் மேற்கே திரும்பும் வித்யார்த்திகள் 75 பேர்களும் காணப்படுவார்கள். ஸ்கூல் என்று சொல்லக்கூடிய பள்ளிக்கூடம் அப்போது சின்ன காஞ்சியிலே பெரிய காஞ்சியிலோ ஒன்றுகூட ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. அதனால்தான் அப்போது ஸம்ஸ்க்ருத வித்யாபாட ப்ரவசனங்கள் குறைவற நடந்து வந்தன.

302. ஸ்ரீ அழகிய மணவாள ராமாநுஜ (ஷஷ்டி) ஜீயர் ஸ்வாமி.

தேவப்பெருமானது கீழண்டை கோபுர வாசலில் விளங்கும் அழகிய மணவாள ராமாநுஜ ஜீயர்ஸ்வாமி மடத்தில் 1916-ஆம் வருடத்திற்குமுன்பு நாற்பது ஸம்வத்ஸரகாலம் ஆஸ்தான மலங்கரித்து விளங்கின ஜகத்ப்ரஸித்த மடாதிபதி ஜீயர்ஸ்வாமி ஷஷ்டி ஜீயர் ஸ்வாமியென்று வழங்கப்பட்டு வந்தார். சதுஷ்ஷஷ்டி கலாவல்லப பரவஸ்து திருவம்சத்தில் அவதரித்ததனால் ஷஷ்டியார் என்று குடும்பப்பெயராக வழங்குவது. அந்தரீதியில் ஷஷ்டி ஜீயர்ஸ்வாமியென்றே இந்த ஜீயர்ஸ்வாமி ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்தார். இந்த ஸ்வாமி பூர்வாச்ரமத்தில் அடியேனுக்கு ஸாஷாத் மாதாமஹராவர். பூர்வாச்ரமத்தில் ஷஷ்டி வரதாசாரியர் ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தராய் தென்மொழியும் வடமொழியும் திகழ்ந்த நாவராய் விசேஷித்துத் தமிழ்ப் புலவர் திரளில் ப்ரதம பரிகணிதராய் விளங்கி வந்தார். சடகோப நிலய பாடசாலையில் ஸ்ரீமத் திருப்புக்குழியப்பா ஸ்வாமி காலத்தில் தமிழிலக்கண ஷிலக்கியங்களுக்கு உபாத்யாய பதவியை அலங்கரித்துவந்தார். கீர்த்தி மூர்த்தியான ஸ்ரீ வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியார் ஸ்வாமியைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டாதாரில். அந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீஉவே. புன்னை. சீமாச்சார் ஸ்வாமி யென்பவருடைய மாணாக்கர். அந்த சீமாச்சார் ஸ்வாமி ப்ரக்ருதஜீயர் ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலேயே (பூர்வாச்ரமத்தில்) மாணாக்கராக வாழ்ந்து தேர்ச்சி பெற்றார்.

303. ஸ்ரீ ஜகத்குரு காதில்ஸ்வாமி

“ஸ்ரீமுகமும்பஸ்வாதீஜாதமநந்தார்ய ஸலிரிமஹமீடே, ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸலிரிதநயம் வாதிபயங்கர குலாப்தி சந்திரமஸம்.” என்கிற தித்யாநுஸந்தேய திருநகைத்திரத் தனியன்படி ஸரம் மாசி மாதம் ஸ்வாதீ நகைத்திரத்தில் இந்த விபூதியில் வந்து தோன்றி அபிஷேகிட்டு ஸம்வதஸ்ரம் வாழ்த்துநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி செய்தருளின அதிமாநுஷக்ருத்யங்கள் அவாங்கமனஸகோசரமென்று ஒரே வாத்தையில் தலைக்கட்டத் தக்கது. ஆயினும் ஸ்வல்பமே விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஸ்ரீ காஞ்சியில் ஸன்னிதிவிதியில் வடவன்டை வாடையில் ஸ்ரீ ஸுதர்சனாழ்வானுடைய ரகைஷ பெற்ற மிகப்பெரிய திருமாளிகை ‘காத் அனந்தாசாரியர் திருமாளிகை’ என்றும் ‘காரணையனந்தாசார் திருமாளிகை’ என்றும் ப்ரஸித்தி பெற்றது. இந்த ஸ்வாமியின் முன்னோர்கள் காரணையன்னும் அக்ரஹஸ்தத்தில் வாழ்ந்தவர்கள். இவ், ஏறக்குறைய நூற்றைம்பது வருஷங்களுக்கு முன்பு வாழ்ந்த வரும், முதன் முதலாக வடேசங்களுக்குப் புகுந்தருளி சிஷ்யஸம்பத்தைப் பெற்றவரும், புஷ்கர ஷேத்ரத்தில் விக்கரஹப்ரதிஷ்டை பெற்றிருப்பவருமான பெரிய அனந்தாசாரியஸ்வாமிக்கு ‘காரணையனந்தாசாரியார்’ என்கிற ப்ரஸித்தியிருந்துவந்தது. அந்த மஹாஸ்வாமியின் ஸ்தானத்தில் எழுந்தருளியிருந்த காதில்ஸ்வாமி இளமையில் அடியேனுடைய திருநாள்பட்டினம் சில வருஷங்கள் கல்வி பயின்று, திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருந்த ஜகத்குருவிடமிருந்து விதவாஸார்வபௌமராக தமக்கு ஸாஷாத்தமரூபமான ஸ்ரீமத் திருமலை அனந்தாண பிள்ளை புரிசை ஸ்ரீரங்காசாரிய ஸ்வாமி திருவடிகாரத்தில் சென்று பத்தெட்டு ஸம்வதஸ்ரங்கள் அங்கேயே குடி வாழ்ந்து ஸகல சாஸ்த்ர பாரங்கதராய தீபாதுபத்தப்ரதிபமாய விளங்கினார்.

304. திருமலை அனந்தாணபிள்ளை புரிசை ஸ்வாமி

புரிசை ஸ்ரீரங்காசாரிய ஸ்வாமி திருப்பதியில் தென்னாடும் வடநாடும் ஸுப்ரஸித்தராயிருந்த மஹாவித்வத் பரிபுருடர். இந்த ஸ்வாமி பரமபதித்து இற்றைக்கு 52 வருஷமாகிறது. மேலே ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமியைப்பற்றி யெழுதப்போகிறேன். மண்ணுலுக்கு ஸலிர்ய சந்திரர்களென்றே வழங்கப்பட்டு வந்தனர் இவ்விருவரும். ஸ்ரீமத் புரிசை ஸ்வாமி பக்கலில் ஜ்ஞானஸம்பத்தோடுகூட அநுஷ்டானஸம்பத்தும் அதிசயிதமாக வளங்கிற்று. சதுச்சாஸ்த்ரபாண்டித்யத்தோடுகூட மற்றும் அநேக கலைகளிலும் பாண்டித்யம் ப்ரசுரமாயிருந்தது. பிற்காலத்தில் ஸ்ரீகாத் ஸ்வாமியோடொப்ப ப்ரஸித்த வித்வான்களாக விளங்கின ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ இஞ்சி மேட்டழகிய சிங்கர், ஸ்ரீமத் கபிஸ் தலம் தேசிகாசாரிய ஸ்வாமி முதலானாரும் இந்த ஸ்வாமி பக்கலிலேயே நெடுங்காலம் வித்யார்த்திகளாக வாழ்ந்தவர்கள். திருப்பதியில் இப்போது பிரபலமாக விளங்கி வருகின்ற வித்யாசாஸ்த்ர யானது முந்தறமுன்னம் இந்த ஸ்வாமியினால் ஸாமான்யமாகத் தொடங்கப்பட்டதாம். இந்த ஸ்வாமியின் காலத்திலேயே அது விட்டது.

305. ஸ்ரீ குன்றபாக்கம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி

ஸ்ரீ காஞ்சிபுரியானது முற்காலத்தில் பிரபல வித்யா பீடமாக விளங்கிக் கொண்டிருந்ததென்பதை எந்நாட்டினரும் அறிவர். ஏறக்குறைய 55 வருஷங்களுக்குமுன் இம்மஹாநகரத்தில் த்ரிமதஸ்தர்களிலும் பிரபல வித்வான்கள் சதுச்சாஸ்த்ர பாண்டிதிகளென்று புகழ்பெற்று விளங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அன்னவர்களில் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமியென்றே ப்ரஸித்திபெற்றிருந்த மஹாஸ்வாமி ஈடுமேடுப்புமில்லாத வித்வத் ஸார்வபௌமராக விளங்கியவர் ‘குன்றபாக்கம் சீமாச்சார்ஸ்வாமி’ யென்றே இவர்க்கு ப்ரஸித்தி. வட தேசங்களில் சிங்களாசார்ஸ்வாமி யென்று ப்ரஸித்த. இந்த ஸ்வாமி சதுச்சாஸ்த்ரங்களிலும் வல்லவரெனினும் நியாய வேதாந்தங்களில் அநிதர ஸாதாரணமான வைதுஷ்யம் பெற்றிருந்தார். நியாய சாஸ்த்ரத்தில் யார் எத்களை கோடிகள் சொன்னாலும் இந்த ஸ்வாமியின் கோடியே மேம்பட்டு நிற்குமென்று ஸகல வித்வான்களும் கண்டமாகச் சொல்லுவார்கள். ஸ்வாமியினுடைய திருமாளிகை சின்ன காஞ்சிபுரம் ஸன்னிதி

வீதியிலுள்ளது. அந்த வீதியிலேயே ஸ்ரீ வானமாமலை மடத்தில் ஸ்வாமியினுடைய தலைமையில் ஸம்ஸ்கிருத பாடசாலை 20 வருஷகாலம் வெகு சிறப்பாக நடந்து வந்தது. அதில் நியாய வேதாந்த ப்ரவசனம் செய்து பலபேர்களை சாஸ்த்ராதிகாரிகளாக ஆக்கியருளினர் இந்த ஸ்வாமி.

306. ஸ்ரீ மாம்பள்ளம் ஸுதர்சனாசார்யர் ஸ்வாமி

இந்த மஹாபுருஷர் திருவாரூர் நகரத்திலுள்ள 40 ஸம்வத்ஸரமாகிறது. உலகத்தில் மிகவும் ப்ரஸித்தமாக வழங்கிவருகின்ற *ந பூதோ ந பவிஷ்யதி* என்கிற வாக்கானது இந்த ஸ்வாமி ஒருவருக்கே தரும். இந்த உலகத்தில் மற்ற மஹான்கள் ஸம்பாதிக்கும் யோக்யதைகள் மற்றும் பாரிடத்தும் காணக்கூடியவையேயாகும். இந்த ஸ்வாமி ஸம்பாதித்திருந்த யோக்யதைகள் முக்காலத்திலும் அதேரஸாதாரணமென்பதை விஞ்ஞாபிப்பதற்கும் அடியேன் அநர்ஹன். தென்னாடு முழுவிடம் இவருடைய யோக்யதைகள் நன்கு ப்ரஸித்தப்பதால் அடியேன் எடுத்தரைப்பது பிஷ்டபேஷணமே யாகும். வேதத்திலும், ஆழ்வாருளின் செயல்களிலும், ஆசார்ய தீவ்ய ஸூக்திகளிலும், இதிஹாஸ புராணங்களிலும், காவ்ய பாடல்களிலும் இவ் இந்த ஸ்வாமி பரிசீரமப்பட்டு ஸம்பாதித்திருந்த யோக்யதை ஒருவர்க்கும் ஒரு பருஷாயுஸ்சில் ஸம்பாதிக்கக் கூடியவையல்ல என்பது ஸத்யம். இந்த ஸ்வாமி பெரும்பாலும் வித்யாக்கிரமணம் செய்தது ஸ்ரீபெரும்பூதூரில். தீவ்யதேச வாஸத்தையே பரமபுருஷார்த்தமாகக்கொண்டு பலபல தீவ்யதேசங்களில் வாழ்ந்து கொண்டு நியத முமத்தாணிச் சேவகம் புரிந்தவந்தார். நம்பெருமாள் ஸந்தியில் ஏழுமட்டு ஸம்வத்ஸரம் எழுந்தருளியிருந்து வேதபாராயண கைங்கரியம் நிர்வஹித்தருளினார். திருநின்றூர், திருநீர்மலை, திருவல்லிக்கேணி ஆழ்வார் திருநகரி முதலான பல தலங்களில் மாதக்கணக்கிலும் வருஷக் கணக்கிலும் எழுந்தருளியிருந்து உபயவேத கோஷ்டிகளையும் நிர்வஹித்தருளினார். ஸ்ரீ காஞ்சியில் வேத வேதாந்தகலாஜயந்தி பாடசாலையைத் தொடங்கி வைத்தவர் இந்த ஸ்வாமியே. அடியேன் முதலான இருபது வித்யார்த்திகளுக்கு க்ரமாந்தம் ஒதுவித்தவர் இந்த மஹாஸ்வாமியே.

307. ஸ்ரீ குண்டலம் நரஸிம்ஹாசார்யர் ஸ்வாமி

இத்திருநாள் பூண்ட மஹாஸ்வாமி ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் உபய வேதாந்த வர்த்திநி வித்யா சாலையை முன்னம் அபிவிருத்திக்குக் கொண்டுவந்த மஹாபுருஷர்களில் தலைவர். இவரிடத்தில் ஸாமாந்ய விசேஷ சாஸ்த்ரங்களை அதிகரித்து நாளைக்கும் ஜகத்ப்ரஸித்த வரிஷ்ட வித்வத் சிகாமணிகளாக விளங்கும் மஹான்கள் சிலருளர். ப்ரஸித்த வித்வத் வரிஷ்டராய் விளங்கியவரும் மஹாலாக்மியுமான ஸ்ரீமத் உபயவே. தி ஆஸுரி. ராமாநுஜாசார்யர் ஸ்வாமி, இந்த வித்வதை விளக்கவல்லதாகும். இவருடைய ஜன்மபூமி தைஜாம் இலாகாவில் சேர்ந்த 'இந்தூர்' என்னும் அக்ரஹாரம். வடதேசத்திலிருந்த ஸ்ரீ உ. வே. இல்லந்திர ராகவாசாரியார் ஸ்வாமி என்னும் அக்ரஹாரம். வடதேசத்திலிருந்த ஸ்ரீ உ. வே. இல்லந்திர ராகவாசாரியார் ஸ்வாமி என்னும் அக்ரஹாரம். மற்றும் சில மஹாவித்வாக்களிடத்திலும் இவர் ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரங்கள் யென்பவரிடத்திலும், மற்றும் சில மஹாவித்வாக்களிடத்திலும் இவர் ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரங்கள் வாசித்து, கத்தவால் வனபர்த்தி வேங்கடகிரி முதலான ஸம்ஸ்தானங்களில் பரீகை கொடுத்து வித்வான் என்னும் விருதும் ஸ்வர்ண குண்டலமும் பெற்றவர். அதுபற்றியே குண்டலம்ஸ்வாமி யென்றே இவர் வழங்கப்பட்டு வந்தார்.

308 ஆஸுரி. (சின்ன) ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி

அடுத்தபடியாக ஸ்ரீமதுபயவே. பெரிய ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமியின் வைபவம் வருகிறது. அந்த மஹாஸ்வாமியின் பரமக்ருதாயினால் அபிவிருத்தியடைந்து சின்ன ஸ்வாமி யென்றே பேர் பெற்றிருந்த இந்த ஸ்வாமி இற்றைக்கும் எழுந்தருளியிருக்கத்தக்கவர். திருநாடலங்கரித்து

ஏறக்குறைய முப்பத்தைந்து ஸம்வத்ஸரமாய்விட்டது. நியாய வேதாந்தங்களில் ஆழ்ந்த அவகாணமுடையராய்ச் சிறந்த வாக்கியாக விளங்கினவர். *பெருந்தூர் கலாசாலையில் பலவாண்டுகள் நியாயோபாத்யாயராக விளங்கினவர்.

309. ஸ்ரீமதுபயவே. ஆஸூரி. மஹாஸ்வாமி

கீர்த்திமூர்த்திகளான பெரியார்களின் பெருமையென் லுமெக்கட்டுரை தொடங்கும்போதே முதல் ஸ்தானத்தில் வீற்றிருக்க வேண்டிய மஹாஸ்வாமி இவர். *அதீத மத்யாபித மார்ஜிதம் பசு* என்றதற்குப் ப்ரதம லக்ஷயமாக எழுந்தருளியிருந்த இந்த மஹாஸ்வாமியின் பெருமைகளை நமது ஸ்ரீராமாநுஜன் பல பரியாடங்களில் பேசியிருக்கின்றது. *செலக்காண்கிற்பார் நானுமளவும் செல்லுங்கீர்த்தியாய்* என்னும்படி விளங்கின இந்த மஹாஸ்வாமியின் ஸ்மரணம் பண்டித வுலகில் இற்றைக்குமுள்ளது. பரமபதித்து 25 வருஷமாகிறது.

310. ஸ்ரீ பண்டிதரத்னம் கஸ்தூரி ரங்காசார்யர் ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி சதுச்சர்ஸ்த்ர வித்வரனென்றும், விசேஷித்து நியாயமீமாம்ஸைகளில் ப்ரசண்ட பண்டிதரென்றும் சொல்லுவார்கள். சிறந்த க்ராந்திகர் என்பதை அடியேன் நன்கறிந்திடக்கிறேன், இந்த ஸ்வாமியிடத்தில் சாஸ்த்ரங்கள் வாசித்து உத்தீர்ணர்களான வித்வான்கள் பலர். சிலபல ஸம்வத்ஸரங்களுக்குமுன் பரமபதித்த ஸ்ரீமத் அபிநவரங்கநாத பரகால மஹா ஸ்வாமி கஸ்தூரி ஸ்வாமியின் அந்தேவாஸியென்று ப்ரஸித்தர். இதை ஸ்வாமி தாமே அடியேனிடத்தில் ஸாதித்துமிருந்தார்.

311. காஞ்சி, திருப்புட்குழி பட்டண்ணு ஸ்வாமி

ஸ்ரீ காஞ்சி ஸன்னிதி வீதியில் ஜகத்ப்ரஸித்தராக எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீகுஷண தாதாசார்ய ஸ்வாமியென்கிற திருப்புட்குழி யப்பாஸ்வாமியை அடியேன் அறியேன். அவர் பரமபதித்தகாலத்தில் அடியேன் ஒருவயது சிசுவாக இருந்தவன். அவருடைய திருக்குமாரர் பட்டண்ணுதாதாசாரியர்ஸ்வாமி யென்பவரை நன்கறிவேன். முப்பது பிராயம்வரையில் அவரை ஸேவித்திருக்கிறேன், 'தீபாதுத்ப்ந்ந்ரதீபம்' என்னுமாபோலே திருத்தகப்பனரைக் கேட்டிலும் மஹா மேதாவி யென்று சொல்லுவார்கள்; நியாய வேதாந்தங்களிரண்டிலும் அத்விதீய வித்வந்மணியாக விளங்கினவர். ஸ்ரீகாதிஸ்வாமி வெளியூர்களுக்கு எழுந்தருளுங்காலங்களில் அடியேனுக்கு நியாயோபாத்யாயராக அமைந்திருந்த ஸ்ரீமதுபயவே, இளங்காடு ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமி இந்த பட்டண்ணுஸ்வாமியிடத்திலேயே ஸகலமும் அதிகரித்தவராகையாலே ஸ்வாசார்யருடைய மேதாப்ரபொத்தி, விலாஸங்களை அடிக்கடி அவர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

312. ஸ்ரீ தன்றி. பட்டப்பாதாதாசார்யர் ஸ்வாமி

ஸ்ரீ காஞ்சி ஸன்னிதி வீதியில் பதினாறுகால் மண்டபத்திற் கெதிர்த்திருமாளிகையில், தண்ட்ரி. ஸ்ரீவிவாதாதாசார்ய ஸ்வாமியென்று திருநாமமுடையராய் பட்டப்பாஸ்வாமியென்றே வழங்கப்பட்டு வந்தவர் இந்த மஹா புருஷர். இவர் அடியேனுடைய திருத்தகப்பனார்க்கு ஸஹாத்யாயியாய் *பஹி: ப்ராண இவாபர;* என்னும்படி யிருந்தவரென்று திருத்தகப்பனாரே ஸாதிக்கக் கேட்டிருந்தேன். அடியேனுடைய பதினைந்து பிராயத்திற்குள்ளாகவே இந்த ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்து விட்டார். அப்போது இவர்க் நூற்பத்தைந்து திருநகைத்ரங்கூட நிரம்பவில்லையென்று ஞாபகம். அடியேன் பாடசாலைக்குப் போகிறபோதும் திரும்புகிறபோதும் இந்த ஸ்வாமியிடத்தில் சற்றுப்போதாவது வார்த்தையாடாமலிருந்ததில்லை. இது திருத்தகப்பனாருடைய நியமனத்தினாலு

மாயிற்று. திருப்புக்குழியப்பா ஸ்வாமியின் வித்யார்த்திகளில் இவர் தலைவராயிருந்து, சதுச் சாஸ்த்ரங்களிலும் துஷ்யமான பாண்டித்யம் பெற்றிருந்தார்.

313. ஸ்ரீ ஆடூர் ரங்கஸாமி ஐயங்கார்ஸ்வாமி

ஆடூர் ஸ்வாமியை அடியேன் இளமையில் ஸேவித்திருந்தாலும் அதிகமாக நெருங்கிப் பழகின தில்லை. திருவல்லிக்கேணி வேத வேதாந்தவர்த்தி ஸபையில் பரீக்ஷகராக எழுந்தருளின காலத்தில் இரண்டொருதடவை ஸேவித்தத்தனை. அக்காலத்தில் இந்த ஸ்வாமியின் ப்ரக்யாதி ப்ரபலமாக இருந்தது. ஸ்ரீமத் ஆடூர் ஸ்வாமி பல வருஷங்கள் நம்பெருமாள் ஸன்னிதியிலெழுந்திருப்பிட்டுப் பிறகு ஸ்ரீபெரும்புதூரில் ஸ்திரவாஸயாகி எழுபத்தைந்து திருநகைத்திரம் இவ் விபூதியை அலங்கரித்திருந்தார். 1905 வருஷம் விசுவாவஸு வருஷத்தில் விண்ணுலகெய்தினார். ஸ்வாமி ஸ்ரீராமாயணம், பகவத்கீதை, பகவத்விஷயம், ரஹஸ்யங்கள் போன்ற க்ரந்தங்களைப் பலகால் ப்ரவசனம் செய்தருளினதோடு தர்க்கசாஸ்த்ர பாடங்களும் பலர்க்குச் சொல்லிவந்தார்.

314. ஸ்ரீ திருக்கண்ணபுரம் பட்டப்பாஸ்வாமி

இப்பேராசிரியரின் திருநாமம் கேள்விப்படாத ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் ஒருவரும் இருக்கமாட்டார். இந்த ஸ்வாமி திருநாட்டுக்கெழுந்தருளி ஐம்பது ஸம்வத்ஸரங்களானாலும், இற்றைக்கும் வித்வத் கோஷ்டிகளில் இவருடைய திருநாமம் பெரும்பாலும் ப்ரஸக்தமாகியே வருகின்றது. இந்த ஸ்வாமி நியாய விபாகரண வேதாந்தங்களில் சிறந்த பாண்டித்யம் ஸம்பாதிக்கொண்ட பகவத் விஷயத்திலும் ரஹஸ்யப்ரஸ்தானத்திலும் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் நிகரற்ற புலமை பெற்றிருந்தார். சென்னைமாநகரில் பத்தெட்டு வருஷங்கள் ஆரத்த நவரத்தினம் அமுதம்பெருக்கான உபந்யாஸங்களை வெகு ஆச்சரியமாக ஸாதித்துக்கொண்டிருந்தார். இவருடைய திருக்குமாரன் விஜயராகவனென்பவன் மஹா மேதாவியாய் தீவிரந்தரஸ்தர்களாலும் பாராட்டப்பட்டிருந்து நாற்பத்தைந்து வயதுக்குள்ளாகவே நாமாவசேஷையுவிட்டான். அந்நேரம் குமாரர்கள் லௌகிக பதவிகளில் ப்ரதிஷ்டிதர்களாய் விளங்குகிறார்கள்.

315. ஸ்ரீ காழியூர் ஸ்ரீ ரங்காசாரியர்ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி ஒரு விலக்ஷண பண்டிதராய் விளங்கினவர். 50 வருஷங்களுக்கு முன்பு திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். *ரூபமே வாஸ்ய ஏதம்மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே* என்கிறபடியே மிகவும் கம்பீரமான திருவுருவத் தோற்றத்துடன் எழுந்தருளியிருந்தவர். நான்கு சாஸ்த்ரங்களையும், முறைப்படி அதிகரித்து ப்ரவசனங்களும் அழகாகச் செய்து போந்தவர். இளம்பிராயத்தில் ஸ்ரீபெரும்புதூர் வந்துசேர்ந்து அவ்விடத்திலேயே வித்யாப்யாஸம் செய்து அவ்விடத்து ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலையில் ஸ்ரீமத். உ. வே. வித்வத்சிகாமணி குண்டலம் நரஸிம்ஹாசாரிய ஸ்வாமிக்கு அடுத்தபடியாக ப்ரதாநாத்யகூ பதவியை வஹித்து அநேகரை வித்வான்களாக்கின மஹான் இவர். உபயவேதங்களிலும் இந்த ஸ்வாமி யோக்யதை பெற்றிருந்தவர். திருப்பதியில் ஸுப்ரஸித்த வித்வத் சிகாமணியாக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் திருமலை அனந்தாண்பிள்ளை புரிசை ஸ்ரீரங்காசாரியஸ்வாமியின் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றவரான இவ்வாசிரியர்க்கு விளைந்த அதிசயங்கள் அற்புதமல்ல. இவருடைய ஞானத்திற்காட்டிலும் பரம ஸாத்விகத்வப் போற்றத்தக்கதாயிருந்தது.

316. ஸ்ரீ விரக்தி, பாஷ்யகாராசாரியர்ஸ்வாமி

திருப்புக்குழி ஸமீபத்திலுள்ள முஸரபாக்கத்தில் ஸ்ரீமத் விரக்தி பாஷ்யகாரியர்ஸ்வாமிபெயர்தருளியிருந்தார். இவர் விபாகரண மீமாம்சைகளில் ப்ரபுஷணப்பாண்டித்யம் பெற்றிருந்ததோடு

உபயவேதாந்தங்களிலும் அகாதமான ஞானமுடைபவர். அவரை 'நீறுபூத்த நெருப்பு' என்றே யாவரும் சொல்லுவார்கள். காஞ்சிபுரத்தில் ஸ்ரீயேசுவரத்தலாஸி ஸன்னிதி பாரந்தத்திலுள்ள பல பெரிடார்கள் ஸம்பந்தாய க்ரந்தங்களை யெல்லாம் காலகோபம் செய்யவேண்டுமென்று ஆவல் கொண்டு இந்த மஹா ஸ்வாமியைக் காஞ்சிக்கு எழுந்தருளப்பண்ணி அவ்விடத்திலேயே ஸ்திர வாஸியாக வைத்து யதோக்தகாரி ஸன்னிதியில் பொய்கையாழ்வார் திருமண்டபத்தில் நித்யமும் காலை மாலைகளில் ஸம்பந்தாய க்ரந்த ப்ரவசனம் நடந்துவரும்படி ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். அப்படி 15, 20 வருஷகாலம் நடந்தது. அக்காலத்தில் பிரபல உத்யாகஸ்தர்கள், வக்கீல்கள், வைதிகர்கள் பலரும் இந்த ஸ்வாமி பக்கவிலே உபயவேதாந்த ரஹஸ்யங்களை யெல்லாம் வரியடைவே ச்ரவணம் செய்துவந்தார்கள். அதுவொரு நல்லடிக்காடென்பதென்பது.

317. ஸ்ரீ எஸ். கோபாலஸாமி ஐயங்கார் பி.ஏ. பி.எஸ்.

சென்னை மயிலாப்பூரில் ப்ரஸித்த அட்வகேட்டாக விளங்கினவர் எஸ். கோபாலஸாமி ஐயங்கார். ஜகத்ப்ரஸித்தரான ஸ்ரீமான் ஸர். எஸ். வரதாசாரிய ஸ்வாமியின் ஸாஷுத மாதுலர் இவர். உபயவேதாந்தங்களையும் வரியடைவே கற்றவர். (இவர் ஸ்ரீமத் வரவரமுதி ஸம்பந்தாயஸ்தர்.) திருநாராயணபுரத்தில் ப்ரஸித்த வித்வந்த்மணியாக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமதுபயவே, மண்டபம் ஆழ்வார் ஸ்வாமியைச் சில வருஷகாலம் தமது பங்களாவில் எழுந்தருளப் பண்ணிவைத்து அவர் ஸன்னிதியில் உபயவேதாந்த ஸம்பந்தாய க்ரந்தங்களை யெல்லாம் நன்கு அதிகரித்துப் பல வக்கீல்களுக்கு ப்ரவசனமும் செய்தவர். அடியேனுடைய மாதாமஹ ஜீயர் ஸ்வாமி ஸன்னிதிக்கு அடிக்கடி வந்து பஹுச் சூதாக்கிரேஸரர் என்று ஸ்வாமியால் விருது சாத்தப்பெற்றவர். சென்னையில் அஹோசிலமடத்துப் பத்ரிகையாக முதன்முதலில் ஆரம்பம் செய்யப்பட்ட வேதாந்ததீபிகா பத்ரிகைக்கும் சில வருஷகாலம் ஸம்பாத்தகராக இருந்தவர். அடியேனைக்கொண்டு சில பல க்ரந்தங்கள் எழுதுவித்துப் பிரசுரம் செய்வித்தவர்.

318. ஸ்ரீ பரமஹம்ஸ. இஞ்சிமேட்டழகியசிங்கர்

நெடுநாள் அஹோபிமலடாஸ் நானத்தை யலங்கரித்திருந்து 25 வருஷங்களுக்கு முன்பு திருநாடலங்கரித்த ஸ்ரீமத் இஞ்சிமேடு ஸ்வாமி பூர்வாச்சரமத்தில் இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசாரிய ஸ்வாமிபென்று வ்யபதிஷ்டர். திருப்பதியில் ஸ்ரீமத் புரிசை ஸ்ரீரங்காசாரிய ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் நெடுநாள் வாழ்ந்து ஸாமான்ய சாஸ்த்ரங்களையதிகரித்து உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தத ப்ரவீணராய் காஞ்சியில் பல வான்டிகள் எழுந்தருளியிருந்தார். அடியேனுடைய க்ருஹத்திற்கு அதிஸமீ பத்திலேயே ஒரு திருமாளிகையை ஸ்வகீயமாகக் கொண்டு குடி வாழ்ந்து வந்தார். அப்போது இருவோருக்கும் மிக நெருங்கிய பழக்கம் ஏற்பட்டது. அனுஷ்டானத்திற்கு வெள்ளக்குளமெழுந்தருள்வர். அடியேனுடைய க்ருஹத்தின் பக்கத்திலுள்ள ஸந்து வீதி வழியாகவே அக்குளத்திற்குச் செல்லவேண்டுமாதலால் இருவரும் ஒன்றுசேர்ந்தே குளம் செல்வது தினப்படியான வழக்கம். திரும்புகிற ஸமயத்தில் சேர்த்தி ஏற்படுவது அரிதாகும். செல்லுகிற ஸமயத்தில் நியமேத சேர்ந்து தான் செல்வது. அப்போதைய ஸம்பாஷணைகள் ஐம்பது வருஷங்களுக்கு மேலானாலும் மறக்க முடியாதவை. திருப்பதியில் தாம் வாழ்ந்தபோது ஸ்ரீமத் புரிசை ஸ்வாமி பக்கவிலே தாம் அநு பவித்த விசேஷங்களை ஒவ்வொரு நாள் ஒவ்வொன்றாக ஸாதித்தருள்வர். மற்றும் அநேக க்ரந்திக விஷயங்களையும் ஸாதித்தருள்வர். இடையிடையே ஸம்பந்தாயார்த்த சர்ச்சைகளும் நடைபெறும். கோபதாபங்கள் சிறிதுமில்லாமல் புன்முறுவலோடே ஸாதிப்பர்; தாமுறுவல்கொண்ட முகத்துடனே கேட்டருள்வர். ருனச்சாஷையை மீறியோ அப்ராமாணிக வழியை யவலம்பித்தோ விதண்டாவாத மாகவோ ஓரகாரமும் ஸாதிக்க மாட்டார். அந்த ஸ்வாமியிடத்தில் அடியேன் விசேஷித்து அநு பவித்த குணமிது.

319. ஸ்ரீ ஷஷ்டி கண்டாவதாராசார்யர்

பெருங்கட்டுர் கண்டாவதாராசார்ய ஸ்வாமி யெ 'ரெருவர் ஸன்னிதி வீஷ்ணுவூத்தருளியிருந்தார். அவர் கேவல வையாகரணர். கோவில் பாடசாலையில் பல வருஷங்கள் வியாகரணப்ரபுஷதம் செய்துகொண்டிருந்தவர். அந்த ஸ்வாமியின் இயல்பு இஞ்சிமேடு ஸ்வாமியின் இயல்புக்கு நேர்மாறானது. விஷய சர்ச்சை யென்றெடுத்தால், அது எந்த விஷயமானாலும்கூட, கோபதாபங்களில்தான் பரம்பலித்து நிற்குமவர்க்கு, உச்சைருக்கோஷம் ப்ரபலமாயிருக்கும். இஞ்சிமேடு ஸ்வாமியின் கம்பீர ப்ரக்ருதிகளை நினைந்தொறும் சொல்லுத்தொன்று தெஞ்சு கனிந்திருக்கும்.

320. ஸ்ரீ ஷஷ்டி கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி

சதுஷ்ஷஷ்டி கலாவல்லப பரம ஸ்துதல்திலகராய், ஷஷ்டியென்று சுருக்கமான உபபதத்தை யுடையரான இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீ காஞ்சியில் கீழ்க்கண்ட மாடவீதியில் வாழ்ந்திருந்தவர். இவர் பரமபதித்து அறுபது ஸம்வத்தஸரமாகிறது. விசேஷித்து வியாகரண சாஸ்த்ரத்திலும் உபயோகத்தங்களிலும் பாண்டித்யம் பெற்றவர். இங்கு ஸன்னிதிவீதி, வானமாமலை மடத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த ஸம்ஸ்க்ருத பாடசாலையில் வியாகரணோபாத்யாயராக வாழ்ந்திருந்தவர். பரவசனகாலத்தவிர மற்ற காலத்தில் இந்த ஸ்வாமி ஒருவரோடும் வயித்தை சொல்லாதே. “மந்த்ரரத்தநாநுஸந்தநாநுஸந்ததஸ்ப்புரிதாதரம்” என்ற ஸ்ரீஸூக்தியை நினைப்பூட்டுவார்போன்று த்வயாநுஸந்தநாதைக நிரதராயிருந்துவந்ததை அடியேன் நேரிலறிந்தவன். அதனால் இவரை ருஷியென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள் அக்காலத்துப் பெரியோர். அடியேனுடைய திருத்தகப்பனார் இந்த ஸ்வாமியிடத்தில் வியாகரணம் வாசித்தார். இவர், ஒளரஸ புத்ரரில்லாமையாலே ஸ்வீக்ருத புத்ரரால் புத்ரவானுயினர். அந்த புத்ரரத்தின் ப்ரபாவத்தை அடுத்தபடியது பவிப்போம்.

321. ஸ்ரீ ஷஷ்டி ஸ்ரீநிவாஸவரதாசார்யர் ஸ்வாமி

முனம் ப்ரஸ்துதரான ஷஷ்டி. கிருஷ்ணமாசாரியார் ஸ்வாமியின் ஸ்வீக்ருத குமாரர் இவர் என்பதைக் கீழே தெரிவித்திருக்கிறேன். இந்த ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்து இருபத்தேழு வருஷமாகிறது. இவர் வியாகரணசாஸ்த்ரத்திலும் தரும சாஸ்த்ரத்திலும் மஹாநிபுணர் அடியேனுடைய திருத்தகப்பனாரிடத்தில் காவ்ய பாடகாலங்காரங்களைப் பரிபூர்த்தியாக அதிகரித்தவர் இவரொருவரே நெடுநாள் வாழ்ந்தவராக எனது நினைவுக்கு வருகிறது. வெகு அழுத்தமான வயுத்தத்தியுடையவர். ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ, ஷஷ்டி ஜீயர் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் பகவத் விஷய ரஹஸ்யாதிகள் அதிகரித்து நல்ல வாக்கியாய் விளங்கினார். ப்ரமபுரஸவே. திருமலை ஈச்சம்பாடி. திருவேங்கடாசாரியர் ஸ்வாமிக்கும், திருமலைவிஞ்சிமூர். பாஷ்யகாரர் ஸ்வாமிக்கும் உசாத்துணையாயிருந்து தென்னாசார்யதர்சன நிர்வாஹகராயிருந்த பெருமையும் இவர்க்குள்ளது. இவர்க்கும் ஒளரஸபுத்ரரில்லாமையாலே ஜமேஷ உதௌஹித்ரணியே புத்ரவத் அமோகநிந்தனார். கோயில் கந்தாடை அண்ணன். ஜடப்ரோல் ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமியின் பெளத்ரணை அவனும் ராமாநுஜாசார்யனென்றே பெயர்பெற்று உபயவேத பாரங்கதையை, மிகஞானச்சிறு குழவியென்று அனைவராலும் கொண்டாடப்பட்டவனாயிருந்து இளமையிலேயே ஆசாரியன் திருவடி சேர்ந்தது நினைந்தொறும் சொல்லுத்தொறும் தெஞ்சு இடிந்துகும்.

322. ஸ்ரீ புரிசை கிருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமி

மேலேப் ப்ரஸ்துதரான ஷஷ்டி ஸ்ரீநிவாஸவரதாசார்யஸ்வாமியின் ஜநக குலத்திலே அவர்க்குக் கதிஷ்ட ஸஹோதரராகத்தோன்றின இந்த ஸ்வாமி திருமலை அனந்தாண்டிள்ளை வம்சத்தவராவர்.

புரிசை க்ருஷ்ணமாசாரியரென்றே வழங்கப்பெற்று வந்தார். இவரும் தமது திருத்தநாயனாரான ஷஷ்டி ஸ்ரீநிவாஸவரதாசாரியரோடு கூடவே அடியேனுடைய திருத்தகப்பனாதிடத்தில் காவ்யநாடகாலங்காரங்கள் பயின்று, ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலே நியாய வேதாந்தங்களையும் ஸ்வரூபக்ரந்தங்களையும் பரிபூர்ணமாக அதிகரித்து ப்ரபலவித்வானாக விளங்கினர். திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தான கலாசாலையில் பல வருஷங்கள் சாஸ்த்ரோபாத்யாயராக விளங்கிப் பல தேசத்தவர்களைப் பண்டித மணிகளாக்கினர். கலாசாலையில் விச்ராந்தி பெற்ற பிறகு திருவல்லிக் கேணியிலும் மாம்பலத்திலும் வாழ்ந்து ஸம்பந்தாயக்ரந்த ப்ரவசன நிரதராயிருந்து பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு திருநாடலங்கரித்தார். இவருடைய குமாரர்கள் லௌகிகோத் யோகங்களில் ப்ரதிஷ்டிதர்களாக விளங்கி வருகின்றார்கள்.

323. ஸ்ரீ பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீகோழியாலம் ஸ்வாமி

பதினைந்து இருபது வருஷங்களுக்குமுன்பு திருநாடலங்கரித்தவரும் விச்வவிக்க்யாத ஜ்ஞான வைராக்ய நிதியுமான இந்த ஸ்வாமியை ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகம் புகழ்ந்து வந்தார். ஸ்வாமியின் திருத்தகப்பனா ஸ்வக்ராமவாஸத்தை விட்டு இருதிருக்குமாரர்களுடன் காஞ்சி வாஸமாக வந்து சேர்ந்து முதலில் எமது வீதியிலேயே ஸந்நிஹிதராகக் குடிவாழ்ந்திருந்த காலம் அடியேனுக்கு நன்றாகத் திணைவிலுள்ளது. கோழியாலம் ராகவாசார்யஸ்வாமியென்று புகழ்த்தொழிந்து தேவப் பெருமான் ஸன்னிதி சடகோபதியை பாடசாலையில் வித்யார்த்தியாக வந்து சேர்ந்து அங்கு வியாச கரணோபாத்யாயராக இருந்த ஸ்ரீமத் கண்டாவதாராசார்ய ஸ்வாமியிடம் வியாகரண சாஸ்த்ரமதி கரித்து, பிறகு திருப்பதியில் கோபாலாசார்ய ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தராய் புகழ்ந்து நிதியாக எழுந்தருளியிருந்த உத்தமாத்ரமிகைப்படி வாழ்ந்து அத்தயாத்ம சாஸ்த்ரங்களை யதிகரித்து மஹாவாக்கிய யாய் விளங்கி, திருவஹீந்திரபுரத்தில் துரியாச்ரமஸ்வீகாரம் செய்துகொண்டு தக்ஷணத்தியை தேசயாத்திரைகள் செய்து ஸ்ரீகாஞ்சியில் ஸ்திரவாஸமாக நெடுநாள் எழுந்தருளியிருந்தார். பூர்வாச்ரமத்திலும் உத்தமாத்ரமத்திலும் ஸ்வாமியோடு நெருக்கிப் புகழ்க்கொண்டவர் ஸ்வாமியின் ஜ்ஞானஸாமராஜ்யத்தை நன்கறிந்தவன்.

324. ஸ்ரீ நவநீதம் க்ருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமி

திருக்குடத்தைக்கு ஸமீபத்திலுள்ள திருவிண்ணகரென்கிற ஒப்பிலியப்பன் ஸன்னிதியில் நவநீதம் க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி பென்று ப்ரஸித்தரான மஹான் எழுந்தருளியிருந்தார். இந்த ஸ்வாமி 35 ஸம்வत्ஸரங்களுக்கு முன்பு திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினவர். இந்த ஸ்வாமியினுடைய க்ருபைக்கு அடியேன் மிக்க இளமையிலேயே இலக்காகப் பெற்றவன். மஹா ஜ்ஞாநாதிகராயும் சிஷ்-புரிஷ்-தராயுடைய எழுந்தருளியிருந்த இந்த ஸ்வாமியை ஸேவிப்பதற்கென்றே அடியேன் சில ஸமயம் திருவிண்ணகர்க்கு விடைகொண்டிருக்கிறேன். ஸ்வாமியும் பன்முறை காஞ்சிக்கெழுந்தருளிப் பரமாத்மகரஹம் செய்தருளியிருக்கிறார். மஹாபாரதம், ச்ருத்ப்ரகாசிகைக்கு வியாக்கியானமான பாவப்ரகாசிகை, ஸவ்யாக்க்யானமான மீமாம்ஸாபாதுகை முதலான க்ரந்த ரத்னங்களை க்ரந்தஸியிலும், நயமபூக மாலிகை, சாரீரக சாஸ்த்ரார்த்த தீபிகை முதலான க்ரந்தங்களை தேவ நாகராஜைத்திலும் பதிப்பித்த மஹோபகாரகர்.

325. ஸ்ரீ கச்சிக்கிடாம்பி. பாஷ்யகாராசார்யர் ஸ்வாமி

திருவஹீந்திரபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ உவே. கச்சிக்கிடாம்பி. பாஷ்யகாராசார்ய ஸ்வாமி 35 ஸம்வत्ஸரங்களுக்கு முன்னம் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினவரானவராகவே அந்த ஸ்வாமியை ஸ்ரீவைஷ்ணவமனாடலார் நன்கறியும். இந்த ஸ்வாமி நியாய சாஸ்த்ரத்திலும் உபய வேதாந்தங் களிலும் நிஷ்ணாதர். ஸ்வாமியினுடைய பரிசயம் அடியேனுக்கு நூற்பது ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு

மேலுண்டு. ஆனால் மிக நெருங்கிப் பழகி வார்த்தையாட அதிகமாக நேர்ந்ததில்லை. ஆங்காங்கு திவ்ய தேசங்களில் உத்ஸவ காலங்களில் ஸேவை ஸாதிப்பர், வித்வத்வரேண்யரான ஸ்ரீரங்கம் எம்பார் க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியின் ப்ரசம்ஸையை இந்த ஸ்வாமி சில ஸமயங்களில் செய்தருளக் கேட்டிருக்கிறேனாலால் இவர்க்கு அந்த ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் சாஸ்த்ராத்யயனங்கள் நடந்ததாக அடியேன் க்ரஹித்திருப்பதுண்டு.

326. 327. திருநாங்கூர் பிரதிவாதிபயங்கரம் ஸ்வாமிகளிருவர்

திருநாங்கூரில் பல மஹான்கள் வாழ்ந்திருப்பினும் அங்கு வைகுந்த விண்ணகரம் ஸன்னிதி வீதியில் பிரதிவாதிபயங்கரம் பெரிய க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியும் சின்ன க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியும் ப்ரஸித்தர்களாயிருந்த மஹையர்கள். “ஏகயோக்த்யாபுஷ்பவந்தௌ திவாகரநிசாகரௌ” என்ற கணக்கிலே இவ்விரு மஹான்களையும் ஒருசேர அழைக்கிறேன். பெரிய க்ருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமி அபார வித்யா நிதியாக எழுந்தருளியிருந்தவர். சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களில் தலைவராயிருந்தகோடு மஹாகவிச்வராய் அனேக காவியங்கள் ஸ்தோத்ரங்கள் அருளிச் செய்திருந்தார். இந்த ஸ்வாமி அடியேனுடைய இளமையில் பல வருஷங்கள் ஸ்ரீ காஞ்சியிலெழுந்தருளியிருந்தாடியால் இந்த ஸ்வாமியிடத்திலும் சில நாடகங்கள் வாசிக்க நேர்ந்தது அடியேனுக்கு. இந்த ஸ்வாமி திருநாங்கூரில் குலகூடஸ்தர் ஸன்னிதியைத் திருப்ரதிஷ்டை செய்திருந்தார். 40 வருஷங்களுக்கு முன்பு சரமஸமயத்தில் உத்தமாச்ரமியாகித் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். இந்த ஸ்வாமிக்கு வித்வத்பஹுமானமாக (தோடா) என்கிற கரபூஷணம் கிடைத்திருந்தாடியால் “தோடா. கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி” என்று வ்யபதேசமிருந்துவந்தது. இவர்க்கு ஸந்ததி இல்லாமையினால் இவர் ஏறியருளப்பண்ணின கூடஸ்த ஸன்னிதியும் பரிபாலனமில்லாமலே போயிற்று. அது மிகவும் சோசநீயம்.

“தோடா” ஸ்வாமியின் திருநாமமேகொண்டு இவருடைய ஸந்திஹிதஜ்ஞாதியும் இவருடைய அடுத்த திருமாளிகைக்காரருமானவர் “சின்ன கிருஷ்ணமாசாரிபர்ஸ்வாமி” யென்றே வழங்கப்பட்டுவந்தார். இவர் ஸ்ரீமத் திருக்கண்ணபுரம் பட்டப்பாஸ்வாமி ஸன்னிதியிலும் மற்றும் பெரியார் களிடத்திலும் நியாய வேதாந்தங்களும் ஸ்ரீ பாஷ்ய பகவத் விஷயாதிகளும் அதிகரித்து மிகச் சிறந்த ப்ரவக்தாவாக விளங்கினார். சிலபல ஸ்வத்ஸரங்கள் சென்னைமாநகரில் சாரிடைகளில் ப்ரவசனநிரதராய் ப்ரக்க்யாதராயிருந்தார். இந்த ஸ்வாமியின் இரு திருக்குமாரர்களும் வித்வான்களாக விளங்கிவருகிறார்கள். அண்ணங்கராசாரியரென்று திருநாமமுடைய ஜ்யேஷ்டகுமாரர் குஜராத் ப்ராந்தத்தில் வடதால் என்னுமிடத்தில் சாஸ்த்ர ப்ரவக்தாவாக இருந்துகொண்டு ஸ்வாமி நாராயண ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களான பலரை வித்வான்களாக்கினார். இப்போது விருந்தாவனத்தில் தேவஸ்தான வித்வான்கள வாழ்ந்து வருகிறார். சிறிய திருக்குமாரர் ஸ்ரீநிவாஸாச்சாரியரென்பவர் தற்போது ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து கொண்டு ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசன ப்ரசார ப்ரவணராயிருந்து வருகிறார்.

328. கவிபூஷண. அத்தங்கி. குமாரதாதாசார்யர் ஸ்வாமி.

திருவல்லிக்கேணியில் ஸ்ரீமத். அத்தங்கி. குமாரதாதாசார்ய ஸ்வாமியென்று ஸுப்ரஸித்தரான வித்வந்மணி எழுந்தருளியிருந்தார். இந்த ஸ்வாமி ஸாஹித்ய க்ரந்தங்களில் நிகரற்ற மஹா வித்வான். ஸகல காவ்ய நாடகாலங்கார க்ரந்தங்களும் இந்த ஸ்வாமிக்கு வாசோவிதேயங்களாயிருந்தன. வ்யாகரண வேதாந்த நிபுணர். கவித்வத்தில் மஹா நிபுணரென்பதை ‘கவிபூஷணர்’ என்னும் இவருடைய பிருதமே விளக்கி நிற்கும். இந்த ஸ்வாமியால் இயற்றி வெளியிடப்பட்டிருக்கின்ற உத்தரராமசரித் வியாக்கியானம் முதலான சில க்ரந்தங்களினால் இவர் சிறந்த க்ரந்திகர்

என்பது தெற்றென விளங்கும். இந்த ஸ்வாமி திருநாட்டிலுக்கெழுந்தருளி நிற்பது அப்போதும் மேல் ஆய்விட்டாலும் இவருடைய கீர்த்தி நிகர்ந்தது. இவருடைய பரிஸரத்தில் எப்போதும் பல வித்வான்கள் கூடியேயிருப்பார்கள். இவருடைய ஸகாசத்தில் ஏதாவது விஷய விசாரங்கள் நடந்து கொண்டேயிருந்தது.

329. ஸ்ரீ. அ. வீ. நரளிம்ஹாசார்யர் ஸ்வாமி

ஸ்ரீ அகரம், வீரவல்லி, நரளிம்ஹாசாரியரென்பது இவரது திருநாமம். ஆனால் அ. வீ. என்றே ப்ரஸித்தர். இவர் பரமபதித்து இருபது ஸம்வத்ஸரமாகிறது. ஸ்ரீபெரும்புதூர் கலாசாலையில் பலவாண்டுகள் வாசித்து வியாகரணத்தில் மஹாபாஷ்யாந்த வித்வத்மணியாக விளங்கினார். உத்தீர்ணரான பிறகு திருவல்லிக்கேணியிலேயே நிரந்தர வாஸமாக எழுந்தருளியிருந்து சென்னை யில் ப்ரஸித்தமான ஆனந்தா ப்ரெஸ்ஸில் பரிசோதக பதவியில் அமர்ந்து அனேகஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்தங்களை வெளியிட்டார். ஸ்ரீராமாயணத்தையும் மூலாகலங்கையும் ஒரு பதமும் விடாமல் அக்ஷரசு: தமிழில் மொழி பெயர்த்துப் பல ஸம்புடங்களாக இவர் வெளியிட்டிருப்பது தமிழ்நாடு முழுவதும் பரவியுள்ளது. மேலே ப்ரஸ்தாவித்த அத்தங்கி ஸ்வாமிக்கு தக்ஷிணபாஹுவாக விளங்கிவந்தார். திருவல்லிக்கேணியில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ உவே. சே. கிருஷ்ணமாசாரியார் ஸ்வாமி அச்சிட்ட பகவத்விஷயம் [சே. கி. பதிப்பு என்றே ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது] பெரும்பாலும் இந்த ஸ்வாமிவழிப் பரிசோதிக்கப்பெற்றது. இந்த ஸ்வாமி காவ்ய நாடகாலங்காரங்களிலும் நிகரற்ற நிபுணராயிருந்ததோடு நிரவத்ய கத்யபத்யரசன்களிலும் அதிஸமர்த்தராயிருந்தார். இவர் திருமலை திருப்பதி ப்ரதிவாதிபயங்கர ஸ்வாமிகளின் திருவடிஸம்பந்தம் பெற்றவராதலால் அடியே னுடைய திருத்தகப்பனாடத்தில் மிக ப்ராவண்யம் கொண்டிருந்தார். அப்போதே இவருடைய பாண்டித்யத்தைத் திருவல்லிக்கேணியில் மிகவுங்கொண்டாடினது அடியேனுக்கு ஸ்வாமிநினைவு. இவர்க்கு ஜ்யேஷ்டப்ராதாவொருவரும் கநிஷ்ட ப்ராதாவும் சிறந்த வித்வானாயிருந்தார். கநிஷ்ட ப்ராதா ஸதஸயனம் ஸ்வாமியென்பவர் ஸ்ரீராமாயணத்தினைத் திருநாட்டிலிருந்து க்ராமாந்தம் அதீதவே தராய் அடியேனுடைய வேதவேதாந்த வைஜயந்தீ பாடசாலையில் இருபது ஸம்வத்ஸரம் வேதாத்யா பகராக விளங்கினார். இவரினும் கனிஷ்டர் க்ருஷ்ணஸ்வாமியென்பவர் லௌகிகோத்யோகத்தில் ப்ரவருத்தராயிருந்தாலும் உபயவேதாந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களை நன்குணர்ந்தவராயிருந்தார். ஆக ஸஹோதரர்கள் நால்வரும் அடியேனுக்கு அடிக்கடி ஸமரணியர்களாயிருந்து வருகிறார்கள்.

330. ஸ்ரீ மஹர்ஷி. வாஸுதேவாசார்யர் ஸ்வாமி.

சென்னை மாம்பலத்தில் இருபது ஸம்வத்ஸரம் திருநாட்டிலிருந்து வந்தான நிதியாக வாழ்ந்த ஸ்ரீ உவே. எஸ். வாஸுதேவாசார்ய ஸ்வாமியை இன்றைக்கும் நினைவாதாரில்லை. இவர் மஹர்ஷியென்று வழங்கப்பட்டுவந்தார். லௌகிக வருத்தியிலிருந்து கொண்டு வைதிக மார்க் கத்தில் ச்ரத்தை கொண்டவர்களில் இந்த ஸ்வாமி அக்ரண்யராக விளங்கினவர். ஆங்கிலத்தில் எம். ஏ. எஸ். டி. முதலான பட்டங்களை பெற்றிருந்த இந்த ஸ்வாமியை லௌகிகரென்றே பலர் நினைத்திருக்கக்கூடும். இவருடைய திருமேனியை ஸேவிக்குவாடாக்காவதும் இவரைப் பரம வைதிகஸார்வ பெளமரென்றே கூறுவர். இவரிடத்தில் லௌகிகக் கல்விகளைப் போலவே வைதிகக் கல்விகளைப் பயின்றவர்களும் பலபலர். ஸ்ரீபாஷ்யபகவத் விஷய ரஹஸ்ய க்ரந்த காலகேபங்களை நான் தவருமல் ஸாதித்துக் கொண்டிருந்தவர். “நாட்காலே நீராடி” என்று ஆண்டாள் ஸாதித்தது மார்கழி முப்பது நாளைக்கு. இந்த ஸ்வாமியின் அனுஷ்டானம் யாவையுடும். வேதாந்ததீபிகை யென்னும் பெயரால் நடந்துகொண்டிருந்த அஹோபில மடத்துப் பத்திரிகைக்கு இவர் பல வாண்டுகள் ஸம்பாதகராகவிருந்து அரிய பெரிய விஷயங்களை யுதவியுள்ளார். இவருடைய

ஸர்வபூத ஸௌஹார்த ஸௌஜந்யங்களைப்பற்றி எத்தனை பக்கமெழுதினாலும் மிகையாகாது. ஸகல பூர்வாசாரியர்களிடத்திலும் ஸமமான ப்ரதிபத்திகொண்டிருந்தவர் இந்த ஸ்வாமி. தம்முடைய திருவுள்ளத்திற்கு ஏலாத அர்த்தம் எந்த மஹான் ஸாதித்ததாயிருந்தாலும் அதை ஆதரிக்க மாட்டார். இவர் மடத்து ஸம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்தவராதலால் நம்பிள்ளை பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸலக்திகளை வேதத்தினும் மேம்பட்டதாகக் கொண்டிருந்தார். சென்னையில் நடைபெறும் அடியேனுடைய உபந்யாசங்களுக்குப் பெரும்பாலும் ஸேவைஸாதித்துக் கொண்டிருந்ததனால் இவருடைய பரிசயம் அடியேனுக்கு அபரிமிதமாக வாய்த்தது. மனோவாக்காயங்களில் ஐகருப்பயம் என்கிற ஆர்ஜவகுணத்தை இந்த ஸ்வாமியிடத்தில்தான் அடியேன் அதிகமாக அனுபவித்தவன்.

331. ஸ்ரீ வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி

திருவல்லிக்கேணியில் ஸ்ரீமதுபயவே, வைத்தமாநிதி முடும்பை அப்பங்கார் ஸ்வாமியென்று ஸுப்ரஸித்தரான ஸம்பிரதாயப்ரவசன நிரதர் அறுபது வருஷங்களுக்கு முன்பு எழுந்தருளியிருந்தார். அவருடைய மூத்த திருக்குமாரர் சடகோபராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி. இளைய திருக்குமாரர் வை. மு. பார்த்தஸாரதி ஐயங்காரென்பவர். இற்றைக்கும் திருவல்லிக்கேணியில் வாழ்ந்து வருகிறார். இவருடைய திருத் தமையனரான சடகோபராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி பரமபதித்து இற்றைக்கு ஐம்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு மேலாகிறது. இவர் தமிழ்க்கடலில் பாரங்கதராயிருந்ததோடு வடமொழியிலும் ஆழ்ந்த ஞானம் பெற்றிருந்தார். கும்பகோணம் காலேஜில் பலவாண்டுகள் தமிழ்த் தலைமையாசிரியர் பதவியை வகித்திருந்தார். ஐகத்ப்ரஸித்த காலகோப்பரரான திருத் தகப்பனாரிடத்தில் ஸம்பிரதாயக்ரந்தங்களை வரியடைவே கற்றவராதலால் பூர்வாசாரிய திவ்யஸலக்திகளில் ஒப்புயர்வற்ற ப்ரதிபத்தி கொண்டவர் என்பது இவர்க்குத் தனிச் சிறப்பு. கம்பராமாயணம், பிள்ளைப் பெருமானாயங்கார் அஷ்டப் பிரபந்தம் முதலிய பல தமிழ் நூல்களுக்கு இந்த ஸ்வாமி யெழுதி வெளியிட்டிருக்கும் உரைகள் உலகம் போற்ற விளங்குகின்றன. அக்காலத்தில் பள்ளிக்கூட மாணாக்கர்களுக்குப் பேருதவியாக இவர் எழுதி வெளியிட்ட உரைகள் அபரிமிதம். மஹாமஹோபாத்தபாய. சாமிநாதையரவர்களுக்கு இவரிடத்தில் மஹத்தான ப்ரதிபத்தி.

332. ஸ்ரீ வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி

மேலே ப்ரஸ்தாவித்த சடகோபராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமிக்குத் தம்பிமுறையில் சேர்ந்த இவரும் சிறந்த தமிழ் வித்வானாக விளங்கினவர். தமிழுலகுக்குப் பேருதவிகள் புரிந்தவர். ஸம்ஸ்க்ருதஜ்ஞானமும் நன்கு உடையவர். திருவல்லிக்கேணியிலேயே வாழ்ந்தவர். இவர் பரமபதித்த காலம் இருபது ஸர்வஸரங்களுக்குட்பட்டது. சடகோபராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி உரை நூல்களெழுதியபோது இந்த கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியரும், சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் என்று ப்ரஸித்தரான தமிழ்ப்பண்டிதரும் உடனிருந்து துணை புரிந்தவர்கள். இவ்விரவரும் சடகோபராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமியினால் முன்னேற்றமடைந்து சிலபல தமிழ் நூல்களை வெளியிட்டு ப்ரஸித்தி பெற்றவர்கள், சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு நூல்களில் பகவத் விஷயப்பதிப்பு மஹோபகாரகமாய் விளங்குகின்றது.

333. ஸ்ரீ கோயில் பத்தராவில்வாமி

திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் ஐர்ப்பத்தைந்து ஆண்டுகட்கு முன்பு எழுந்தருளியிருந்த மஹாஸ்வாமி. 'நெருப்பையலம்புகிறவர்' என்னும்படியான சிஷ்டாக்ரேஸரர். உபயவேதங்களை

அதிகரித்து நம்பெருமாள் ஸன்னிதியில் வேதபாராயண கைங்கரியத்தில் அக்ரேஸராயிருந்து அசீதி ஸம்வத்ஸரம் எழுந்தருளியிருந்தவர். நம்முடைய ஸம்பந்தாயக்ரந்தங்களில் பரிதிஷ்பந்நமான ஞான முடையவர். அடியேனுடைய வியாக்கியானங்களில் “கோயில் பத்தராவிஸ்வாமி இங்ஙனே திருத்துவர்” என்று ஆங்காங்கு எழுதிவிட்டுக்கின்றேன். இந்த ஸ்வாமி இளமை தொடங்கியே தாமசகடமேறியறியாதவர். அடியேனுடைய திருத்தகப்பனார்க்கு இவர் பரமஸ்நித்தர். அதனால் திருத்தகப்பனார் திருமேனி பாங்கில்லாமலிருந்த ஸமயத்தில் அவரைக் காண்பதற்கென்றே கோயிலிலிருந்து நடைவழியாகவே காஞ்சிக்கு வந்து சேர்ந்து சில நாட்கள் எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது தகப்பனாருடைய நியமனங்கொண்டு இந்த ஸ்வாமி பக்கவில் கத்யத்ரயம் மூலம் அதிகரித்தேன். அது பதினான்காவது வயதில். பிறகு இரண்டு மூன்று பரியாயம் அடியேன் கோயிலுக்கு விடை கொண்டிருந்தபோது இந்த ஸ்வாமியோடு மிக நெருங்கிப் பழகியிருந்தேன். இவரைப்போன்ற ஜ்ஞானனுஷ்டான ஸம்பந்தர் இக்காலத்தில் மருக்யரென்றே சொல்லவேண்டும்.

334. ஸ்ரீ காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி

ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகில் இந்த ஸ்வாமியின் புகழ் அத்விதீயம். தமது ஸ்தல இரூபத்தைத்து வயது வரையில் இந்த ஸ்வாமியின் பரிசயம் ஏற்படவில்லை. ஸ்ரீ உவே. திருக்கண்ணபுரம் பட்டப்பா ஸ்வாமியோடு மிக நெருங்கிய பழக்கமிருந்த காலத்தில் அவர் இந்த ஸ்வாமியின் ப்ரபாவாதிசயங்களைப் பலகால் பன்னியுரைக்கக் கேட்டிருந்தேன். ஸ்வாமியை ஸேவிக்க வேணுமென்றே ஒருஸமயம் காரப்பங்காட்டுக்கு விடைகொண்டிருந்து ஸேவித்து வந்தேன். பிறகு பலபர்யாயங்கள் நெருங்கி ஸேவிக்கப் பார்த்தபின், ஸ்வாமி சிலவாண்டுகள் நம் பெருமாள் ஸன்னிதியிலிருந்து ஸ்ரீரங்கநாராயண ஜீயர் மடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷயப்ரவசனம் செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில் சில நாட்கள் அணுகி வர்த்திக்கும் பாக்கியம் நேர்ந்தது. ராஜமன்னார் ஸன்னிதி, மதுரை, திருவல்லிக்கேணி, ஸ்ரீபெரும்புதூர் முதலான விடங்களில் ஸ்வாமியின் உபந்யாஸம்ருத தாரைகளைப் பருகும் பாக்கியமும் வாய்த்தது. ஸ்வாமியிடத்தில் அடியேன் கண்ட அதிசயம் நம்முடைய உபய வேதாந்த க்ரந்தங்களிலும், அனந்தாழ்வானுடைய வேதாந்தவாதாவளியிலும், மற்றும் நவீன க்ரந்தங்களிலும் யாவரும் வியக்கத் தக்கதான உபஸ்திதி விசேஷம். இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீ காஞ்சிக்குழுந்தருளியிருந்த விரகதி பாஷ்யகராசாரிய ஸ்வாமியை ஒப்புச் சொல்லலாமாயினும், அந்த ஸ்வாமிக்கு க்ரந்தப்ரவசனங்கள் தவிர உபந்யாஸங்களுக்கு வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை, இந்த ஸ்வாமிக்கு இரண்டுக்கும் அவகாசம் அமைந்திருந்தது. ஸ்வாமிக்கு ஜ்யோதிச் சுவஸ்திரிக்குள் அபாரமான பரமபதித்தம். ஸ்வாமியின் திருத்தமையனாருடைய திருக்குமாரர் (அம்மாஞ்சி) வேங்கடாசாரியரென்பவர் ஸ்வாமி. பக்கவிலேயே உபயவேதாந்தங்களுமதிக்கித்து வாக்கியாக இருந்தவர் அகாலத்தில் பரமபதித்து விட்டார்.

335. ஸ்ரீ காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி

ஸ்ரீரங்கத்திலே திருவவதரித்து ப்ரசண்ட பாண்டிதோத்தமராகப் புகழ் பெற்றவர் இந்த ஸ்வாமி. “அதிதமத்யாபித மாஜிதம் யச:” என்ற பழமொழிக்கு இலக்கானவர்களில் தலை நிற்பவர் இந்த மஹா ஸ்வாமி. எம்பார் திருவம்சத்தவராகையாலே கோயிலில் ஸ்தலாசாரிய புருஷராக வெழுந்தருளியிருந்தார். நியாய வேதாந்தங்களில் வாதப்போர் நிகழ்த்தவல்ல மஹாவித்வத் கேஸரியாக விளங்கினவர். ஆப்பிரக்க்யாத்ராக எழுந்தருளியிருந்த கோஷ்டபுரம் ஸௌம்ய நாராயணாசாரிய ஸ்வாமி, உத்தமசீலி, ரங்கலாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமி முதலானோர் ஸ்வாமியிடத்தில் சாஸ்த்ரங்களதி கரித்துத் தேறினவர்கள். ஸ்வாமியினுடைய ப்ரசண்ட பாண்டித்யத்தையறிந்த குர்ஜர தேசத்த

வர்கள்—நாராயண ஸம்பந்தாயஸ்தர்கள்—ஸ்வாமியை அந்த ப்ராந்தத்திற்கு வரவழைத்து வடதால் என்னுமிடத்திலுள்ள ஸம்ஸ்கிருத வித்யாலயத்தில் ஸ்வாமியை ப்ரதாநாத்யாபகராக வைத்ததனால் அந்நாட்டினர் பலர் வேதாந்தமதிகரித்துத் தேறினார்கள். அக்காலத்தில் ஸ்வாமி தர்சனக்ரந்தங்கள் பலவற்றை யெழுதுவதற்கு அவகாசமேற்பட்டது. அவை பெரும்பாலும் அந்தேவாஸிகளால் அச்சிடப்பட்டுமுள்ளன. ஸ்வாமியின் ஜ்யேஷ்ட திருக்குமாரர் ஸ்ரீமது. ப. வெ. எம்பார் ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி ஸம்பந்தாய க்ரந்த நிர்வாஹதுரந்தராய் பெங்களூரில் சிஷ்யர்களுக்குப் ப்ரவசனம் செய்து வருகிறார்.

336. ஸ்ரீ கபிஸ்தலம் அனந்தாசார்ய ஸ்வாமி.

இந்தஸ்வாமி திருநாட்டிலிருந்து 69 ஸம்வத்ஸரமானாலும் ஸ்வாமியினுடைய புகழ் தென்னாட்டில் மலிந்துள்ளது. ஸ்வாமி கபிஸ்தலத்தில் அவதரித்தவராயினும் திருநாட்டிலும் திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலுமே பெரும்பாலும் வாழ்ந்தவர். திருமலை அனந்தாசார்ய ஸ்வாமி திருவம்சத்தவர். பகவத்விஷயம் ஸாதிப்பதில் அப்ரதிமமான வல்லமைபெற்றவர். அடியேன் இளமையில் ஸ்வாமியினுடைய காலக்ஷேப கோஷ்டியில் ஆதிபத்திபெற்றேன். விஷயங்களைப் பூப்பறித்தாற்போலே ஸாதிப்பதில் மிகவிரகர். மருது மதுரபாஷி. அனேகபர்யாயங்கள் ஈட்டுப் ப்ரவசனம் செய்தருளினவரென்று ப்ரஸித்தியுண்டு. அஸ்மதாசார்யரான ஸ்ரீஜகத்ருகு. காதில்வாமி ஒருஸமயம் திருநாங்கூர்க்கு எழுந்தருளியிருந்தபோது அங்கே விகைகொண்டிருந்தேன். அப்போது இந்தஸ்வாமி அங்கே வந்திருந்தார். இவர் காதில்வாமியிடம்வந்து வார்த்தையாடுகையில் *பூவார் திருமாமகன்புல்கியமார்பா!* என்கிற திருவெள்ளக்குளப் பாசுரத்தையும் *அகலகில்லேனிறையுமென்கிற திருவேங்கடமுடையான் பாசுரத்தையும் ஸம்ந்வயப்படுத்தி மிக வினிதாக உபந்யஸித்தருள, காதில்வாமி பரமஸந்தோஷமடைந்து வீசேஷஸ்த்காரம் செய்தருளினார். அவருடைய ஸ்லீகார திருக்குமாரரும் வாக்மியாக இருந்து சிலவாண்டுகட்கு முன்பு திருநாடலங்கரித்தார். அவருடைய ஸ்லீகார திருக்குமாரர் இப்போது வாக்மியாயிருந்து வருகிறார்.

337. கோயில் கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமி.

திருக்கோட்டிலுள் கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமியென்றும், நம்மாழ்வார் ஸன்னிதி கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமியென்றும் வழங்கப்பெற்ற விவர் கோயிலில் நித்யவாஸநிரதராய் நித்யப்ரவசன நிஷ்ணாந்தராயெழுந்தருளியிருந்தார். வியாகரண சாஸ்த்ரத்தில் பாரங்கதர். ஸம்பந்தாயக்ரந்தங்களை வரியடைவேகற்று வரியடைவே ப்ரவசனம் செய்து போந்தவர். பகவத்விஷயம் மட்டுமன்றிக்கே மற்றும் மூவாயிர வியாக்கியானங்களையும் ரஹஸ்யங்களையும் நாள் தவருமல் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஸன்னிதி முதலான விடங்களில் காலக்ஷேபம் ஸாதித்துக்கொண்டே வாழ்நாளைக் கழித்தவர். பாஞ்சராத்ராகமங்களில் மிக்க பரிசீலனையுள்ளவரென்பது இவர் பரிஷ்கரித்து வெளியிட்டுள்ள பாரமேச்வரஸம்ஹிதைப்பதிப்பினால் உலகமறிந்தது. கோயிலுக்குத் திலகமாக நெடுநாள் எழுந்தருளியிருந்தவர்; வடதிருக்காவேரியில் நித்யாநுஷ்டானம் தவருதவர். *தோதவத்தித் தூய்மறையோர்* என்ற பெரியாழ்வாரருளிச் செயலுக்கு இலக்காக எழுந்தருளியிருந்தவர்.

338. கோயில் மெய்யுவாசார்யஸ்வாமி.

திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலேயே மெய்யுவைவயங்கார் ஸ்வாமியென்று மிக ப்ரஸித்தராக எழுந்தருளியிருந்த இந்த ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்து 30 வருஷமாகிறது. நியாயவ்யாகரண

வேதாந்தங்களில் தலஸ்பர்சியான ஞானமுடையராயிருந்ததோடு ஸ்வாஸ்தியுடனும் அப்ரதிமமான பாண்டித்யம் பெற்றவர். அடியேன்பால் இளமைமிகுந்தே பரமக்ருபையுள்ளவர். அடியேன் மஞ்ஜுபாஷிணி பத்திரிகை நடத்திக்கொண்டிருந்தகாலத்தில் ஸ்வாமி காரைக்குடியில் எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது பத்திரிகைக்கு வியாபாரம் நடத்திவந்திருந்தபடியால் ஸ்வாமியினுடைய வைதுஷ்யத்தையும் ஸம்ஸ்கிருதலேகன ஸாமர்த்தியத்தையும் நன்கு அறிந்தோம். அடியேன். பிறகு கோயிலில் நியவாஸ நிரதராக இருப்பதில் தீர்த்துக் கொடுத்தேன். கீர்த்தி மூர்த்தி, குவளக்குடி சிங்கமையங்கார்ஸ்வாமியின் தென்னாசார்ய ஸம்பந்தாய பாடசாலையிலும் உபயவேதாந்த க்ரந்தகாலசேஷமும் இதிஹாஸபுராண ப்ரவசனமும் நெடுநாள்செய்து போந்தார். ஸ்வாமியினுடைய திருக்குமார் ஸ்ரீஉவே, மெ. ஸுந்தரராஜாசார்யர் தீபாதுபந்ந ப்ரதீபமாக விளங்கி ஸம்பகாலத்திலேயே திருநாடலங்கரித்தார். அவர் அடியேனுக்கு தாழ்த்தோரஹு: என்னும்படியிருந்தவர்.

339. ஸ்ரீ பஹுகுடும்பி ஸ்ரீநிவாஸாசாரிய ஸ்வாமி.

முன்னம் ப்ரஸ்தாவித்த ஸ்வாமியின் பாகிநேயர் இவரென்று நினைவு. இவர் ஸ்ரீராஜமன்னார் ஸன்னிதிக்கடுத்த சேனங்குளத்தில் வாழ்ந்து மாதுலர் முதலானாதிடத்தில் வித்யா க்ரஹணம்பண்ணி ப்ரபலபாண்டித்யம் ஸம்பாதித்துத் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் நியவாஸமாக எழுந்தருளியிருந்து உபயவேதாந்த ப்ரவசனம்செய்து கொண்டிருந்தார். அடியேனுக்குப் பரமஸ்நித்த கோடியில் சேர்ந்திருந்தார். இவருடைய பாண்டித்யமும் ராஸ்க்யமும் அந்யாத்ருசம். பல நூற்றுக்கணக்கான ச்லோகங்களும் செய்யுள்களும் இந்த ஸ்வாமிக்கு வாசோவிதேயம். கோயிலில் ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸன்னிதி முன் மண்டபத்தில் அடிக்கடி உபந்யாஸங்கள் ஸாதித்துக் கொண்டிருந்தவர். அடிக்கடி அடியேன் நெருங்கிப்பழக நேரும்போது தம்முடைய சாடூக்தி சாதுர்ய விசேஷங்களைக் காட்டியருள்வர். ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ, வானமாமலை, சின்ன கலியன் ஸ்வாமி நியமனத்தினால் இந்த ஸ்வாமி சிலவருஷகாலம் நந்திபுர விண்ணகரமென்கிற நாதன் கோவிலில் எழுந்தருளியிருக்க நேர்ந்தது. அப்போது அடியேன் யாத்திரையடைவில் அங்கே விடைகொள்ள நேர்ந்தது. மூன்று நான்கு நாட்கள் *ஸ்ரீ ரங்கநாதர் தரிசனம்* என்கிற திருநெடுந்தாண்டகப் பாசுரத்தை சொல்லித் தலவாயிருந்தன. இவர் திருநாடலங்கரித்து முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாயிற்று.

340. ஸ்ரீ பஹுகுடும்பி வரதாசாரிய ஸ்வாமி.

மேலே ப்ரஸ்தாவித்த ஸ்வாமியின் திருத்தமையனார் இந்த வரதாசார்ய ஸ்வாமி. இந்த ஸ்வாமியும் நியாய வேதாந்தங்களில் நிபுணராய் உபய வேதாந்த க்ரந்த காலசேஷமே போதுபோக்காக எழுந்தருளியிருந்தவர். இந்த ஸ்வாமியின் ப்ரவசனங்கள் திருவல்லிக்கேணி வானமாமலை மடத்தில் நெடுநாள் நடந்துகொண்டிருந்ததை நேராக அறிவேன். பரம ப்ராமாணிகபத்ததியில் ஆடம்பர டம்பங்களின்றிக்கே ஸாத்விக ஸரணியில் காலசேஷம் ஸாதித்துக்கொண்டிருந்தவர். இந்த ஸ்வாமியின் திருத்தமையனார் சேனங்குளத்திலேயே யிருந்துகொண்டு ஸாங்க வேதாத்யயனம் செய்து மன்னார்குடியில் ஸ்ரீ ராஜகோபாலனுக்கு வேதபாராயணம் செய்துகொண்டிருக்கையில் அங்கு உத்ஸவஸேவார்த்தமாக விடைகொண்டிருந்த அடியேனுக்குப் பரமஸ்நித்த ரானார். ஸஹோதரர்களான இம்மூவரும் அடியேனுடைய சிந்தனையில் திகழ்பவர்கள்.

341. ஸ்ரீ ஸ்வர்ணம் க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி

ஸ்ரீ முஷ்ணம் ஸ்வாமி யென்றும் ஸ்வர்ணம் ஸ்வாமியென்றும் வீக்கயாதராயிருந்த க்ருஷ்ண மாசார்யஸ்வாமி ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸவேத்யாதி. இஞ்சிமேட்டழகிய சிங்கர்க்கு பூர்வாச்சரமத்தில்

ஆசார்யராக விளங்கினவர் ; மஹா சிஷ்டாக்ரேஸரர். நெருப்பையும் அலம்புகிறவர் என்றால் அதிசயோக்தியாகாது. ஒரு ஸம்வத்ஸரம் தையமாவாஸ்யை மஹோத்ஸவம் ஸேவிக்கத் திருநாள் கொண்டிருந்த நாளிலிருந்து ஸ்ரீமத் ஜகத்குரு காதி ஸ்வாமியோடுகூட அடியேன் விடை கொண்டிருக்கையில் இந்த ஸ்வர்ணம் ஸ்வாமியும் இஞ்சிமேடு (பூர்வாச்சரம்) ஸ்வாமியும் அங்கே எழுந்தருளியிருந்தார்கள். சிஷ்யாசார்ய க்ரமத்தின் அழகை அங்கே அனுபவிக்க நேர்ந்து அகங்குழைந்தது. இரு ஸ்வாமிகளும் அப்போதே [குறட்பிரமசாரியான] அடியேன்பால் விசேஷ-கடாஷுஞ் செய்தருளினபடியை நினைக்குங்கால் நெஞ்சமுருகுகின்றது. அப்போது ஸ்வாமியின் பாதசாரமாகவே எழுந்தருளியிருந்தபாதலால் சில நாட்களில் ஸ்ரீ காஞ்சிக் கெழுந்தருளி ஸன்னிதி வீதியில் பருத்திப்பட்டு திருவேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி திருமாளிகையில் எழுந்தருளி யிருந்து கொண்டு ஈட்டு ப்ரவசனம் தொடங்கினார் ஸ்வர்ணம் ஸ்வாமி. சில நாட்களில் அடியேனும் விடை கொண்டு ச்ரவணம் செய்ததுண்டு.

342. ஸ்ரீ பண்டிதரத்னம் ஸ்வாமி

இம் மஹாபுருஷர் பெரும்பாலும் திருநாராயணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்தவர். அவ் விடத்திலுள்ள மஹாராஜா ஸம்ஸ்க்ருத வித்யாசாலையில் பல வருஷங்கள் அத்யக்ஷராக எழுந் தருளியிருந்து நூற்றுக்கணக்கான வ்யக்திகளை நாநா சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரவீணர்களாக்கி யருளின வர். சதுச்சாஸ்த்ர வித்வானான விவர்க்கு நியாய வேதாந்தங்களில் மிக்க ப்ராவீணியமிருந்தது. எம்பெருமானார் திருநாராயணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் ஐம்பத்திருவர் என்று ஒரு ஸமூஹத்தை நியமித்தருளின ரென்பது ஸுப்ரஸித்தம் ; அந்த ஸமூஹத்தில் இந்த ஸ்வாமியின் குடியும் சேர்ந்ததாகும். ஆனதுபற்றியே ஸ்தானீகம் என்ற உபபதமும் இவர்க்கு விளங்கி வந்தது.

343. அயோத்யா ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி “காரப்பங்காடு ஜீயர்” என்றும் வழங்கப்பட்டு வந்தார். அடியேன் ஏழெட்டு பிராயத்திலிருக்கும்போது இந்த ஸ்வாமி ப்ரஹ்மசாரியாய் அடியேனுடைய திருத் தகப்பனரிடம் ஸாஹித்ய பாடங்கள் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். சிலவாண்டுகளுக்கப்பால் வட நாட்டில் எங்கேயாவது சென்று வாழ வேணுமென்று கருதி எந்தவிடம் உசிதமானதென்று திருத் தகப்பனரைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். அக்காலத்தில் ப்ருந்தாவனம் புஷ்கரம் ஸீதாராம்பாக், கல்யாண் முதலான விடங்களிலுள்ள ஸன்னிதிகளுக்கு அர்ச்சக பரிசாரகர்களைத் திருத்தகப்பனர் அனுப்பிக்கொண்டிருந்தபடியால் தம்மை ஒரிடத்திற்கு அனுப்பும்படி பிரார்த்தித்து வந்தாரிவர். அப்போது ஸ்ரீமதுபயவே புதுப்பேர். இளையவில்லி ராமாநுஜாசார்யர் ஸ்வாமி ராஜபுதானஸம்ஸ்தா னத்தில் கோட்புட்டி யென்னுமிடத்தில் வாழ்ந்துவருவார், தம்முடைய மந்திரத்திற்கு ஒருவரை யனுப்பவேணுமென்று திருத்தகப்பனர்க்கு எழுதினிருந்தபடியால் காரப்பங்காடு ராமாநுஜாசார்யர் என்னுமிவரை அவ்விடத்திற்கு அனுப்பினார். அந்த இளையவில்லி ஸ்வாமி உபயவேதாந்தக் கடலில் ஆழ மூழ்கின ப்ரபல வித்வான். அவரிடம் சென்று சேர்ந்த இந்த ராமாநுஜாசார்யர் அவரிடத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத ஜ்ஞானத்தை அபிவிருத்தி செய்துகொண்டார். சிலவாண்டுகள் அவர் திருவடிகளில் வாழ்ந்து வந்தார். அப்போது அயோத்யையில் (கிர்த்திமூர்த்தி) யோகி. பார்த்த ஸாரதி ஐயங்கார் ஸ்வாமியால் ப்ரதிஷ்டாபிதமான ஸன்னிதிக்கு அர்ச்சகர் வேண்டியிருந்த படியால் இவர் அவ்விடத்திற்கு (இளையவில்லி ஸ்வாமியால்) அனுப்பப்பட்டு அங்கே கைங்கர்ய பரராக இருந்துவந்தார். இருக்கையில் ஸம்ந்யாஸாச்சுமம் ஸ்விகரிக்க வேணுமென்று தோன்றி காஞ்சிபுரம் வந்து சேர்ந்து அழகிய மணவாள ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஆச்சரமம் பெற்று மடத்திலேயே ஒரு ஸம்வத்ஸர மெழுந்தருளியிருந்து ஸம்ப்ரதாய க்ரந்த காலகேஷபம் செய்துகொண்டிருந்து பிறகு ஸ்ரீரங்க நாராயணஜீயரானார்.

344. ஸ்ரீமத் கோபாலபக்தர்.

இப்போது ஆண்டவன் ஆஸ்தானத்தை அலங்கரித்தருளா நின்ற திருக்குடந்தை யாண்டவனுக்கு முந்தினவர் தென்பரையாண்டவன்; அவர்க்கும் முந்தினவர் ஆக்கூராண்டவன்; அவர்க்கும் முந்தினவர் தேரமுந்தாராண்டவன். அந்த மஹாஸ்வாமியை முதன் முதலாகத் திருநாராயணபுரத்தில் வைரமுடியுதல்வத்தில் ஸேவிக்கப்பெற்று அப்போதே பரமக்ருபைக்குப் பாத்திரமாயினான். அதன் பிறகு விரைவிலேயே ஸ்ரீகிருஷ்ண கெழுந்தருளி வேகவதிக்கரையில் தர்மகர்த்தா தோட்டமென்று ப்ரஸித்தமாக வழங்குமிடத்தை ஆச்ரமமாகக் கொண்டு பல ஸம்வத்ஸரங்கள் ப்ரவசனம் செய்துகொண்டிருந்தருளிடத்தான். தினப்படியாக ஏதாவதொரு ஸமயத்தில் இங்கு வந்து போகவேண்டுமென்று அடியேன் ஸம்வத் கருங்கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு, 'இந்த ஆஜ்ஞையை நிறைவேற்ற அடியேனாலாகாதே' என்று விஜ்ஞாபித்து 'ஸ்வாமி தேவப்பெருமானே மங்களா சாஸனம் செய்தருள நியமேந் எழுந்தருள்கிறாடியால் அங்கே ஸேவித்தேன் கொள்ளுகிறேன்,' என்று சொல்லி அப்படியே நாடோறும் அரைமணி காலத்திற்குமுன் ஸம்பாஷணம் ப்ராப்தமாகி வந்தது. ஆச்ரமத்திற்கு விடைகொள்வதும் பல்காலமாகி, அப்போது அடியேன் சென்னை முதலான விடங்களை இறையும்நீரால் ஸ்வஸ்தானத்திலேயே நியதமாயி நந்துவந்தபடியால் நாள் தவறாமல் ஸேவித்து வார்த்தையாட பாக்கியம் வாய்த்தது. ஸ்வாமி பக்கலில் வைதுஷ்யத்திற் காட்டிலும் ராஸிச்யமே ஸிந்தியிடும்படி, மிதபாஷிதவ மென்பதை ஒருநாளாங் கண்டிலேன்.

ஒருநாள் ஸம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கையில் "கோபால இதிக்குஷண! த்வம் ப்ரசுரக்ஷீர வாஞ்சயா, ச்ரிதோ, மாத்ருஸ்தநக்ஷீரமப்யஹோ துர்லபம் க்ருதம்" என்கிற ச்லோகத்தை அடியேன் விஜ்ஞாபித்து விவரிக்க நேர்ந்தது; உடனே ஆண்டவன் 'இந்த ச்லோகத்தைத் தமிழ்ப் பாட்டாக மொழிபெயர்த்துச் சொல்லுவீரா?' என்று ஸாதிக்க, உடனே,

கண்ண! தின்னை ஆயனென்று கண்டு மிக்க பால்பெற்ற
கெண்ணி தின்ன பாதபங்க யத்தை நண்ணினேனரோ
எண்ணம்து மாறுபட் டொழிந்தவாறு கேட்டியோ
அன்னைபாலு மென்றனக் கருமையாக்கியாரோ.

என்று விஜ்ஞாபித்தேன். ஸ்வாமியும் திருவுள்ளமுவந்து பல வார்த்தைகள் ஸாதித்தருளினார்.

[கருத்து:—கண்ண! நீ இடையனாகையாலே உன்னையடைந்தால் மிக்க பால் கிடைக்குமென்றாசைப்பட்டு வந்தடைந்தேன். ஏற்கனவே கிடைத்துக் கொண்டிருந்த தாய்முலைப்பாலும் கிடைக்காதபடி செய்திட்டாயே! என்கை. மறுபிறவி தவிரத் திருத்தினாயென்கை. "ஸ்தநந்தயத்வம் ந புந் ப்ரூவ" இதி யாத வாப்யதயே.]

ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தாக எழுந்தருளிடத்தேன். இவ்வனுக்குத் தன்னேற்றம். அவரை ஸௌகீய நிதியென்றே சொல்லவேணும். உடனே ப்ரோக்ய திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார்

345. திருநாராயணபுரம் தி. அ. ஸம்பத்ஸ்வாமி.

திருமலை அனந்தாண்பிள்ளை குலதிலகராய் ஸ்ரீரங்கம் ஸம்பத்ஸ்வாமி யென்றே வழங்கப்பட்டுத் திருநாராயணபுரத்தில் வாழ்ந்து பத்தெட்டு ஸம்வத்ஸரங்களுக்குத் தான் திருநாடலங்கரித்த ஸ்ரீ ஸம்பத் குமாராசாரியஸ்வாமி திருநாராயணபுரத்திற்குத் திலகமாக விளங்கின ஒரு விலகைண வ்யக்தி. உபய வேதாந்தத்திலும் ஆழ்ந்த ஞானமுடையராய் ப்ரவசன ப்ரவீணராயுமிருந்தார். அவ்விடத்து ஸம்ஸ்க்ருத வித்யாலயத்தில் நெடுங்காலம் அத்யாபகராக எழுந்தருளியிருந்தவர். ஆழ்வாரருளிச்செயல்களைக் கசடறக்கற்று ஸன்னிதி கைங்கர்யங்களில் திவ்யரூபம் கிரஹித்து விசேஷித்த வைபவமிவர்க்கு. இந்த ஸ்வாமியின் அந்தேகஸங்கடம் பலர் விளங்கு விரோகன். ஒரு திருக்குமாரர் இவருடைய திருநாமத்தை விளங்கச்செய்து விட்டிருக்கார்.

346. ஷஷ்டி திருவேங்கடாசாரியஸ்வாமி.

இவர் அடியேனுடைய ஸாஷாந் மாதுலர். அடிக்கடி அடியேன் உதாஹரிக்கும் ஸ்ரீமத்பரம ஹம்ஸ. அழகியமணவாள ராமாநுஜ—ஷஷ்டி ஜீயர்ஸ்வாமியின் பூர்வாச்சரம—ஒளரஸ்குமாரர். ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் நியாயமீமாம்ஸைகளை அதிகரித்து ஸ்ரீ பாஷ்யமும் ஸேவித்து அனந்தாழ்வார் வாதார்த்தங்களிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர். ஜீயர்ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலே ஸம்பிரதாய கீர்த்தங்கையெல்லாம் பலகால் ஸேவித்தவர். இவருடைய அப்ரதிம பாண்டித்யம் ப்ரகாசிக்க வழியில்லாமல் போயிற்று, ஏனென்னிலு; அடியேனுடைய திருத்தகப்பனாள் இளமையில் திருநாடலங்கரித்தபடியால் எங்களுடைய பூர்விகமான் சுரோத்ரியக்ராம பரிபாலனபாரத்தை அடியேனுடைய கீர்த்தாயார்க்குத் துணையாக இவர் ஏற்றுக்கொள்ள நேரிட்டது. க்ராமத்தில் பலவகையான வ்யவஹாரங்களும் தொடர்ந்ததனால் இவர் அஸ்தமிதாந்யபாவராய் அவற்றிலே வியாபரிக்க நேர்ந்து ப்ரவசனத்திற்கு வழியில்லாமல் போயிற்று. ஓர் இருபத்தைந்து ஸம்வத்ஸர காலம் இங்ஙனேயான காலக்ஷேபத்தினால் வித்யாவ்யாஸங்கம் அதவகாசபரஹதமாயிற்று. ஆயினும் சாஸ்த்ரங்களில் ஆழ்ந்த வ்யுத்பத்தியுடையவராயிருந்தார்.

347. திருமலைவிஞ்சிமூர். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமியும் ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஸாமாந்ய விசேஷ சாஸ்த்ரங்களை யதிகரித்து ஸம்ப்ரதாய கீர்த்தங்களிலும் வல்லமைபெற்று வித்வானாக விளங்கினவர். இவருடைய குடும்பம் பரம்பரையையே பரமைகாந்தியார் என்று வழங்கப்பட்டு வந்தது. அதற்கிணங்க ஸதாசார சீலமான குடும்பம். வேதாத்யயனமும் தீட்சைப்பாடல் நியமமும் அவிச்சின்னமாக நிகழப்பெற்ற குடும்பம். ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஷஷ்டி ஜீயர் ஸ்வாமிக்கு அடியேனுடைய திருத்தகப்பனாள் பேராலவே இவரும் ஒரு ஜாமாதா.

348 அரசாணிபாலை. திருவேங்கடாசாரியஸ்வாமி.

இந்த ஸ்வாமியும் காஞ்சீபுரத்தில் ஸ்திரவாஸமாக வந்து சேர்ந்து ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலேயே நியாய சாஸ்த்ரத்தைப் பூர்த்தியாக அதிகரித்து வாவதுகராயும் விளங்கினார். ஸ்ரீமது பயவே. ஜகத்குரு. காதிஸ்வாமி ஸன்னிதியில் (யாத்திரையில்) சிலவாண்டு கள் ஆஸ்தான வித்வானாக புகழ்பெற்றார். புதுக்கோட்டை, வனபுத்தி, கத்வால் முதலான ஸம்ஸ்தானங்களில் பலவாண்டுகள் வர்ஷாசனம் பெற்று வந்தார்.

349. திருமலை ஈச்சம்பாடி. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசாரியர்ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி 22 ஸம்வத்ஸரங்களுக்குமுன்பு திருக்குறும்பு ஷஷ்டி உத்தமாச்சரமஸ்வீ காரம் செய்துகொண்டு 12 ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு முன்பு அவ்விடத்திலேயே திருநாடலங்கரித்தனர். பூர்வாச்சரத்தில் ஸ்ரீ காஞ்சியிலேயே யெழுந்தருளியிருந்து அப்போது வானாமாலை மடத்தில் நடந்துகொண்டிருந்த வித்யாசாலையில் ஸ்ரீமதுபயவே. ஷஷ்டி கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஸாஹித்ய வியாகரணங்களதிகரித்து ஆழ்வார் திருநகரியில் ப்ரக்க்யாதரா யெழுந்தருளியிருந்த [ஆத்தான் திருமாளிகையைச் சேர்ந்த] ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ அப்பன் ஜீயர் ஸ்வாமி யின் ஸன்னிதியில் பகவத்விஷயரஹஸ்யாதிகள் ஸேவித்து ப்ரவசனப்ரவிணராயுமெழுந்தருளியிருந்தார்.

350. இளங்காடு ரங்கராசாரியர்ஸ்வாமி

காஞ்சியில் திருப்புக்குழி ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தராயெழுந்தருளியிருந்த மஹாஸ்வாமியின் திருக்குமாரரான ஸ்ரீமத் பட்டண்ண ஸ்வாமியின் பெருமையைக் கீழே விவரித்திருத்தேன். அவருடைய அந்தேவாரிபான இந்த இளங்காட்டுஸ்வாமி பரமபதித்துப் பதினைந்து வருஷமே

யாகிறது. இவர் நியாய சாஸ்திரத்தில் மஹா நிபுணராய் அதிகரண ஸாராவளியையும் தத்வமுக்தா கலாபத்தையும் கண்டஸ்தமாகக் கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீமதுபயவே. காதீஸ்வாமி வடநாட்டு ஸஞ்சாரமாக எழுந்தருள் கொண்டார். அடியேன் இந்த ஸ்வாமியிடத்திலே நியாயபாடம் வாசிக்குண்டு. “சமத்தவ்யஸாஸ்திரம் ஸாத்விக்கேஷ்வக்ரகண்ய:” என்பதற்கு மிகப் பொருத்தமானவர் இந்த ஸ்வாமி நெடுங்காலம் காஞ்சியில் வாழ்ந்து கலாவைஷியச் சண்டை, மடமுனித்ரயச் சண்டை முதலான எந்த விவாதத்திலும் தீரிகரணத்தாலும் ஸம்பந்தப்பட்டானில் ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தாக விளங்கின பெருமை இந்த ஸ்வாமிக்கு அஸாதாரணமானது. தேவதோஷமாளுடைய திருவித்ப் புரப்பாடுகளில் நியமேத அத்வயியிடம், கோதுாராயண கோஷ்டியில் மின்னாள் ஏகாந்தசீலராக எழுந்தருள்வர், தர்முடைய நியதயான காரியங்கள் தவிர வேறொன்றும் கண் செலுத்தாமலும் செவி கொடாமலிருந்த பெருமைவாய்ந்த இந்த ஸ்வாமியின் இயல்பை அடக்க வல்லாராமுமில்லை.

351. நாவல்பாக்கம் நரஸிம்ஹாசார்யஸ்வாமி

செட்டாக்ரேஸாரும் வித்வத்வரேண்யருமான இந்த மஹாஸ்வாமி எம்.ஸ.நி.யில் உபநிஸத்தாய் ஸங்கம் செய்து ராஜாஜ்ஞர் ஸன்னிதி முதலானவியடங்கலும் சிலவாஸ்திகள் வாழ்ந்து ஐப்பது திருக்கோட்டைக்குப் போய் காஞ்சிவாஸத்தையே ஸ்திரநாகரிகொண்டிருந்தவர். இவர்பயில் காஞ்சியில் தீர்த்தகட்டம் நேர்ந்தபோது இரண்டொரு ஸம்வத்ஸரத்திடைராக இறந்தவாஸதரயில் உஞ்சவ்ருத்தியையே ஜீவிகையாக அவலம்மீத்திருந்தார். வேதாத்யயனஸங்கத்துங் கொண்டிருந்தார். இந்த ஸ்வாமியிடம் சாஸ்திரங்கள் வாசித்து வித்வான்களானவர்கள் பலர். அன்னவர்களில் இப்போது நாவல்பாக்கத்தில் ஏகாந்த சீலராக வாழ்வவரான ஸ்ரீமதுபயவே. அய்யா, தேவதாதாசாரியர் ஸ்வாமி தலைமைபெற்றவர். இந்த ஸ்வாமி திருநாடல்வகித்து 12 ஸம்வத்ஸரமே யாகிறது.

352. திருக்கோட்டியூர். ஸௌமய நாராயணாசார்யர்ஸ்வாமி

கோஷ்டபுரம் ஸ்வாமியென்றே ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்தவர் இந்த ஸ்வாமி. நியாய சாஸ்திரத்திலும் உபயவேதாந்தங்களிலும் ஆழ்ந்த ஞானமுடைய வித்வத்வரேண்யராக விளங்கினார். (கீழே ப்ரஸ்தாவித்த) ஸ்ரீமதுபயவே. ஸ்ரீரங்கம் எம்பார் க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஸாமாந்ய சாஸ்திரமதிக்கித்து அந்த ஸ்வாமியும் மெச்சும்படியாகத் தேர்ச்சி பெற்றவர். தமது திருத்தகப்பனாரான ஸுந்தரகோபாலாசாரியர் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் அத்தயாத்ம சாஸ்திரங்கள் பயின்று நம்பெருமான் ஸன்னிதியிலும் பெருமான் கோயிலில் மதுரைத்தகத்திலும் பலநாள் வளித்து உபயவேதாந்தங்களும் ப்ரவசனம் செய்தவர். இதிஹாஸபுராண ப்ரவசனத்திலும் வல்லவர். கோஷ்டபுரம் ஸ்வாமியிடத்தில் அடியேன் விசேஷத்தாக் கண்ட குணம் ப்ரவசனமாணிக்ஷம். தீக்ரஹஸ்தானக்களுக்கே, இடமற வ்யவஹரிப்பர். ஈட்டுப்ரவசனத்தில் அந்நரங்கமான விச்வாஸமுள்ளவர்.

353. ஸ்ரீமத் பாமஹம்ஸ. கருடபுரம் ஸ்வாமி

இந்த மஹாஸ்வாமியை க்ருஹஸ்தாதிபதிவென்று நன்குதெரிவோம். ப்ரதனபுரத்தாக மதுரைத்தகத்தில் (கீழே ஹஸ்தராய) ஸேவை ஸபித்த ப்ரமக்ருவை கண்டவருமாவார். உத்தமபுரம் ஸங்கீகரித்த பின் பெரும்பாளும் பெருமாள் கோயிலிலேயே பெருந்தோளியிருந்தாகத் திண்டிவூர், ரெட்டூர் ஜில்லாவில் மகனாம்பாடி யென்கிற அரணாரத்தில் (ஸ்ரீஸுந்தரமே தீர்த்த) சிலநாள் தங்கள் எழுந்தருளியிருத்த அருள்வரைத் திருநெல்வேலி கோமளாசார் ஆழ்வரையார் நாயகம் க்ருஷ்ணபுரமுத்தானம் பண்ணிப்போருவாருக்கள் “ஸ்ரீமதுருக்ஷாபிபாதி” என்கிற விசேஷணமாஸ்வாமிக்கு மிகப் பொருத்தமானது, மேலும் ப்ருஷ்ணபுரம் மங்களாசாஸனம் அசுக்கி

யிலுங்கூட நாள் நவருமல் செய்து போருவர். நித்யம் ப்ரவசன நிரதராய்
காஞ்சியிலேயே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளிப் பதினெட்டு ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு மேலாயிற்று.
அஸக்ருத் ஸ்மரணீயர்களான புண்ய புருஷர்களில் தலைவர். நித்யம் ப்ரவசன நிரதராய்
ஸ்ரீமதுயேவே. கபிஸ்தலம் தேசிகாசார்ய ஸ்வாமியிடத்தில் ஸாமான்ய சாஸ்த்ரமதிகரித்ததாக
ஸாதிக்கக் கேட்டிருந்தேன். ஸ்ரீ பாஷ்ய ப்ரவசனத்தில் உத்தமாதிகாரி.

354. கபிஸ்தலம் தேசிகாசார்ய ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி மிகவும் ப்ரக்க்யாதராய் மஹாமஹோபாத்யாய பட்டமும் பெற்ற ப்ரபல
வித்வான். வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தில் உபகாரகங்களான சில க்ரந்தங்களும் இயற்றினவர். த்வைதி
களோடும் அத்வைதிகளோடும் வாதம் செய்து புகழ்பெற்றவர். நித்யம் ப்ரவசன நிரதராய்
ஸ்ரீமத் திருமலை அனந்தாண்பிள்ளை புரிசை, ஸ்ரீ ரங்காசாரியர் ஸ்வாமி; அவருடைய திருத்தமையனா
ரான பங்கராசாரியர் ஸ்வாமி ஆகிய இருவர் ஸன்னிதியிலும் ஸாமான்ய சாஸ்த்ரங்கள் வாசித்துப்
பல மதங்களிலும் பல பேர்களை வித்வான்களாக்கினவர். அடியேனுடைய பந்துக்கள் திருப்பதி
யில் அதிகமாகவுள்ளபடியால் இளமையில் பலகால் அவ்விடம் விடைகொள்ள நேரும். அந்த
ஸமயங்களிலெல்லாம் ஸ்வாமியோடு நெருங்கிப் பழகவும் நேரும். 1930-ல் வேதலக்ஷண
விவாதம் பிரபலமாக நடந்துகொண்டிருந்தபோது அடியேன் திருப்பதிக்கு விடைகொண்டிருக்கை
யில் ஸ்வாமி தாமகவே யழைத்து இந்த விவாத ஸ்வரூபமென்னவென்று விசாரித்தறிந்து
திருவுள்ளமுவந்து அபிநந்தன பதிகையும் ஸாதித்தது ஜகத்ப்ரஸித்தம். அதன்பிறகே அந்த
விவாதம் சாந்தமாயிற்று.

355. திருப்பதி கிடாம்பி. அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி திருப்பதி கிடாம்பி அப்பாஸ்வாமி யென்றே ப்ரஸித்தர். வியாகரண
வேதாந்தங்களில் வல்லவராய் மஹா சிஷ்டாக்கரேஸரராய் விளங்கினவர். ஸ்ரீமத் புரசை ஸ்வாமிக்கு
“தஷிணே பாஹு:” என்னும்படி விளங்கினவர். ப்ரதிவாதி பயங்கர வம்ச்யர்களினுடைய
தௌஹித்ரஸந்திபாகையாலே அண்ணங்கராசாரியரென்று திருநாமம் பூண்டவர். நெடுங்காலம்
திருப்பதிக்குத் திலகமாக விளங்கின மஹான். இவர் நித்யம் ப்ரவசன நிரதராய்
ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு மேலாயிற்று.

356. யோகி. பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார் ஸ்வாமி

பலகாலம் திருவல்லிக்கேணியிலிருந்தருளியிருந்த இந்த ஸ்வாமி வித்வானுயிருந்ததோடு
கூட பிரபல தனிகரையுடையவர். அதனால் இந்த ஸ்வாமி செய்தருளின லோகோபகாரங்கள்
அளவுகடந்தவை. உபயவேதாந்த க்ரந்தங்கள் பலவற்றை அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறார்.
அவற்றுள் இரண்டு மஹா க்ரந்தங்களை மட்டும் இங்குக் குறிப்பிடுகிறேன். (1) ஸ்ரீவசனபூஷண
வியாக்கியானம் இரண்டு அரும்பதவுரைகளோடும் ஸ்ரீவசனபூஷண மீமாம்ஸா பாஷ்யத்தோடும்
[ஆயிரம் பக்கங்களுக்குமேல் கொண்ட மிகப் பெரிய ஸ்ரீகோசம்] இம்மஹான் தெலுங்கு விபியில்
அச்சிட்டு வெளியிட்டது. (2) ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் நித்யம் ப்ரவசன நிரதராய்
மிகப்பெரிய ஸ்ரீகோசமாகத் தெலுங்கு விபியிலேயே அச்சிட்டார். மற்றும் பலபலவுண்டு. இந்த
ஸ்வாமிக்கு சக்ரவர்த்தி திருமகன் கனவிலே ஸேவை ஸாதித்துத் திருவயோத்தியில் ஸன்னிதி
ப்ரதிஷ்டை செய்யும்படி நியமிக்க, அந்த நியமனத்தை சிரஸாவஹித்து அயோத்தியில்
கோலாகாட் என்று ப்ரஸித்தமான ஸரபூதீரத்தில் தாஷிணத்ய ப்ரக்ரியையிலே திவ்யஸன்னிதி
நிர்மாணம் செய்வித்து ப்ரதிஷ்டை பண்ணியிருப்பது ப்ரஸித்தமான விஷயம்.

357. தேவசிகாமணி. ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி

மண்டயம் தேவசிகாமணி ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தராயிருந்த இந்த வித்வான் பரமபதித்து

இந்த மிகச் சிறந்த ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு மேலாகிறது. இவர் மைஸூரில் வாசித்து விசேஷை: மீமாம்ஸா சாஸ்திரத்திலும் உபயவேதாந்தம் என்ற அத்தவிதீய வித்வன்மணியாக விளங்கினார். அயோத்யை யிலும் ப்ருந்தாவனத்திலும் பல ஸம்வத்ஸரங்கள் வாழ்ந்து சாஸ்திர ப்ரவசனம் செய்தவர். மிகச் சிறந்த க்ரந்திகர். அடையாறில் அச்சாகி வெளிவந்த அஹிர்ப்புத்திய ஸம்ஹிதை வெகு ஆச்சரிய மான பதிப்பு. அதற்கு இந்த ப்ருந்தாவனத்திலும் பரிஷ்காரகராயிருந்தவர். அந்த ஸம்ஹிதைக்கு இந்த ஸ்வாமியெழுதி வெளியிட்டுள்ள மிக விரிவான பூமிகையை வாசித்துப் பார்ப்ப வர்களுக்கு இவருடைய வித்யாபரிசீரம் அத்தி தீயமென்பது புலப்படும். இவருடைய லேகனங் களும் பாஷணங்களும் மிகச் சிறந்து விளங்கின.

358. 359. 360. குன்றபாக்கம் வித்வான்கள் மூவர்

- (1) திருமலை. விஞ்சிதூர். ஸ்ரீ ரங்காசாரியர்ஸ்வாமி.
- (2) திருமலை. அனந்தாண்டிள்ளை. ராமாநுஜாசாரியஸ்வாமி.
- (3) திருமலை. அனந்தாண்டிள்ளை. (அப்பா) பாஷ்யகார ஸ்வாமி.

மேலே குறித்த மூன்று திருநாமங்களும் (மலையடி) குன்றபாக்கத்து வித்வன்மணிகள். அடிக்கடி அடியேன் ப்ரஸ்தாவிக்கிற ஸ்ரீ குன்றபாக்கம் சீமாச்சார்ஸ்வாமியின் ஸமகாலத்தவர் களும், அவர் தம்மாலும் கொண்டாடப்பட்டவர்களுமான வித்வான்கள். இவர்களுள் முன்னே குறித்த தி. வி. ஸ்ரீரங்காசாரியஸ்வாமியின் திருத்தகப்பனார் அய்யாஸாமி ஐயங்காரென்று ஸுப்ர சரித்தரம், ராகவாசாரியஸ்வாமியென்று திருநாமமாம். அந்த ஸ்வாமியை அடியேன் அறியேன். அவரை ப்ரசண்ட பண்டிதோத்தமரென்பார்கள். அவரிடம் சாஸ்த்ரங்கள் பயின்று தேறினவர்களே குன்றபாக்கத்து வித்வான்களெல்லாரும். மேலே குறித்த ஸ்ரீரங்காசாரிய ஸ்வாமியின் திருக்குமாரர் கள் மூவர் விஞ்சிதூர். ஸ்ரீராமாநுஜாசாரிய ஸ்வாமியின் பெளத்ரரான ஸ்ரீசைல கிருஷ்ண மாசாரியரென்பவர் ப்ரவசன ப்ரஸீண. பண்டிதராய் விளங்கி ஆறு ஸம்வத்ஸரம் வாழ்ந்து திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். (அப்பா) பாஷ்யகாரஸ்வாமி யென்பவர் திருவல்லிக்கேணியில் பலர்க்கு ப்ரவத்தாவாக வாழ்ந்திருந்தவர். இப்பெரியார்கள் வாழ்ந்த காலம் மிகவும் வ்யவஹித மாறாலும் இவர்கள் வித்வத் கண்ணையில் ப்ரஸித்தர்களாக விளங்கியருபவர்கள். இவர்களோடு அடியேன் நெருங்கிப் பழகின பாக்கியமுடையேன்.

361. உத்தரமேரூர் கனபாடி ராகவாசாரியர் ஸ்வாமி

காவ்ய நாடகாலங்காரங்களில் ஆழ்ந்த வ்யுத்பத்தி பெற்று வேத லக்ஷணங்களை யெல்லாம் முகஸ்தமாகக் கொண்டு பதிகரஹ்லயகணங்களை நில்லாமல் வர்ணக்ரமாந்தமாகவும் பரிசீரம் பட்டு 'ஸாங்க வேதாத்யாய' என்று புகழ் பெற்றிருந்தவர் உத்தரமேரூர் ராகவாசாரிய ஸ்வாமி. காஞ்சி ப்ராந்தத்தில் கனபாடிகள் இல்லையென்கிற அபப்ரதை இந்த ஸ்வாமியெருவரால் தான் நிங்கிற்று. இந்த ஸ்வாமி இன்னமும் ஜீவித்திருக்கத் தக்கவர். ஆயினும் இவர் பரமபதித்து 28 ஸம் வத்ஸரமாய் விட்டது. இவர் அடிக்கடி எழுந்தருள்வர். அடியேனோடு ஸம்பாஷிக்க வேணுமென்றே பலகால் எழுந்தருளி நாலு நாள் எட்டு நாள் பத்து நாள் கூட அடியேனுடைய க்ருஹத்திலேயே யெழுந்தருளியிருந்ததுண்டு. அக்காலத்தில் வேதலக்ஷண விஷயமாக அடியே னெழுதி வெளியிட்ட வேதாத்யாய ந ஸர்வஸ்வாதி க்ரந்தங்களை ஓரகூரம் வீட்டாமல் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து அபிநந்தித்த இந்த ஸ்வாமியின் அபிநந்தன பதிகைகள் பல வெளிவந்திருக்கின்றன. வேதமோதினவர்களில் ஸம்ஸ்க்ருத வைதுஷ்யம் பெற்றவர்களில் இந்த ஸ்வாமியைப் போன்ற வர்கள் மிகச்சிலரெயென்று மீண்டும் விஜ்ஞாபயே.

362. திருமலை ஈச்சம்பாடி ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி

ஸ்ரீ காஞ்சிபுரியில் தினைஞ்சார்ய ஸம்பந்தாய ப்ரவர்த்தகர்களில் தலைவராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமதுபயவே. திருமலை, ஈச்சம்பாடி, நரளிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்து எண்பத்தைந்து வருடமிருக்கும். ஸ்ரீபாஷ்யபகவத்க்ஷிப்யங்களும அஷ்டாங்கபரமஸ்தாநம் வியாக்கியானங்களும் அந்த ஸ்வாமிக்கு வாசோவிதேயங்களென்று அஸ்மதாசார்யரான ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ, அழகிய மணவாள ராமாநுஜ ஜீயர்ஸ்வாமி (ஷஷ்டி ஜீயர் ஸ்வாமி) அடிக்கடி ஸாதிக்கக் கேட்டிருந்தேன். அந்த ஸ்வாமியை அடியேன் ஸேவிக்க ப்ரஸக்தியில்லையாயிற்று. அந்த ஸ்வாமியின் பெரும்புகழ் அபாரமானது. ஸ்ரீமத் திருப்பதிக்குழி அப்பா ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணதாதாசார்ய ஸ்வாமியும் இவரும் ஸமகாலஸ்தர்களாம். பரஸ்பரம் வெகு கௌரவத் தோடு வாழ்ந்தவர்களாம். இந்த ஸ்வாமியின் திருக்குமாரர் ஈச்சம்பாடி. ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி யென்பவர் மஹாதேஜஸ்சியாகவும் மஹாஜ்ஞானாதிகராகவும் விளங்கினவர். இந்த ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் அடியேன் இளமையில் குரு பரம்பராப்ரபாவம் (ஆருயிர்ப்படி) ஸேவித்தேன். அந்த ஸ்வாமி பரமசாந்தர். மஹாஸாத்விகப்ரக்குதி. திருமாளிகையை விட்டுக் கீழேயிறங்காமல் ஏகாந்த சீலராக எழுந்தருளியிருந்தவர்.

363. காளி. சங்காசாரியர் ஸ்வாமி

மாயவரம் தாலுக்காவில் காளியென்பது ஒரு அக்ரஹாரம். அவ்விடத்தில் உதித்துத் தேரழுந்தாரில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த இந்த ஸ்வாமி புதுக்கோட்டை ஸமஸ்தானத்தில் நெடுங் காலம் தானாதிகாரி பதவியை அலங்கரித்திருந்தார். பிறகு விசிராந்தராய் தமது திருக்குமாரரோடு கூட வளிக்கவேண்டி கரக்குரிலும் கல்கத்தாவிலுமெழுந்தருளியிருந்து கடைசியாக புது டில்லி யில் இருக்கும்போது திருநாடலங்கரிக்க நேர்ந்து விட்டது. அது பதினைந்து ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு மேல் ஆய்விட்டது. இந்த ஸ்வாமியின் பரிசயம் எமக்கு விசேஷமாக இருந்தது. இவர்க்கு மதத்ய த்ருபகரென்று ஒரு ப்ரஸித்தியுண்டு. அந்த ப்ரஸித்திக்கு ஏற்பச் சில க்ரந்தங்களையற்றி பிரசரம் செய்திருக்கிறார். ஒருவருடைய தாஷிண்யத்திற்கும் கட்டுப்படாமலும் ஸங்கேதபீதியில்லாமலும் அந்தரங்க ஸாஷ்யத்தை வஞ்சியாமலும் தமது திருவுள்ளத்தில் பட்டதை வெளியிடும் பாண்மை இந்த ஸ்வாமியிடத்தில் அடியேன் வெகு நாள் அநுபவித்த மஹாகுணம். அடியேனுடைய க்ரந்தங்களைப் பெரும்பாலும் கடைசித்தருளி அபிநந்தன பத்ரிகைகள் வெளியிட்டவர் இந்த ஸ்வாமி. *ருபமேவாஸ்யதந்மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே யென்னும்படி. ஸேவை ஸாதித்துக் கொண்டிருந்தவர். இந்த ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஸ்வரூப க்ரந்த காலகேபம் செய்தவர்கள் பலர். அன்னவர்களில் ஒருவரான ஸ்ரீமதுபயவே. கோமல், சேஷாத்ரியாசார்ய ஸ்வாமி *ராமாயண பூஷணதி பிருதாலங்கருதராய் சில ஸம்வத்ஸரங்களாக சென்னை மாநகரில் ப்ரவசன துரந்தராய் விளங்கி வருவது ஸுப்ரஸித்தம்.

364. ஸ்ரீவிடம்பித்தூர் மேலைவாத்யார் திருமலை துருவாயர் ஸ்வாமி

இப்போது திருமலை திருப்பதியில் ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ. பெரிய ஜீயர் ஸ்வாமியாஸ்தானத்தை அலங்கரித்தருளாதின்ற ஸ்ரீ மஹா ஸ்வாமிக்கு சுவாச்ச்ரமத்தில் மாதுலரான இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் மேலைவாத்யாரென்றே வ்யபதிஷ்டராயெழுந்தருளியிருந்த சிஷ்டாக்ரேஸரர். இந்த ஸ்வாமியினுடைய பரிசயம் அடியேனுக்கு இளமையிலேயே கிடைத்தது. இருபேரமுக்கும் தேச வ்யவதானம் பின்பிட்டுள்ளும் மதுரை கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் முதலான விடங்களில் பலகால் ஸந்திக்க நேர்ந்ததுண்டு. ஸ்ரீவிடம்பித்தூரிலும் பஸ்முறை ஸேவித்தேன். இவர் சிறந்த வித்வானாயிருந்ததோடு ஆசகவி, சித்ரகவி இத்யாதி பிருதாவளிகளையும் பெற்றிருந் தார். சிஷ்டாக்ரேஸரர் என்பதை முந்தறு முன்னமே விஜ்ஞாபித்தேன். இவரிடத்தில் அடியேன்

அதிகமாகக் கண்ட குணம் ராஸ்திரம். அது ஸாமான்யமன்று. பரமரஸிகர், மஹாரஸிகர் என்று எவ்வளவுவெழுதினாலும் போதாது. இவரிடத்தில் ஸம்பந்தாய க்ரந்தங்கள் அதிகரித்தவர்கள் பலருள். இவருடைய ஸ்வீக்ரந்த குமாரரான ராமாநுஜம்பங்கார் வாக்கியமாக விளங்கி வருகிறார்.

365. வேதவாத்யார் கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி

ஸ்ரீபெரும்புதூரில் முப்பத்தைந்து ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு முன்பு வாழ்ந்த வித்வான்களில் சிறந்து விளங்கினவர் இந்த ஸ்வாமி. வேத வாத்யார் என்றே அழைக்கப்பட்டிருந்து வந்தார். வேதமும் வியாகரண சாஸ்த்ரமும் இந்த ஸ்வாமிக் கு ஸ்வாதீனமாயிருந்ததுபோல் கடல் குழந்த மண்ணுலகில் வேறு யார்க்கும் வசப்பட்டிருக்கவில்லை யென்று அக்காலத்திலுள்ள ஸகல வைதிகர்களும் ஏகமுகமாகச் சொல்லுவார்கள். இவருடைய பரம்பரையே மிகச் சிறந்த வைதிக பரம்பரை. இவருடைய திருத்தகப்பருளிடத்தில் வேதமோதித் தேறினவர்கள் அந்நேரத்தில் அடியேனுக்குத் தெரிந்து ஐம்பதறுபது ச்ரோத்தரியர்களிருந்தார்கள். அடியேனுடைய வேதோபாத்யாயரான ஸ்ரீமதுபயவே. மாம்பள்ளம் ஸாந்தசநாசார்யரும் அந்த மஹாஸ்வாமியிடத்திலேயே வேதமதிகரித்த வராதலால் அவரைப்பற்றி நாடோறும் கால்மணியாவது ப்ரஸ்தாவம் செய்யாமலிருக்கமாட்டார். அப்போது அவருடைய திருக்குமாரரான (ப்ரக்ருத) க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியின் வல்லமையையும் பேசிக்கொண்டிருப்பார். இவரிடத்தில் வேதமோதினவர்களும் வியாகரண சாஸ்த்ரமதிகரித்தவர்களும் பலருண்டு தற்காலம் ஸ்ரீபெரும்புதூர் ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலையில் உபாத்யாயராக விளங்கும் ஸ்ரீ உ. வே. காந்தூர் ஸ்ரீசேஷாத்ரியாசாரியரும் இவருடைய அந்தேவாஸியே. இந்த க்ருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி ஸ்ரீபெரும்புதூர் காலேஜில் பலவாண்டுகள் வியாகரணப்ரவசன நிரதராக எழுந்தருளியிருந்தார். தமது திருமாளிகையில் வேதாத்யாபனம் தவருதவர்.

366. திருமழிசை தாதப்பங்கார்ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீபெரும்புதூர் ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலையில் பலவாண்டுகள் ஸாஹித்யவ்யாகரணப்ரவசன நிஷ்ணாதராக எழுந்தருளியிருந்தவர். அடியேனுடைய இளமையில் இந்த ஸ்வாமியின் பரிசயம் கிடைத்தது. இவர் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளிகிட்டத்தட்ட அறுபது ஸம்வத்ஸரங்களாயிருக்கும். இந்த ஸ்வாமி பண்டிதர்களுக்குக் கடிதமெழுதினால் ஆலோசனையில்லாமல் சுலோகமாகவே யெழுதிக்கொண்டுபோவர். முற்காலத்தில் திருமழிசையில் ஸாமான்ய சாஸ்த்ரப்ரவீணர்களும் உபயவேதாந்தப்ரவர்த்தகர்களும்ல்லாதவர்கள் இருந்ததில்லை என்று ப்ரஸித்தி. முப்பது நாற்பது ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு முந்தினகாலம்வரையில் அந்தப்ரஸித்தி அநபாயமா இருந்துவந்ததை அறிவேன். உத்தரராமசரிதத்தில் “புராயத்ர ஸ்ரோத: புலிதமதுநாதத்ர ஸரிதாம் விபர்யாஸம் யாதோ கனவிரலபாவ: க்ஷிதிருஹாம்” என்றசுலோகமே இப்போது நினைவுக்கு வருகின்றது. இது திருமழிசையின் ஸ்திதிக்கு மட்டுமன்று.

367. விசாகப்பட்டணம். பரவஸ்து பட்டநாதஸ்வாமி

விசாகப்பட்டணத்தில் பரவஸ்து குடும்பத்தார் இன்றைக்குமுள்ள. மஹாமஹோபாத்யாய. பரவஸ்து. ரங்காசார்ய ஸ்வாமியென்பவர் மிகப்ரஸித்தர். அவரை அடியேன் ஸேவித்ததில்லை. அவருடைய திருவுருவப்படம் ஸம்பாதித்து கொண்டிருக்கிறார். இவருடைய பரம்பரையை வித்வத் பரம்பரையென்று வழங்குவர்கள். இவர்கள் பகவத் ராமாநுஜ தர்சனஸ்தம்பம் பற்றி “ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:” என்று எழுதுபவர்கள்; “நம: பரமர்ஷிய:” என்றே எழுதுபவர்கள். மேலே ப்ரஸ்தாவித்த ரங்காசார்ய ஸ்வாமியின் பௌத்தர்களில் ஒருவர் பட்டநாதஸ்வாமி யென்பவர்க்கும்பகோணம் காலேஜில் ப்ரொபஸராசிருந்தவர். அந்தேரணி திருப்பதி காலேஜில் பலவாண்டுகள் வாழ்ந்து விசுநாதரானவர். அவருடைய பரிசயம் அடியேனுக்கு மிகக் குறைவு.

நூலில் விபுல்தரையில் மஹாபண்டிதராகவும் புகழ்பெற்றதாகவும் குறிப்பிட்டுத் திருவிழைச் சங்கீதம் பற்றியவர்களுக்கும் மூலசரி பண்டிதராகவும் சிறப்புச் செய்யப்பட்டு வந்திருந்தவர். “ஞான மூர்த்தி” என்ற பெயரால் குறிப்பிடப்படும் இவருக்கு “சர்வபாணாதிபதி” என்ற பெயரும் உண்டாயின. எழுந்த தந்திரமிடத்தவர் என்ற மஹாபண்டிதர்திருவிழைச் சங்கீதம் பற்றியவர்களுக்கும் மஹாபண்டிதராகவும் திருத்தொழிலுரோடு கூட்டிய வாழ்ந்தவர். இவரையே திருக்குமாரர் தொட்டயா சாரியரென்பவர் காஞ்சியில் கிஷோர ஸந்நிதம் பெற்றவர். பேரும்பாறும் நூற்பெரும்புதரில் வலத்தவர்தவர் பண்டிதராகவும் விளங்கி வந்தார். (செவிநி தொட்டயாசாரியர் என்று இவர்க்குப் ப்ரஸித்தி) இவர் பாணன் பவசூதி முதலான கவிதைகளைப்போன்று கவிதையில் நிகரற்ற வராய் விளங்கினார். கத்யபந்த்யங்கள் அந்யாச்சர்யமாக எழுதவர். அவரைப்போன்ற எழுத்தாளர் அவரே யெண்ணலாம். அவர் “விசுக்ஷண” என்றொரு ஸந்ஸ்கிருத பதிகை நடத்த ஆரம்பித்துச் சில மாதங்களே நடத்தினார் அப்போது அவருடைய நட்பு அடியேனுக்கு அதிகமாக விளங்கியது. அவர் இன்னமும் ஜீவித்திருக்கவேண்டியவர். [இனிமேல் அந்யந்த சோசநீயம்.] அவருக்குச் சுவசர்க்குறும் காஞ்சி ஸந்நிதி வீதியிலாகையால் அடிக்கடி அங்குவரநேரும். ஸந்திக்கிற போதெல்லாம் சொல்லுவார்—“நான் ஏதோ லௌகிகனாயிருந்துவருகிறேன்; என்னுடைய திருத் தமையனார் மஹாசிஷ்டர். மஹாபண்டிதர்; அவரை ஸந்திக்கவேணும்” என்று. அவருடைய பரிசுமழம் பதிகை மூலமாக அடியேனுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. அவர் எங்கும் எழுந்தருளுகிறவரல் லாமையால் நேரில் விடை கொண்டு லௌகிகவேண்டிமென்று பாரித்துக்கொண்டிருந்தேன். இப்படியிருக்கையில் இந்த தொட்டயாசாரியர் ஒருநாள் காஞ்சிபுரம் வந்து “ஜ்வரத்துடன் இங்கு வந்திருக்கிறேன், நீ வந்து பார்க்கவேணும்” என்று ஸந்தேசம் அனுப்பினார். அன்று நாதமுனிகள் சாத்துமறை, ஸாயங்காலம் அவரிடம் சென்று ஒரு நாழிகை வார்த்தைபாடிவிட்டு ஸந்நிதிக்குச் சென்று சாத்துமறை யறுபவிற்குக் கொண்டிருக்கையில் ‘தொட்டயாசாரியர் பரமபதித்துவிட்டார்’ என்று ஒருவர் வந்து சொன்னார். இந்த பரிதாப கதையை இவ்வளவில் நிறுத்துகிறேன்.

[illegible]

அதிகப்பட்டிருந்த காலத்தில் நீதிமன்றங்களிற் சென்று சிரமப்பட்டு வெற்றிபெற்றவர்களில் இவர் தலைவராய் விளங்கினவரென்று அக்காலத்தில் ப்ரஸித்தி பெற்றது.

370. மோட்டுர் ராகவாசாரியர் ஸ்வாமி

ஸ்ரீமத் குண்டலம் ஸ்வாமி காலத்தில் ஆந்திர தேசங்களிலிருந்தும் பலர் ஸ்ரீபெரும்புதூர் வரசித்து சாஸ்த்ர ப்ரவீணர்களாய் உபய வேதாந்த விசாரதர்களாய் விளங்கினதை அடியேன் இளமை தொடங்கி அறிந்தேன். அன்னவர்களில் மோட்டுர் ராகவாசாரியர் ஸ்வாமி யென்பவர் (கோதாவீர் ப்ராந்தஸ்தரென்று ஞாபகம்) ஸ்ரீபெரும்புதூரில் வந்திருந்து கலைகற்று மஹாமேதாவி யாய் விளங்கினவர்; நம்முடைய ஸம்பிரதாயங்களை ஆந்திர பாஷையில் வெளியிட்டு உபந்யாசிக்க வல்லவர். பிறகு கோதாவீர் ப்ராந்தமே சென்று சேர்ந்து பலர்க்கு உபய வேதாந்த ப்ரவசனம் செய்து கீர்த்தி சேராராயினர்.

371. பின்னப்பாக்கம் திருவேங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி

ஸ்ரீபெரும்புதூர் ஸம்ஸ்க்ருத வித்யா சாலையில் நியாய சாஸ்த்ர ப்ரவசன துரீணர்களாய் விளங்கின பண்டிதோத்தமர்களில் பரிணைதராயத் திகழ்ந்தவர் இந்த மஹாஸ்வாமி. இவருடன் பிறந்தவர்களான ஸ்ரீஉவே. பின்னப்பாக்கம் திருஷ்ணமாசாரிய ஸ்வாமி ராகவாசாரிய ஸ்வாமி என்னும்பூவரும் உபயவேத ஸாகர பாரதீசிகளாய் விளங்கி நெடுங்காலம் ஸ்ரீபெரும்புதூரில் வாசிக கைங்கர்ய துரந்தர்களாய் நன்குவாழ்ந்தவர்கள். திருவேங்கடாசாரிய ஸ்வாமி யென்னுமிவர் நியாய சாஸ்த்ரத்தில் கூலங்கஷஜ்ஞான புஷ்கலராய்ப் பலரை சாஸ்த்ரப்வீணர்களாய்ச் செய்தருளினர். முதிர்ந்த பிறகு அருளிச்செய்க்களையும் அதிகரித்து ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசன ப்ரவீணராய் மொத்தந்தருளியிருந்தவர்.

372. கலாசாலையில் பூதுப்பேர். (வேங்கடாசாரிய ஸ்வாமி.) ஜீயர் ஸ்வாமி.

உத்தமாச்சரியாய். ஸ்ரீகாஞ்சி அழகியமணவாள ராமானுஜ ஜீயர் ஆஸ்தானத்தை யலங்கரித்திருந்த இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீபெரும்புதூர் கலாசாலையில் ஸாஹித்ய வியாகரணங்கள் வாசித்துத் தேறி காஞ்சிபுரிக்கு வந்து சேர்ந்து (அடியேனுடைய திருத்தகப்பதூர் திருமேனி பாங்கில்லாதிருந்த காலத்தில்) அண்ணா ஸன்னிதியில் நடந்து கிசண்டிருந்த வேதாந்த வையந்தி பாடசாலையில் (அஸ்மத் தாதபாத ஸ்தானத்தில்) உபாத்யாயராக அமர்ந்திருந்து அஸ்மதாதிகளுக்கு ஸாஹித்ய வ்யாகரண ப்ரவசனம் செய்து போந்தவர். பிறகு ஸ்ரீபெரும்புதூர்க்கே சென்றுசேர்ந்து அவ் விடத்துப் பாடசாலையிலும் உபாத்யாயராகப் பத்தெட்டு ஸம்வத்ஸரங்கள் வாழ்ந்திருந்து மீண்டும் காஞ்சிக்கு வந்து சேர்ந்து ஆச்சுரமஸ்வீகாரம் செய்தருளி மடாதிபதியாக விளங்கித் திருநாராயண புரத்தில் திருநாடலங்கரித்தார்.

373. ஸ்ரீ பிரதிவாதிபயங்கரம் திருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி காஞ்சிபுரியைச் சேர்ந்தவர். ஸ்ரீபெரும்புதூர் கலாசாலையில் நியாய வேதாந்தங்களாதிக்கித்து அந்த கலாசாலையிலேயே சிலபல வருஷங்கள் சாஸ்த்ரோபாத்யாயராயிருந்தவர். சோளாசிரிம்ஹபுரத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத காலேஜ் ஸ்தாபித்து நடத்தி வந்தவர். இவருடைய திருக் குமாரர் ஸ்ரீ. உ. வே. ப்ர. அனந்தாசாரியரென்பவர் நியாய வேதாந்த சிரோமணியாய் இப்போது விளங்கி வருகிறார்.

374. ஸ்ரீ சிங்கப்பூண்டி. தி. அ. வரதாசாரியர்

இவர் காஞ்சிபுரியைச் சேர்ந்தவர். ஸாஹித்யவியாகரண ப்ரவீணர், திருமலை அனந்தாசாரியர்

பிள்ளை வம்சஸ்தர். திருப்பதி காலேஜில் பல வருஷங்கள் வியாகரணோபாத்தபாயராயிருந்து விசுராந்திபெற்றுக் காஞ்சியில் 20 வருஷங்களுக்குமுன் பரமபதித்தவர்.

375. ஸ்ரீ கிடாம்பி நரஸிம்ஹாசாரியர்

இந்த ஸ்வாமி ஸாஹித்யவியாகரண திஷ்ணாதராய் ஸ்ரீபெரும்பூதூர்க் கலாசாலையில் பல வருஷங்கள் உபாத்தியாய பதவியை அலங்கரித்துப் பல வித்யார்த்திகளைப் ப்ரவீணர்களாக்கினவர்.

376. ஸ்ரீ. உ. வே. கோவை நுஷ்டாபாதிபதி

கோயம்புத்தூரில் பிரபல அட்வகேட்டாக வாழ்ந்து வந்த ஸ்ரீமதுபய வே. ஸ்ரீசைல சக்ரவர்த்தியாசார்ய ஸ்வாமியோடு எனக்கு மிக நெருங்கிய பழக்கமிருந்தது. அவர் அட்வகேட்டாகையால் ஆங்கிலத்தில் மிக நிபுணராயிருக்கலாம். நானறிந்த மட்டில் அவர் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் சிறந்த பண்டிதோத்தமர். அவர் நமது ஸம்ப்ரதாய விஷயமாக அநுமையான பல நூல்கள் எழுதியவர். அவருடைய திருக்குமாரராய் டில்லியில் பலகாலம் வாழ்ந்தவரும் இப்போது சென்னையில் வாழ்ப ஒருமான் வி. எஸ். ஆர். சக்ரவர்த்தி ஸ்வாமியால் அவை அச்சிடப்பட்டுமிருக்கின்றன. அதனால் அவருடைய பாண்டித்யப்பெருமை புலனாகும்.

377. 378. ஸ்ரீ வானாமலை அழகப்பங்கார் ஸ்வாமியும் அழகராசார்யஸ்வாமியும்

இவ்விருண்டு ஸ்வாமிகளும் வானாமலையில் மடத்தில் ஆஸ்தான வித்வான்களாக விளங்கினவர்கள். அழகப்பங்கார் ஸ்வாமி மிகப் ப்ரசண்ட பண்டிதர். ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி, சின்ன கலியன் ஸ்வாமிக்கு நெருங்கின தேஹாநுபந்தியென்றும், ஸ்வாமி ஆச்ரமஸ்வீகாரம் செய்தருளின பின்பு இவரிடத்தில் சாஸ்த்ரங்கள் பயின்று தேர்ச்சி பெற்றாரென்றும் கேள்வி.

379. ஸ்ரீ கோ. க. அண்ணன் ஸ்வாமி

இவர் காஞ்சிபுரத்தைச் சேர்ந்தவர். ஐடப்ரோல்ஸமஸ்தான ராஜகுரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். கோயில் கந்தாடை அண்ணன் திருவம்சத்தவர், “தாடி ராமாநுஜாசாரியர்” என்று வழங்கப்பட்டு வந்தார். இவருடைய திருத்தகப்பனர் சப்தகுணோத்தீபம், ரங்காசார்யர் ஸ்வாமியென்று மஹாபாஷ்யாந்த மஹாவித்வானாய் ப்ரக்க்யாதி பெற்றிருந்தார். திருப்புக்குழி ஸ்ரீக்ருஷ்ணதாதாசார்யஸ்வாமியென்று ப்ரக்க்யாதராயிருந்த திருப்புக்குழியப் ஸ்வாமியென்பவர் இவரிடம் வியாகரணமதிகரித்தாரென்று ப்ரஸித்தம். இந்த ரங்காசார்யஸ்வாமியின் திருக்குமாரரான ராமாநுஜாசாரியரும் வியாகரண வித்வானாய் மஹாகவியாய் பகவத்விஷயாதிகாரியாய் விளங்கி வந்தார்.

380. கோயில் கந்தாடை அண்ணன் வாதிசேஸரிஸ்வாமி

மேலே ப்ரஸ்தாவித்த ஸ்ரீராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமியின் திருக்குமாரர்கள் மூவருள் கநிஷ்டரான இவர் இளமையிலேயே சிறந்த வித்வானென்று பெயர் பெற்றார். உபய வேதங்களையும் அதிகரித்து முக்கியமாக வியாகரணத்தில் நிஷ்ணாதராய் பகவத்விஷயாதிகாரியாயிருந்தார். ஒரு ஸமயம் ஸ்ரீபெரும்பூதூரெம்பெருமானாரை ஸேவிக்கச் சென்று அன்றே அவ்விடத்தில் அநாயாஸமாக ஆசாரியன் திருவடி சேர்ந்தார்.

381. வாதிசேஸரி :

மேலே ப்ரஸ்தாவித்த வாதிசேஸரிஸ்வாமியின் மூத்த திருக்குமாரரானவியர் மிக்க இளமையிலேயே அபரிமிதமான கல்விகளைக் கற்றார். உபயவேதங்களையும் தட்டுத் தடங்கலின்றி அவலீலை

யாகப் பரீகைக் கொடுக்கவல்லவராயிருந்தார். ஆசாரத்தில் வளிஷ்டரையும் வென்றிருந்தார். முப்பத்தைந்து பிராயத்திற்குள் கைநீர்த்தார்.

382. ஸ்ரீதோடி வேங்கடாசாரியர்ஸ்வாமி

ஸ்ரீபெரும்புதூரில் அஷ்டகோத்ரம் தேரடி போட்ட காலேஜில் முப்பத்தைந்துகட்கு முன்பு விளங்கி வந்தார். நியாய வேதாந்தங்களைப்பதிகரித்து ஸ்ரீபாஷாபாசுரத்திஷ்டாதிக்கப்பிராக விளங்கினவர்.

383. அஷ்டகோத்ரம் (சிவகிரி) ஸ்ரீவிவாஸாசாரியர்

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ப் பிராந்தத்தில் பிறந்து ஸ்ரீபெரும்புதூர் வந்து சேர்ந்து நியாயவியாகரண வேதாந்தங்களை அதிகரித்து ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் வாழ்ந்து அங்குப் பலரை வித்வான்களாக்கினர். இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு திருநாடலங்கரித்தவர்.

384. ஸ்ரீபுத்தூர் ஸ்ரீவிவாஸயங்கார்ஸ்வாமி

இப்போது உலகப் பிரசித்தமாக நடைபெற்று வருகின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவஸூத்ரசன பத்திரிகையைத் தொடங்கின மஹான் இவர். இப்போதைய ஆசிரியரான ஸ்ரீ உ. வே. எஸ் கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் எம். ஏ. பி. எல். அட்வகேட் ஸ்வாமியின் திருநீர்கப்பதூர். நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீஸூக்திகளையெல்லாம் அச்சிட்டுவந்ததும் அவர் தான். பல ஸ்ரீகோஷங்களைப்பிட்டு, மேன்மேலும் சாச்வதமாக அச்சிட்டு வர மூலதன நிதியை ஸ்தாபித்து வைத்திருப்பவர் இப்போதவர்.

385. ஸ்ரீ காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்யஸ்வாமி

கடந்த விரோதிகுந்த ஓடி ஆடி மாதத்தில் திருநாடலங்கரித்த இந்த மஹாஸ்வாமியை உலக மெல்லாமறியும். ஜகத்விக்கியாராபெயர்ந்தவரின் தற்பு காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள்ஸ்வாமி யின் தென்கிழக்கு ஸ்ரீகுந்த புத்திரருமான இப்பெரியார் விளக்கில் கொளுத்தின தீவட்டிபோல விளங்கினவர். சிதம்பரம் கலாசாலையிலும் ஸ்ரீபெரும்புதூர்க் கலாசாலையிலும் சிலபல வருஷங்கள் சாஸ்த்ர ப்ரவசன நீஷ்ணகராயெழுந்தருளியிருந்து 25 வருஷங்களுக்கு மேலாக சென்னை மாநகரில் சாரிபுகளிலும் திருமாளிகையிலும் அனேககீர்த்தப்ரவசனம் செய்து போந்தவர்.

386. ஸ்ரீ நல்லூர் கிருஷ்ணமாசாரியார்

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்து ஸ்ரீபெரும்புதூர் காலேஜில் விவாக்ஷணவேதாந்தங்களை யதிகரித்து ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் பலர்க்கு உபயவேதாந்தங்களையும் இதிஹாஸ புரணங்களையும் பிரவசனம் செய்தவர் இவர். மேன்மேலும் மிக அச்சி ருத்திக்கு ஏரீவண்டியவர் இரண்டாண்டு கட்கு முன்பு அச்சித்திதமாகத் திருநாடலங்கரித்தார்.

387. தெய்வசிகாமணிஸ்வாமி

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலேயே வாழ்ந்த இத்திருநாமம் பூண்ட ஸ்வாமி திருக்கண்ணபுரம் பட்டப்பா ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் பகவத்விஷய ரஹஸ்யபாதிக்கை நன்கு அதிகரித்து ப்ரவசனம் செய்து கொண்டிருந்த பரமஸாத்திகர். பல வருஷங்களுக்கு முன்பு திருநாடலங்கரித்தவர்.

388. குன்றபாக்கம் தி. அ. அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி

ஸ்ரீ காஞ்சியில் ஜகத்விக்கியாத வித்வானாக எழுந்தருளியிருந்த குன்றபாக்கம் சீமாச்சார்யஸ்வாமி

யின் திருத்தம்பியரான இந்த அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமியும் நியாயவேதாந்த வித்வானாகக் கீழண்டை மாடவீதியில் எழுந்தருளியிருந்தார். இவரும் நியாய பாட்ப்ரவசனம் செய்து கொண்டிருந்தவரே. கடைசியில் திருவல்லிக்கேணி சென்று சேர்ந்து ஸ்ரீபர்த்தஸாரதிஸ்வாமி ஸன்னிதியில் உபயக்ஷை நிர்வாணகராயிருந்து அவ்விடத்திலேயே ஐம்பதாண்டு கட்டி முன்பு திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார்.

389. பெங்களூர் கல்கி. நரசிம்ஹாசாரியர்ஸ்வாமி

தொண்டனார் பிரதிவாதிபயங்கரவம்சஸ்தர் என்று வாய்விட்டராயிருந்த இப்பெரியவர் வேதாந்தவாதாவளிகாரராக ப்ரஸித்தராயிருந்த மஹாவித்வான் வமௌமரான மண்டயம் அனந்தாழ்வார்ஸ்வாமியின் பாகிநேயரென்று ப்ரஸித்தரான வித்வான். அனேகக்ரந்தங்களெழுதின மஹாகவி. திருவாய் மொழியாயிரத்தையும் அதிஸரளச்லோகபந்தமாக்கி அச்சிட்டு வெளியிட்டிருந்தவர். அதற்கு ஸஹஸ்ரகாதாரத்னாவளியென்று பெயர். அதற்குக் கன்னட பாஷையில் விளக்கியானமுமிட்டிருந்தாரென்று கேள்வி. இடையில் இவர்க்கு சித்தவிப்ரமம் விரிந்து தம்மைக் கல்கியவதாரமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததனாலோ வேறு காரணத்தினாலோ இவர்க்குக் கல்கிஸ்வாமியென்றே ப்ரஸித்தி விரிந்தது.

390. ஸ்ரீமத் அக்காரக்கனி. ராமாநுஜாசாரியஸ்வாமி

திருமலை அனந்தாழ்வான் திரு. வம்சஸ்தராய் திருநாராயணபுரத்தில் திருவவதம்பத்தவரான அக்காரக்கனி ராமாநுஜாசாரியஸ்வாமியென்பவர் உபயவேதாந்த ப்ரவிணராயெழுந்தருளியிருந்து வடநாட்டில் மாலவதேசத்திலும் குர்ஜர ப்ராந்தங்களிலும் பகவத்ராமாநுஜ தர்சனத்தை ப்ரசாரம் செய்ய எழுந்தருளிப் பல தூற்றுக்கணக்கானவர்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகத் திருத்திப்பணி கொண்டு விக்கயாதராக உருத்திரபிந்தாவர். இந்த ஸ்வாமியின் திருக்குமாரரே நமது ஜ்யேஷ்ட ஜாமாதாவான அக்காரக்கனி ஸம்பத்துமாராசாரியர்.

391. திருநாராயணபுரம். ஜக்கு வேங்கடாசாரியஸ்வாமி

திருநாராயணபுரம் அநாதிகாலமாகவே வித்வான்களைப் பயிர்செய்யும் மஹாஷேத்ரமென்று ப்ரஸித்தம். இதற்கு எம்பெருமானுடைய திவ்யகடாஷமே காரணமென்பர். அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ. ஜக்குவேங்கடாசாரியஸ்வாமியென்பவர் சிறந்த வித்வானாகவும் மஹாகவியாகவும் விளங்கி வந்தார். இந்த மஹாஷேத்திரத்தில் இருபது வித்வான்களுக்கும் அடியேனறிவேன். ஒவ்வொருவரும் பரிகணிதரான வித்வன்மணியாக விளங்கினவர். இன்றைக்கும் இங்கு வித்வான்களுக்கு ஸுபிஷமே.

392. அத்தங்கி தெட்டு தாதாசாரியர்ஸ்வாமி

ஸ்ரீபெருந்தூர் கலாசாலையில் நியாய வேதாந்தங்களையதிகரித்து உபயவேதாந்த ப்ரவிணராகி காஞ்சியில் ஸ்ரீயதோக்த கட்டுப்பெருமான் ஸன்னிதி வீதியில் வாழ்ந்து வந்த இப்பெரியார் திருநாடலங்கரித்து இருபத்தைந்து வருஷமாகிறது. ரஸிகவித்வான் என்று அடிபேன் மதிக்க இருந்தவர்.

393. ஸ்ரீஸுலக்தி ரத்னகரஸ்வாமி

ஆழ்வார் திருநகரி. இளையவில்லி. சடகோபாசாரியர் ஸ்வாமியை அறியாதாரில்லை. உபய வேதாந்தங்களிலும் கனிந்த ஞானம் படைத்து மஹாவாக்மியாய் விளங்கினவர். ஸ்ரீஸுலக்தி ரத்னகர மென்கிற மிகப்பொருத்தமான விருதுபடைத்தவர். இருபது வருஷகாலம் திருவரங்கம் பெரிய

ஓகாயிலில் நித்யவாஸமாக எழுந்தருளியுள்ள உபயவேதாந்த ப்ரவசனம் செய்து கொண்டிருந்து தமது அறுபத்தோராவது திருநகைத்திரத்தில் திருநாடலங்கரித்தவர்.

394-398. திருமழைசெவியெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமது பயவே.

புத்தாம் வரதாசார்யஸ்வாமி,
வேங்கடாசார்யஸ்வாமி, திருவாழி ஸ்வாமி,
அய்யன் ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி
ராயஜீ ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி.

மேலே குறிப்பிட்ட ஐந்து திருநாமங்கள் திருமழைசெயில் பரிகணிதர்களான வித்வான்களா யெழுந்தருளியிருந்தவர்கள். இவர்களுள் ஸ்ரீவரதாசார்யஸ்வாமி ப்ரசண்டபண்டிதோத்தமராக விளங்கி வந்தார். திருவல்லிக்கேணி வேதவேதாந்த வர்த்தினீஸபையில் ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமியோடு கூட சாஸ்த்ரபரிஷேகராக எழுந்தருளியிருந்தவர். ஸ்ரீபாஷ்யபகவத்விஷயங்களை நித்யப்ரவசனம் செய்து கொண்டிருந்தவர். புத்தாம் வேங்கடாசார்யஸ்வாமி நியாய வேதாந்தங் களில் மிகவும் பரிசுராந்தராய் அநுஷ்டான சீலராயிருந்து வந்தார். திருவாழிஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரவசனத்தில் நிரதராக எழுந்தருளியிருந்தவர். அய்யன் ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி உபயவேதாந்த ப்ரவசன நிஷ்ணாதராயிருந்ததோடன்றி இதிலாஸ புராணங்களிலும் ப்ரவக்தாவாக இருந்துவந்தார். ராயஜீ. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி பத்தெட்டு வருஷகாலம் சென்னை சாரிதிகளில் காலக்ஷேபப்ர வர்த்தகராக எழுந்தருளியிருந்து பிறகு நம்பெருமாள் ஸன்னிதியில் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஸ்ரீரங்க நாராயணஜீயர் ஆஸ்தானத்தை அலங்கரித்திருந்து திருமேனியின் அபாடவத்தினால் திரு மேனியைச் செவியெழுந்தருளித் திருநாடலங்கரித்தவர்.

399. திருமலை பெரிய ஜீயர்ஸ்வாமி

ஸ்ரீவாச்ரமத்தில் ஸ்ரீமதுபயவே. ஸாது ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தராக எழுந் தருளியிருந்தவர் உபயவேதாந்தத்திலும் சிறந்த நிபுணராக எழுந்தருளியிருந்தவர். பல ஸம்வத் ஸரங்கள் திருவேங்கடமுடையானுக்கு வடிவிலாவிடமை செய்தவர். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு திருநாடலங்கரித்தவர்.

400. தி. வி. சிங்காரசாரியர்

ஸ்ரீ காஞ்சியில் திருமலை விஞ்சிமூர் குலதிலகராய் உபயவேதகண்டரவரென்று விந்நமுடையுடையவர். தேவபிடுமுடையுடைய ஏறக்குறைய 60 ஆண்டு தொண்டிபுண்டமுதமுண்டவர். சென்ற வருடத்தில் பரமபதித்தவர்.

சிறு குறிப்பு :— அடியேனுடைய வாழ்நாளில் வாழ்ந்த பெரியார்கள் மற்றும் பலருள். தற்காலம் ஒரு நூறு கணக்கில் முடித்தபடி. அடியேன் மஞ்ஜுபாஷிணி பத்ரிகை நடத்திக்கொண்டிருந்த காலத்தில் வடநாட்டிலும் மலைநாட்டிலும் பல நூற்றுக்கணக்கான பிரபல பண்டிதர்கள் பரிசிதர்களாயினர். அன்னவர்களின் பரிசயமும் நேசமும் மேன்மேலும் ஒங்கி வளர்ந்தன. அந்நேரம் அவர்களைப் பற்றியுங்கூட எழுத மிக ஆசையுண்டு. ஆனால் அதைத் தமிழில் வெளியிட்டுப் பயனில்லை. எனது தெலுங்கு பத்ரிகையிலும், வைதிக மனோஹராவிலும் வெளியிடுவேன். அவரவர்களிடத்தில் நன்றி பாராட்டுதற்கு இதுவொரு வழியென நினைத்துச் செய்வதாயிது.

எம்பெருமானார் புகழ் மாலைகள்

401. அனந்தாழ்வான், எம்பார், பட்டர் வெளியிட்ட பெருமைகள்

ஆழ்வார்களாளுளிச்செய்த ஸகல திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கும் தனியின்கள் ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் காலந்தொடங்கி பட்டர் காலம் வரையில் அவதரித்தவை நெடுநாளாக எங்கும் ஏக ரூபமாக அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. சில பிரபந்தங்களுக்கு ஒன்றிரண்டு தனியின்களும் சில பிரபந்தங்களுக்கு ஐந்தாறு தனியின்களும் அமைந்திருக்கின்றன. நம்மாழ்வாரருளிய திருவாய்மொழியாயிரத்திற்கு ஸம்ஸ்கிருதத்தனியன் ஒன்றும், தமிழ்த்தனியன்கள் ஐந்துமாக ஆறு தனியின்கள் உலகமெங்கும் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. *மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு ஆறங்கங் கூறவவதரித்த திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த பெரிய திருமொழியாயிரத்திற்கு ஸம்ஸ்கிருதத் தனியன் ஒன்றும் தமிழ்த் தனியன்கள் மூன்றுமாக நான்கு தனியின்கள் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. பெரும்பாலும் தனியன்களில் அந்தந்த திவ்யப்பிரபந்தங்களின் பெருமை, அவற்றையாருளிச் செய்தவர்களின் பெருமை, அவர்களாவதரித்த தலத்தின் பெருமை முதலியன சொல்லப்படுகின்றன. திருவாய்மொழித் தனியன்களில் ஒன்றும், பெரிய திருமொழித் தனியன்களில் ஒன்றும் வெகு விலக்ஷணமாக அவதரித்திருக்கின்றன. எங்ஙனையென்னில், திருவாய்மொழித் தனியன்களில்.

“ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி யிராமானுச முனிதன்

402

வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்—

சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ்வேந்தரிக்கும்

பேராத வுள்ளம் பெறு.”

[அனந்தாழ்வான் பணித்தது.]

என்கிற தனியானது எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே பண்ணுகிறவொரு பிரார்த்தனையாக அமைந்திருக்கின்றது. இந்த வெண்பாவின் பொருளாவது, மிகச்சிறந்த கல்யாணசூனாகியவான நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழி யாயிரத்தை நன்கு தரித்துக்கொள்ளவல்ல நெஞ்சத்தைப் பெறுவதற்காக, பெரும்புகழ்படைத்த எம்பெருமானருடைய திருவாய்மொழி யாயிரத்தை வணங்குகின்றேனென்பதாம். ஸ்வாமிந்! எம்பெருமானாரே! திருவாய்மொழி யாயிரத்தையும் மறவாமல் தரிக்கத்தக்க ஸாமர்த்தியத்தை வரப்ரஸாதமாகத் தந்தருளவேணுமென்று அவர்தம்மையே நோக்கிப் பிரார்த்திக்கிறது. பெரிய திருமொழித் தனியன்களால்,

403.

“எங்கள் கதியே யிராமானுச முனியே !

சங்கை கெடுத்தாண்ட தவராசா! — பொங்குபுகழ்

மங்கையர்கோளீந்த மனையாடிகளேத்து;

தங்குமனம் நீயெனக்குத் தா.”

[எம்பார் பணித்தது]

என்கிற இந்தத் தனியானும் அதேரீதியாக அமைந்திருக்கின்றது. இது எம்பெருமானாரை முன்னிலைப்படுத்தியே கூறியுள்ளது. திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த பெரியதிருமொழி யாயிரத்தையும் தரிக்கவல்ல மனத்தைத் தந்தருள வேணுமென்று எம்பெருமானாரை நோக்கிப் பிரார்த்திப்பது.

404.

ஆக இவ்விரண்டு தனியன்களையும் விசேஷித்து மனதில் மனனம் செய்யுங்கால் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவொரு பரமானந்தம் விளைவதோடு எம்பெருமானாருடைய ஒப்பற்றவொரு பெருமை யும் அறியலாகிறது. பிரபந்தங்களைத் தரிக்கும்படியான நெஞ்சைத் தந்தருள வேணுமென்கிற பிரார்த்தனையை அந்தந்த ஆழ்வார்களை நோக்கியே செய்திருக்கலாம்; அவர்களுக்கு அந்தரங்கர்களான மதுரகவிகள் ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் பேரால்வரை நோக்கியாவது செய்திருக்கலாம்; பரமோதாரான எம்பெருமானை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம். ஸகலவித ஸம்பத்துக்களையும்

அளிக்கவல்ல பெரியபிராட்டியாரை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம். [இவ்வாறு நூற்றந்தாதியின் சுற்றப் பாசுரத்தோடு மிகப்பொருந்துமது.]

405. இப்படிப்பட்ட வழிகளை விட்டு எம்பெருமானாரை நோக்கி இந்தப் பிரார்த்தனை செய்தி ருப்பது எதற்கு என்று விமர்சிக்க வேண்டியது ஆவதற்கு என்னு? புதிதாக நாம் என்ன விமர்சிக்கப் போகிறோம்? அக்காலத்தில் ஆழ்வாருளிச் செயல்களெல்லாம் எம்பெருமானாருடைய வழக்கா யிருந்தன வென்று இதனால் நிஸ்ஸந்தேஹமாக அறியக்கிடக்கின்றது. வெகு சீரமப்பட்டு அதி கரித்துப் பலகால் உருச்சொல்லித் தரிக்க வேண்டிய இந்த மஹத்தான ப்ரஹ்மவித்யையை ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரை நவரே *கலிபுங்கெடுங் கண்டு கொண் மினென்று ஆசாஸித்த ஆழ்வாருடைய பரமக்குபையினும், *ஆமுதல்வனிவென்று அருக்ரஹித்த ஆளவந்தாருடைய அற்புதமான் அருக்ரஹாதிசயத்தினும் அதாயாஸமாக க்ரஹித்து ஓரிடத்திலும் ஒருவிதமான ஸந்தேஹமும் விஸ்மரணமுமின்றிக்கே தரித்தருளியிருந்தாரென்பது ஸுஸ்வந்தமாக்கின்றது. இல்லையேல் இந்தத் தனிபயன் இவ்வண்ணமாக அவதரித்திருக்க அவகாசமில்லையன்றே.

406. “வான் திகழுஞ் சோலை மதிளரங்கர் வண் புகழ்மேல்
ஆன்ற தமிழ்மறைகளாயிரமும்—ஈன்ற
முதல்தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த
இத்ததா யிராமா னுசன். [பட்டர் பணித்தது.

முன்னம் விவரித்த *ரயந்த பெருங்கீர்த்தி* தனிபயுக்கடுத்ததான “வான் திகழுஞ் சோலை” என்று மேலேகாட்டின தனிபயில் “தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன்” மொய்ம்பால் வளர்த்த இத்ததாய் இராமானுசன்” என்று சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. திருவாய் மொழியைப் பெற்ற தாயார் நம்மாழ்வாரென்றும், வளர்த்த தாயார் எம்பெருமானாரென்றும் அக்காலத்திலிருந்த ஆபத்தமர்களான ஆசிரியர்கள் அருளிச் செய்துள்ளென்றால் திவ்யப்பிர பந்தங்களிலே எம்பெருமானார் அவ்வாறு சுடுபாடு கொண்டவராக இருக்கவேண்டும்! திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கற்க ருசியில்லாமலிருந்தவர்களை வலிய அழைத்துக் கற்க தியமித்தருளினார். விபாக்கியானங்கள் அவதரிக்க நியமனம் தந்தருளினார். ஆங்காங்கு அருமை பெருமை வாய்ந்த நிர்வாஹங்களை வெளியிட்டருளினார். திவ்ய தேசங்களில் அருளிச் செயல் பிரசாரங்களை ப்ரபலப் படுத்தினார். இவ்வண்ணமாகச் செய்தருளின செயல்களைக்கொண்டே “மொய்ம்பால் வளர்த்த இத்ததாய் இராமானுசன்” என்று பணித்தார்கள். அக்காலத்தில் எம்பெருமானார் அவ்வாறு சீரத்தை கொண்டருளி யிராவிடில் திவ்யப்ரபந்தங்கள் ஸ்ரீமந்நாத முனிகளின் காலத் திற்கு முன்னேயிருந்த விதமாகவே லோபமடைந்திருக்கும். அப்படியாகாத் படிக்கு ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் செய்தருளின சேமக்காப்பு வாசாமகோசரம். “ஸ்வதேசதசாகாலேஷு... ராமானுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்...திகந்தவ்யாபிநீ பூயாத் ஸா ஹி லோக ஹிதைஷிணி” என்கிற ச்லோகத்தை நாடு நகரமெங்கும் திவ்யப்ரபந்த லேவா காலங்களிலேயே அருஸந்தித்து வருவதனால் அந்த ராமானுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞாபாது திவ்யப்ரபந்த விஷயமே யல்லது வேறு விஷயமன் றென்பது நன்கு விளங்கும்.

407. எம்பெருமானாரைப் பற்றின வெகு ச்லோகரத்தம் சுடுமுப்பத்தாறுபட்டியில் அடைய வந்தானரும்பத வுரை முதலான க்ரந்தங்களில் காண்க. நிகழும் அதாவது—

புரா ஸுத்திரைர் வ்யாஸ : ச்ருதிசதசிரோர்த்தம் க்ரதிதவாந்
விவவ்ரே தத் ச்ராவ்யம் வகுள தரதாமேத்ய ஸ புந : ,
உபாவேதௌ க்ரந்தௌ கடயிது மலம் யுக்திபிரஸௌ
புநர் ஜஜ்ஞே ராமாவஜ இதி ஸ ப்ரஹ்மமுகுர : .”

என்பதாம்.

இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாவது — உபநிஷத்துக்களின் பொருள்களை முதன்முதலாக வியாஸ பகவான் சாரீரக மீமாம்சைபென்னும் ப்ரஹ்ம ஸுலீத்ரத்தினால் தொகுத்தார்; அந்த வியாஸர் தாமே மீண்டும் வகுளாபரணப் பெருமானாக [நம்மாழ்வாராக] வடிவெடுத்து செவிக்கினிய செஞ்சொற்களாலே அந்த ப்ரஹ்ம ஸுலீத்ரத்தை விவரித்தார். இவ்வுபய த்வய க்ரந்தங்களையும் பொருத்தமாக ஸமந்வயப் படுத்தி நிர்வஹிக்க அவரே மீண்டும் ஸ்வாமி பெயர்பெருமானாகத் திருவவதரித்தார்—என்பதாம். இந்த ச்லோகம் எம்பார் அருளிச் செய்ததாகவும் முதலியாண்டகன ருளிச் செய்ததாகவும் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. ச்லோகமோ கம்பிரமானது; விஷயமோ யதார்த்த மானது. இது கொண்டே ஆசார்ய ஹிருதயத்தில் “பாஷ்யகாரர் இது கொண்டு ஸுலீத்ரவாக்யங் களொருங்கவிடுவர்” என்றருளிச்செய்யப்பட்டது.

408. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் ஜனிக்கப்பெற்றவர்கள் ஸ்ரீமதுபயவே. என்கிற விருதை வஹிப்பது மாத்திரம் போராது; உபய வேதாந்தங்களையும் ஸமரூபமாகப் பரிசீலனைசெய்து உபய வேதாந்தத்தியார்த்தங்களையும் தாமதுபவித்து நிர்வஹிக்க அருளின க் செய்யவேணும். எம்பாரருளிய ச்லோகரத்தன மொன்று;

409. வேதோத்தம்ஸ குஹா விஹார படுநா ஸ்ரீசைலச்ருங்கோல்லஸந்
மாயா கேஸரி மாநிதேந கஹந்யாயாடவீசாரினா,
கம்பீரேண பராத்மபேதநமஹாநாதேந நாதேந மே
குப்தோஹம் யதிஸார்வபௌமஹரிண வர்த்தே ப்ருசம் நிர்ப்பய.

இந்த ச்லோகம் வெகு அற்புதமாக அமைந்திருக்கின்றது. இதனைச் சிறிது விவரிக்கிறோம். இராமானுச நூற்றந்தாதியில் “கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக்குறையல் கலைப்பெருமான், ஒலிமிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளந்தடித்து, அதனால் வலிமிக்க சீயமிராமானுசன்” என்று எம்பெருமானார் சீறிய சிங்கமாக அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளார்; அதனையடியொற்றி இந்த ச்லோகத்திலும் ஸ்வாமி எம்ஹமாக ரூபிக்கப்படுகிறார். எம்ஹத்தோடே ஸ்வாமிக்கு ஸாம்யம் ஐந்து விசேஷணங்களினால் அற்புதமாக நிர்வஹிக்கப்படுகிறது. விவரணம் கேளீர்;

410. [வேதோத்தம்ஸ குஹா விஹார படுநா]

“மலைமுழுஞ்சில் மண்ணிக்கிடந் துறங்கும் சீரிய சிங்கம்” என்ற திருப்பாவையின்படியே சிங்கம் பர்வத குறைகளில் விஹரிக்கும். ஸ்ரீராமாநுஜஸம்ஹமோ வென்னில்; வேதங்களாகிற பர்வதங் களின் உபநிஷத் பாகமாகிற குறைகளில் விஹரிக்கும். தைத்தீரிய யஜுர் ப்ராஹ்மண—காடகத்தில் “பரத்வாஜோ ஹ த்ரிபிராயுர்ப்பிரீ ப்ரஹ்மசர்ய மூவாஸ” என்று தொடங்கியுள்ள உபாக்கியானத்தில் தேவேந்திரன் பரத்வாஜ முனிவர்க்கு வேதங்களை மலைகளாகக் காட்டினதென்று ஒதீயிருக்கை யாலே வேதம் மலையாகக் குறையில்கை. “தர்மஸ்ய தத்த்வம் நிஹிதம் குஹாயாம்” என்ற மஹாபாரத ச்லோகத்தின்படி தருமநாட்டம் பொதிந்திருக்குமிடம் குறையாகக் கருதப்படுகை யாலே உபநிஷத் பாகங்களை குறையாகக் கூறினது பொருத்தம். அதிலே விஹாரம் செய்கிறார் ஸ்வாமியென்று. “க்பீடார்த்தமபி யத் ப்ருயஸ் ஸ தர்ம: பரமோ மத:” என்றும் “சொல்லும விடு சுருதியாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வீனாயாட்டாகச் சொல்லும் வார்த்தையும் சிறப் புற்றிருக்குமென்றவாறு.

411. [ஸ்ரீசைலச்ருங்கோல்லஸந் மாயா கேஸரி மாநிதேந.]

எம்ஹத்தைக் கொண்டாடவல்லது எம்ஹமேயாகும். அப்படியே இந்த ராமாநுஜஸம் ஹத்தைக் கொண்டாடவல்ல எம்ஹம் திருவேங்கடமுடையானாகிற எம்ஹமேயாம். திருமங்கை

யாழ்வார் “தூணயதனாடு அரியாய் வந்து தோன்றிப் பேரூறு வடிவானது” லார் பிளந்திட்டாய், சேணர் திருவேங்கட மாமலைமேய, கோணுகணையாய்” என்கிற பாசுரத்தினால் திருவேங்கடமலையாகவே எம்மஹமாவதுபவித்திருப்பது காண்க. அந்த எம்மஹம் இந்த எம்மஹத்தை பஹுமானித்த விஷயம் ஸ்ரீ வேங்கடாசல இதிஹாஸ மாலையில் பரக்கக் காணத்தக்கது.

412. [கஹந ந்யாயாடவீ சாரிண]

எம்மஹம் பெருங்காட்டில் ஸஞ்சரிக்குமேபொழிய நாட்டில் காணக்கிடைக்காது. இந்த யதி ராஜ எம்மஹமோ வென்னில்; சாஸ்திரீய ந்யாயங்களாகிற அடவிகளிலே ஸஞ்சரிக்குமது.

413. [கம்பீரணே]

சிங்கத்தின் தோற்றம் அதிகம்பீரமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டா. ஸ்வாமியினுடைய கம்பீரியம் ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் திருப்புகழிலும் புகழப்படுகிறது.

414. [பராத்தம பேதநமஹா நாதேந]

இந்த விசேஷணத்தில் சிலேடை அமைந்துள்ளது. எம்மஹபஷைத்தில் “பரேஷாம் ஆத்மா நம்பிநத்தீதி பராத்தம பேதந; ததாவித: மஹாநாதோ யஸ்ய” என்கிற வ்யுத்தபத்தி கொள்ளத்தக்கது. எம்மஹத்தின் பெரு முழக்கம் இதர ஜெதுக்களின் உயிரை மாயக்கவல்ல தென்கை. இனி யதிராஜ எம்மஹபஷைத்திலோ வென்னில், “பரச்ச ஆத்மாநச் ச பராத்தமாந; தாத் பிநத்தீதி பராத்தம பேதந; ததாவிதோ மஹாநாதோ யஸ்ய” என்று வ்யுத்தபத்தி கொள்ளக்கடவது. பரம புருஷனுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் ஐக்கியம் சொல்லுகிற விமத வாதிகளைக் கண்டித்து ஜீவபர பேதத்தை ஸாதிக்க வல்ல திருவிடற்றோசையை யுடையவரன்றோ பகவத் ராமாநுஜர். நூற்றந்தாதியில் “உயிர்கள் மெய்விட்டாதிப் பரனேடு ஒன்றாமென்று சொல்லுமவல்ல லெல்லாம் வாதில் வென்றான் எம்மி ராமானுசம். மெய்மமதிக்கடலே” என்றருளியது இங்கு நோக்கத்தக்கது. ஆக இத்தகைய பொருத் தங்களினால் எம்மஹ மென்று போற்றத்தக்க எம்பெருமானருடைய அபிமானத்திலே ஒதுக்கிக் கிடக்கிற நாம் தீர்ப்பயமான வாழ்ச்சியையுடையோம் என்றதாயிற்று.

இனி பகவத் திருவடையுடைய திவ்யஸூக்திகளால் நாம் பெற்ற மஹார்த்த விசேஷங்களில் சில அநுபவிக்கப்படுகின்றன.

கீதாபாஷ்யத்தில் “திருப்பாவை” யையடியொற்றி அர்த்தம்

415 “யத் யதாசரதி ச்ரேஷ்டஸ் தத் ததேவேதரோ ஜந; ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ் ததுநுவவர்த்ததே.” (3-21.) என்னும் ச்லோகம் சிஷ்டாசாரத்தின் சிறப்பைத் தெரிவிப்பது. ஸம்ஸ்கிருதஜோகளுக்கு அநாயாஸமாகப் பொருள்படக்கூடிய ச்லோகமிது. இதன் உத்தரார்த்தம் தத்திற்கு பாஷ்யமிட்ட சங்கராசாரீய ஸ்வாமிகள் “ஸ: ச்ரேஷ்ட: யத் ப்ரமாணம் குருதே லௌகிகம் வைதிகம் வா; லோக: தத் அநுவர்த்ததே—ததேவ ப்ரமாணிகரோதீதி அர்த்த:” என்று உரைத்தார். ச்ரேஷ்டராயிருப்பார் யாதொன்றை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறார்களோ அது தன்னையே லோகமும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறது என்பதாகப் பொருள் காட்டப்பட்டதாயிற்று. மத்வாசாரீயரான ஆணந்த தீர்த்த ஸ்வாமிகளும் இவ்வண்ணமாகவே பொருரைத்தார். “ஸ: யத் வாக்யாதிகம் ப்ரமாணிகுருதே—யதுக்த ப்ரகாரேண திஷ்டதீத்யர்த்த:” என்பது அவருடைய பாஷ்யபங்கிதி. ஆக இவற்றால் “யத்ப்ரமாணம்” என்றவிடத்தில் பதச்சேதம் இவர்களுக்கு விவகஷிதம் என்று

தேற்றிற்று. யத் என்பது தனிப்பதமென்று முடிந்தது நம் பாஷ்யகாரர் இங்கு இரண்டு பதங்களாகத் திருவுள்ளம் பற்றாமல் (யத்ப்ரமாணம்) என்று பஹுவீஹி ஸமாஸங்கொண்ட ஒரே பதமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி பாஷ்யமிட்டருளியுள்ளார். பூர்வார்த்தத்தில் “சுரேஷ்ட: யத்யத் ஆசரதி”. என்றதற்குச் சுரேஷ்டராயிருப்பார் எந்தெந்த கருமத்தை யநுஷ்டிக்கிறாரோ என்பதாகப் பொருளாதலால் அந்த கருமத்தைப் பற்றியே உத்தரார்த்தமும் சொல்லுகிறதென்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் சிஷ்டர்கள் தாங்களனுஷ்டிக்கிற கருமத்திற்கு எவ்வளவு அவதி முடிந்ததென்பதற்கோ அவ்வளவு அவதியையே பிறரும் வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்றபடி. இதை தாத்பர்யசந்திரிகையில் வேதாந்த தேசிகன் விவரித்துள்ளார் ‘பெரியோர்கள்’ அனுஷ்டிக்கிற கருமத்தையே பிறரும் அனுஷ்டிக்கிறார்கள்’ என்று இவ்வளவு மாத்திரமே சொன்னால் போதாது. அவர்கள் அக்கருமத்தை எந்த விதமாக அனுஷ்டிக்கிறார்களோ அந்த விதமாகவே பிறரும் அனுஷ்டிக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லவேண்டியது இங்கு ஆவச்யகமாதலால் அதற்குச் சேர ஸ்வாமியின் பாஷ்யம் மிகப் பொருத்தமாக அவதரித்துள்ளது. பெரியார் எதை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரோ அதையே பிறரும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரென்பது ப்ரக்ருதத்தில் அநபேக்ஷித மாதலால் இதர பாஷ்யகாரர்களை நம் ஸ்வாமி பின்செல்லவில்லை

416. இதர பாஷ்யகாரர்களுக்குத் தோன்றாத அர்த்தம் இங்கு நம் ஸ்வாமிக்குத் தோன்றினது எதனென்னில்; ஸ்வாமி திருப்பாவை ஜயரென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்ததாலேயே என்க. திருப்பாவையில் **மாலே மணிவண்ணா என்கிற பாசுரத்தில் “மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல்” என்றுள்ளது; இங்கு மேலையார் செய்வனகள் கேட்டியேல்’ என்னுமளவே போதுமாயிருக்க இடையில் ‘வேண்டுவன’ என்று ப்ரயோகித்தது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. அதை நோக்கியே யத்ப்ரமாண மென்றதை ஸமஸ்தமாகக் கொண்டு பாஷ்ய மிட்டருளினார் திருப்பாவை ஜயர்.

417. கீதையில் *பரித்ராணய ஸாதூநாம்* (4-8) என்ற விடத்திற்கு பாஷ்ய மருளிச்செய்யாநின்ற ஸ்வாமி, ஸாதுக்கள் யாவர்? என்பதை விவரிக்கு மிடத்து ஆழ்வார்களே ஸாதுக்களென்று ஸுஸ்பஷ்ட சப்தங்களால் விளக்கியருளினார்; *காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து, ஒருபகலாயிரமுழியாலோ வென்று தளர்ந்து, *நீனைந்துநந்துள் கரைந்துருகி நிற்குமாழ்வார்களே ஸாதுக்களென்கிறார். அங்கு அருளிச் செய்திருக்கிற பரமபோக்யபங்க்திகள் சங்கர பாஷ்யாதிகளில் அணுவளவும் காணக்கிடையா; இவற்றை திவ்யஸூக்திரஸிகர்கள் நிச்சலம் சிந்தனை செய்யவேணும். அவ்விடத்து ஸூக்திகள் வருமாறு—“ஸாதவ: உக்த லக்ஷண தர்மஸீலா: வைஷ்ணவாக்ரேஸரா: மத்ஸமாச்ரயணே ப்ரவ்ருத்தா: மந்நாம கர்மஸ்வரூபாணாம் வாங்மநஸாகோசரதயா மத்தர்சநேத விநா ஸ்வாத்மதாரண போஷணாதிகம் அலபமாநா: ஸுணமாத்ர காலம் கல்பஸுஹஸ்ரம் மந்வாநா: ப்ரசிதில ஸர்வகாத்ரா பவேயுரிதி மத்ஸ்வரூப சேஷ்டிதாவலோகந ஆலாபாதிதானே தேஷாம் பரித்ராணய” என்று. இந்த கீதாபாஷ்ய பங்க்திகள் ஆழ்வார்களின் தன்மைகளை அவர்களின் திவ்ய ஸூக்திகளைக் கொண்டே யருளிச் செய்தவை. [பதங்களின் மேல் சிறிது விவரிக்கிறோம்.]

418. ‘வைஷ்ணவாக்ரேஸரா: என்பது இங்கு விசேஷ்யவாசகபதம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமப்ரதாயத்திலே முன்னிற்பவர்கள் ஆழ்வார்களே யென்பது நிர்விவாதம். மற்றுமுள்ள விசேஷணங்களெல்லாம் அவர்களுக்கே பொருந்துமவையாயும் அவர்களையே சுட்டிக்காட்டு மவையாயும் அமைந்திருக்கின்றன. எங்ஙனே யென்னில்; [உக்தலக்ஷண தர்மஸீலா:] *யதாயதாஹி தர்மஸ்ய* என்கிற கீழ்ச்லோகத்தில் “தர்மஸ்ய—வேதோதிதஸ்ய சாதூர்வரண்ய சாதூராச்ரமய வ்யவஸ்தயா அவஸ்திதஸ்ய” என்று தாமருளிச் செய்திருக்கையாலே அதுவே ‘உக்தலக்ஷணதர்ம’ என்பதனால் பராமர்சிக்கப்படுகிறது. ஆழ்வார்கள் வேதோக்தங்களான வர்ணாச்ரம த்ருமங்களை

இணங்காத பொருள் ஸ்வாமிபாஷ்யத்தில் எப்படி இடம்பெறும்? அப்பொருளை ஸ்வாமி எப்படி ஸஹிப்பர்? தமக்கு *எல்லாங் கண்ணென்று சொல்லுகிற மஹாத்மாவாகிய நம்மாழ்வார் அந்தோ! என் கண்ணுக்குக் கிடைக்கவில்லை யென்று அழுதுகொண்டே யன்றோ கீதாசார்யன் இந்த ச்லோகம் பணித்தான். கண்ணன் தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளின பின் சில நாளிலே ஆழ்வாருடைய திருவவதாரம். கண்ணபிரான் ஆழ்வாரை ஸேவித்துவிட்டுத் தன் அவதார ஸமாப்தியைச் செய்துகொள்ள மிகவும் ஆசைப்பட்டிருந்தான்; அந்த பாக்யம் அவனுக்கு துர்லப மாயிற்று; அது இந்த ச்லோகத்தில் *ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்பதனாலே ஸலிசிதமாகிறது— என்று ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்துப்போருவது ஸோபபத்திகமென்று கீதாபாஷ்ய ஸலித்திகளாலறி கிறோம். ஆக, ஜகத் ஸர்வம் வாஸுதேவ:’ என்பதாக சங்கரர் கொண்டார்; அங்ஙனன்றிக்கே ‘மம ஸர்வம் வாஸுதேவ:’ என்பதாக நம் ஸ்வாமி கொண்டார். இதுதான் திருவாய் மொழிக்குச் சேர்ந்ததும், திருவாய்மொழியிலிருந்து தெரிந்து அருளிச் செய்யப்பட்டதுமான மிகச்சிறந்த பொருள் என்று தெளிவிக்கப் பட்டதாயிற்று. *

424. அநந்தகுணஸாகர ஸ்ரீ ஸலித்தியின் ஆழ்பொருள்

ஸ்வாமி, ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலான திவ்ய க்ரந்தங்களில் எம்பெருமானுக்கு இட்டருளும் விசேஷ ணங்களில் *அநந்தகுணஸாகரம்* என்றும்* அபரிமிதோதார குணஸாகரம்* என்றும் விசேஷண மருளிச் செய்யக் காண்கிறோம். குறிப்பாக ஓரிடத்தில் காட்டுகிறோம்—இரண்டாமத்யாயத் தின் தொடக்கத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் *அபரிமிதோதார குணஸாகரம் பரம் ப்ரஹ்ம் வேதாந்த வேத்ய மித்யுத்தம்* என்றுள்ளது. இங்கு பரப்ரஹ்மசப்தம் ப்ரதமாநிபத்தியெயொழிய த்விதீயாநி பத்தியன்று. இதற்கு விசேஷணமான அபரிமிதோதார குணஸாகரம் என்பதும் ப்ரதமாந்தமாகவே கொள்ளப்படவேண்டியதாயிற்று. ஸாகர சப்தம் நித்யபுந்லிங்கமாகையாலே குணஸாகரோ ப்ரஹ்ம் என்று சொல்லத்தகுமெயொழிய குணஸாகரம் ப்ரஹ்ம் என்று சொல்லத்தகாது. எம்பெரு மான் திருக்கல்யாண குணங்களுக்குக் கடலாகவுள்ளவனென்று இப்படிப்பட்ட பொருளே ஸ்வர ஸமாகத் தோன்றுமாதலால் ‘குணநாமஸாகர:’ என்று தத்புருஷ ஸமாஸம் விவக்ஷிதமாவதற்கே ஓர்சித்யமுள்ளது. இப்படி ஸமாஸம் கொண்டால் குணஸாகரம் ப்ரஹ்ம் என்கிற இந்த ப்ரயோகம் உபபத்தி யடைவதற்கு வழியே கிடையாது. தத்புருஷ ஸமாஸத்தைவிட்டு மஹாவீரஹி ஸமாஸம் கொண்டால் (அதாவது) ‘அநந்த: குணஸாகர: யஸ்ய தத்’ என்றும், அபரிமித: ப்ரயோகஸாகர: யஸ்யதத்’ என்றும் ஸமாஸம் கொண்டால்...ஸாகரம் என்று நபுந்ஸகலிங்கமாகப் பெருந் தும். ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் இப்படி பஹுவீரஹி ஸமாஸத்தையே ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய் திருக்கின்றார். எம்பெருமான் குணங்களுக்குக் கடல் போன்றிருப்பவன் என்று எங்கும் எல்லாரும் சொல்லி வருவதும் அநேக க்ரந்தங்களிலுள்ளதுமான இந்த ரீதியைவிட்டு, குணங்களைக் கடலாகச் சொல்லி அக்கடலை எம்பெருமான் உடையவன் என்று இங்ஙனே சொல்லுவதில் என்ன விசேஷம்? என்று சிலர் சங்கிப்பதுண்டு. எம்பெருமானார் ஸேவித்தொன்று தவிர வேறு எந்த க்ரந்தத்திலும் இப்படி பஹுவீரஹி ஸமாஸத்தினால் நிர்வஹிக்கப்படவேண்டியதான ப்ரயோகம் ஓரிடத்தில் கூடக் காணக் கிடைப்பதில்லை, தேடிப்பார்த்தால் ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர்களின் க்ரந்தங்களில்கிடைக்குமே யொழிய மற்றையோருடைய க்ரந்தங்களில் அடியோடு கிடைக்க மாட்டாதென்று உறுதியாகக் கூறலாம். இப்படி விவக்ஷணமாக ஸ்வாமி அருளிச் செய்ததற்கு ப்ரபலமான மூலமுண்டு; *தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மெய்யம்பால் வளர்த்த இத்ததாய் இராமாநுஜன்* என்கிறபடியே ஆழ்வாருடைய திவ்ய ஸலித்திகளை வளர்ப்பதற்கே அவதரித்தவரான நம் பாஷ்ய காரர் ஆழ்வாருடைய திவ்ய ஸலித்திகளைத் தழுவினே அருளிச் செய்யவர் என்பதை நாம் பல சான்றுகள் காட்டி நிரூபித்திருக்கிறோமே. ப்ரக்ருத ஸ்தலமும் அதில் தலையான சான்று. நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் (69)* மிகுந் திருமால் கீர்க்கடலையுள் பொதித்த சிந்தனையென்* என்று அருளிச் செய்துள்ளார். இப்பாசரத்தில் குணங்களானவை கடலாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்

கின்றன. வண்டமிழ்மாமுனியான அகஸ்திய மஹர்ஷியானவர் உப்புக்கடலை யுட்கொண்டவரென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவர்; நம்மாழ்வாரெனும் அருந் தமிழ் மாமுனியான தாம் உப்புக்கடலை யுட்கொள்ளாமல் பகவத் குணமாகிய அமுதக் கடலையுட்கொள்ளப் பெற்றவரென்று காட்டிக் கொண்டபடி. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியையே அவலம்பித்து ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலும் (3-6) மேகப தேச சூர்ணியில் *பூண்ட நான் சீர்க்கடலையுட் கொண்டே* என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. மேகமானது கடலை க்ரஸிப்பது போல, மேகமாகச் சொல்லப்படுகிற ஆசார்யர்களும் எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களாகிற கடலை க்ரஸிப்பவர்கள் என்றராயிற்று.

ஆக ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் பகவத் குணங்கள் கடலாகத் தோன்றினபடியாலே அந்தச் சாயையிலேயே அருளிச் செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றிய எம்பெருமானார் பஹுவீஹி ஸமாஸத்தையிட்டு நிர்வஹிக்கப்பட வேண்டியதான ப்ரயோகத்தைச் செய்தருளி குணங்களுக்கு ஸாகரத்வத்தை தீலைநாட்டியருளினாராயிற்று. இங்கு வேறு காரணமெதுவும் சொல்ல முடியாது.

425. ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலிருந்து சில நுட்பமான விஷயங்கள்.

கீதாசார்யன் தன்னுடைய அவதாரத்திற்கு ப்ரயோஜனம் சொல்லுவதோடு “பரித்ராணய ஸாதாநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே” என்று ஸாது பரித்ராணமும் துஷ்க்ருத் விநாசநமும் தர்ம ஸம்ஸ்தாபநமமாக மூன்று ப்ரயோஜனங்களைச் சொல்லி வைத்தான். இந்த ப்ரயோஜனங்களுக்காக எம்பெருமான் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில்* *துயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில் கண்காண வந்து பிறக்க வேணுமோ? “நாட்டில் பிறந்து படாதன பட்டு மனிசர்க்காய்” என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடியே கர்மவசாயர்களான ஸம்ஸாரிகளும் படாத கஷ்டங்களைப்பட்டு இந்நிலவுலகில் எம்பெருமான் வந்து அவதரிக்க வேணுமோ? ஸத்யஸங்கல்பனான தான் தன்னுடைய ஸங்கல்பசக்தியைக் கொண்டே எதுவும் செய்யலாமன்றோ? எத்தனை ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்க வேணுமானாலும் எத்தனை துஷ்டர்களை சிகஷிக்க வேணுமானாலும் தன்னுடைய அவ்யாஹத சக்திகமான ஸங்கல்பத்தினாலே செய்து தலைக்கட்ட என்ன தடை? ஸாதுபரித்ராணத்திற்காகவும் துஷ்க்ருத் விநாசநத்திற்காகவும் தர்மஸ்தாபனத்திற்காகவும் அவ்வப்போதுகளில் நானே வந்து பிறக்கிறேனென்கிறேனே, எதற்காகப் பிறக்கவேணும்? என்று பிரபலமான ஓர் ஆக்ஷேபம் தோன்றக்கூடியதிங்கு. இதற்கு சங்கர பாஷ்யத்தில் பரிஹாரமொன்றும் கிடையாது. மத்வ பாஷ்யத்தில் மூலத்திற்கு ஸம்பந்தமின்றிக்கே ஏதோ எழுதப்பட்டுள்ளது. அதாவது, பகவான் ஸாதுபரித்ராணங்களை அவதரித்தே செய்தாகவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்த மில்லை; ஆனாலும் வினாயாட்டாக அவதரிக்கிறான். ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திலும் “லோகவத்து லீலா கைவல்யம்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ என்பது மத்வ பாஷ்ய பங்க்தியின் பொருள். ஸாதுபரித்ராணங்களுக்காக நான் வந்து பிறக்கிறேனென்று மூலத்தில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்க, அதற்குக் கண்டனம் செய்கிற முறையில் இந்த பாஷ்யம் அவதரித்திருக்கின்றது. “லோகவத்து லீலா கைவல்யம்” என்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரமானது பகவான் செய்கிற ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பற்றினதே யொழிய பகவதவதாரத்தைப் பற்றியதன்று என்பது நிர்விவாதம். அதை இங்கே குறிப்பிடுவது ஸாதாரம் அப்ரஸக்தம். அது கிடக்கட்டும். நம் ஸ்வாமியின் பாஷ்யத்திலுள்ள இளச்சுவைப் பொருள்களை யறுப்பிப்போம். அந்தரதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் “அந்தஸ்தத்தர்மோபதேசாத் (1-1-2), என்கிற ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் ‘நி: 3-2-1 ஸாதாநாம்’ என்கிறச் ச்லோகத்தை ப்ரஸக்தாதுப்ரஸக்தமாக வுதாஹரித்து அங்கு அருளிச்செய்திருப்பதாவது, ஸாது பரித்ராணத்திற்காகவே முக்கியமாக அவதாரம் செய்தருளிறென்றும், ‘நி: 3-2-1 ஸாதாநாம்’ எனது ஸங்கல்பத்தாலுங்கூட ஸாத்யமாகக் கூடியதாதலால் அவதாரத்திற்கு அது ப்ரதானோத்தேச்ய

மன்று என்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஸாதுபரித்ராணம் மாத்திரம் ஏன் ஸங்கல்பத்தினாலாகக் கூடாது? என்று ஒருவர் முன்வைக்கிறார். மேலும் ஆஷேபம் செய்தால் அதற்கு என்ன பரிஹாரம்? மேலும், 'துஷ்க்ருத்விநாசதம் ஸங்கல்பஸாத்யமாகலாம், ஸாதுபரித்ராணம் ஸங்கல்பஸாத்யமாக மாட்டாது' என்று ஸ்வாமி துணிந்து ஸாதித்திருப்பது எந்த ஆதாரத்தைக்கொண்டு? என்று ஒருவர் கேட்டால் இதற்கு திருத்திரமண ஸமாதானம் சொல்லவேண்டும். திருவாய் மொழிய முதல் கடலில் அவகாஹநமில்லாதவர்கள் மேலை குறித்த கேள்விகளுக்கு விடையிறுக்க முடியாது.

426. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (3-1-9) “மழுங்காத வை நுதிய சக்கர நல்வலத்தை யாய், தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளுந்து தோன்றினையே, மழுங்காத ஞானமே படைப்பாக மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு அளித்தால் உன் சுடர்ச்சோதிமறையாதே” என்றொரு பாசரம் அம்புதமாக அருளிச் செய்துள்ளார். இப்பாசரத்தில் முன்னுமடியில் மழுங்காத ஞான மென்றது எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்ப ஞானம். ‘எம்பெருமானே! நீ ஸாதுபரித்ராணம் பண்ண வேண்டி நேரே வந்து திருவவதாரம் செய்பராமல் ஸங்கல்பத்திலேயே அது பண்ணுவதற்கு உனது சோதி குன்றும்; ஸங்கல்பத்தினால் செய்திடாமல் நேரே வந்து அவதாரம் செய்தருளினபடியால் தான் உனது சோதி விளக்கம் பெற்றது’ என்று அப்பாசரத்தின் பின்னடியிலிருந்து செய்தா ராழ்வார், இதனால் ஸாதுபரித்ராணம் ஸங்கல்பஸாத்யமாகாது என்பது ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. அது ஸங்கல்பஸாத்யமாகாது தான் என்பதை அப்பாசரத்திலேயே முன்னிரண்டடிகளில் ஒரு கதை சொல்லுகிற முதத்தால் சிலாவிசிதம் செய்வித்தாராழ்வார்: “தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளுந்து தோன்றினையே” என்று கஜேந்திராழ்வானுடைய கதையை விவரிக்கக்கூடிய தம்முடைய விவரித்ததை நிலைநாட்டியுள்ளாராழ்வார். கஜேந்திர மோகுகையை யாவருமறிந்ததே; முதலாவய்க்கோடப்பட்ட மதவாரணம் ஆகியுலமேயன்றழைக்க, எம்பெருமான் திருநாட்டிலிருந்து அரைகுலைப் தலைகுலைப் பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு பொய்கைக் கரையேறவந்து யாணக்கு அருள் செய்ததாகக் கதையுள்ளது. திவ்ய தேசங்கள் தோறும் இது பெரிய உத்ஸவமாக இன்றைக்கும் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. இதைப்பற்றி புத்திமான்கள் சிறிது ஆராய வேண்டும். ஆணக்கு அருள் செய்யத் திருவுள்ளமானால் பரமபத்திவிருந்து பொய்கைக் கரைக்கு ஓடிவந்து தான் அருள் செய்ய வேண்டுமோ? இடத்தைவிட்டுப் பெயராமலே திரும்பிப்படியாக அருள் செய்திருக்கலாமே. (அதாவது)

427. “விச்வம் திபைவ விசய்ய நிசாய்ய பூயஸ் ஸந்த்யந்தாம்” (ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவே) என்று ஆழ்வானருளிச் செய்தபடி ஸங்கல்பஞ்சகம் பண்ணுவதற்கு ஸங்கல்பம் எங்கே போய்விட்டது? கஜேந்திர ரகைதோ பவது—“கஜேந்திராழ்வான் ரகைபெறுக” என்று ஸங்கல்பித்தால் ஆகாத துண்டோ? ஆகாதென்று யாரும் சொல்ல முடியாது. இத்த ஸங்கல்பத்தைக்கொண்டே எளிதாக கஜேந்திரரகைணம் செய்திருக்கலாம். இது தவிர மற்றொரு ப்ரகாரமுண்டு; அதாவது, *விடுத்த திசைக் கருமம் திருத்தவல்ல திருவாழியாழ்வான் கைங்கரியத்திற்கு ஸங்கல்பம் நின்று; *கருதுமிடம் பொருது கைநின்ற சக்கரத்தன்* (திருவாய்மொழி 10-6-8) என்கிறபடியே இன்ன திக்கில் இன்ன காரியம் வேண்டுமென்று நினைத்தமாத் திரத்திலேயே அதை நிறைவேற்றவல்ல வனவன். “கீழலகிலசுரங்கைக் கிழங்கிருந்து கிளராமே ஆழிவிடுத்து அவருடைய கருவழித்த வழிப்பன்” என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தபடி பாதாளலோகத்திலிருந்து இறைப்பொருளில் அரிய பெரிய காரியம் செய்துவந்த அந்தஸுதர்சநா; அதுபற்ற அஸாத்யமானதுண்டோ? மேலும், பரமபத்திவிருந்து பொய்கைக்கரைக்கு வந்துங்கூட “க்ரஹம் சக்ரேண மாதவ:” “கைந்நாகத்திடர்க்குந்த கனலாழிப் படையுடையான்” “குட்டத்துக் கோள்முதலை” “தெறிந்த சக்கரத்தான்” என்கிறபடியே அந்த ஸுதர்சநாழ்வானை யிட்டுத் தானே காரியம்

செய்தது; பொய்கைக்கரையளவு மெய்த்தருளித் தான் அவனுக்கு நியமிக்க வேணுமோ? பரம பதத்திலிருந்தே நியமித்தாலாகாதோ? நியமிக்கத் தான்வெணுமோ? கருத்தறிந்து செய்ய வல்லவனே அவன்; ஆக, அப்ரதிறை சக்திகமான ஸங்கல்பத்தைக் கொண்டும், “வாணீ பௌராணிகியம் ப்ரதயதி மஹிதம் ப்ரோக்ஷணம் கைடபாரே:” [ஸுதர்சநசதகே] என்கிறபடியே ஸங்கல்ப பரீபாய பூதனா திருவாழியாழ்வாணைக் கொண்டும் எளிதாகச் செய்யக்கூடிய கஜேந்த்ர ரக்ஷணத்தை எம்பெருமானே! ஏன் நீ அப்படிச் செய்தருளவில்லை? என்று நம்மாழ்வார் எம் பெருமானைக் கேள்விகேட்டிருக்கிறார். இப்பாட்டில் இவ்வளவு கேள்வி இருக்கிறதா? என்று ஐயுறவேண்டா; “மழுங்காத வைநுதிய சக்கர நல்வலத்தையாய்!” என்கிற முதலடியினால்— திருவாழியாழ்வாணை ஏவியே ஏன் இந்த காரியத்தைச் செய்து கொள்ளவில்லை? என்றும் “மழுங் காத ஞானமே படையாக” என்ற மூன்றாமடியினால்—ஸங்கல்பத்தைக் கொண்டே ஏன் இந்த காரியத்தைச் செய்துகொள்ளவில்லை? என்றும் கேட்டிருக்கிறாரென்பது ஸுஸ்பஷ்டம்.

428. இக்கேள்விக்கு எம்பெருமான் தவிர வேறு யாராலும் விடை கூற முடியாதாகையாலே அவனே வந்து ஆழ்வாருடைய திருச்செவியிலே, ஆனைக் கருள்செய்ய தான் நேரே ஓடிவந்த காரணத்தையுரைத்தான்; அது கேட்டு ஸமாஹிதரான ஆழ்வார் எம்பெருமான் தமக்கு ரஹஸ்யமாக வருளிச் செய்த விடையை உலகறிய வெளியிட வேணுமென்றும் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலு மோற வேணுமென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி அப்பாட்டிலேயே இரண்டாமடியினால் அதனை வெளியிட்டருளிற் [தொழுங்காதல் களிற்றிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே”] என்று, களிற்று—கஜேந்த்ர ஶாழ்வான்; அவனுக்கு ‘தொழுங் காதல்’ என்று விசேஷண மிட்டதுதான் எம்பெருமானருளிச் செய்த விடையென்றுவரும். இங்கே குறிக்கொள்ளத்தக்க விஷய மிது;— கஜேந்திரனுக்கு முதலையைத் துணிக்கவேண்டியதே உத்தேச்யமாகில் அது ஸங்கல்பத்தாலோ திருவாழியாழ்வாணை யிட்டோ செய்யக் கூடியத்யாகும். முதலையைத் துணித்தல் இங்கு உத்தேச்யமன்று. அப்போது எம்பெருமானை நோக்கி கஜேந்திராழ்வான் விண்ணப்பம் செய்கிறான்—

429. “நாஹம் களேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணூர்த்தம் மதுஸூதந, கரஸ்த கமலாந்ரேவ பாத யோரார்ப்பிதும் தவ”. என்று; பெருமானே! இப்பாழுமுட்டை முதலை தின்றுவிடுகிறதேயென்று இதற் காக நான் கரைந்திலேன்; கையிற்படுத்தியுட்களை உன் திருவடிவாரத்தில் நேராகப் பணிப்பேனென்று இஃதொன்றையே ஆசைப்பட்டேன்; *உள்ளுவாருள்ளிறெல்லாமுடனிருந்தறியும் நீ இதைத் தெரிந்துகொண்டு நேரில் எழுந்தருளியே! ஹா ஹா, உன்னுடைய ஸர்வஜ்ஞதையும் கருணையுமென்னே! என்று கஜேந்திரன் வியந்து உகந்து விஜ்ஞாபித்தது புராணஸித்தம். “பரித்ராணய ஸாதூநாம்” என்கிறவிடத்தில், இப்படிப்பட்ட தொழுங்காதலையுடையவர்களே ஸாதூ சப்தவாசியர்களென்றும், அவர்களுக்குப் பரித்ராணமாவது அவர்கள் கோருகிறபடியே நேரே யெழுந்தருளி ஸேவை ஸாதித்தலும் தழுவி முழுசிவார்த்தையாடுதலுந்தானென்றும் நிர்ணயித்து இது ஸங்கல்பஸாத்யமாகாதென்று ஸ்வாமியருளிச் செய்தது பொருத்தமாயிற்று. ...

430. ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீ ஸூக்தி வலைக்ஷண்யம்.

கீதாபாஷ்யத்திலோ ஸ்ரீபாஷ்யத்திலோ ஸ்வாமியருளிச் செய்யும் ஸ்ரீஸூக்திகளில் நெஞ்சையுருக்கும்படியான ஒரு அதிசயம் அடியேனுடைய அநுபவத்தில் காண்கிறது. இவ்வதிசயம் வேறு எந்த பாஷ்யத்திலும் காண முடியாது. அஃது என்னென்னிட, மூலத்தில் பரம புருஷனுடைய ப்ரஸ்தாவம் வருமிடங்களில் ஆழ்வார்களுடைய திவ்ய ஸூக்திச் சாயையிலே அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விசுத்திப் பெருமைகளை விளக்கிப் பல விசேஷணங்களை அருளிச்

செய்தாலொழிய ஸ்வாமிக்குத் தரிப்பு உண்டாவதில்லை. இங்கு ஓரிடமெடுத்துக் காட்டுகிறேன். கீதையில் ஓர்வாசுபக்தியாய்ந்தால் முடிவு ச்லோகம் “மந்மநாபவ மத்பக்த:” என்பது. இதில் மந்மநா பவ என்பதற்கு என்னிடத்தில் மனத்தை வைத்திடு என்று பொருள் யாவார்க்கும் தெரிந்ததே. எனினில் தெரியக்கூடியதே என்கிற கருத்தினால் மத்வபாஷ்யகாரர் அடியோடு அர்த்தம் செய்யவேண்டியல்லை. சங்கராசாரியர் “மயி வாஸு-தேவே மந: யஸ்ய தவ ஸ: த்வம் மந்மநா பவ” என்று உரைத்தார். என்னிடத்தில் என்பதற்கு வாஸு-தேவனாகிய என்னிடத்தில் என்று அர்த்தம் என்பதாக விவரித்தாராயிற்று. இனி ஸ்வாமியின் பாஷ்யத்தை யெட்டுத் தக்கொள்வோம்: அவ்விடத்துப் பங்கத்தினை ஸேவித்தால் கல்நெஞ்சினனுக்கும் கண்ணீர் பெருகும்.

431. “மந்மநா பவ—மயி ஸர்வேச்சரே நிகிலஹேயப்ரத்யநீககல்யாணாகதானே ஸர்வஜ்ஞே ஸத்யஸங்கல்பே நிகில ஸ்ரீராம: பரஸ்மிந் ப்ரஹ்மணி புருஷோத்தமே புண்டரீக தலாமலாயதேஷுணே ஸ்வச்சநீலஜீமூத ஸங்காசே யுகபதுதித திநகரஸஹஸ்ர ஸத்ருசதேஜஸி லாவண்யாமருதமஹோததௌ உதாரபீவரசதுர்பாஹௌ அத்யுஜ்ஜ்வல பீதாம்பரே அமலகிரீட-பாஸ்ய-பீடலாஸாரகேயூரகடகபூஷிதே அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய ஸௌந்தர்ய மாதுரீயகாம்பரீயௌ தாரீய வாத்ஸல்ய ஜலதௌ அநாலோசித விசேஷாசேஷலோகசரண்யே ஸர்வஸ்வாமிநி தைல தாராவத் அவிச்சேதேந நிவிஷ்டமநா பவ” என்கிற இவ்வளவும் அதிகம்பிரமான ஸ்வாமி நுஸந்தியாகும்.

432. இந்த மஹாவாக்யத்தில் எம்பெருமானைப்பற்றின விசேஷணங்கள்பதினெட்டு உள்ளன. இத்தனை விசேஷணங்கள் இங்கு அவசியமோவென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். உண்மையில் அவசியமன்றென்றும் சொல்லலாம். விஸ்தரத்தில் ருசியில்லாதவரான ஸ்வாமி இவ்வளவு ஏன் அருளிச் செய்தாரென்று ஆலோசிக்க வேண்டும். ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் ‘பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ் ஆனந்தம் பாய்மதமாய் விண்டிட வெங்களிராமானுசமுனி வேழம்’ என்றும் ‘கவிமிக்க செந்நெற் கழனிக்குறையல் கலைப்பெருமானெலி மிக்க பாட்டையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து அதனால் வலிமிக்க சீயமிராமானுசன்’ என்றும் நூற்றந்தாதியில் அமுதனார் அருளிச் செய்தபடியே ஆழ் வாரருளிச் செயற்கடலில் அநவரதம் அவகாஹித்தவராதலால் அதன் பலனாகவே இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸ்வாமி பலகாலும் அருளிச்செய்யப்பிரப்தமாகிறது. கண்ணபிரான் தன்னிடத்தில் பக்தி பண்ணும்படி விதிக்கிற இவ்விடத்தில் தன்னுடைய இத்தனை விசேஷங்களை யெடுத்துக் காட்டாவிடில் எங்ஙனே பக்தியுண்டாகும்? அவனுடைய ஸ்வரூப வலைக்ஷணியத்தையும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தையும் திவ்ய பூஷணத்தினை வைசிஷ்ட்யத்தையும் திருக் கல்யாண குணபௌஷ்ட்யத்தையும் எடுத்துக் காட்டுவதானது கண்ணபிரான் தானே இவற்றையெடுத்துரைத்து இவற்றையேயே படுத்திப் சொல்லுவதாகவன்றோவுள்ளது. இதர பாஷ்யகாரர்களுக்கு திவ்ய ப்ரமந்த ஸம்பத்து நிறைவில்லாதவராயினாலே அவர்கள் இப்படிப்பட்ட விசேஷணங்களை ஓரிடத்தில் கூட எழுதிவைக்கப் ப்ரஸத்தியில்லையாயிற்று.

433. இதேபோல் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் காட்டுகிறேன். அதில் கடைசியானஸூத்ரம் [அநாவ்ருத்திச் சப்தாத் அநாவ்ருத்திச் சப்தாத்] என்பது. இங்கு மூலத்தில் ப்ரமபுருஷனுடைய ப்ரஸ்தாவமே யில்லை. ப்ரமபதத்தைச் சென்றடைந்த முக்தர்கள் மீண்டும் இந்திலத்தில் திரும்பி வருவது உண்டா இல்லையா? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக இந்த ஸூத்ரம் அவதரித்துள்ளது. ‘புந்ராவ்ருத்தி கிடையாதென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லி யிருக்கையாலே அது இல்லை’ என்றிவ்வளவே ஸூத்ரம் சொல்லி நின்றது. இதை விவரிக்குமிடத்து ஸ்வாமி யெம்பெருமானார், “யதா ப்ரமபுருஷ: அஸ்தீதி எந்த சாஸ்த்ரம் அறிவிக்கின்றதோ அந்த சாஸ்த்ரமே பகவானே அடைந்தவர்க்குப் புந்ராவ்ருத்தி யில்லை யென்றும் தெரிவிக்கின்றது” என்றருளிச் செய்கிறார். இங்கு “யதா ப்ரமபுருஷ: அஸ்தீதி சப்தாத் அவகம்யதே.....” என்றிவ்வளவே அருளிச்செய்தால் போதுமானது; ஆயினும் ஸ்வாமி இங்கே அருளிச் செய்வது பாரீர்:—“யதா நிகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணாகதாந: ஜகஜ்

ஜந்மாதி காரணம் ஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷண: ஸர்வஜ்ஞ: ஸ யஸங்கல்ப: ஆச்ரிதவாத்ஸல்யைக ஜலதி: நிரஸ்த ஸமாப்யதிகஸம்பாவந: பரமகாருணிக: பரப்ரஹ்மாபிதாந: பரமபுருஷ:..... '' என்று இவ்வளவு விசேஷணங்களையருளிச் செய்திருர்.

435. இங்ஙனே ஓரிடமன்று இரண்டிடமன்று; பலவிடங்கள் காணலாம். மற்ற பாஷ்யகாரர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட னாக்விந்யாஸம் பண்ணத் தெரியாமலில்லை. பகவானிடத்தில் பக்தியில் லாமையுமில்லை. ஆயினும் அவர்களுடைய லக்ஷணங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஏகதேசமும் அவதரிக்கக் காண்கிறீலோம். 'செந்தாமரைத் தடங்கண் செங்கனிவாய் செங்கமலம் செந்தாமரையடிக்கள் செம்பொன் திருவுடம்பே' என்றும் 'கைவண்ணம் தாமரை வாய் கமலம் போலும் கண்ணிணையுமரவிந்தமடியும்தே' என்றும் 'செக்கமலத்தலர்போலும் கண்கைகால் செங்கனிவாய் அக்கமலத்திலேபோலும் திருமேனியடிகளுக்கே' என்றும் வாய்வெருவுகின்ற ஆழ்வார்களின் சுரச்சொற்களிலே ஆரங்காந்தடிக்கு மாசிரியர்களுக்கே இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்தி விந்யாஸவைபவம் வாய்க்கின்றது.

436. கப்யாஸ ச்ருதியின் பொருள் விளக்கம்

கப்யாஸம் என்று சாந்தோக்யோபநிஷத்திலுள்ள விலக்ஷணமான சொல்லுக்கு மூன்று வகையான வ்யுத்தத்திகளைக் கொண்டு மூன்று அர்த்தங்கள் அவதரித்தன. அவ்வர்த்த விசேஷங்களைக் காட்டுகின்ற ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்திப்பாவது—*கம்பிராம்பஸ்ஸ முத்தூத-ஸும்ருஷ்டநாள-ரவிகர விகரவித புண்டரீக தலாமலாயதேக்ஷண:* என்பது. ஆழ்ந்த தண்ணீரில் வாழ்வதும், நாளமென்கிற தண்டோடு நடப்பதும், இரவியின் கதிர்களால் மலர்பெற்றதுமான புண்டரீகத்தின் இத்தோடே நீண்ட திருக்கண்களையுடையவென்கை. கப்யாஸம் என்கிற இச்சிறு சொல்லால் இவ்வளவு அர்த்தங்கள் எங்ஙனே தோற்றுவிக்கப்படுகின்றனவென்று ஸந்தேஹம் எழக்கூடும். அந்த ஸந்தேஹத்தைத் தீர்க்க கப்யாஸம் என்பதற்குச் செய்யக்கூடிய வ்யுத்தத்திகளை விவரிக்க வேண்டியதாகும். அது கடினமான ஸம்ஸ்கிருத சாஸ்த்ரப்ரக்ரினையாக இருப்பதால் அதை நாம் ஸம்ஸ்கிருதபாஷையிலெழுதிய சில நூல்களில் விவரித்துள்ளோம். அங்குக் கண்டு கொள்வது. எம்பெருமானார் ஆதரித்தருளின அர்த்தங்கள் மூன்றும் கப்யாஸம் என்கிற சப்தஸந்திவேசத்தில் கிடைத்தவையெயன்பதை பகவத்ராமாநுஜ பக்தர்கள் திடமாகக் கொண்டிருப்பார்கள்.

437. கம்பிராம்பஸ்ஸ முத்தூதமாயும், ஸும்ருஷ்டநாளமாயும், ரவிகரவிகரவிதமாயுமிருக்கிற புண்டரீகத்தை எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்கு உவமையாகச் சொல்லுவது பொருத்த மென்று எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்திலே தோன்றினது திவ்யப்பிரபந்தங்களில் அவர் ஆழ அவகாஷித்திருந்ததாலேயே. ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களையெகப்படுத்திப் பேசுமிடங்களில் மேலே காட்டிய மூன்று விசேஷங்களையும் வெகு அற்புதமாகப் பேசியுள்ளார்கள். அதைஅடைவே விவரிக்கிறேன்.

438. கம்பிராம்பஸ்ஸ முத்தூதமாயும்—ஜலஜமென்றும் அம்புஜமென்றும் அம்போஜமென்றும் நரஜமென்றும் பேர்பெற்ற புண்டரீகமானது நீரில் நின்றுமுண்டாகாமல் மற்றொன்றின் உண்டாகப் ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே "அம்பஸ்ஸ முத்தூத" என்றதன் கருத்து, நீரைவிட்டுப் பிரியாமல்ருக்கையைச் சொல்லுவதேயாம். "தாமரையை அலர்த்தக்கடவ ஆதித்யன் தானே நீரைப் பிரிந்தால் அதை யுலர்த்துமாபோலே" என்கிற ஸ்ரீ வசனபூஷண ஸ்ரீஸூக்தியும், "கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதி ரவிர் ந தோஷயதி" என்கிற ப்ரமாணமும் இங்கே குறுஸந்தேஹம். நீரைவிட்டுப் பிரியாமலிருக்கிற தாமரை போன்ற திருக்கண்களையுடையவன் என்றதாயிற்று. "நீரார் கமலம்போல் செங்கண்மாலென்றெருவன்" என்கிற சிறிய திருமடற் பாசுரத்திலும்,

“அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்” (58) என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்திலும் ஆழ்வார்கள் திருவுள்ளம் பற்றிய அர்த்தமென்றே இஃது எம்பெருமானாரால் ஆதரிக்கப்பட்டது. “நீரார் கமலம்போல்” என்றவிடத்தில் (நீரார்) என்ற விசேஷணம் எதுகையின்பத்திற்காக மாத்திரம் இடப்பட்டதன்று. “அழறலர் தாமரைக் கண்ணன்” என்றவிடத்து நம்பிள்ளையிடில் *கப்யாஸச்ருதி ஸ்பஷ்டமாகவே உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு—[அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்] அழற்றிலே நின்றலர்ந்த தாமரை நெடுநிலையிலே நின்ற திருக்கண்களையுடையவன். *யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷணீ* என்னக்கடவதிமே.” இங்கு வாதிகேஸரியின் ஸ்வாப தேசவுரை வருமாறு—“அழறு என்று அளறு; நீரிலும் சேற்றிலும் நின்று அலர்ந்து செவ்விராகுத தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவனென்றபடி.”

439. ஆக, “நீரார் கமலம்போல் செங்கண் மாலென்றெருவன்” என்ற சிறிய திருமடற்பாசுரத்தையும், “அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்” என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்தையும் “தன்பெருநீர்த் தடந்தாமரை மலர்ந்தாலொக்குங் கண் பெருங் கண்ணன்” என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றியே “கம்பீராம் நல் ஸமுத்தூத” என்ற விசேஷணத்தை ஸ்வாமியிட்டருளின ரென்றது பொருத்தமாக முடிந்தது.

440. [ஸும்ருஷ்ட நாள புண்டரீக] நீரவிட்டுப் பிரிந்த தாமரைக்கு சோபையில்லாதது போலவே நாளத்தைவிட்டு நீங்கின தாமரைக்கும் சோபையில்லாமையாலே தாமரைக்கு நாளத்தி விருப்பும் அவச்ய வக்தவ்யமாயிற்று. இதுவும் ஆழ்வாரருளிச் செயலிலுள்ளது. திருவாய்மொழியில் “வன்காற்றறைய” என்கிற பாட்டிலே “எம்பிரான தடங்கண்கள்—மென்கால் கமலத்தடம்போல் பொலிந்தன்” என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கமலத்திற்கு இடப்பட்டிருக்கிற “மென்கால்” என்னும் விசேஷணத்திற்கு “மெல்லிய நாளத்திலேயிருக்கின்ற” என்பது பொருள். (நாளமாவது தண்டு). கமலத்திற்கு அது கால் போன்றிருத்தலால் (கால்) என்னுஞ்சொல்லால் குறிக்கப்பட்டது. நாளமென்கிற பொருளையே ஸ்ருஷ்டமென்ற உரை செய்துள்ளார்கள். ஆக இந்த திவ்ய ஸூக்திக் குச்சேர (ஸும்ருஷ்ட நாள) என்றருளிச் செய்யப்பட்டது.

441. [ரவிகரவிகளித புண்டரீக] தாமரை நீரிருந்தாலும் நாளத்திவிட்டு ஸூர்ய கிரணங்களால் அலர்த்தப்பட்டநிலையில்தான் பரஸ்பரமுடைய திருக்கண்களுக்கு ஒப்பாகு மாதலால் இந்த விசேஷணமும் ஆவச்யகமாயிற்று. இதுவும் ஆழ்வாரருளிச் செயலிலுள்ளது. திருவாய்மொழியில் (5-4-9) “செஞ்சுடர்த் தாமரைக் கண் செல்வன்” என்றுள்ள பாசுரம் இங்கே கொள்ளக் கடவது. இவ்விடத்து ஈட்டிலும் கப்யாஸச்ருதியை உதாஹரித்தருளியுள்ளார். இதில் (செஞ்சுடர்த் தாமரை) என்பதற்கு செவ்விய சுடரையுடைய தாமரை என்று பொருளாகிறது. அச்செவ்விய சுடர் அதற்கு எங்ஙனம் வந்ததென்னில், அதற்கு முன்னடியில் “அஞ்சுடர வெய்யோன்” என்று ஸூர்யனை ப்ரஸ்தாபித்திருக்கையாலே தத்தீநமென்று காட்டப்படுகிறது. ஆக ஸூர்ய ப்ரகாசமடியாக வந்த செவ்வியசுடரை யுடைய தாமரைப் பூப்போன்ற திருக்கண்களையுடையவன் என்றதாயிற்று. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளம் பற்றியே, “ரவிகரவிகளித புண்டரீக” என்றருளிச் செய்தது. “செந்தண் கமலக்கண்.....சுவந்த வாயோர் கருநாயிறு அந்த மில்லாக் கதிர் பரப்பி அலர்ந்ததொக்குமமான்” என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரமும் இங்கு யோஜிக்க வுரியது. [“செங்கமலம் அந்தரஞ்சேர் வெங்கதிரோந் கல்லால் அலராவால்” என்கிற பொருள் திருமொழிப் பாசுரமும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. ஆனால் அப்பாசுரத்தில் திருக்கண் ப்ரஸ்தாவ மில்லாமையுணர்க.

...

...

...*

442. புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷண—தத்வம்

“கப்யாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷணீ” என்கிற உபநிஷத்தாக்யத்திற்கு விவரணமாக ஸ்வாமி

அருளிச்செய்த *கம்பிராம்பஸ் ஸமுத் பூதேத்யாதி திவ்யஸூக்தியில் “புண்டரீகதளாமலாய தேஷுண:” என்றிருப்பது ப்ரளித்தம். மூல ச்ருதியில் “புண்டரீகமேவ மக்ஷிண” என்றிருக்கிறதேயொழிய வேறில்லை; உள்ள மூலத்திற்குச்சேர “புண்டரீகேஷுண:” என்றில்வளவே அருளச்செய்திருக்க வேண்டும்; அதிகப்படியாக மூன்று பதங்களைச் சேர்த்திருக்கிறார். (1) தள. (2) அமல. (3) ஆயத என்னுமிந்த மூன்று சொற்கள் எந்த ஆதாரத்தைக்கொண்டு ஸ்வாமியாலருளிச்செய்யப்பட்டனவென்று விசாரம் செய்யுமளவில், ஆழ்வார்களின் திவ்யஸூக்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டுதானென்று நிர்ணயிக்க ப்ராப்தம்.

443. ஆழ்வார்கள் ‘தாமரைக்கண்ணன்’ என்று சில ஸிவங்களிலும் “தாமரைத்தடங்கண்ணன்” “கமலத்தடங்கண்ணன்” “கமலத்தடம் பெருங்கண்ணன்” என்று பல விடங்களிலும்ருளிச் செய்து பொருகிறார்கள். வடமொழியிலுள்ள லகரமும் எகரமும் தென்மொழியில் டகரமாக மாறுபடுவதுண்டு; “லடயோரபேத:” என்கிற நியாயம் ஸம்ஸ்கிருத சாஸ்த்ரஜ்ஞாங்களுமிசைந்ததே. தமிழர்கள் எழுத்துப்போலி யென்பர்கள், ஏவஞ்ச, “பத்ரம் பலாசம் சதநம் தளம் பர்ணம் சத: புமாந்” என்ற அமர கோசத்தில் படிக்கப்பட்ட தளமென்கிற வடசொல்லே தமிழில் தடமென்றாயிற்று என்று திருவுள்ளம் பற்றிய எம்பெருமானார் ‘கமலத் தடங்கண்ணன்’ ‘தாமரைத் தடங்கண்ணன்’ என்னுமிடங்களிலே தளமென்னும் பொருளிலே தடமெனவந்ததென்று கொண்டு “புண்டரீகதள” என்றருளிச் செய்தார். தடமென்னுஞ் சொல்லுக்கு விசாலமென்கிற பொருளும் தளமென்கிற பொருளும் தடாகமென்கிற பொருளும் ஆங்காங்கு வியாக்கியான கர்த்தாக் களால் ஆதரிக்கப்படுகின்றன. “நீலத்தடவரைமேல் புண்டரீக நெடுந்தடங்கள் போல எம்பிரான் கண்ணின் கோலங்களே” என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்தில் தடமென்பதற்கு தடாகமென்பது பொருள்.

444. “கமலக்கண்ணன்...அமலங்களாகவிழிக்கும்” என்கிற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தை யுட்கொண்டே “புண்டரீகதளாமல...க்ஷுண:” என்றார் ஸ்வாமி. கீழே காட்டிய பாசுரங்களையும், “கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட வப்பெரியவாய கண்கள்” என்கிற அத்வித்யமான திருப்பாணாழ்வார் பாசுரத்தைப் பிறுஸந்தித்துக்கொண்டே “புண்டரீக...ஆயதேக்ஷுண:” என்றார்.

445. “விநதவிவித பூதவ்ராத ரக்ஷைகதீக்ஷே” விசேஷார்த்தம்.

ஸ்ரீபாஷ்ய மங்களச்லோகமான *அகில புலநஜந்மேத்யாதி ச்லோகத்தில் இரண்டாவது பாதம் “விநதவிவித பூதவ்ராத ரக்ஷைகதீக்ஷே” என்பது. முதல் பாதத்திலேயே ரக்ஷணார்த்தகமான ஸ்வேதம சபத்தினால் எம்பெருமான் ஸர்வ ரக்ஷகனென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டிருக்க, மீண்டும் அந்த ரக்ஷைகதவத்தையே தெரிவிப்பதான இரண்டாவது பாதமிட்டிருப்பது விசேஷ ரக்ஷணமான மோக்ஷப்ரதாந்தைப்பற்ற என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதாயததவஜ்ஞாங்களுக்கு விவரண நிரபேக்ஷம். விநத—வணங்கின, விவித—பலவகைப்பட்ட, பூதவ்ராத—பிராணிஸமுஹங்களை, ரக்ஷா—ரக்ஷிப்பதையே, ஏகதீக்ஷே—மூக்கியமான விரதமாகக்கொண்டவ னெம்பெருமான் என்பது சப்தார்த்தம். இங்கு பூதவ்ராத என்ற விடத்தில் ச்ருதப்ரகாசிகையில் பட்டரும், தத்வடிகையில் நிகமாந்தமஹாகுருவும் திருபித்தருளியுள்ள விசேஷார்த்தம் விசேஷ: நோக்கத்தக்கது. பூதவ்ராத மென்பதற்கு ப்ராணிஸமுஹமென்று பொருளானாலும் இதில் சிறிது உட்புகுந்து ஆராய்ந்தருளுகிறார் ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர். ப்ராஹ்மண ஸமாஜ, ராஜபரிஷத் என்னுமிரண்டு வ்யவஹாரங்களை யெடுத்துக்காட்டி, இவற்றிலுள்ள வாசியையுங்காட்டி விசேஷார்த்த நிஷ்கர்ஷம் செய்தருளுகிறார். ப்ராஹ்மண ஸமாஜமென்று சொன்னால் அந்த ஸமாஜத்தில் பிராமணர்கள் மட்டுமே கூடி

யிருப்பதாகவும் இதர ஜாதியர்களின் சேர்க்கை அங்கு இல்லையாகவும் உலகத்தில் ஸ்பஷ்டமாகக் காண்கிறது. ராஜபரிஷத் தென்று சொன்னால் இப்படி காணப்படுவதில்லை. கேவலம் ராஜாக்கள் மட்டுமே கூடுகிற கூட்டத்தையா ராஜபரிஷத் என்று சொன்னால் இல்லை; மந்த்ரிகளும் ப்ரஜைகளும் அகிய இதரர்களும் கூடவே கூடியிருக்கும்ருப்பையே 'ராஜபரிஷத்' தென்கிறோம். 'ப்ராஹ்மண ஸமாயஜ்' என்ற விடத்திலும் ராஜபரிஷத் என்ற விடத்திலும் அவிசேஷண ஷஷ்டதத்ப்ருஷ ஸமாஸமே கொள்ளுகிறோம். ஸமாஸத்தில் வாகில்லையாயினும் பொருளில் நெடுவாகியுள்ளது.

446. ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர் இவற்றைப்பெறுதற்காகப் பிவிசியாக அருளிச்செய்துள்ளார். விந்த ப்ராணிகளுக்கு மட்டும் மோஷமளிக்கையன்றிக்கே அந்தப்ராணிகளோடு ஸம்பந்தம் பெற்றவர் களுக்குக்கூட அந்த விந்தப்ராணிகளின் விந்தியே காரணமாக மோஷமளிக்கிறபொழுது என்னென்றருளியுள்ளார். இங்கு "தத ஏவ காரணத்" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி ஜீவநாடியாகவுள்ளது.

447. இவ்வர்த்தத்தை வேதாந்த வாசிரியர் தத்வடகையில் வெகு அழகாக உபபாதித்துப் பொருந்தவைக்கிறார். அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்திகள் நன்கு காணத்தக்கன. மூலத்தில் ரக்ஷாபதத் தாலே விவக்ஷிதமான ரக்ஷணம் அஸாதாரணஸ்ய பரம்ப்ரியோஜநஸ்ய மோஷஸ்யைவ ப்ரதாநம்' என்று நிர்ணயமாகியிருக்கையாலே இந்த மோஷப்ரதாநம் விந்தபூதங்களுக்கு என்னென்ன தத்ஸம் பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கும் அப்ரதிஹதம் என்கிற அர்த்தமே தத்வடகாஸூக்திகளாலும் விசதிக்குற தாயிற்று. சரணாகதி கத்யத்தில் *பகவந்நாராயணமேதேவதாதி குர்ணையினால் ப்ருஷகாரப்ரபத்தி செய்தருளின எம்பெருமானார்க்கு ப்ரத்வசநமிட்டருளின ஸ்ரீரங்க நாச்சியார் "அஸ்து தே" என்றவளவோடு நில்லாமல் "தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே" என்று மருளிச் செய்த விடத்தில் அவ் விடத்து ச்ருதப்ரகாசிகையில் "ஸம்பந்தி ஸம்பந்தி நிஸ்தரணமபி, ஸர்வசப்தாபிப்ரேதம்" என்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதும் இங்கு அருஸந்தேயம்.

448. அரங்கனிடத்தில் எம்பெருமானார் பெற்ற வரம்

ஸ்வாமி சரணாகதிகத்ய மருளிச் செய்த பிறகு ஸ்ரீரங்கநாதன் எம்பெருமானார்க்கு ஒரு வரம் தந்தருளினதாக ப்ரஸித்தியுள்ளது. இதனை வேதாந்தவாசிரியர் நியாஸதிலகத்தில் ஒரு ச்லோகத் தினால் வ்யக்தமாகப்பணித்துள்ளார். அந்த ச்லோகமாவது,

உக்த்யா தநஞ்ஜய விபீஷண லக்ஷ்யயா தே
ப்ரத்யாய்ய லக்ஷ்மணமுநேர் பவதா விதீர்ணம்.
ச்ருத்வாவரம் ததுநுபந்த மதாவலிப்தே
நித்யம் ப்ரஸீத பகவம் ஸகீ ரங்கநாத.

என்பதாம். சரணாகதி கத்யத்தின் முடிவில் திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுனமேயந்தேரித்துச் சொன்ன ஸர்வதர்மாநித்யாதியையும், கடற்கரையிலே விபீஷணன் லக்ஷ்மணன் புத்திரித்துச் சொன்ன *ஸக்ருதேவப்ரபந்தநாயேத்யாதியையும் எடுத்துரைத்து "இதி மயைவ ஹி உக்தம்" என்று மருளிச்செய்து இவ்வகையாலே எம்பெருமானார்க்கு ஒரு ப்ரத்யயத்தைப் பண்ணுவித்தபடியை "உக்த்யா தநஞ்ஜய விபீஷணலக்ஷ்யயா தே ப்ரத்யாய்ய லக்ஷ்மணமுநேர்" என்னுமளவால் அருளிச் செய்தாராயிற்று. அதற்கு மேல் "பவதா விதீர்ணம் வரம் ச்ருத்வா" என்று ஸாதித்தி ரூப்பது நிதியான வார்த்தை. ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கு ஒரு வரமளித்ததாகவும், அதை தேசிகள் தாம் பரம்பரையில் கேட்டறிந்ததாகவும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அந்த வரத்தின் ப்ரகாரம் எப்படிப்பட்ட தென்பதை (நியாஸதிலக) வ்யாக்யாதாக்கள் வெளியிட்டுள்ளார்கள். எங்ஙனே

யென்னில்; திருக்குடந்தை தேசிகஸம்பந்தாய விவர்த்திநீஸபாத்யக்ஷர்களான மஹநீய மஹா வித்வான்கள் பலரீ பரிஷ்கரித்து வெளியிட்ட வியாக்கியானத்தில் “எம்பெருமானாரே! உம்முடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளுக்கும் மோஷம் தந்தோம் என்பதுதான் வரம்” என்றுவிளக்கப்பட்டுள்ளது. வரம் இப்படிப்பட்டதேயொழிய வேறு விதமன்று என்பது மூலத்திலேயே ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டப் பட்டு மிருக்கிறது. (அதாவது) “சுருத்வா வரம்” என்றவுடனே “ததநுபந்த மதாவ லிப்தே மயி” என்று ஸாதித்திருப்பதானது வரத்தின் ப்ரகாரத்தை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுகின்றதன்றோ. தேசிகன் தாம் எம்பெருமானருடைய ஸம்பந்தம் பெற்று அதனால் செருக்குற்றிருப்பதாகவன்றோ இங்குச் சொல்லுகிறது. தேசிகனுக்கு எம்பெருமானாரோடு ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தமில்லையென்பதும் பரம்பரா ஸர்பந்தமேயுள்ளதென்பதும் நிர்விவாதம். பரம்பராஸம்பந்தமுடைய தமக்குச் செருக்கு உண்டா யிருப்பதாகச் சொல்லும்போது ஸ்ரீராமாநுஜரோடு பரம்பராஸம்பந்தமுடையார்க்கும் மோஷம் தந்தோமென்று ஸ்ரீரங்கநாதன் வரமளித்திருப்பது நிஸ்ஸந்தேஹமாக விளங்குமதன்றோ. இல்லை யேல் “ததநுபந்தமதாவலிப்தே” என்று தமக்கிட்டிக்கொண்ட விசேஷணம் கேவலம் பாத பூரணர்த்தமாகு மத்தையேயன்றோ.

449. பரம்பராஸம்பந்திகளுக்கும் பேறு கைபுகுமோ! என்கிற ஸந்தேஹம் “விநதவிவிதபூத வ்ராதரகைகதீஷே” என்ற விடத்து ச்ருதப்ரகாசியாலும் த்ருஷ்டாந்தங்களாலும் நிரஸ்தமான வளவே யன்றிக்கே இந்த *உக்த்யாத்ருஷ்யச்லோகத்திற்கு அடுத்த முத்தினைச் ஷோகத்திலுட்கு நிரஸ்த மாயிற்று. எங்ஙனெயென்னில்;

அந்தோநந்த க்ரஹண வசகோ யாதி ரங்கேச யத்வத்
பங்குர் நௌகா குஹர நிஹிதோ நீயதே நாவிகேந,
புங்க்தே போகாந் அவிதித் ந்ருபஸ் ஸேவகஸ்யார்ப்பகாதி :
த்வத்ஸம்ப்ராப்தௌ ப்ரபவதி ததா தேதிகோ மே தயாநு :

என்ற ச்லோகத்தில் மூன்று த்ருஷ்டாந்தங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. கண் தெரியாதவன் கண் தெரிந்தவனது கையைப்பற்றிக்கொண்டு நடந்து செல்லுகிறுனென்றும், காலில்லாத முடவன் தோணிக்காரனால் தோணியில் உட்காரவைக்கப்பட்டு அக்கரை சேர்க்கப்படுகிறுனென்றும் காட்டின இவ்விரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்களும் ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தமுள்ள விடத்தில் பேறு தப்பா தென்கைக்குச்சார்பானவை. இனி “புங்க்தே போகாந் அவிதித்ந்ருபஸ் ஸேவகஸ்ய அர்ப்பகாதி:” என்று காட்டின மூன்றாவது த்ருஷ்டாந்தம் அத்யந்தவ்யவஹிதஸம்பந்த முள்ளார்க்கும் பேறு தப்பாதென்கைக்குச் சார்பானது. என்றைக்கோ இருந்த ஒரு அரசனிடம் என்றைக்கோ இருந்த வொரு அமாத்யன் ஸேவைபண்ணி நிதிபெற்று அந்நிதியைத் தன் பரம்பரையில் வருமவர்கள் உபஜீவிக்கும்படி வைத்திட்டால் அந்த நிதியைக் காலதத்வமுள்ளதனையும் அவனது பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் தாங்கள் ஒரு ராஜஸேவையும் செய்யவேண்டாமே, ஸேவைபண்ணின வருடைய ஸம்பந்தஸம்பந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக நெடுங்காலம் இடையறாத பூஜித்து வருகிறார்களென்பதை நிர்விவாதமாகக் கண்டு வருகிறோம். இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தை தேசிகன் காட்டியிருப்பதானது வ்யவஹிதஸம்பந்த முடையார்க்கும் பேறுதப்பாதென்பதை முதலிக்கவே யன்றோ. இதில் “அவிதித் ந்ருப: , அர்ப்பகாதி:” என்னுமிரண்டு பதங்களின் ஸ்வாஸ்யாதிசயங் களையும் அர்த்த புஷ்டியையும் அத்ருஷ்டார்த்த ஸர்வஸ்வத்திலே பரக்கவுபபாதித்தோம்; அங்கே கண்டுகொள்வது.

ஆக, எம்பெருமானருடைய குடல்துடக்கு உடையோமான நாம் அவருடைய அநர்க்கமான ஸம்பந்தத்தை அநுதினமும் நினைந்துறைந்துள்கரைந்துருகி “நிர்ப்பரோ நிர்ப்பயோஸ்மி” என்றிருக்க ப்ராப்தம். *

450. யதிராஜவிம்சதி ஸூக்திரத்னம்

மணவாளமாமுனிகள் யதிராஜ விம்சதியில் அநுவித செய்துள்ள (18).

“காலத்யேபி கரணத்ரய நிரிமிதாதி
பாபக்ரியஸ்ய சரணம் பகவத்க்ஷமைவ
ஸாச த்வயைவ கமலாரமணேர்த்திதா யத்
கேமஸ ஸ ஏவஹி யதீந்த்ர பவத் சரிதாநாம்.”

என்கிற ச்லோகமானது கீழே விவரித்த அர்த்த விசேஷங்களையெல்லாம் உட்கொண்டு அவ தரித்ததாகும். இந்த ச்லோகத்திற்கு நம்முடைய வியாக்கியானம் காணத்தக்கது. ... *

451. ஜீவாத்மாவின் அந்தரங்க நிருபகத்தை நம் பாஷ்யகாரர் நிர்ணயித்த அற்புதம்.

பகவத் விஷயம் (௬), ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்கியானம், குருபரம்பராப்ரபாவம் முதலான க்ரந்தங்களிலே காண்பதோரிதிஹாஸத்தைச் சுருக்கமாகக் கேண்மின்; எம்பெருமானார் உபய வேதாந்தப்ரவசநம் நடத்தியருளா நிற்க “ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களும் சேஷத்வமும் நிருபகமாகச் சொல்லப்படாநின்றதே, இவற்றினுள் அந்தரங்க நிருபகம் எது?” என்கிற ப்ரஸ்தாவம் திருவோலக் ௧, ௩, ௩-இலே நிகழ, ஸ்வாமி ஸர்வஜ்ஞராயமுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் இதனை ஆசார்யமுதேந வெளியிடுவிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே சென்று ஸேவித்து இதனையறிந்து வரும்படி ஆழ்வாளை அனுப்பினார், ஆழ்வானும் திருக்கோட்டியூர்க்குச் சென்று நம்பி பக்கலிலே ஆறுமாஸம் காத்திருந்து *அடிபேயன் செய்யும் விண்ணப்பமே* ளான்* (8-8-2.) என்கிற திருவார்பொழிப் பாசுரத் துணுக்கையைப் பெற்றுக்கொண்டு எம்பெருமானாரிடம் வந்து சேர்ந்து அதை விஜ்ஞாபிக்க, மஹாநிதியான இந்த ஸ்ரீஸூக்தியினுட்பொருளை ஸ்வாமி திருவோலக்கத்திலே விவரித்தார்.

452. அடியேனென்கிற சொல் நாலாயிர தியப்ரபந்தத்தினுள் நூற்றுக்கணக்கான விடங்களிலுண்டு: நம்மாழ்வார் பாசுரம் பேசத் தொடங்கும்போதே ‘அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே’ என்று அடியேன் சொல்லியிட்டே பேசுகிறார். இப்படி பல நூறிடங்களில் அடியேன் சொல் இருக்கவும் அவற்றையெல்லாம் விட்டுத் திருவாய்மொழியில் ஒரு முயிரி டிரெட்டி பாசுரத் துணுக்கொன்றைத் திருக்கோட்டி தர்நம்பி எடுத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்: அது எட்டாம் பத்தின் எட்டாம்பதிகத்தின் இரண்டாம் பாட்டிலுள்ளது. அங்கேயே முதற்பாட்டின் முடிவிலும் ‘ஒருவாடியேயுள்ளானே’ என்று அடியேன் சொல்லுள்ளது; அதையும் விட்டு அடுத்த பாட்டினடியை யெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதில் என்ன விசேஷமென்பது நுண்ணுணர்வினர் நுண்மதிக்கே கோசரமாகக் கூடிய விஷயம். கேண்மின்: எந்த இடத்திலும் அடியேனென்கிற சொல்லுக்கு தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவே பொருளாகும். *அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே* என்னுமிடத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம்; தேஹமின்றிக்கே வெறும் ஆத்மா விண்ணப்பம் செய்ய முடியாதன்றோ. தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவே விண்ணப்பஞ் செய்ய முடியுமாதலால் இங்கு வெறும் ஆத்மாவை அர்த்தமாகக் கொள்வதற்கில்லை: *அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்* என்கிற மற்றுமிடத்தையும் (1-5-7.) எடுத்துக் கொள்வோம்; இங்கு ‘ஞானத்தன்’ என்று ஞானமுடைய

சொல்லியி ருப்பதனால் அது தேஹத்திற்கு அஸம்பாவிதமாய் ஆத்மாவுக்கே ஸம்பாவிதமாகையாலே இங்கு அடியேனென்பது வெறும் ஆத்மாவையே சொல்லியாகவேண்டுமென்று சிலர் ப்ரமிக்கக் கூடும்; அப்படியில்லை; இங்கும் அடியேனென்கிற சொல் தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவையே சொல்லுகிறது; ஏனென்னில், “காண்பானலற்றுவன்” என்கிற க்ரியையிலே அச்சொல் அந்வயிக்க வேண்டும்; வெறும் ஆத்மாவே அடியேன் சொல்லுக்கு அர்த்தமாக வேண்டியது அவசியமாயிற்று. இப்படி எந்தவிடத்திலும் தேஹ விசிஷ்டனான ஆத்மாவையே அடியேன்பதம் சொல்லி நிற்குமென்பது திண்ணமாயிற்று. *ஒன் சங்கதை வாள்பழி யானொருவனடியே னுள்ளானே* என்கிறவிடத்திலும் அப்படியே.

453 இனி *அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்* என்கிறவிடத்தில் மட்டும் அடியேனென்பதற்கு வெறும் ஆத்மாவே அர்த்தமாகவேண்டிய நிர்ப்பந்தமுள்ளது. ஆத்மாவுக்கு விசேஷண பூதமான தேஹத்திற்கு வாசகமான சொல் உடலென்பது தனிப்பட இருப்பதனால் அடியேனில் தேஹத்தைச் சேர்த்து அர்த்தங்கொள்ளவேண்டிய அவச்யமில்லை; எம்பெருமான் ஜீவாத்மாவையும் உடல்பொருளையும் அநுப்ரவேசித்திருக்கும்வன் என்று சொல்லவேண்டுவது இங்கு விவக்ஷிதம். உடலிலுள்ளானென்பதனால் ஜடப்பொருளை அநுப்ரவேசித்திருக்கும்வன் என்பது சொல்லிற் றாயிற்று. ‘ஜீவாத்மாவை அநுப்ரவேசித்திருக்கும்வன்’ என்று விவக்ஷிதமான பொருளுக்கு *அடியேனுள்ளானென்று வாசகமிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மா அஹமர்த்தமாகையாலே என்னுள்ளானென்று சொல்லியிருக்கலாம்; அப்போதும் ஆத்மாவிலுள்ளானென்னும் பொருள் தேறிவிடும். ஆனால் ஆழ்வார் அப்படியொருவிடச் செய்யாமல் *அடியேனுள்ளானென்றருளிச் செய்திருக்கையாலே, ஆத்மாவென்றும் அடியேனென்றும் பரியாயம்-(அதாவது) ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வமே அந்தரங்க நிருபகம்-என்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளமாக அறுதியிடலாகிறது.

454. இப்படி எம்பெருமானார் நிர்ணயித்ததாகச்சொல்லுமைதிற்பயம் உண்மையாயிருக்கவேண்டுமாகில் இது அந்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரதிய்யஸூக்திகளில் எங்கேயாவது ஏறி விடுக்கவேண்டும். இல்லை யாகில் இந்த ஐதிறையத்திற்கு கௌரவமில்லை. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் *ஜ்ஞோத ஏவ* என்கிற ஸுதர்த்ரத்தின் விவரணத்தில் இது தெரிவிக்கப்படவில்லை. அங்கு “அயமாத்மா ஜ்ஞாத்ருஸ்வரூப ஏவ” என்று இவ்வளவே முடிவாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே மேலே விவரித்த ஐதிறையம் யதார்த்தமாயிருக்கத் தகுதியில்லையென்று குருகுலவாஸ பாக்யமில்லாதார் சிலர் சொல்லுவதுண்டு. அன்னவர்களை “எண்ணுத மாஸிடத்தை எண்ணுத போதெல்லாமினியவாரே” என்கிற ரீதியில் விட்டிட்டுத் தத்வஜ்ஜ்ஞாஸூக்களான ஸூக்ருதிகளுக்கு மருமமுணர்த்துகிறேனென்கிறது. இந்த மஹார்த்தம் எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திலே நன்கு ஊறியிருந்து கீதா பாஷ்யத்தில் தகுந்த இடத்தில் வெளியிடப்பெற்றது. கீதையில் (7-16.) *சதுர்விதா பஜந்தா மாம் ஜநாஸ் ஸூக்ருதி நோர்ஜு!, ஆர்த்தோ ஜ்ஜ்ஞாஸூர்த்ததார்த்த ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப!* என்றவிடத்தில் சங்கர பாஷ்யத்தை முன்னம் நோக்கிப் பிறகு ஸ்வாமி பாஷ்யத்தை நோக்குமின். ‘ஜ்ஞாநீ-விஷ்ணோஸ் தத்த்வவித்’ என்றார் சங்கராசார்யர்; நம் ஸ்வாமி அப்பொருளை ஒன்றாக எண்ணுது “பகவச் சேஷைதைகரஸ ஆத்ம ஸ்வரூபவித் ஜ்ஞாநீ” என்று அருளிச்செய்துள்ளார். இப்படி ஓரிடமன்று. ஜ்ஞாநீ என வருமிடங்களிலெல்லாம் இவ்வாறு பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார். ஜீவாத்மாவின் ஜ்ஞானத்திற்குப் ப்ரயோஜனம் தன்னுடைய சேஷத்வத்தை யறிவதுதான் என்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் தேறுகிறது. ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்தியில் அவகாஹந மில்லாமல் இங்ஙனே யருளிச்செய்ய இயலாது.

455. நம் பாஷ்யகாரர் செய்தருளின ப்ரதானப்ரதிதந்த்ரார்த்த நிர்ணயம்

நம்முடைய விசிஷ்டாத்வைத எரித்தாந்தத்தில் சீராகச் சொல்லப்பெற்ற ப்ரதான ப்ரதிதந்த்

ரார்த்தமென்று குலாவப்படுகிறது. உபநிஷத்துக்களில் சேதந அசேதந ஈசுவரர்களுக்கு அபேதம் சிலவிடங்களிலும், பேதம் பல விடங்களிலும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அத்வைதிகள் அபேதம் தெரிவிக்கப்படுமிடங்களை மட்டும் முக்கியமாகக் கொண்டு பேதம் தெரிவிக்கப்படுமிடங்களை கௌணமாக்கி நிர்வஹிக்கிறார்கள். த்வைதிகளோ வென்னில் பேதம் தெரிவிக்கப்படுமிடங்களை மட்டும் முக்கியமாகக் கொண்டு அபேத ச்ருதிகளை கௌணமாக்கி நிர்வஹிக்கிறார்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான நாம் அப்படியன்றிக்கே உபயச்ருதிகளையும் ஸமப்ரதாநமாகவே கொண்டு நிர்வஹித்து விசிஷ்டாத்வைதிகளென்று பேர்ெற்று வருகிறோம். பேதம் அபேதம் ஆகிய இரண்டையும் தெரிவிக்கிற உபயச்ருதிகளையும் ஸமப்ரதாநமாக எப்படி நிர்வஹிக்கிறோமென்றால் சரீராத்ம பாவத்தைக் கொண்டு நிர்வஹிக்கிறோம். இதை இங்கு நாம் விரிவாக விவரிக்க வேண்டிய ஆவச்ய கதையில்லை. ஸுபாலோபநிஷத்து அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணம் முதலான உபநிஷத்துக்களைக் கொண்டே ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்கள் இந்த நிர்வாஹ ப்ரக்ரியையைப் பேணி வருகிறார்களென்று நம்மவர்கள் சொல்லி வருகிறார்கள். இதை நாம் மறுப்போமல்லோம். ஆனால் இங்கு ஒன்று நாம் ஆலோசிக்க வேண்டும். அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணாதிகள் நமக்கு மாத்திரமே தோன்றினவையல்ல; அவை மதாந்தரங்களிலும் காணப்பட்ட; ஆகிலும் அவர்கள் அந்த உபநிஷத் பாசங்களில் ஆதரமின்றிக்கே யிரா நின்றார்கள்; ஆளவந்தா ரெம்பெருமானார் முதலான நம் ஆசார்யவர்களே அவற்றில் விசேஷத்திருஷ்டியைச் செலுத்தியிருக்கிறார்கள். இதற்கு என்ன காரணமென்னில், *அருளிணன் அவ்வருமலையில் பொருள், அருள் கொண்டாயிரமின் தமிழ் பாடினான், அருள்கண்டிர் இவ்வுலகினில் மிக்கதே* என்கிறார் ஸ்ரீமதுர கவிகள்; *ததாதென காத்திர்முநிரதிக விம்சாபி ந: க்ருதி ஸாரக்ரஹம் வ்யதரதிஹ க்ருபயா* இத்யாதிகளாலே தேசிகன் த்ரமிடோப நிஷத் ஸாரதாத்தப்யரத்நாவனிகளில் விரிவாக வருளிச் செய்தார். இங்கு இருபது பாசரங்களிலென்னுமல் அதிக விம்சாபி: என்றும், ரத்நாவனியில் “விம்சதிவக்தி ஸாக்ரா” என்றும் சொச்சமும் கூட்டியருளிச் செய்திருக்கையாலே திருவாய்மொழியில் முதலிரண்டு தசகங்களும் மூன்றாம் தசகத்தில் இரண்டு பாசரங்களும் பாஷ்ய காரருடைய வேதாந்தார்த்த திஷ்கர்ஷங்களுக்கு மிகவும் ஹஸ்தாவலம்பமாயிருந்தனவென்று நம் ஆசார்ய கோஷ்டியில் ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லி வருமது ப்ரதிஷ்டாபிதமாயிருக்கிறது. ஆசார்யர்களெல்லாரும் இதில் ஸமகண்டர்களே யாவர்.

456. முக்கியமாக பேதாபேதச்ருதிகளை சரீரசரீரிபாவத்தாலே நம் ஆசார்யர்கள் பொருந்தவிட்டது ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியைக் கொண்டேயாம். திருவாய்மொழி: (1-1-7). *உடன்மிசை யுபிரெனக்கரந்தெங்கும் பரந்துனன்* என்கிற பாசரத்திலிருந்தே நிதிகண்டு பெற்று நிர்மலஹ்ரு தயாரானார்கள். அப்பாசரத்திற்குப் பிள்ளானுடைய ஆரூபிரப்படி வியாக்கியானம் வெகு விரிவாக அவதரித்திருக்கின்றது. அவ்வளவு விரிவு ஆயிரத்தினுள் வேறு எந்த பாசரத்திற்கும் கிடையாது. நம் பாஷ்யகாரர்க்கு அந்த பாசரமே நிதிகாட்டிக்கொடுத்த தென்பதை பிள்ளான் தம்முடைய விசதவ்யாக்க்யான முகத்தாலே தெளிவித்தாராயிற்று.

457. இவ்விஷயம் போலவே, திருவாய்மொழி: ஹேயகுண ராஹித்ய ப்ரதிபாதனத்திலே நோக்கென்று ஒதுக்கி எம்பெருமானை அநந்த கல்யாண குணமஹோததியாக ஆளவந்தாரு மெம்பெருமானாரும் நிஷ்கர்ஷித்தருளினதும் ஆழ்வார்ஸூக்திகளைக் கொண்டேதான்; சாரீர கரீமாமஸையின் முதல் ஸூத்ரம் *அதாதோ ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம்* என்பது. இதில் ப்ரஹ்ம சப்தத்திற்கு சங்கராசார்யரும் அர்த்தம் செய்கிறார், நமது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் விவரணம் செய்தருள்கிறார். இரண்டிடங்களையும் பார்ப்போம். “ப்ரஹ்ம ச வக்ஷ்யமாணலக்ஷணம் ஜர்மாத்யஸ்ய யதஇதி” என்றிவ்வளவேயுள்ளது சங்கரபாஷ்யம். ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸூக்தியோ வென்னில்; *ப்ரஹ்ம சப்தேந ஸ்வபாதோ நிரஸ்தநிகில தோஷ: அநவதிகாதிசயா ஸங்க்யேய கல்யாண குணகணபுருஷோத்தம: அபிதீயதே* என்றுள்ளது. ஆழ்வார் திருவாய்மொழி தொடங்கும்போதே *உயர்

வறவுயர் தலமுடையவன்* என்றருளிச்செய்த சந்தையையே ஸ்வாமி நேராக மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். உயர்வு அற = அநவதிகாதிசய, உயர் - அஸங்க்யேய. நலமுடையவன் - கல்யாணகுணகண்:, யவனவன்—புருஷோத்தம:. ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகள் முழுதும் பகவத்குணகண்மயமேயாதலால் அந்த அம்ருத ஸாகரத்திலே யூறின ந்ராமாநஜர் அதற்குத் தகுந்தபடியே யருளிச் செய்கிரு ரென்பதில் வியப்பொன்று மில்லையிறே. ... *

458. நித்யக்ரந்தத்தில் நிதியான ஸூக்தியொன்று

ஸ்வாமி ராமாநுஜர் நவரத்நமாக வருளிச்செய்த ஒன்பது திவ்யக்ரந்தங்களில் சரமமென்று சொல்லப்பட்டு வருகிற நித்யக்ரந்தத்திலிருந்து ஒரு நிதியை யெடுத்துக் காட்டுகிறேனங்கு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தினப்படி செய்யும் திருவாராதனத்தில் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியை யநுஸந்தித்தே தலைக்கட்டவேண்டுமென்றும். ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளின் அநுஸந்தானமில்லாத திருவாராதனத்தினால் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் உகவாதென்றும் ஸத்ஸம்பரதாய வ்ருத்தர்களின் அன்புபலப்படுகிறது. அநுஷ்டானமும் இவ்வண்ணமாகவே அநாதிகாலமாக எங்கும் நிகழ்ந்து வருகின்றது. இதுபற்றி ஸ்வாமியெம்பெருமானாரருளிச்செய்த திருவாராதந ப்ரயோகத்தில் [நித்யக்ரந்தத்தில்] “ச்ருதிஸூகை: ஸ்தோத்ரர ரமிஷ்டிய” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது.

459. ஆழ்வார்களின் திவ்யஸூக்திகளுக்கு “செவிக்கினிய செஞ்சொல்” என்றே வ்யபதேசம். “கேட்டாரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே” (திருவாய்மொழி 10-6-11.) என்று ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியைச் செய்யப்படியாயிற்று. “செவிக்கினிய” என்றதற்குப் பரியாயமாகவே ஸ்வாமி (ச்ருதிஸூகை:) என்றருளிச் செய்தது. “வைதிக ஸூக்தை:” என்றோ வேறுவிதமாகவோ அருளிச்செய்யாமல் இங்ஙனே யருளிச்செய்தது ஸ்வாமிக்கே அஸாதாரணமான கம்பீரஸரணி. “ச்ருதிஸூகை: ஸூக்தை:” என்றும் சில ஸ்ரீகோசங்களிற் பாடங்காண்கிறது. அதுவும் மிகப் பொருந்தும். எம்பெருமானருடைய இத்தகைய கம்பீரஸூக்தி ஸரணியைப்பற்றி ஸாரமாகச் சில விஷயங்கள் தெரிவிப்போம் மேலே. ... *

460. சரணாகதிகத்யத்தில் அருமையான விஷயமொன்று

சரணாகதிகத்யத்தில் *அகிலஹேயேத்யாதி (5) சூர்ணையில் “மஹா விபூதே! ஸ்ரீமத்தாராயண! ஸ்ரீவைகுண்டநாத!” என்கிற ஸம்போதநதங்களுக்குப் பிறகு “அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யௌதார யைச்வரீய ஸௌந்தரீய மஹோததே!” என்கிற ஸம்போதநத்தில் வாத்ஸல்ய குணமும் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் மறுபடியும் (அவ்விடத்திலேயே)*ஆச்ரி தவாத்ஸல்யைக ஜலதே!* என்று மற்றொரு ஸம்போதநமும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கீழுள்ள ஸம்போதநத்திலேயே வாத்ஸல்யகுணமும் சேர்ந்திருக்கலால் மீண்டும் வாத்ஸல்யத்தை மாதீதிரமிட்டுத் தனியே ஒரு ஸம்போதநமருளிச் செய்திருப்பது எதற்காகவென்று விமர்சிக்க வேணும்.

461. கீழ் ஸம்போதநத்தில் வாத்ஸல்யத்தை மற்றும்பல திருக்குணங்களோடே சேர்த்துப் படித்ததில் த்ருப்தியில்லாமல் வாத்ஸல்யத்தை மாதீதிரமே தனிப்பட எடுத்துரைக்க வேணுமென்று திருவுள்ளமுண்டாகி இங்ஙனையருளிச்செய்திருப்பதாக ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிகிறது. பெருவிடாய்ப்பட்டவன் நீரிலே விழுந்து நீரைப் பலமுகமாக உபயோகப்பெற்றவரோடே பகவத்குணகண் கீர்த்தனத்திலே அத்விதீயமான உத்கண்டையையுடைய எம்பெருமானார் அலமாப்பின் மிகுதியாலே யருளிச்செய்யுமதுக்கு நாம் ஒரு அடைவு தேடவேண்டாவாகிலும்,

இந்த புநருக்தி வாத்ஸல்ய குணத்திலே யானபடியாலே நம் ஆசார்யர்கள் இவ்விடத்தில் விசேஷா வதானம் செலுத்தி வெளிப்பட்டிருக்குமது இங்குத் தெரிவிக்கலாகிறது. வெகு நுட்பமான விஷயம்து.

462. திருவாய்மொழியில் (10:10) அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறை மாப்பா!* என்று ஆழ்வார் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டுத் திருவாய்மொழி திரு வடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறபோது அடுத்த இரண்டாமடியில் எம்பெருமானை *நிகரில் புகழாய்!* என்று ஸம்போதித்திருக்கிறார். ஒப்பற்றவொரு திருக்குணத்தை யுடையவனே யென்கிறார். அந்த திருக்குணம் எதுவாக இருக்குமென்று ஆராய்ந்தால் ப்ரகரணத்தை யருஸரித்து வாத்ஸல்யமே அது—என்று எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்.

463. தோஷபூயிஷ்டனான சேதநன் பெரியபிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாக வரிப்பது எதற்காக வென்னில்; தன்னுடைய தோஷங்களைக் கண்டு எம்பெருமான் தன்னை நிக்ரஹித்தரு ளாமைக்காகவன்றோ; அப்பிராட்டியினுடைய புருஷகாரபலத்தாலே எம்பெருமானிடத்தில் முதன் முதலாக எந்த திருக்குணம் விகாஸமடைகின்றதென்னில்; வாத்ஸல்யகுணமே யென்பது நிர்விவாதம்.

464. வாத்ஸல்யமாவது தோஷாதர்சித்வமா? தோஷபோக்யத்வமா? என்கிற விசாரம் இவ்விடத்தில் சிறிதும் கொள்ளப்படவில்லை. எதுவாயினுமாகுக. தோஷாதர்சநமே வாத்ஸல்ய மென்று கொள்வோம். அக்ஷணம் எம்பெருமானுக்கு உள்ளதேயானாலும் சேதநனுடைய அபராத பாஹுஸ்யத்தாலே அது உள்ளே அமுங்கிக்கிடந்ததென்றும், பிராட்டியின் புருஷகார ப்ரபலத்தாலே அது தலையெடுக்கிறதென்றும் ஆசார்யர்கள் கண்டறிந்து கூறுகிறார்கள். இவ்விஷயத்தை தேசிகனும் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் த்வயாதிகாரத்திலும் மற்றும் சிறு ரஹஸ்யங்களிலும் ஸுஸ் பஷ்டமாக வெளியிட்டுள்ளார்.

465. *நிகரில்புகழாய்!* என்கிற ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியில் விவக்ஷிதமான குணம் வாத் ஸல்யமே யென்பது பிள்ளை லோகாசார்யருடைய ரஹஸ்யங்களோடு வாசியற எல்லாவற்றிலும் விளக்கமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக, இந்த வாத்ஸல்ய குணத்தை ஆழ்வார் நிகரற்றதாகத் திருவுள்ளம்பற்றின படியாலே, ஸ்வாமி ராமாநுஜர் இதை மற்ற திருக்குணங்களோடு சேர்த்துப் படித்த வளவால் த்ருப்திபெருமல் தனிப்படவும் ஒரு குர்ணிகை இதற்காக இட்டருளினார். இதனால் ஆழ்வாரருளிச் செயலில் எம்பெருமானார் ஸ்வாத்மத்தி கௌரவாதிசயம் விசதமாகும். *

466. ஸ்ரீரங்ககத்ய ஸ்ரீஸூக்தி விசேஷம்.

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீரங்ககத்யத்தின் ஆரம்பம் [*ஸ்வாநந்தநிவிதசேதநமேதா ஸ்ருபஸ்தி ஸ்திப்ரவருத்திபேதம்*] என்பது. சேதநர்களினுடையவும் அசேதநர்களினுடையவும் ஸ்வரூபமென்ன, ரக்ஷணமென்ன, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளென்ன இவை தன்ன தீனமாயிருக்கப் பெற்றவன் எம்பெருமான்—என்பது மேலெடுத்த ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்து. இதைப்பற்றி விமர்சித் ததில், திருவாய்மொழியின் முதற்பதிகத்தில் 4, 5, 6 ஆம் பாட்டுக்களில் முறையே நம்மாழ்வாரரு ளிச் செய்த அர்த்தத்தையே திரட்டி *ஸ்வாதீ நேத்யாதி ஸ்ரீஸூக்தியை ஸ்வாமி யருளிச் செய்தா ரென்று அறுதியிடப்படுகின்றது.

467. *நாமவனிவனுவன்* என்கிற நாலாம் பாட்டில் நாம் முதலான தன்மைப் பொருள்களும், அவன் இவன் உவன் என்கிற ஆண்பால் சுட்டுப் பொருள்களும், அவள் இவள் உவள் என்னும்.

பெண்பால் சுட்டுப்பொருள்களும், எவள் என்கிற பெண்பால் வினுப் பொருளும், அவர் இவர் உவர் என்னும் பலர்பால் சுட்டுப் பொருள்களும், அது இது உது என்னும் ஒன்றன்பால் சுட்டுப் பொருள்களும், எது என்னும் ஒன்றன்பால் வினுப் பொருளும், நசிக்குந்தன்மையுள்ள பொருள்களும், இவை உவை அவை என்னும் பல்வின்பால் சுட்டுப்பொருள்களும், நல்ல வஸ்துக்களும் கெட்ட வஸ்துக்களும் எதிர்காலப் பொருள்களும் இறந்தகாலப் பொருள்களும் ஆகின்ற எல்லாப் பொருள்களும் அந்த ஸர்வேச்வரனேயாம் (அதாவது) ஸர்வேச்வரனிட்ட வழக்கேயாம் என்றது. உலகத்திலுள்ள சேதநா சேதநப் பொருள்களெல்லாம் இந்தச் சிறிய பாட்டில் உக்தி வைத்திரியாலே அடக்கப்பட்டு, இவை யெல்லாவற்றினுடையவும் ஸ்வரூபம் பகவானுடைய அதீனம் என்று தெரிவிக்கப்பட்டபடியால் இது தன்னையே “ஸ்வாதீநத்ரிவித சேதநா சேதந ஸ்வரூப” என்ற ஸ்வாமி யெம்பெருமானார்.

468. இதற்கடுத்த பாட்டு *அவரவர் தமதமது* என்பது. இதன் கருத்தாவது, உலகில் பலவகைப்பட்ட அதிகாரிகள் இருக்கின்றார்களே; அவரவர்கள் தமதமது உணர்ச்சிக்கு எட்டிய படியே ஒரோ தெய்வங்களை ஸ்வாமிகளாக வெண்ணி ஆச்ரமிப்பார்கள்; இப்படி அவரவர்களால் தொழப்படுகின்ற அந்தந்த தெய்வங்கள் அவரவர்கள் விரும்பின பலன்களைக் கொடுப்பதில் குறையற்றே யிருக்கின்றன; எதனாலே யென்னில்; ஸர்வஸ்வாமியான ஸ்ரீமந் தாராயணன் அவரவர் தமதமது அதருஷ்டாநுஸாரமாய்ப் பலன் பெறும்படியாக அந்தந்த தெய்வங்களுக்கு அந்தர்யாமியா யெழுந்தருளி யுள்ளான்; அதனாலேதான்—என்பதாம்.

469. இதனால் சொல்லிற்குவ தென்னென்னில்; உலகத்தில் நடக்கிற ரக்ஷணத்தொழில் யாவும் எம்பெருமானுடையதே; பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலிப இதர தெய்வங்களைக் குறித்தும் மற்றும் அதிகுஷுத்ர தெய்வங்களைக் குறித்தும் அவரவர்கள் வழிபாடுகள் செய்து தாம் தாம் கோரின பலன்களைப் பெறுவதாகக் கண்டாலும் அதுவும் எம்பெருமான் தானே அத்தெய்வங்களுக்கு உள்ளிடாக விருந்து நடத்துகிற ரக்ஷணமே யன்றி அத்தெய்வங்களே சுதந்திரமாகச் செய்து விடுகிற ரக்ஷணமன்று என்றதாயிற்று. [*நஹி பாலத ஸாமர்த்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்*] என்றும், [*ந ஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே, ஸமர்த்தோத்ருர்யதே கச்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம்*] என்றுமுள்ள பிரமாணங்களை யடிபொற்றி யருளிச் செய்ததாயிது. ஆக இந்தப் பாசுரத்தின் ப்ரமேயத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு ஸ்வாதீநத்ரிவித சேதநாசேதநஸ்வரூப ஸ்திதி” என்றார் ஸ்வாமி. [ஸ்திதியாவது ரக்ஷணம்.] சேதநாசேதந ரக்ஷணத்தையும் தன்ன தீன்மாக வுடையவனென்கை.

470. இனி, இதற்கடுத்த ஆருவது பாட்டு *நின்றருளினர்* என்பது. இப்பாட்டின் கருத் தாவது, நிற்பவர்கள் இருப்பவர்கள் கிடப்பவர்கள் திரிபவர்கள் ஆக இப்படிப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தி சீலர்களும், நிலலாதவர்கள் இராதவர்கள் கிடவாதவர்கள் திரியாதவர்கள் ஆக இப்படிப்பட்ட நிவ்ருத்தி சீலர்களும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கேயென்பதாம். இதில், ப்ரவ்ருத்தி சீலர்களையும் நிவ்ருத்தி சீலர்களையும் சொல்லி யிருந்தாலும் அவர்கள் இங்கு விவக்ஷிதர்களல்லர்; கீழ் *நாமவனி வனுவன்* என்கிற பாட்டிலேயே தர்மிகளான ஸகலரையும் சேரப் பிடித்தெடுத்து அவர்கள் யாவரும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கேயென்பது சொல்லி முடிந்த விஷயமாதலால் இப்பாட்டு அத்தோடு புநருத்தமாகக் கூடாது; அதில் சொல்லப்படாத விஷயமே இங்குச் சொல்லப்பட்டதாக வேண்டும்.

471. ஆகவே, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திமான்கள் எம்பெருமானிட்ட வழக்கு என்று சொல்லுகிற இப்பாசுரமானது, அவரவர்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளாகிற தர்மங்கள் எம்பெருமானிட்ட வழக்கே யென்று சொல்லிற்குகிறது. இப்போது, நின்றனரிருந்தனரித்யதிக்குப் பொருள்—நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதலாகிற ப்ரவ்ருத்திகளும், நிலலாமை இராமை கிடவாமை திரி

யாமையாகிற நிவ்ருத்திகளும் எம்பெருமானதீனமே யென்கையல்லது வேறல்ல. இது ஸகல பூர்வாசார்ய வ்யாக்கியான எரித்தம். ஆக இந்தப் பாசுரத்தின் ப்ரமேயத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டு “ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதாசேதாஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரேக்ஷிதேதம்” என்றருளிச் செய்தார் ஸ்வாமி. எனவே, திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் மூன்றின் ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹமாக *ஸ்வாதீநேத்யாதி சூர்ணையை எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தா ரென்றதாயிற்று. ... *

472. கிரீடமகுட சூடாவதம்ஸ விசேஷம்.

ஸ்வாமி யருளிச் செய்த சரணாகதி கத்யத்தில் *அகிலஹேய ப்ரத்யநீக இத்யாதியான் பெரிய சூர்ணையில், திவ்ய ரூபவர்ணனம், திவ்யகுண வர்ணனம், திவ்யபூஷண வர்ணனம், திவ்யாயுத வர்ணனம், திவ்ய மஹிஷி வர்ணனம் முதலான பல வர்ணனங்கள் ஆச்சர்யமாக செய்யப் பட்டுள்ளன. அவற்றுள் திவ்யபூஷண வர்ணன பரமான *ஸ்வோசித விவித ஸிநித்யாநேத்யாதி வாக்யத்தில் “கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ” என்றுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்தியின் ஆழ்பொருளைப் பற்றிச் சிறிது விமர்சிப்போ மிங்கு.

473. கிரீடமென்றும் மகுட மென்றும் சூடாவதம்ஸமென்றும் தனித்தனியாக மூன்று சொற்கள் இருந்தாலும் இவை மூன்றும் திருமுடியிலணியும் ஆபரணத்தையே சொல்லும். அந்த ஆபரணம் ஒரே விதமாக இருப்பதில்லை; திருவபிஷேக மென்றும், கொண்டையென்றும், தொப்பாரமென்றும் மூன்று விதமாக வழங்கி வருவதுண்டாதலால் அம்மூவகைத் திருவாபரணங் களுக்கும் வாசகமாக கிரீடமென்றும் மகுடமென்றும் சூடாவதம்ஸ மென்றும் மூன்று பதங்கள் இங்கு ப்ரயோகிக்கப்பட்டனவென்னலாம் முக்கியமாயும் உபதேச பரம்பரப்பாத்தொடர்புள்ள ரஸ்யரஹஸ்யார்த்த மொன்று இங்கு அபிஷேகாந்விதப்பட்டு நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்தி யொன்றைத் திருவுள்ளம்பற்றியே “கிரீட மகுடசூடாவதம்ஸ” என்று மூன்று சிரோபூஷணங் களைப் பேசியுள்ளார் எம்பெருமானார்.

474. அந்த திவ்ய ஸூக்தி யெதுவென்னில், திருவிருத்தத்தில் *பாரளந்த பேரரசே! எம்விசும்பரசே! எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே!* என்றுள்ள பாசுரமாம். இதில், அரசே! அரசே! அரசே! என்று மூன்று விசை விளித்தருளுகிறார். பாரளந்த பேரரசே! என்பதனால், உலகளக்கிற வியாஜத்தினால் எல்லாம் உயர்ந்த திருவடியை வைக்கையாகிற ஸௌலப்பயகுணம் அநுபவிக்கப்பட்டது. விசும்பரசே! என்பதனால் தீயவாஸிநததன்மமாகிற பரத்வம் அநுபவிக்கப் பட்டது. எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே! என்பதனால் தர்மோடு ஸம்சலேஷ விசலேஷங்கள் பண்ணிப் போருகையாகிற ப்ரணயிதவகுணம் அநுபவிக்கப்பட்டது.

475. ஆக, ஸௌலப்பயத்துக்காகக் கவித்த முடியும், பரத்வத்துக்காகத் கவித்த முடியும், ப்ரணயிதவத்துக்காகக் கவித்த முடியுமாக மூன்று முடிகள் நம்மாழ்வாரால் எம்பெருமானுக்குச் சூட்டப்பட்டனவாயின. இவ்விஷயம் ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் “பாரளந்த வென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு” என்பதனால் காட்டப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனே எம்பெருமானுக்கு மூன்று ஸாம்ராஜ்யாபிஷேகம் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தினால் நேர்ந்திருப்பதைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் கிரீட, மகுட, சூடாவதம்ஸமென்கிற மூன்று சொற்களாலே மூன்று முடிகளை யருளிச்செய்தாரென்று திண்ணமாகக் கொள்ளக்கடவது.

476. இனி, இதில் ஒரு சிறிய கேள்வியுண்டாகும்; ப்ரணயிதவகுணமென்பது ஸௌலப்பய

குணத்திலே அந்தர்ப்பவியாதோ? அதைத் தனிப்படச் சொல்லி அதற்காக வொரு திருவபிஷேகம் சூட்டினதாகச் சொல்ல வேணுமோ? என்று. இதற்குக் கேண்மின்;

477. அந்தரங்க பக்தர்களிடத்தில் அஸாதாரணமாகக் காட்டும் ப்ரணயித்வ குணத்தை ஸர்வ ஸாதாரணமான ஸௌலப்யகுணத்திலே அந்தர்ப்பவித்ததாகக் கொள்ளுவது பொருந்தாது. ஸ்ரீ பாஷ்ய மங்கள் ச்லோகமான *அகிலபுவநஜந்மேத்யாதியில் முதல் பாதத்தில் ஸ்தேமசப்தத் தினால் ரக்ஷணம் ஸ்சொல்லப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் மீண்டும் இரண்டாவது பாதத்தில் *விநத விவிதபூத வ்ராத ரக்ஷை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இது தனிப்படச் சொல்லவேணுமோ? முதல் பாதத்தில் சொன்ன ஸ்தேம சப்தார்த்தமான ரக்ஷணத்திலேயே இதுவும் அந்தர்ப்பவியாதோ? என்று கேட்டால் *அது ஸாமாந்ய ரக்ஷணம் சொன்னபடி, இது விசேஷ ரக்ஷணம் சொல்லுகிற படி' என்று ஸமாதானம் சொல்ல ப்ராப்தமாகிறது.

478. புபுஷுக்களின் ரக்ஷணம் வேறும், முமுஷுக்களின் ரக்ஷணம் வேறாயிரே யிருப்பது. அதுபோலவே *உண்டியே உடையே உகந்தோடுமிம்மண்டலத்தாநிடத்தில் காட்டும் ஸௌலப்யமும் *உண்ணுஞ்சோறு பருகு நீர்த் தின்னுட்வெற்றிலையுநெல்லங் கண்ணனெம் பெருமானன்றையிருக்கு மாழ்வார்போல்வார்பக்கவிலே காட்டும் ஸௌலப்யமும் நெடுவாசி பெற்றதாகையாலே ஒன்றாய்விடாது. அதற்கு ஸௌலப்யமென்று பெயர்; இதற்கு ப்ரணயித்வ மென்று பெயர். ஆகவே மூன்று திருக்குணங்களுக்கான ஸாமராத்யாபிஷேகத்துக்காக மூன்று முடிகள் மிகப் பொருந்தும். ... *

479. பகவத்ராமாநுஜ ஸ்ரீஸூக்திசைலி

ஆளவந்தார்க்குத் தனியாக *யத்பதாம்போருஹேத்யாத் ச்லோகம் ஸ்வாமியருளிச் செய்தது ஸுப்ரஸித்தம். இது கீதாபாஷ்யத்திலேயே சேர்ந்ததாதலால் ஸ்வாமி ஸூக்தி யென்பதில் விவாத லேசமுமில்லை. இந்த ச்லோகம் அமைந்திருக்குமழகை ஆராய்ந்தால் ஸ்வாமியின் உக்தி ஸரணி லோகவிலக்ஷணமானதென்பதை அல்ப ப்ரஜ்ஞர்களும் அறுதியிடக்கூடும். அந்த லோகத் திற்குப் பெரியார்கள் பரம்பரையாக உபதேசித்துவரும் அர்த்த விசேஷங்களை ஆஸ்திகர்களுக்கு உபகரிக்கிறோம்.

480. “யத்பதாம்போருஹேத்யாந வித்வஸ்தா சேஷகல்மஷ:

வஸ்துதாமுபயாதோஹம் யாமுநேயம் நமாமி தம்:”

இது ஆளவந்தாருடைய இரண்டு திருவடிகளை மாத்திரம் சிந்திப்பதாகச் சொல்லவந்ததன்று; *யத்பதாம்போருஹ பதத்தினால் பதினான்கு திருவடிகள் உத்தேசிக்கப்படுகின்றன. (யத்பதாம்போருஹ) என்கிற ஆறு எழுத்துக்களுக்கு வர்ணக்ரமம் சொன்னால் பதினான்கெழுத்துக்கள் தேறும். யகார அகார, தகார, பகார, அகார, தகார, ஆகார மகார, பகார ஓகார, ரேப, உகார, ஹகார அகார... எனப்பெற்று வர்ணக்ரமம் சொல்லும்வழி. இவ்வகையில் தேறுகிற பதினான்கெழுத்துக்களும் பதினான்கு திருவடிகளைத் தெரிந்தெழுதிக்கின்றன. அவ்வாளவந்தார்தமக்குப் ப்ரமதிரியாகக்கொண்ட [*ஸ்ரீமத்தங்கிரி யுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்தநா* என்ற] நம்மாழ்வாருடைய இரண்டு திருவடிகள்; ஆக நான்கு. அவ்வாளவந்தாருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்திருந்து ஸ்வாமிக்கு ஆசார்யர்களான பஞ்சாசார்யர்களின் திருவடிகள் பத்து. ஆக இப்பதினான்கு திருவடிகளைச் சிந்தித்து ஸத்தை பெற்றதாகத் தெரிவிப்பது இந்த ச்லோகம். இதனை விவரித்துக் காட்டுகேன் காண்மின்.

481. பல்ய பதாம்போருஹே—யத்பதாம்போருஹே: என்று ஸமாஸம். (ஸம்பந்த ஸாமாந்யே ஷஷ்டி என்று அறிக.) ஆளவந்தாருடைய திருமேனியிலுள்ள பாதாரவித்தங்களைச் சொன்னபடி.

மறுபடியும் “யஸ்ய பதாம்போருஹே, என்றால்—ஆளவந்தார்தாம் *மாதா பிதா யுவதய:* என்கிற ச்லோகத்தில் “ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம் ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி ஸூர்த்நா* என்று தம்முடைய சென்னிக்கு அணியாகப் பரிக்கரஹித்த நம்மாழ்வாருடைய உபயபாதங் களும் யத்பதாம் போருஹ சப்தத்தினாலேயே எளிதாகத் தெரிவிக்கப்படும். இப்போது ஷஷ்டிக்கு அர்த்தம்—பரிக்கராஹ்ய பரிக்கராஹக பாவருபமான ஸம்பந்தம். மீண்டும் ‘யஸ்ய பதாம்போருஹ’ என்று கொள்க. உலகில் சிஷ்யர்களைத் திருவடிகளென்றே ஸம்பந்தயஜ்ஞர்கள் வழங்குவராத லால் ஆளவந்தாருடைய ஐந்து சிஷ்யர்களையே ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளாகச் சொன்னடி. ‘பதாம்போருஹ’ என்பதில் இரண்டு பதங்கள் உள்ளனவன்றே; (பத என்றும், அப்போருஹ என்றும்.) திருவடிக் கு வாசகமான பத சப்தத்தினால் அவருடைய சிஷ்யர்களைச் சொல்லி, தாமரைக்கு வாசகமான அப்போருஹ சப்தத்தினால் அவர்களுடைய திருவடிகளைச் சொல்லுகிற தென்றும் கொள்ளலாம். அம்போருஹமென்றால் திருவடிகளைச் சொல்லுகிற வென்னில்; *தாவி வையங் கொண்ட தடந்தாமரைக்கே *மணவின் முழுது மளந்த வொண்டாமரை* என்கிற ஆழ்வார் பிரயோகங்களை யறிந்தவர்கள் இதில் விப்ரதிபத்தி பண்ணமாட்டார்கள். “தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாவினை” என்ன வேண்டுகிறதில் திருவடிக் குப் பரியாயமாகத் தாமரையையே சொல்லி யிருப்பது காண்க. இந்த நடை வடமொழியிலுமுண்டு; அப்பெருந் தியலங்கார மென்பார்கள். ரூபகாதிச யோக்தியுமாகும். “பச்ய நீலோத்பலத்வந்த்வாத் நிஸ்ஸரத்தி சிதாச்சரா:” இத்யாதி பரச்சதம் காண்க.

482. ஆக, பரமாசார்யரான நம்மாழ்வாரையும் ப்ராசார்யரான ஆளவந்தாரையும் ஸ்வாசார் யர்களான ஐவரையும் ப்ரகாசயேட்டுத்தியே தனியாவிட்டிருக்கு மழகு ஸஹ்ருதய ஹ்ருதயங்கமம். “குரும் ப்ரகாசயேத் சிஷ்ய:” என்னுமல் “குரும் ப்ரகாசயேத் தீமான்” என்று மூலப்ரமாணத்தில் இருக்கையாலே மஹா மேதாவின்கள் எவ்விதமாக ஆசார்ய ப்ரகாசதம் பண்ணலாமோ அவ்விதமாக ஸ்வாமி தாமும் தம்முடைய மேதா வைபவம் விளங்க இங்ஙனே ச்லோகரத்தம் சொல்லித் தரு மிகவற்புதம். மஹான்களுடைய திருநாவின் வீறு இங்ஙனே யன்றே இருப்பது. இப்படி ரூப மாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுகிற ஏதுக்குச் ச்லோகமியற்ற வேணும்? எல்லாரும் ஸுஸ்பஷ்ட மாகைய நன்கு தெரிந்துகொள்ளும்படி யியற்றலாகாதோ வென்று கேட்பவர்கள் யாவஜ்ஜீவம் அப்படியே கேட்டுக்கொண்டிருக்கலாம்.

483. *யத்பதாம் போருஹேஜ்ஞாதியான மேற்குறித்த தனியனில் மற்றொரு விசேஷமும் ரூபமாக உய்த்துணரத் தக்கதுண்டு; அதுவது... என்று ஐந்து எழுத்துக்களை யிட்டு ஆளவந்தார் திருவடிகளை நிர்ஜேசித்திருப்பதானது அப்போது ஐந்து திருவடிகள் [அதாவது, ஐந்து சிஷ்யர்கள்] தம்முடைய சிந்தனைக்கு இலக்கானவர்களென்றும் தெரிவிக்கப்பட்ட தாகிறது. அது தன்னிலும் முதலிலே பகாரத்தையிட்டிருப்பதானது அந்த ஐந்து திருவடிகளால் தலைமையாசிரியரே தமக்குத் தலைவரான ஆசார்யராக வாய்த்தார் என்பதற்கு ஸாஸ்கந்திகரது.

484. எங்ஙனே யென்னில்; ஸ்வாமிக்குத் தலைமையாசிரியர் பெரிய நம்பி; அவருடைய நிஜநாமதேயம் பராங்குச தாஸர் என்பது. வாக்ய குருபரம்பரையில் “ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:”, ஸ்ரீமத்யாழந முநயே நம:” என்ற வாக்யங்களுக்கிடையில் “ஸ்ரீபரமேஸ்வர தாஸாய நம:” என்றிருப்பது கொண்டும் பெரிய நம்பியினுடைய திருநாமம் பராங்குசதாஸ ரென்பதே யென்றறிய லாம். பதாம்போருஹ என்றதில் முதலிலுள்ள பகாரம் பராங்குச தாஸராகிற தம் முதலாசிரியரை ப்ரத்யஜ்ஞாபநம் பண்ணவல்லது என்றுணர்க. இதற்குமேல் ஒன்று கேட்கக்கூடும்; முத லெழுத்துடன் பெரியநம்பி ஸித்திராக்கிப்போலே, மற்றை நான்கெழுத்துக்களினாலும் மற்ற நான்கு ஆசாரியர்கள் ஸித்திராக்கிப்போலே, காட்ட வேண்டாவோ? என்று. கேண்மின்; தலைவரான ஆசிரியரைக் காட்டுமளவே போதுமானது. ஒவ்வோராசிரியரையும் இங்ஙனே காட்டி

யாகவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. மஹா விவேகிகளான சதுரர்கள் இன்னமும் உட்புகுந்து ஆராய்ந்து பார்த்தால் அந்த வழியும் புலப்படக்கூடும்.

485. ஆக இந்த உபபாதந ப்ரக்ரியையினால் எம்பெருமானார் அரிய பெரிய விசேஷங்களை நுட்பமாகவே அருளிச் செய்யுமியல்வினர் என்பதை விவேகிகள் நிர்ணயிக்கக் குறையில்லை. திருமலையாண்டான் திருவடிகளிலே ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பொருள் கேளா நிற்கையில் “த்ரோணசார்யர்க்கு ஏகலவ்யன் போலே ஆளவந்தார்க்கு நான்” என்றருளிச் செய்ததாக சரித்திர நூல்களிலே ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது.

486. இதை வேதாந்த வாசிரியர் அப்படியே ஸம்ஸ்கருதப்படுத்தி அருளிச் செய்கிறார்—“த்ரோணசார்யஸ்ய ஏகலவ்ய இவ யாநுநிபஸ்ய அஹமீத்யபிப்ராயேண” என்று யத்பதாம்போருஹ ச்லோக வியாக்கியானத்தில். ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண்யமே வடிவெடுத்தவரான ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துத் தாம் ஸத்தை பெற்றதாகச் சொல்லிக்கொள்ளு மெம்பெருமானார் ஆழ்வார் திருவடிகளிலும் அவருடைய திவ்ய ஸூக்திகளிலும் ஆளவந்தாவைவிட அதிசயிதமான ப்ராவண்யமுடையவரே யென்பது சிலாவிதிம். ... *

487. இனி யதீந்தரத்ருக்கும் யதீந்தரப்ரவணாருக்கும் சில ஸாம்யங்கள் கேளீர். மணவாள மாமுனிகளுக்கு யதிவரபுந்ரவதார பூதரென்னும் ப்ரஸித்தி தொன்று தொட்டு விளங்கி வருகின்றது. எம்பெருமானாரே மீண்டும் மணவாள மாமுனிகளாகத் திருவவதரித் தருளினரென்றபடி. இத்த்ருரிய உபபத்திகள் பலவுண்டு. அதை முன்னம் ச்லோக ரூபேண விஸ்தரித்தல் பின்னை வியாக்கியானமிட்டு விளக்குகின்றேன்.

488. (ச்லோ) வ்யாக்க்யாநக்ரந்ததாநாத் பரிவதநகதாகந்தவைதேசிகத்வாத்
நாநாசாஸ்த்ரார்த்தப்ருந்தப்ரகரபணிதிபி : ப்ராஜ்ஞஸூத் ரஞ்ஜகத்வாத்,
பூர்வாசார்யோக்திராகாத் சடரிபுமுநிராடஸூக்திஸம்வர்த்தகத்வாத்
பீடாதீசப்ரதிஷ்டாபநக்ருதிகரணாத் திவ்யதேசாபிமாநாத்.

489. பணிவாஜாவதாரத்வாத் :
யதீந்தரப்ரவணஸ ஸாக்ஷாத் யதீந்த்ரோ பாஷ்யக்ருத் த்ருவம்.
—இதற்கு ஸம்க்ஷேபமான வியாக்கியானம் காணமின்—

490. வ்யாக்க்யாநக்ரந்த தாநாத். பெரும்பாலும் வியாக்கியானங்களருளிச் செய்வதிலேயே ஊக்கம எம்பெருமானார்க்கும் மாமுனிகளுக்கு மொக்கும். ஸ்ரீபாஷ்யம் வேதாந்த தீபஸாரங்கள், கீதாபாஷ்யம் என்னு மவை வியாக்கியான க்ரந்தங்களேயன்றே. மாமுனிகளின் வியாக்கியான க்ரந்தங்களும் ப்ரஸித்தங்கள். வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் கத்யத்ரயம்—என்று சில மூலக்ரந்தங்களும் ஸ்வாமி ஸாதித்தது போலே மாமுனிகளும் யதிராஜ விம்சதி உபதேசரத்தினமாவை முதலிய மூலக்ரந்தங்களும்ருளிச் செய்தது ப்ரஸித்தம்.

491. பரிவதநகதாகந்த வைதேசிகத்வாத். பரிவதநமாவதுபரீவாதம்; நிந்தையென்றபடி. அஸ்தாநே நிந்தாபரிஹாசங்களை நிரப்பி நூல்களெழுதுவாரு முளரே; அங்ஙனம் நிந்தையையோ பரிஹாசத்தையோ அணுவளவும் புகாவிடாமல் பரமபவித்திர ஸ்ரீஸூக்திகளையருளுந்தன்மை ஸ்வாமிக்கும் மாமுனிகளுக்குமே யொக்கும்.

492. நாநா சாஸ்த்ரார்த்தப்ருந்தப்ரகரபணிதிபி : ப்ராஜ்ஞஸூத் ரஞ்ஜகத்வாத்—தொட்ட தொட்டவிடமெங்கும் பலபல சாஸ்த்ரார்த்தத் திரள்களே மலிந்த ஸ்ரீஸூக்திகளினாலே பண்டிதர்களின் உள்ளத்தை உகப்பிக்குந்தன்மை ஸ்வாமிக்கும் மாமுனிகளுக்கும் யொக்கும்.

493. பூர்வாசார்யோக்திராகாத். எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யம் தொடங்கும்போதே “பகவத் போதாயநக்ருதாம் விஸ்தீர்ணம் ப்ரஹ்மஸூத்ரவ்ருத்திம் பூர்வா சார்யாஸ் ஸஞ்சிக்ஷிபு; தந்மதாநு ஸாரேண ஸூத்ராக்கிராணி வ்யாக்க்யாஸ்யந்தே” என்றருளிச் செய்து பூர்வாசார்ய ஸூக்திகளில்

தமக்குள்ள அநிவேசாதிசயத்தை விளங்கக் காட்டியருளினார். மாமுனிகளும்* முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமல் கேட்டு* முன்னவராம் நங்குரவர் மொழிகள் உள்ளப் பெற்றோரும் முழுதும் நமக்கவை பொழுதுபோக்காகப் பெற்றோம்* இத்யாதிகளாலே தமக்குள்ள புதுவாழ்வால் பணிபுலனுமானத்தைக் காட்டியருளினதோடு நில்லாமல், தம்முடைய வியாக்கியான க்ரந்தங்களைப் பூர்வாசார்யஸூக்திமயமாகவே அவதரிப்பித்தருளினார்.

494. சடரிபுமுநிராட்ஸூக்தி ஸம்வர்த்தகத்வாத். ஸ்வாமியின் வாழி திருநாமத்திலே *மாறனுரை செய்த தமிழ் மறை வளர்த்தோன் வாழியே* என்று ஓதா நின்றோம். *ஆய்ந்த பெருஞ்சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும் பேராதவுள்ளம் பெற-ஏய்ந்த பெருங் கீர்த்தி புகழ்ப் புகழ் முனிதன் வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்* என்று அக்காலத்து சிஷ்ய வர்க்கங்கள் பணிக்கக் காணுநின்றோம். இதுபற்றி மாமுனிகள் திறத்திலே சொல்லவேண்டுமோ? *சேற்றுக் கமலவயல் சூழநங்கர் தம் சீர்தழைப்பப் போற்றித்தொழு நல்லவந்தணர்வாழ விப்பூத லத்தே, மாற்றற்ற செம்பொன் மணவாளமாமுனி வந்திலனேல், ஆற்றில் கரைத்த புனியல்லவோ தமிழாரணமே * என்ற வொரு பாசுரம் போதுமே.

495. பீடாதிப்ரபதிஷ்டாபநக்ருதி கரணத்=ஸ்வாமி எழுபத்து நான்கு எம்ஹாஸநாதிபதி ஸ்தாபித்தருளி அவர்கள் வழியாக தர்சந நிர்வாஹம் செய்தருள்வது ஸுப்ரஸித்தம், *ஸக்ஷமீ நாதாக்க்ய எந்தெள சடரிபுஜலத:* இத்யாதி ச்லோக ரத்னத்தினாலும் இது ஸுவ்யக்தம். மாமுனி களும் “திரமாக திக்கஜங்கனிட்டுருளும் பெருமான்” என்கிறபடியே அஷ்ட திக்கஜாசாரிபர்களை ஸ்தாபித்தருளி அவர்கள் வழியாக தர்சந நிர்வாஹம் செய்தருள்வது நாடு நகரமும் புகழ் பெற்றது.

496. திவ்யதேசாபிமாநாத்= (இதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள்.) *மன்னியதென்ன ரங்காபுரி மாலை மற்று மவந்திடு நாள்* என்றும், *ஸ்ரீரங்கம் கரிசைல ஸ்ரீரங்கம் தார்க்க்யாத்ரி எம்ஹாஸலௌ..... ஸ்ரீரங்கேசஜபத்வஜோ விஜபதே ராமாநுஜோயம் முநி:* என்றும் சொல்லுகிற படியே ஸ்வாமி ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் அபிமானம் காட்டியருளினார். மாமுனிகளும் *அடைவுடனே நிறுத்தித் தந்த வேர்வைபாறவே * என்கிறபடியே திவ்யதேசயாத்திரைகள் செய்தருளி அவர்கள் அருளால் காட்டியருளினபடி ஸுப்ரஸித்தம்.

497. (அதவா) திவ்யதேசாபிமாந மாவது—திவ்ய தேசச் சேரணியில் சேராதிருந்த ஸ்தலத்தை திவ்யதேசமாக அபிமானித்தல். ஸ்வாமி திருநாராயணபுரத்திற்கு *ஒரு நாயகமாய்* என்கிற திருவாய்மொழியை ஸமர்ப்பித்து அத்தலத்தை திவ்யதேசமாக உருவாக்கினார். மாமுனிகள் ராஜமனோர் ஸன்னிதிக்கு *தீர்ப்பாரையாமினி* என்கிற திருவாய்மொழியை ஸமர்ப்பித்து அப்பதியை திவ்யதேசமாக அபிமானித் தருளினதும் அருஸந்தேயம். [*வண்துவா ராபதிமன்னனை. *]

498. பணிராஜாவதாரத்வாத்=ஸ்வாமி சேஷாவதாரமென்பது ஸுப்ரஸித்தம். கருடவாஹன் பண்டிதர் பணித்த திவ்யஸூரி சரித்திலும், வடுகநம்பி பணித்த யதிராஜ வைபவத்திலும் மற்றும் பல பிரபந்தங்களிலும் இது விசதம். மாமுனிகள், வரவாமுநி சதகத்திலே *துக்தோதந்வத் தவளமதுரம் சுத்தஸ்தவைகரூபம் ரூபம் யஸ்ப ஸ்புடபதிதராம் யம் பணிந்த்ராவதாரம்* என்றருளிச் செய்தபடியும் மற்றும் சரித்திரஸித்தியின்படியும் திருவனந்தாழ்வான் திருவவதார மென்பது ஸுவ்யக்தம்.

499. ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீவிவர்த்தநாத்=ஸ்வாமி *தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் துருத்திவைத்தான் வாழியே * என்று எண்டிசையுங் வாழ்த்துகிறபடியும், கோயிலொழுது முதலானவற்றில் காண்கிற இத்திஹாஸ விஸ்தாரப்படியும் ஸ்ரீரங்கநூலைய வளர்த்தருளினார் என்பது விசுவவிதிதம். மாமுனிகள் திறந்து மிங்ஙனமேயன்றோ? “அங்கநகர்வாழ இன்னுமொரு நூற்றாண்டுகும்” என்றன்றோ நிச்சலும் வாழ்த்துகின்றதுலகம்.

500. ஆக இத்தன்மைகளாலே, யதீந்த்ரப்ரவணஸ் ஸாக்ஷாத் யதீந்த்ரோ பாஷ்ய க்ருத் த்ருவம்—யதீந்த்ரப்ரவணரென்று திருநாமம் பெற்ற மணவாளமாமுனிகள் ஸாக்ஷாத் எதிராசரே யென்னத்தட்டில்லையென்றதாயிற்று. இங்ஙனே நிர்வஹிக்கக்கூடிய உபபத்திகள் மற்றும் பலவுள். அவற்றை அடியேனுடைய பேரூல்களிற் கண்டுகொள்வது.

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த ஹஸ்தபூஷணத்தில்

விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த ஸாரம்

501. “வணங்குந்துறைகள் பலபலவாக்கி மதிவிற்பால் பீணங்குஞ் சமயம் பலபல வாக்கி” என்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தபடியே உலகில் பலபலமதங்கள் தோன்றியிருந்தாலும் அவை வைதிகமதமென்றும் அவைதிக மதமென்றும் பொதுவாக இருவகுப்பாகும். வேதத்தைப் பிரமாணமாகக்கொள்ளும் மதம் வைதிகமதம்- வேதத்தைப் புறக்கணித்து ஸ்வதந்திரமாகத் தோன்றிய மதம் அவைதிக மதம். அவைதிக மதங்களிற் காட்டிலும் வைதிக மதம் சிறந்ததென னுபீடத்தை நாம் விவரிக்க வேண்டுமே?

502. வைதிக மதங்களுள் பரம்பவித்திரமான விசிஷ்டாத்வைத தரிசனம் மிகச் சிறந்து விளங்குகின்றது. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழிதொடங்கும்போது “உன் சுடர் மீசுருதியுள் இவையுண்டசுரனே” என்கிற பாசுரத்தினால் ‘தாம் போதிக்கும் பரமபுருஷன் வேதங்களிலும் வேதாந்தங்களிலும் விளங்குபவன்’ என்றருளிச்செய்கையாலே இக்கலியுகத்தில் அவ்வாழ்வார் தொடக்கமாகப் பரவியுள்ள விசிஷ்டாத்வைதஸம்பிரதாயம் பரம வைதிகமென்னத்தட்டில்லை. ப்ரமாணம், ப்ரமாதா, ப்ரமேயம் என்ற மூன்று வகுப்புகளும் நம் தரிசனத்தில் சீர்மைபெற்று விளங்குவன.

503. “ஆழ்வார்கள்வாழி, அருளிச்செயல்வாழி, தாழ்வாதுமில் குரவர்தாம் வாழி— ஏழ்பாரு முய்ய அவர்களுரைத்தவைகள் தாம்வாழி, செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து” என்றுமுபதேசரத்தினமாலிப்பாசுரத்தில் ப்ரமாணங்களும் ப்ரமாதாக்களும் ஸாரமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டார்கள். ஸம்ஸ்கிருத த்ராவிட வேதங்களாகிற உபய வேதங்களும் ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத்விஷயாதிகளும் நமக்கு ப்ரமாணம். யதார்த்தஜ்ஞான நிதிகளான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் போல் வாரான மஹாசார்யர்களே ப்ரமாதாக்களில் தலைசிறந்து விளங்குபவர். ஸகல சேதநாசேதநசரீரகனாய் ஸமஸ்த கல்யாண குணத்தகனாக ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரதத்துவமென்றும், அவனுடைய திருவடித் தாமரைகளில் பண்ணும் ப்ரபத்தியே பரமஹிதமென்றும், நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே நித்யாநந்தமயமான நித்ய கைங்கர்யமே பரம புருஷார்த்தமென்றும் இங்ஙனே கூறப்படும் அர்த்த விசேஷங்களே ப்ரமேயச் சேஷ்டங்களாக விளங்குகின்றன. ஆக இத்தகைய ப்ரமாண ப்ரமாத்ரு ப்ரமேய வைசிஷ்ட்யமே நம்முடைய தரிசனத்தின் சிறப்புக்கு ஹேதுவாகாின்றது.

504. பரமவைதிகர்களென்கிற ஏற்றம் நமக்கே உரியது. ப்ரத்யக்ஷத்தாலோ அநுமானத்தாலோ அறிந்துகொள்ள முடியாத அர்த்த விசேஷங்களை யாழிக்கு வாய்மையே வேதமெனப்படும். * ப்ரத்யக்ஷேண ஸித்திபா வா யஸ்துபாயோ ந டித் திதே. யத் தம் விதந்தி வேதே ந தஸ்மாத் வேதஸ்ய வேததா* என்கிற ப்ரமாணம் இங்கே அநுஸந்தேயம்.

505. வேதத்தை ப்ரமாணமாக இசையாத சார்வாக ஜைந பௌத்தாதிகள் பாஹ்யர்களெனப்படுவர். வேதத்தைப் பரம்ப்ரமாணமாக இசைந்துவைத்தும் ப்ரப்ரஹ்மம் குண குர்வமென்றும் அலக்ஷமீகமென்றும் அசரீரமென்றும் விபூதிவிரஹிதமென்றும் இங்ஙனே மனம்போனபடி யெல்லாம் பேசுபவர்கள் குத்ருஷ்டிகளெனப்படுவர். குத்ருஷ்டிகளானாலும் வேதத்தை ப்ரமாணமாக இசையுமவர்கள் வேதபாஹ்யர்களிற் காட்டிலும் மேம்பட்டவர்களன்றோ வென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். பாஹ்யர்களோடு குத்ருஷ்டிகளோடு ஒரு வாசியில்லை யென்றருளிச் செய்கிறார் கூரத்தாழ்வான் ;

506 [ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவே] * பாஹ்யா : குத்ருஷ்டய இதி த்வித்யேயி அபாரம் கோரம் தமஸ் ஸமுபயாந்தி நவீக்ஷஸே தாந், ஜக்தஸ்ய காநந ம்ருகைர் ம்ருகக்ருஷ்ணிகேப்ஸோ : காலாரஸ்த்வ நிறுதஸ்ய ச கோ விசேஷ :? * என்கிற சுலோகம் இங்குக் காணத்தக்கது. வேதபாஹ்யர்களும் வேத குத்ருஷ்டிகளும் துல்யயோக ஷேமர்களென்பதற்கு ஒரு அற்புதமான த்ருஷ்டாந்தம்

காட்டுகிறதில், விடாய் மிகுத்துத் தண்ணீரைத் தேடியோட இரண்டு மிருகங்கள் புறப் பட்டன; அவற்றில் ஒரு மிருகமானது தடாகத்திற் புகாதே கானலைக் கண்டு பாரீய ப்ரவாஹ மாக மயங்கி யோடிக்கொண்டே டிடுக்கையில் வழியில் புலியின் வாயிலே விழுந்து மாண்டோடினது. இது இப்படியாக, மற்றொரு மிருகமானது விடாய் தீர்ப்பெறுவதற்கு உண்மையாகத் தண்ணீருள்ள தடாகத்திலேயே சேர்ந்தும் துறைதப்பி யிழியவே அங்குக் கிடந்த பூவியிலே கதுவப்பட்டு மாண்டாழிந்தது. ஆக இரண்டு மிருகங்களும் தடாகப் ப்ரவேச அப்ரவேசங்களாலே சிறிது வலக்ஷணயம் பெற்றிருந்தாலும் விநாசம் இரண்டுக்கும் துல்லமே. அதுபோலவே குத்ருஷ்டிகளும் பாஹ்யர்களும் வேதப்ராமான்ய அங்கீகார அங்கீகாரங்களாலே சிறிது வாசிபெற்றிருந்தாலும் விநாசத்தில் வாசியற்றவர்களே யென்றதாயிற்று. அந்த பாஹ்யர்களும் குத்ருஷ்டிகளும் கிடக்கட்டும். வேதக் கடலில் நாம் உள்ளபடி அவகாவித்து அர்த்த ரத்னங்களைக் கொள்ளுகொண்டு அநுபவித்து ஆனந்திக்கக் கடவோம்.

507. வேதத்தில் காண்டமிரண்டென்கை. வேதம் கர்மகாண்ட மென்றும் ப்ரஹ்ம காண்டமென்றும் இரு வகுப்பாகவுள்ளது. பூர்வபாகம் கர்மகாண்ட மென்றும், உத்தர பாகம் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் வழங்கப்படும். உபநிஷத்துக்களையே ப்ரஹ்மகாண்ட மென்பது. பகவானுக்கு ஆராதன ரூபங்களான யஜ்ஞம் முதலிய கரும விசேஷங்களை விரிவாகக் கூறும் வேதபாகம் கர்ம காண்ட மென்றும், அக்கருமங்களினால் ஆராதிக்கப்படுகின்ற பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களை விரிவாகக் கூறும் வேதபாகம் ப்ரஹ்மகாண்ட மென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று.

508. இதுவே உபநிஷத்தென்கிறபெயராலும் வழங்கும். உப-நிஷத்தி என்கிற வ்யுத்தபத்தி கொண்டது உபநிஷத்தென்கிற பதம், பகவானுடைய அருகேயுள்ளதென்கை. *வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவவேத்ய :* என்கிற கீதையின்படி கர்மகாண்ட முங்கூட பகவானைப் ப்ரதிபாதிக்கவல்லதேயாயினும் அந்த ப்ரதிபாதனம் வ்யவஹிதமாயிருக்கும். உபநிஷத்து அவ்யவதானே ப்ரதிபாதகமாயிருக்கும்.

509. உபயமீமாம்ஸைகள் அவதரித்தமை கூறுதல். கர்மகாண்டத்தில் தோன்றும் சங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதற்காக ஜைமிநியென்னும் மஹர்ஷி யெழுந்து பதினாறு அத்யாயங்களோடு கூடிய ஒரு சாஸ்த்ரத்தை யியற்றினார். அதற்குப் பூர்வமீமாம்ஸை யென்று பெயர். இதில் பன்னிரண்டு அத்யாயங்களே ஜைமினியால் இயற்றப்பட்டவை யென்றும், மேல் நான்கு அத்யாயங்கள் காசக்ருத்ஸந மஹர்ஷியால் இயற்றப்பட்டவை யென்றும் ஒரு பக்ஷ முண்டு. இதைப்பற்றி இங்கு விசாரவிரிவு வேண்டா. *வ்ருத்திக்ரந்தே து ஜைமிய்யுபரசித தயா ஷோடசாத்யாய்யுபாத் தா* இத்யாதியான அதிகரண ஸாராவளி ச்லோகம் காண்க. “ஜைமிநீயம் ஷோடசலக்ஷணம்” என்பது பொதுவான வார்த்தை. போதாயந வ்ருத்திக் க்ரந்தத்தில் பதினாறு அத்யாயங்களும் ஜைமிநிப்ரோக்த மென்று கூறப்பட்டுள்ளது. (லக்ஷண மென்று அத்யாயத்திற்குப் பெயர்).

510. ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் உபநிஷத் பாகத்தில் தோன்றும் சங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதற்காக வ்யாஸ மஹர்ஷி யெழுந்து நான்கு அத்யாயங்கள் கொண்டவொரு சாஸ்த்ரத்தை இயற்றினார். அதற்கே சாரீரகமீமாம்ஸை யென்று பெயர். உத்தரமீமாம்ஸை யென்றும் வழங்குவர். ப்ரஹ்மஸூத்ரமென்பது இதனையே. ஒவ்வோரத்யாயத்திலும் நான்கு பாதங்களுள்ளன. ஆகவே பதினாறு பாதங்கள் கொண்டது சாரீரகமீமாம்ஸை யென்றதாயிற்று. இதில் ஒவ்வொரு விஷயத்தைப் பற்றி சர்ச்சை செய்து நிரணயிக்கும் பகுதிக்கு அதிகரணமென்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது. அப்படிப்பட்ட அதிகரணங்கள் இந்த மீமாம்ஸையில் (156) நூற்றைம்பத்தாறு உள்ளன. சில அதிகரணங்களில் ஒரே ஸூத்ர மிருக்கும். பல அதிகரணங்களில் பல ஸூத்ரங்களிருக்கும். மொத்தம் ஸூத்ரங்களின் லக்கம் (545) ஐந்நூற்றுநாற்பத்தைந்து என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றது. ஆக, நான்கு அத்யாயங்களையும், பதினாறு பாதங்களையும் நூற்றைம்பத்தாறு அதிகரணங்களையும் ஐந்நூற்று நாற்பத்தைந்து ஸூத்ரங்களையும் கொண்டது ப்ரஹ்மஸூத்ர சாஸ்த்ரமென்றதாயிற்று.

511. சாரீ ரகமீமாம்ஸா பாஷ்யங்கள் தோன்றியது. தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை நாம் தெரிந்து கொள்வதற்கு உபசிஷத்துக்களே தஞ்சமாகும். அவ்வுபசிஷத்துக்களின் பொருள் களை ஸம்சய விபர்யமற நிஷ்கர்ஷித்து விளக்கக்கூடியது இந்த ப்ரஹ்ம ஸூத்ர சாஸ்த்ரமே யாதலால் வேதாந்திகளுக்கு இதுவே புகலாயிற்று. இந்த சாஸ்த்ரத்தின் பொருளை நிஷ்கர்ஷ மாகவும் நிஷ்கல்மஷமாகவும் தெரிந்துகொண்டவர்களே வேதாந்திகளென்றும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானி களென்றும் சொல்லத் தகுதியுடையார். மஹர்ஷிகளியற்றிய ஸூத்ரங்களின் பொருளை நம் போல்வார் சிறிதும் அறியவில்லார்களாதலால், நம்போன்ற அல்பமதிகளிடத்தில் பரமகருணை கொண்ட பூருவர்கள் அந்த ஸூத்ரங்களின் அர்த்தத்தை விளக்கி பாஷ்யங்கள் இயற்றியுள்ளார் கள். த்வைதம் அத்வைதம் விசிஷ்டாத்வைதம் என மூன்று மதங்கள் உலக ப்ரஸித்தமாக வழங்குமவை. இம்மூன்று மதங்களிலும் பாஷ்யங்கள் அவதரித்துள்ளன. அத்வைத மதத் திற்காக சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் பாஷ்யமியற்றினார். த்வைத மதத்திற்காக ஆனந்த தீர்த்த ஸ்வாமிகள் (மத்வாசார்) பாஷ்யமியற்றினார். நமது விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்காக பகவத் ராமாநுஜாசார்யரென்கிற ஸ்வாமியெம்பெருமானார் ஸ்ரீ பாஷ்யமருளிச் செய்தார்.

512. வட இந்தியாவில் அதிக ப்ரஸித்தி பெற்றுள்ள வல்லபமதம் நிம்பார்க்க மதம் முதலிய மதங்களுக்காகவும் பாஷ்யங்கள் தோன்றியுள்ளன. சைவ மதத்திற்காக நீலகண்ட பாஷ்யம் தோன்றியுள்ளது. இப்படி மற்றும் பல பாஷ்யங்களிருந்தாலும் மதத்யபாஷ்யமென்று மூன்று பாஷ்யங்களே நமது நாட்டில் குலாவப்படுகின்றன. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்றும் விசிஷ்டாத்வைதிகளென்றும் பகவத் ராமாநுஜ தர்சனஸ்தர்களென்றும் வழங்கப்படுகின்ற நமக்கு ஸ்வாமியீன் ஸ்ரீபாஷ்யமே ஜீவாதாவாகும். சங்கரபாஷ்யம் மத்வபாஷ்யம் நீலகண்ட பாஷ்யம் என்பவை போலல்லாமல் ஸ்ரீபாஷ்யமென்றே தோன்றியுள்ள ப்ரஸித்தி இதன் ஒப்பற்ற பெருமையைப் புலப்படுத்தும்.

513. ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பெருமை விளக்கம். உபசிஷத்துக்களின் உண்மைப் பொருளை ஸூத்ரகாரருடைய உள்ளத்திற்கு ஒத்ததாக நிஷ்பக்ஷபாதமாய் நிருமிக்கப்பட்டது ஸ்ரீபாஷ்ய மேயென்று மேனாட்டுப் புலவர்களும் மெச்சியுள்ளார்கள். அது நிற்க! ஸ்வாமி ஸ்ரீ பாஷ்ய மருளிச் செய்யத் தொடங்கும் போதே 'உபசிஷத்துக்களின் விஸ்தீர்ணம் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரவ்யூத் திம் பூர்வாசார்யாஸ்ஸஞ்சிக்ஷிபு:; தம்மதாநுஸாரேண ஸூத்ராக்ஷராணி வ்யாக்ஷ்யாஸ்யந்தே' என்று [முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமே வியாக்கியானிப்பதாக] அருளிச்செய்திருப்பதனால் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் ப்ராமாணிகத்வம் அசைக்க முடியாது விளங்குகின்றது.

514. இக்காலத்து அஸூயுக்கள் சிலர் மேலே உதாஹரித்த பங்க்தியின் மேல் வீணான விவாதத்தைக் கிளப்பி நாசமடைந்துபோனார்களென்பது நம்முடைய சத்பூஷனீ வஜ்ரகுடார — தத்விஜயத்வஜ — சாங்கரசிரோபூஷா — தத்வியூஷ்ணாதிக்ரந்தங்கலீனஸ் விசத மாதலால் அதனை நண்டு விவரித்துரைக்கின்றிலோம். ஆர்ஷவ்யாக்ஷ்யாந கவசிதமாயும் அதிப்ராசீநமாயும் பரம பவித்திரமாயுமுள்ளது விசிஷ்டாத்வைதமேயென்றும், அதைநிலை நாட்டவல்ல பாஷ்யம் ஸ்ரீ பாஷ்யமேயென்றும் ப்ராமாணிக வைதிகோத்தமர்களின் கொள்கை.

515. விசிஷ்டாத்வைத சப்தாந்த விவரணம். விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தமென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. ஸித்தாந்தமென்பதற்கு ப்ராமாணிகமாகப் பரிக்ர ஹிக்கப்பட்ட அர்த்தமென்று தேர்த்த பொருள். மதம் என்றவாறு. இரண்டாயிருக்கும் தன்மை (த்விதா) எனப்படும். த்வைதமென்றாலும் அதுவே பொருள். பேதம் என்றதாயிற்று. அத்தோடு நஞ் சேர்ந்தால் அத்வைதம் என்கிறது. அபேதமென்று பொருள். விசிஷ்டஸ்ய அத்வைதம்—விசிஷ்டாத்வைதம். ஸமஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துக்களோடு கூடிய ப்ரஹ்மம் ஒன்று என்று அங்கீகரிக்கப்படுவதால் இந்த தரிசனம் விசிஷ்டாத்வைதமெனப்படுகிறது. சித்தும் அசித்துமாகிய இரண்டு தத்துவங்கள் உண்மையில் கிடையவே கிடையாதென்றும்

ப்ரஹ்மமொன்றே உள்ளதென்றும் கொள்ளுகின்ற பிறருடைய மதத்தைத் தள்ளி, மூன்று தத்துவங்களும் உண்மையாகவுள்ளனவென்று கொள்ளுவதே இந்த தரிசனத்தில் ஸாரமானது.

516. விசிஷ்டாத்வைதமென்பதற்கு வேறுவிதமான பொருளின் பொருந்தாமை 'விசிஷ்டஸ்ய அத்வைதம்—விசிஷ்டாத்வைதம்' என்று கொள்ளுகையன்றிக்கே, 'விசிஷ்டம் ச விசிஷ்டம் ச விசிஷ்டே; விசிஷ்டயோ: தத்வைதம்—விசிஷ்டாத்வைதம்' என்று கொண்டு ஸைக்ஷம்கிதசித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஸ்தூல சிதசித்விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஐக்கியம் கொள்ளுகை விசிஷ்டாத்வைதம்—என்பாருமூர். இதில் உபபத்திகாண்பதரிது. விசிஷ்டஸ்ய அத்வைத மென்பதே உபபந்நமாகும். 'ப்ரஹ்மமொன்றே ஸத்யமானது; மற்றவையெல்லாம் மித்த்யை' என்று சொல்லுகிற அத்வைதிகள் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சிதசித்விசிஷ்டத்வத்தை ஒப்புக் கொள்ளுவதில்லை ப்ரஹ்மம் போலவே ஐகத்தும் ஸத்யமேயென்று அங்கீகரிக்கிற த்வைதிகளும் [மாத்வர்களும்] சேதநாசேதநங்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ரக்ஷயரக்ஷகபாவ ரூபமான ஸம்பந்தம் தவிர ஐக்யவ்யபதேசத்திற்குரிய ஸம்பந்த விசேஷமொன்றும் அங்கீகரிக்கின்றிலர். ஆகவே அவர்களும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சிதசித்வை விஷ்ட்யத்தை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை யென்பது தேற்றிற்று.

517. நமது ஷித்தாந்தத்திலோவென்னில், சேதநாசேதநாத்மகமான ப்ரபஞ்சத்தையும் ப்ரஹ்மத்தையும் ஸத்யமென்று கொள்வதோடு அவற்றுக்கு ஐக்யவ்யபதேசத்தை நிர்வஹிக்கக் கூடியதான சரீர சரீரிபாவ ரூபமான ஸம்பந்த விசேஷத்தையும் கொள்வதனாலே, உலகத்தில் உடலுக்கும் உயிர்வுக்கும் வேற்றுமை அபலபிக்கமுடியாததாயிருக்கச் செய்தேயும் "சைத்ர: ஏக:" என்கிற வியவஹாரம் எப்படி காணப்படுகிறதோ அப்படியே இங்கும் சேதநாசேதந சரீரகமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏகத்வேன விசேஷம்: பரஸ்பரம் ஸ்வரூப பேதமும் பொருந்தக் குறையில்லை. இவ்வார்த்த தத்துவத்தைக் காட்டவல்லதான 'விசிஷ்டஸ்ய அத்வைதம்—விசிஷ்டாத்வைதம்' என்னும் வ்யுத்தபத்தியே யுத்தமானதென்று கொள்க.

518. த்வைதத்தையும் அத்வைதத்தையும் பற்றின நிருபணங்கள். ச்ருதிவாக்யங்களை யுற்று நோக்கினால் அவற்றில் இருவகையான பாகுபாடு காணப்படும். (1) பேதத்தையே காட்டும் சில வாக்யங்கள், (2) அபேதத்தையே காட்டும் சில வாக்யங்கள். ஸூரம் ப்ரதானம் அம்ருதாஶூரம் ஹர: ஶூராத்மாநாஸ்திதேவே ஏக: என்பது முதலான ச்ருதி வாக்யங்கள் சேதநாசேதந—ஈச்வரரூப தத்வத்ரயத்தின் உண்மையைத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் பேதத்தைக் காட்டுகின்றன. *நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம *தத் த்வமஸி இத்யாதி களான ச்ருதி வாக்யங்கள் பலவகைப்பட்ட வஸ்துக்களில்லாமையைத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் அபேதத்தைக் காட்டுகின்றன. ஆக, ச்ருதிகளில் சிலவிடத்து பேதப்ரதிபாதமும் சிலவிடத்து அபேதப்ரதிபாதமும்புரப்பதாகக் தேறுகையாலே பரஸ்பர விரோதம் ஸ்பஷ்டமாகிறது.

519. விருத்தமான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கையாகிற அவத்யம் ச்ருதிகளில் இடம் பெறத்தகாது. விரோதமோ உள்ளதென்று காட்டியாயிற்று. விரோதத்தைப் போக்கி ஸம்வயம் காட்ட வேண்டிய பொறுப்பு விமர்சகுசலர்களான வைதிகர்களுக்குள்ளது. ப்ரஹ்மமொன்றுதான் ஸத்யமென்றுகொள்ளுகிற அத்வைதிகள் அபேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதி வாக்யங்களை மட்டும் முக்கியமாகப் பரிக்ரஹித்து பேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதிவாக்யங்களை உபேக்ஷித்து விட்டார்கள். த்வைதிகளோவென்னில் பேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதி வாக்யங்களை மட்டும் முக்கியமாகப் பரிக்ரஹித்து அபேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதி வாக்யங்களை உபேக்ஷித்து விட்டார்கள்.

520. *யஸ்யாத்மா சரீரம், யஸ்யப்ருதிவீ சரீரம். ய ஆத்மநி திஷ்டந்* இத்யாதி வாக்யங்கள் பகவான் ப்ருதிவீ முதல் ஆத்மா வரையிலுமுள்ள ஸகல வஸ்துக்களிலும் அந்தர்

யாமி யாயிருக்கிற நென்பதை ப்ரதிபாதிக்கின்றன; இவற்றை த்வைதிகளும் அத்வைதிகளுமான இரு வகுப்பினரும் அறவே விட்டிட்டார்கள். ஸுபாலோபவிஷத்து முதலான அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணவாக்யங்களுக்கு உபய மதத்திலும் ஆதரவு கிடையாதென்பது ஸ்பஷ்டம். ஆக, த்வைதாத்வைத மதங்களிரண்டிலும் அநேக ச்ருதி வாக்யங்களை அமுக்கயார்த்தங்களாகக் கொள்ளுதல், உபேக்ஷித்தல் இத்தயாதியான பலீயஸ்ஸான தோஷமுள்ளது. இத்தகைய தோஷம் சிறிதும் தட்டப்பெறுதது நமது மத மென்னுமிடம் அடுத்தபடியாக விவரிக்கப்படுகின்றது.

521. கிழேயெடுத்துக்காட்டிய மூன்று வகுப்பான ச்ருதிவாக்யங்களையும் ஒருநிகராக ஆதரிப்பவர்கள் விசிஷ்டாத்வைதிகளேயாவர். ஒரு ச்ருதி வாக்யத்திலும் அமுக்கயார்த்த கல்பனை யென்பது கிடையாது. எங்ஙனேயென்னில், கடைசியாக எடுத்துக்காட்டப்பட்ட *யஸ்யாத்மா சரீரமித்யாதிகளான ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு கடக ச்ருதிகளென்று பெயர். பேதத்தையும் அபேதத்தையும் விரோத லேசமுமின்றிக்கே பொருந்தச் செய்ய வல்லவை அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மண வாக்யங்கள்-என்கிற காரணத்தினால் இவற்றுக்கு கடகச் ச்ருதிகளென்னும் பெயர் மிகப் பொருத்தமானது.

522. *நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந* இத்தயாதிகளான அத்வைத (அபேத) ச்ருதிகளினுலேற்பட்ட அபேதத்தையும் *க்ஷரம் ப்ரஹ்மம் குஹாஸ்தம் ஹரி* இத்தயாதிகளான த்வைத (பேத) ச்ருதிகளினுலேற்பட்ட பேதத்தையும் பொருந்தவிடும் வழி கேண்மின். சேதநா சேதந ஈச்வரர்களான மூன்று தத்துவப் பொருள்களின் ஸ்வரூப பேதம் உண்மையாதலால் க்ஷரம் ப்ரதான மித்யாதி பேதச் ச்ருதியானது பேதத்தைச் சொல்லி யிருப்பது பாங்கே. ப்ரஹ்மம் சேதநா சேதந விசிஷ்டமாய்க்கொண்டு ஒன்றேயாகிறபடியால் *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம* இத்தயாதி யான அபேத ச்ருதிகளும் பொருந்தக் குறையிலலை. *யஸ்யாத்மாசரீரமித்யாதி அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மண ச்ருதிகளானவை ஸர்வேச்வரனை ஸர்வாத்ர்யாமி யென்று தெரிவிக்கும் முகத்தால் பேதத்தையும் பொருந்த விடுகின்றன என்பது நம் ஆசாரியர்களின் நிரூபணம்.

523. சிதசிதிச்வரர்களாகிற மூன்று தத்துவங்களிலும் தனிப்படக் கண்டெலுத்தினால் பேதம் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. அசேதநமாகிய சரீரம் வேறு; அதனுள்ளுறையும் சேதநன் வேறு; அவனுக்கும் அந்தர்யாமியான பரமாத்மா வேறு என்று பேதப்ரதிபத்தி சாஸ்த்ர ஸம்மதமேயாகும். பல அவயவங்களின் கூட்டரவான சரீரத்திலே கை, கால், காது, மூக்கு முதலானவற்றைத் தனியே பார்க்குமிடத்து பேதப்ரதிபத்தியும் 'அவயவஸங்காதம் ஒன்று' என்று பார்க்குமிடத்து அபேதப்ரதிபத்தியும் பொருந்துகின்றது. தேவதத்தன் ஒருவன், யஜ்ஞதத்தன் ஒருவன் இத்தயாதி வ்யவஹாரங்களில் தேவதத்தனுக்கும் யஜ்ஞதத்தனுக்கும் ஒருமை எங்ஙனம்? என்று விமர்சிக்கவேணும்.

524. தேவதத்த: க்ருசு, யஜ்ஞதத்த: ஸ்தூல: இத்தயாதிவ்யவஹாரங்களில் க்ருசத் வமும் ஸ்தூலத்வமும் சரீர ப்ரமாணகையலே தேவதத்த யஜ்ஞதத்த சப்தங்கள் சரீர பரங்களே யென்று அறுதியிடப்படுகிறது. 'தேவதத்தோ மேதாவீ, யஜ்ஞதத்த: ப்ரதிபாவாந் இத்தயாதி வ்யவஹாரங்களில் மேதையும் ப்ரதிபையும் ஆத்ம தர்மமாகையாலே அந்த தேவதத்த யஜ்ஞதத்த சப்தங்களே ஆத்ம பரங்களென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. ஆத்மாவும் சரீரமும் ஒன்றல்ல வெவ்வேறுபட்டவை. ஆக அநேக வஸ்துக்களிருக்கச் செய்தேயும் ஏகத்வவ்யவஹாரம் நிகழ்ந்து வருவது 'சரீர விசிஷ்டாநை சரீரி ஒருவன்' என்னுமபிஸந்தியாலத்தனை பன்றே. இவ்வண்ணமாகவே 'ப்ரஹ்ம ஏகமேவ' என்ற ச்ருதியும் விசிஷ்டைக்யத்தைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளக் குறையிலலையே.

525. ஏவஞ்ச பேதத்திற்கும், அபேதத்திற்கும் அபாயமொன்றுமில்லை யென்றதாயிற்று. சரீரங்களும் சரீரிகளுமாகிற நாநா வஸ்துஸத்பாவம் ப்ராமாணிக மாகையாலே அபலபிக்க வொண்ணாததே. இங்ஙனே விசிஷ்டைக்யமும் அநுபவஸித்தமாகையாலே அபல

530. இது *வாக்யம்* வயாத் என்கிற முதல் ஸூத்ரத்தினால் தெரியது. மேத்ரேயி ப்ராஹ்மணத்திலுள்ள மஹாவாக்யம் ஸமஞ்ஜஸமாக அந்வயிக்க வேண்டுமாயாலே அந்த வாக்யத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆத்மா கருமபலனையநுபவிப்பவனுள் ஜீவாத்மாவாக இருக்கமுடியாது, பரமாத்மாவாகவே இருப்பான் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

531. இதற்குமேல் ஒரு கேள்வி எழுந்தது. அதாவது, இங்குப் பரமாத்மா விவக்ஷிதனாகில் ஜீவாத்மவாசகமான ஆத்மா என்கிற சொல்லையிட்டுச் சொல்லுவானேன்? பரமாத்மா வென்றே பிரயோகிக்கலாகாதா? என்று. இக்கேள்விக்கு ஸுத்தரகாரரான வியாஸரால் மேலே மூன்று ஸுத்தரங்களினால் ஸமாதானம் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அடைவே ஆச்மரத்தயமதம், ஔடுலோமிமதம், காசக்ருத்ஸ்ந மதம் என ஸ்வரூபமதம் காட்டப்பட்டுள்ளது. முறையே ஸுத்தரங்கள்—

1. ப்ரதிஜ்ஞாஸித்தோ விங்கமாச்மரத்ய :-
2. உத்க்ரமிஷ்யத ஏவம்பாவாதித்யௌடுலோமி:
3. அவஸ்திதேரீதி காசக்ருத்ஸ்ந:

என்கிற இம்மூன்று ஸுத்தரங்களும் மூன்று மஹர்ஷிகளின் நிர்வாஹங்களைத் தெரிவிப்பனவாம். இவற்றை அடைவே சிறிது விவரிக்கிறோம்.

532. [ஆத்மரூபமதம்] ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு கார்ய காரண பாவம் சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; அதனால் அவர்களுக்கு அபேதம் ஏற்படுகிறது. காரணமான மண்ணுக்கும் அதன் கார்யமான பாணுக்கும் அபேதம் காண்கிறதன்றோ. ஆக இவ்வேதத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக பரமாத்ம ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஐக்யோக்தியுள்ள தென்றார் ஆச்மரத்தயர்.

533. [ஔடுலோமிமதம்] கீமே காட்டிய ஆச்மரத்தய மதத்தில் ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து உத்பத்தியைக் கொள்ளுகையாலே *ந ஜாயதே மரியதே வா விபச்சித்* இத்யாதி ப்ரமாணங்களோடு அது விரோதிக்கையாலும் மற்றும் அநேக தோஷப்ரஸங்கத்தாலும் ஆச்மரத்தய மதம் ஸாதுவன்றென்று கொண்ட ஔடுலோமியானவர்—முத்தி தசையில் பவிஷ்யத்தான ஜீவாத்ம பரமாத்ம அபேதத்தையவலம்பித்து ஐக்யம் சொல்லிற்றுக் கிரீவஹித்தார்.

534. [காசக்ருத்ஸ்நமதம்] கீமே விவரித்த ஔடுலோமி மதத்தில் மோக்ஷம் வரையில் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு பேதமுள்ளதென்றும், முத்தி தசையில் அபேதமென்றும் கொள்ளப்படுகிற விது, *பரமாத்மாத்மநோர்யோக: பரமார்த்தஇதிஷ்யதே, மித்த்யைதத் அந்யத் த்ரவ்யம்ஹி ரைதி தத் த்ரவ்யதாம் யத:* என்கிற ஸ்ரீ வீஷ்ணுபுராணவசனவிருத்தம். வெவ்வேறுபட்ட பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று சேருமேயொழிய ஐக்கியத்தையடைய மாட்டாவென்று இதில் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியிருக்கின்றதன்றோ. முத்தி தசையில் ஜீவாத்மாவுக்கு அபஹத பாபம்த்வாதி ஸ்வரூபம் ஆவிர்ப்பவிக்கும்தொழிய பரமாத்மாவோடு ஐக்யப் பத்தியென்பதில்லை யென்னுமிடம் (4-4-1) ஸம்பத்யாவிர்ப்பாவாதிகரணத்தில் கீர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக இத்தனைக்கும் முரணாக நிர்வஹிப்பது அநுசிதம் என்றுகொண்ட காசக்ருத்ஸ்நர்—பரமாத்மா ஜீவாத்மாவினுள் அந்தராத்மாவாக இருப்பதும், ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்ம சரீரத்வமும் *ய ஆத்மநி திஷ்டந்...யஸ்யாத்மா சரீரம்* இத்யாதி ச்ருதிரித்தமாகையாலும், சரீர வாசகங்களான சப்தங்களுக்கு சரீரி பர்யந்த வாசகத்வம் ஆக்ருத்யதி கரண ரித்த மாகையாலும் ப்ரக்ருதத்தில் ஜீவாத்மவாசியான ஆத்ம சப்தத்தைப் பரமாத்மபர்யந்த வ்யசகமாக நிர்வஹிப்பதுதான் உசிதமென்று கருதினார்.

535. இங்ஙனே வரிசையாக மூன்று மதங்களை உதாஹரித்த ஸுத்தரகாரர் மேலே நான்காவது மதத்தைச் சொல்லாமையினால் காசக்ருத்ஸ்ந மதமே ஸுத்தரகாராபி மதமென்று நீஸ்ஸந்தேஹமாக கீர்ணயிக்கப்படுகிறது. இது விசிஷ்டாத்தவைத மதத்திற்கு விஜயத்வஜமானது.

536. [காசக்ருத்ஸ்நமதம்] நன்கு உபபாதித்தல். இங்கே அத்வைதிகள் சொல்லுவதென்னவென்றால், காசக்ருத்ஸ்நமதத்தான் ஸுத்தரகாராபிமதமென்பதிது எமக்கும் ஸம்மதம்.

ஆனால் அவஸ்திதே: என்பதற்கு—‘பரமாத்மாவானவர் ஜீவாத்மாவினிடத்தில் அரந்தர்யாமியா யிருப்பதனாலே’ என்கிற நீங்கள் கூறுகின்ற பொருள் ஸாதுவன்று. ‘பரமாத்மாதானே ஜீவாத் மாவாக இருப்பதனாலே’ என்கிற பொருள்தான் அவஸ்திதே: என்பதற்கு ஸம்ஞ்ஜஸமானமும். ப்ரக்ருதத்தில் ஐக்யத்தைப் பொருந்தவிட வேண்டியது ப்ரதானம். இங்ஙனே பொருள் கூற னாலும் ஐக்யம் பொருந்திவிடுகின்றதன்றோ காசக்ருத்ஸ்நர் சரீராத்மபாவத்தை யவலம் பித்தே ஐக்யத்தைப் பொருந்தவிட்டாரென்று ஏதுக்குச் சொல்லவேண்டும்? என்கிறார்கள் அத்வைதிகள்.

537. இது ஸம்ஞ்ஜஸமானவாதமன்று என்பதை நன்கு நிரூபிக்கிறோம். *அத்தா சராசரக்ரஹணாத்* என்கிற உபக்ரமஸூத்ரத்தைக் கொண்ட அத்த்ரதிகரணத்தில் *குஹாம் ப்ரவிஷ்டாவாத்மானே ஹி தத்தூர்சநாத்* என்கிற ஸூத்ரத்தில் த்விவசநாந்தமான ஆத்மானே என்கிற சப்தத்தினால் பரஸ்பரித்யாகாலிகளான ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு ஹருதயகுஹாப்ரவேசம் ச்ருதி ஸித்தமென்று தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் ஜீவ ப்ரஹ்மங்களுக்கு நிருபாதிகமான பேதமான ச்ருதிக்கு அபிமதமென்று ஸூத்ரகாரர் அபிப்ரா யப்பட்டிருப்பது ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியவருகிறது.

538. ஆக ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு ச்ருத்யபிமதமான ஸ்வரூப பேதம் பழுதுபடாதபடி நிர்வஹிப்பதுதான் ஸூத்ரகாராபிமதமென்று இசைந்து தீரவேணும். ஏவஞ்ச, ஜீவப்ரஹ் மங்களுக்கு ஸ்வரூபைக்யத்தை யவலம்பித்து நிர்வஹிக்க வந்தது *அவஸ்திதேரிதி காசக்ருத்ஸ்ந:* என்கிற ஸூத்ரமென்று சொல்லுவது பொருந்தமாட்டாது.

539. மேலும், அவஸ்திதி: என்கிற சப்தமானது “பூதலே கட: அவதிஷ்டதே, ப்ராஸாதே தேவதத்த: அவதிஷ்டதே” இத்யாதி வ்யவஹாரங்களிற்போல ஒரு வஸ்துவில் மற்றொரு வஸ்து இருப்பதைத்தான் சொல்லக்கடவது: “பூதலே: திஷ்டந்அப்ஸுதிஷ்டந் தேஜஸி திஷ்டந் வாயெள திஷ்டந் ஆகாசே திஷ்டந் ஆத்மநி திஷ்டந்.” இத்யாதிகளான உபநிஷத் வாக்கியங்களில் பலகால் காணப்படுகிற ஷ்டாதாது ப்ரயோகத்தை அடியொற்றியே அவஸ்திதே: என்கிற ஸௌத்ர ப்ரயோகமுள்ளதென்பதை ப்ராமாணிகர்களின் உள்ளம் அநாயாஸமாக க்ரஹிக்கும்.

540. ஆக காசக்ருத்ஸ்ந மதம் அத்வைதிகள் கூறுகிறபடி பொருந்தாது. ஏவஞ்ச வாக்யார்வயாதிகரணத்தில் விசிஷ்டாத்வைதமே ஸித்தாந்தீகரிக்கப்பட்டதென்று தெளி வாயிற்று. கீழ் சாரீரக மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரத்திற்கு அத்வைதத்தில் நோக்கில்லை யென்பதும் அத்வைத கண்டனத்தில் தான் முழு நோக்கு என்பதும் பல பல ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களைக் கொண்டே நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி அந்த சாரீரக மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரத்திற்கு நாராயண பாரமய ப்ரதிபாதனத்தில்தான் முழு நோக்கென்னுமிடம் மூதலிக்கப்படுகின்றது.

541. ஐகத்காரண வஸ்துவாதிகளான வேதாந்த வாக்யங்களெல்லாம் ஸ்ரீ மந் நாராயணனிடத்திலே தான் பர்யவளிக்கின்றன என்று ஸூத்ரகாரர் தாமே ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறாரென்பதை நன்கு நிரூபித்துக் காட்டுகிறோம். *அதாதோ ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸ:* என்று ப்ரஹ்ம விசாரத்தை ப்ரஸ்தாவித்து *ஐந்மாத்யஸ்ப யத:* என்கிற அடுத்த ஸூத்ரத்தினாலே, ‘எந்த வஸ்துவினிடத்தில் நின்றும் ஐகஜ் ஐந்ம ஸ்திதி லயங்கள் ஆகின்றனவோ அது ப்ரஹ்மம்’ என்று ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் காட்டினார் வியாஸர். வேதாந்தங்களில் ஐகத்காரண வஸ்துவைத் தெரிவிக்கின்ற வாக்யங்கள் ஒரே வீதமாக இல்லை. பரஸ்பர வித்தித்கள் போல் தோன்ற நின்றன என்பது பிரஸித்தமான விஷயம். ஏதோ ஒரு வஸ்துதான் ஐகத்காரணமாக இருக்க முடியுமே ஒழிய பல வஸ்துக்கள் அப்படி யிருக்க முடியாதென்கிற நிச்சயம் ஆவச்யகமானது. பரஸ்பர வாக்யங்களாலே இந்த நிச்சயம் எப்படி உண்டாகுமென்று தோன்றக் கூடிய சங்கையை ஸூத்ரகாரர் பரிஹரித்தே யிருக்கிறார். எப்படி பரிஹரித்திருக்கிறாரென்றால், லகல காரண வாக்யங்களுக்கும் ஐககண்டியத்தைக் காட்டிப் பரிஹரித்திருக்கிறார்.

ஸாகாங்கு வாக்யங்களுக்கு நிராகாங்கு வாக்யங்களில் பர்யவஸானம் நியாயமென்பது யாவரு மிசைந்த தொன்றும். இதையே நெஞ்சில் கொண்ட வ்யாஸ மஹர்ஷியானவர் ஈக்ஷத்யதி கரணம் முதலானவற்றால் காரண வாக்யங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் புருஷஸூக்த ப்ரதிபாத்ய னான நாராயணனிடத்தில் பர்யவஸானத்தைக் காட்டியுள்ளார். இது தன்னை இங்கு விளக்க மாக உபபாதிக்கிறோம்.

542. காரண வாக்யங்களில் ஸாகாங்கும் நிராகாங்கும் என்கிற பேதத்தை விவரித்தல். ஐகத்காரண வஸ்துவை ப்ரஸ்தாவிக்கின்ற வாக்யங்கள் காரண வாக்யமெனப்படும், அந்த வாக்யங்களை ஸாகாங்கு வாக்யங்களென்றும், நிராகாங்கு வாக்யங்களென்றும் இருவகை யாகப் பிரித்துக்கொள்ள வேண்டியது முதற் காரியம். ஸாகாங்கு வாக்யங்களென்பவை தாமும் இரு வகையாயிருக்கும். 1. ஸாமான்ய சப்தத்தோடு கூடிபுடுத்து விசேஷப்ரதிபத்தியை அபேக்ஷித்திருக்குமவை, 2. அநுவாத ரூபமாய்க் கொண்டு புரோவாதத்தை அபேக்ஷித்திருக்கு மவை—என்று. *ஸதேவ ஸோம்ய இதம்கர் ஆஸித் ஏகமேவாத்விதீயம்* ஸேயம் தேவதை கூத* இத்யாதி வாக்யங்களில் 'ஸத்' என்றும் 'தேவதா' என்றும் ஸாமான்ய சப்தங்களே யிருக்கையாலே இவை விசேஷ ப்ரதிபத்தி ஸாகாங்குங்களென்பது ஸ்பஷ்டம். *யதோ வா இமாரிபுதாநி ஜாயந்தே* இத்யாதி வாக்யங்கள் யச்சப்த கடிதங்களாயிருப்பது பற்றி அநுவாத ரூபங்களாகையாலே புரோவாத ஸாகாங்குங்களென்பதும் ஸ்பஷ்டம். ஸாகாங்கு வாக்யங்களில் கிழ்ச்சொன்ன இரண்டு வகைகள் தவிர மூன்றாவது வகையும் ஒன்று சொல்லவேண்டியதாகிறது;

543. அதாவது, அயோக்யமான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கும் வாக்யங்கள் யோக் யார்த்த ப்ரதிபத்தி ஸாகாங்குமாயிருப்பதாம். ப்ரதர்தந வித்யையில் *மாமுபாஸ்வ ஏததே வாஹம் மநுஷ்யாயஹிததம் மயே* என்று இந்திரன் சொன்ன வாக்யம் போன்றவை இந்த வகுப்பில் சேரக் கடவன. ஆக மூவகுப்பாகப் பிரியலுற்ற ஸாகாங்குங்களான காரண வாக்யங்கள் வஸ்து விசேஷத்தை நிர்ணயிப்பதில் ஸ்வதந்திரமாக அசத்தங்களாகையாலே நிராகாங்குங்களான வாக்ய விசேஷங்களைக் கொண்டே வஸ்து விசேஷத்தை நிர்ணயிக்க வேண்டியதாகிறது. யோக்யார்த்த விசேஷ ப்ரதிபாதகங்களாய்க் கொண்டு இதர வாக்யங்களை எதிர்பாராத வாக்யங்களே நிராகாங்கு வாக்யங்களென்று தேறிற்று.

544 *ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீதந் ப்ரஹ்மா நேசாந:* இத்யாதி வாக்யங்களே அப்படிப்பட்டவை என்று ஸாரஜ்ஞர்கள் நிஷ்கர்ஷித்துள்ளார்கள். மேலே காட்டிய வாக்ய விசேஷத்தில் ஸாமான்ய சப்தம் சேர்ந்திருக்கவில்லை. அநுவாத ரூபவமுமில்லை; அயோக் யார்த்த ப்ரதிபாதநமுமில்லை. ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்மா, தேவதா இத்யாதிகளான பதங்களிருந்தா லன்றே ஸாமான்ய சப்தம் சேர்ந்திருப்பதாக ஆகும். அவை இல்லையே, யச்சப்த கடிதமா யிருந்தாலன்றே அநுவாத ரூபமாக ஆகும், அநுஷ்டிதீயே. அயோக்யார்த்த ப்ரதிபாதகத்வ மில்லாமையோடு கூடின அயோக்யார்த்த ப்ரதிபாதகத்வமேயுள்ள தென்பது நிசுபிக்கப் பட வேண்டியதாக நிற்கையாலே அது நிசுபிக்கப்படுகிறது அடுத்தபடியாக.

545. ஈக்ஷத்யதிகரணத்தினால் நாராயணனுக்கே ஐகத்காரணத்வம் விசேஷமாக சாரீரக மீமாம்ஸையில் சாஸ்த்ராரம்ப ஸமர்த்த நார்த்தமான சதுஸ்ஸுத்தீ முடிந்ததும் ஐந்தா வது அதிகரணம் ஈக்ஷத்யதிகரணம். இதில் விசேஷித்துக்குறிக் கொள்ளத்தக்க ஸுத்திரங்கள் இரண்டு; *தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்* *கதிலாமான்யாத்* என்னுமிவை; ஸாதாரண மான ஸச்சப்தத்தையும் தேவதா சப்தத்தையும் கொண்டிருக்கிற ஸத்வித்யையானது புருஷ ஸூக்த ப்ரதிபந்நான ஸ்ரீமந் நாராயணன் பக்கவிலே பர்யவஸிப்பதாக இவ்விரண்டு ஸுத்திரங் களாலும் காட்டப்படுகிறது. *தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்* என்கிற ஸுத்திரத்தின் பொருளை முன்னம் தெரிந்து கொள்ளவேணும். 'தந்நிஷ்டஸ்ய' என்கிற வி த்துள்ளதான தச்சப்தத்தி னால்—ஸுத்திரகாரர் கருதிய விஷய வாக்யத்திலுள்ள ஸச்சப்தவாச்யமான வஸ்து கொள்ளப்

படுகிறது. ஆகவே, ஸத்தை உபாஸிப்பவனுக்கு என்பதாகப் பொருள் தேறிற்று. ஸத்தை உபாஸிப்பவனுக்கு முக்தி கிடைப்பதாக ஒதப்படுவதால் ப்ரக்ருத ஸச்சப்த வாச்யமான வஸ்து ப்ரதானமாக மாட்டாது என்றதாக ஸூத்ரார்த்தம் தேறும். 'ப்ரதானந்தான் ஜகத் காரணம்' என்பவர்களை நிரஸிப்பதன்றோ ப்ரஸ்துதம். புருஷஸூக்தத்திலும் உத்தர நாராயணத்திலும் *தமேவம் வித்வாந்ருத இஹ பவதி நாந்ய பந்தா அயநாய வித்யதே* என்றும், *நாந்ய: பந்தா வித்யதே அயநாய* என்றும் மோக்ஷோபாயமான உபாஸநத்திற்கு இலக்காகுத்தன்மை நாராயணனுக்கே ஒதப்பட்டுள்ளது:

546. இந்த ஸத்வித்யா ப்ரகரணத்திலும் [அதாவது, ச்சுட்ரோக்யத்தில்] *ஆசார்ய வாந் புருஷோ வேத: தஸ்ய தாவதேவசிரம் யாவந் விமோக்ஷயே அத ஸம்பத்ஸ்யே* என்று ஸதுபாஸனமே மோக்ஷோபாயமாகச் சொல்லப்பட்டது. இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் பொருளாவது, எவனுக்கு உபதேஷ்டாவான ஆசார்யன் திருக்கிருஷ்ண அவனே ப்ரஹ்ம வித்தாவான், சரம சரீரத்திலிருந்து விடுபடுமளவே அவனுக்குக் காலதாமதம்; சரம சரீரம் விழுந்தவுடனே ஸச்சப்த நிர்திஷ்டனாய் ஜகத் காரண பூதனை பரம புருஷனை அடைகின்றான். ஸதுபாஸன நிஷ்டனுக்கு சரீரம் விழுமளவுதான் மோக்ஷப்ராப்தியில் தாமதம்; சரீரம் தொலைந்தவுடனே ஓக்ஷயிற்று என்பதாம். இதனால் நாராயணனே ஸச்சப்த வாச்யனென்று அறுதியிடப் படுவதனால் ப்ரக்ருதமான ஸத்து ப்ரதானமன்று என்றதாக ஸூத்ர தாத்பர்யம் தேறுகிறது. *தமேவம் வித்வாந்ருத இஹ பவதி* இத்தாதிக்களான உதாஹ்ருத வாக்யங்களாலே நாராயணோபாஸனந்தான் மோக்ஷோபாய மென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட வளவில் *தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோ பதேசாத்* என்று ஸூத்ர மியற்றின மஹர்ஷியானவர் நாராயணோபாஸகனையே விவக்ஷித் தாராகிறார் என்று நிர்ணயிப்பதில் தட்டுண்டோ?

547. *தந்நிஷ்டஸ்யேத்யாதி ஸூத்ரத்தின் விவரணம் கீழே நாம் விவரித்த விஷயத்தில் பிறர் சொல்லக்கூடிய தொன்றுண்டு; அதாவது; தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேச மாகிற ஹேதுவைக் கொண்டு ப்ரதானம் ஜகத்காரணமன்று என்று நிரஸிப்பது மட்டுமே இங்கு ஸூத்ரகாரருக்கு உத்தேச்யமானது; நாராயணனே ஜகத்காரணபூதனென்று ஸ்தாபிப்பதில் இங்கு நோக்கே கிடையாது. சப்தத்தினால் கிடைப்பதற்கு மேற்படக் கொள்ளத்தகாது என்று. (இதற்கு மறுப்பு) இங்ஙனம்: சொல்வது தவறு, இதர ப்ரதிஷேபத்தில் மட்டுமே ஸூத்ர தாத்பர்ய மென்று கொண்டால் ந்யூதையாகும். இந்த வேதாந்த சாஸ்த்ரம் எதற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்ட தென்று பார்க்க வேணும்; முழுக்ஷுவானவனை மோக்ஷோபாய பூதமான வஸ்துவை உபாஸிப்பதில் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்வதன் பொருட்டு விசிகிதஸையற்ற ப்ரஹ்மஜ்ஞானோத்தபாதத்தின் பொருட்டு சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சாஸ்த்ரம் ரம்பத்திற்குப் பலன் இதுதானென்பதை வேதாந்திகள் யாவரும் ஸமரூபமாக இசைந்தே திருவார்கள். 'ஜகஜ் ஜந்மாதிகாரணம் ப்ரஹ்ம' என்று ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் சொல்லி ப்ரதானாதிகள் ஜகத் காரணமன்று என்று கண்டித்த வளவில் விசிகிதஸையற்ற ப்ரஹ்மஜ்ஞானோத்தபாதம் செய்ததாக உத்தேசம்? ஒரு நாளுமாகாது. ப்ரஹ்ம ரூத்ராதிகளிடையில் எத்தேவதை ஸூத்ரோத்தபாதம்? என்கிற விசிகிதஸை பரிஹரிக்கப்படாத அளவில் நிஸ்ஸம்சய ப்ரஹ்மஜ்ஞானோத்தபாதம் செய்யப்பட்டதாக ஆகாமாட்டா தென்பதைப் பேதையருமறிவர். ஏவஞ்ச, இன்ன தேவதைதான் ஜகத்காரணமென்று நிஸ்ஸந்தேஹமாகத் தெரிவிக்கப்படாத அளவில் சாஸ்த்ராரம்ப ப்ரயோஜனம் தேறாமையாலே ந்யூததைக்குப் பரிஹாரமே ஏற்படாது.

548. ஆகவே, ஜகத்காரண பூதப்ரஹ்ம சப்தவாச்யமான தேவதா விசேஷம் இன்ன தென்று நிர்ந்தாரணம் செய்வதிலும் சாஸ்த்ரம் தத்பரமானது என்று இசைந்து தீர வேண்டும். *தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்* என்கிற ஹேதுகத்தியின் ஸ்வாரஸ்யத்தினாலும் தேவதா விசேஷ நிர்ணயத்தை ஸூத்ரகாரர் செய்யக் கருதியுள்ளாரென்பது செவ்வனே விளங்கா நின்றது. மோக்ஷோபாய பூதமான வஸ்துவுக்கு உபாஸந விஷயத்வம் யாதொன்று இங்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதோ இது ப்ரதானாதி ப்ரதிஷேபக மாத்ரமே யன்று, தேவதா

விசேஷ விஷயகத்வத்தை ஸாதிப்பதாகவுமாகின்றது. *தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி* என்கிற ச்ருதி வாக்கியத்திலுள்ளதான தச்சப்தமானது எந்த தேவதா விசேஷத்தைச் சொல்லுகின்றதோ, அதனையே *தந்நிஷ்டஸ்ய* என்கிற ஸுத்தரத்திலுள்ள தச்சப்தமும் சொல்லக்கூட வ தென்பது திண்ணம். *வாஸுதேவ மநாராத்ய கோ மோக்ஷம் ஸமவாபஸ்யதி* என்பது முதலான பல ப்ரமாண வசனங்களை இங்கு அநுஸந்திப்பது.

549. ஆக, மோக்ஷ ஹேதுத்வமாகிற லிங்கத்தினால் ஸச் சப்தத்தின் பொருளை நிஷ்கர்ஷிப்பவரான வியாஸ முனிவர் தமது ஸுத்தரத்தில் நாராயணனையே கருதினாரென்பது நிச்சயம். ஸச்சப்த வாச்யன் நாராயணனே என்பது மற்றொரு ப்ரகாரத்தாலும், நிர்ணயிக்கத்தக்கதாம். அதாவது, புருஷ ஸுத்தத்திலும், உத்தா நாராயணத்திலும் *ஸர்வாணீ ரூபாணி விசித்தயதீர: நாமாநி க்ருத்வா அபிவதந் யதாஸ்தே* என்பதனால் நாமரூபவ்யாகர்த்தா வாக இருக்குந் தன்மை சொல்லப்பட்டது. இது ஸத்வித்யா ப்ரகரணத்திலும் *ஸேயம் தேவதா இமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநா அநுப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாக ரோத்* என்றே தப்பட்டிருப்பது. ஸச்சப்தவாச்யன் நாராயணனே என்பதற்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமாகும்.

550. *கதிஸாமான்யாத் என்கிற ஸுத்தர விவரணம்*. ஈக்ஷத்யதிகரணத்திலிருந்து மேலே நாமெடுத்துக் காட்டின இரண்டு ஸுத்தரங்களில் *தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்* என்கிற முந்தின ஸுத்தரத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமவை சொன்னோம் கீழ்; இனி *கதிஸாமான்யாத்* என்கிற அடுத்த ஸுத்தரத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறோம். [*கதிஸாமான் யாத்.] கதியாவது ப்ரவ்ருத்தி; அதாவது அர்த்த போதகத்வம். [ஸாமான்யாத்] அது ஸமாநமாயிருக்க வேண்டியது ஆவச்யகமாகையாலே என்று பொருள். காரண வாக்யங்களெல்லாம் ஒரு மீடறாயிருக்க வேண்டுகையாலே என்றபடி.

551. அதிகரணந்தோறும் விஷயவாக்யங்கள் நாராயண பரங்களே. பலசொல்லி என்? ஸாரமாகச் சொல்லலாவதிவ்வளவே. ஸுத்தரங்களின் பொருளை நிர்வஹிப்பதற்கு உபநிஷத் துக்களிலிருந்து விஷயவாக்யங்கள் கொள்ளப்படுகின்றனவென்பது யாவருமறிந்ததே. சங்கர பாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் பெரும்பாலும் விஷயவாக்யங்கள் வெவ்வேறாகக் கொள்ளப் படாமலிருப்பதையும் காண்கிறோம். அந்தவிஷயவாக்யங்களிலெல்லாம் சொல்லப்படுகிற தன்மைகள் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே அஸாதாரணங்ளென்பது ச்ருதிபுராணதிகளில் ப்ரஸித் தம்—என்கிற விதனையும் முக்கியமாகக் குறிக்கொள்க. ஆனந்தமயத்வம், ஆதித்ய மண்டலத் தினுள்ளிருத்தல். புண்டரீகாக்ஷத்வம், அபஹதபாபமத்வம், மோக்ஷார்த்த உபாஸந விஷயத் வம், அக்ஷி இந்திரன் முதலிய ஸர்வ தேவதைகளுக்குத் அந்தர்யாமியாயிருத்தல், ஸர்வ பூதங் களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருத்தல் இத்யாதிகளான தரும விசேஷங்களுக்கு இருப்பிடமான வஸ்துவே ஜகத்காரணமாகக் கூடியதென்று நிஷ்கர்ஷிக்கின்ற ஸுத்தரகாரருடைய உள்ளத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனே உறைந்திருக்கின்றனென்பது பிராமாணிகர்களுக்கு அறிவரிதன்று. இனி ஆதிசங்கராசாரியர் நாராயணபாரம்யத்தையே ஸ்தாபித்தவரென்பது நிரூபிக்கப்படுகிறது.

552. ஆதிசங்கராசார்யருடைய நாராயண பக்தியை விளக்குதல் பகவத்பாதர் இயற்றிய விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் தேவதாந்தரங்களுக்கு அவரத்வத்தை நிலைநாட்டி ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்குப் பரத்வம் ஸ்தாபித்திருப்பது கதிராயிராமிரவி கலந்தெறித்தா லொப்ப விளங்கா நின்றது. விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமத்திற்கு பாஷ்யம் செய்த பகவத் பாதர் சிவ ஸஹஸ்ர நாமத்திற்கு ஏன் பாஷ்யம் செய்யவில்லை என்று வினவினால், “அப்போது சிவ ஸஹஸ்ரநாமஸ்துதியில்லை; பிற்பட்டகாலத்தில்தான் அஃது உண்டாயிற்று; ஆதலால்தான் அதற்கு பாஷ்யம் செய்ய ப்ரஸத்தியுண்டாகவில்லை” என்கிறார்கள். அது நிற்க. பாஞ்சராத் ராகம ப்ராமான்யாதி கரணத்தில், *உத்பத்த்ய ஸம்பவாத்* என்கிற ஸுத்தரபாஷ்யத்தில் “தத்ர பாகவதா மயந்தே” என்று தொடங்கி பாஞ்சராத்ராகம ப்ரமேயங்களான விஷயங்கள் மூன் றென்று ஸங்க்ரஹித்து, அவற்றுள் இரண்டு விஷயங்களில் தம்முடைய ஸம்மதியைக்காட்டி,

மூன்றாவதான ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் வைமத்யம் காட்டியுள்ளார், பகவத்பாதர். தமக்கு ஸம்மதமாகக் காட்டின இரண்டு விஷயங்கள் இவை;—(இங்கு அவருடைய பங்க்திகளையே உதாஹரிப்போம்). “தத்ர யத்தாவதுச்யதே யோஸௌ நாராயண: ப்ரஸித்த: பரமாத்மா ஸ்வாத்மா இதி, தத்ர நிராக்ரியதே. யத பிதஸ்ய பகவத: அபிகமநாதிலக்ஷணமாராதநம் அஜஸ்ரமந்யசித்ததயா அபிப்ரேயதே, ததபிந ப்ரதிஷித்யதே; ச்ருதி ஸம்ருத்யோர்ச்வரப்ரஸித்தநஸ்ய ப்ரஸித்தத்தவாத்” என்பன அவருடைய பாஷ்ய பங்க்திகள். இவற்றால், ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கே பாரம்ய ப்ரதிஷ்டாபனத்தில் பகவத் பாதர் ஊக்கமுண்டாய்வுரென்பது மறக்கத்தக்கதன்று. ஈச்வராத்ரி ஸாமான்ய சப்தங்களுள்ளவிடங்களில் வாஸுதேவ நாராயணாதி விசேஷ சப்தங்களைப்போட்டு வியாக்கியானம் செய்யத் தொடங்கினவரும் பகவத் பாதரேயாவர். மேலேயேடுத்துக்காட்டின *உத்பத்த்யஸம்பவாதிகரணபாஷ்யபங்க்தியில் ‘பகவதோ நாராயணஸ்ய அபிகமநாதிலக்ஷணமாராதநம் ஜஸ்ரம்’ என்றவிடத்தில் [அந்யசித்ததயா] என்றெழுதப்பட்டுள்ளதில் இதானந்தனர்கள் கண்மூடிகளாயிருக்கின்றனர். ருத்ராதிகளான அந்யர்களிடத்திலும் சித்தத்தை வைத்துச் செய்யப்படுகிற ஸ்ரீமந்நாராயணாராதநம் அந்ய சித்தக்ருதமாக அப்படியானதொன்பதை அவர்கள் ஆலோசிக்க மாட்டிற்றிலர். நாராயணனைப் பரிவாரத்தோடுங்கூட ஆரதிப்பதும் சிந்திப்பதும் செய்தால் இது அந்யசித்தத்தவத்திற்கு விரோதமாகுமோ! என்று அவர்கள் கேட்கக்கூடும் ருத்ராதிகளிடத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயண பரிவாரத்வ ப்ரதிபத்தி குறையற்றதாகில் குசலமேயாகுமீவர்களுக்கு.

553. ஆதிசங்கராசார்யருடைய கீதாபாஷ்ய ஸூக்திவிசேஷங்களைக் காட்டுதல். சங்கர பகவத்பாதர் விஷ்ணு பக்தரா? சிவ பக்தரா? என்று விசாரித்து நிர்ணயிக்க வேண்டுவது அவசியமானது. ச்ருதிதிஹாஸ புராணாதி ஸமஸ்தப்ரமாண விசேஷங்களுள் பகவத்தீதையே முன்னணியில் நிற்றுகின்றதென்பதில் யார்க்கும் விவாதமிராது. எம்பெருமான்தானே சோதி வாய் திறந்து பணித்ததென்கிற மிக்க சிறப்பன்றோ இதற்குள்ளது. அப்பெருமான் ஸ்ரீமந் நாராயணனேயென்றும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவென்றும் இதில் வைதிகர்களும் ஏக கண்டர்களே யாவர். இதில் விப்ரதிபத்தி கொண்ட வைதிகர் ஒருவருமில்லர். இத்தகைய நூலில் ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவின் பரத்வமும் தேவதாந்தரங்களின் அவரத்வமும் அடிக்கடி விளக்கப்பட்டுள்ளது. (10-8) அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்தஸ்ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே” என்ற விடத்தில் சங்கர பாஷ்யபங்க்தி இது காணீர்;—அஹம் பரம் ப்ரஹ்ம வாஸுதேவாக்க்யம், ஸர்வஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ:—உத்பத்தி: மத்த ஏவ ஸ்திதிநாசக்ரியாபலோபபோக லக்ஷணம் விக்ரியாருபம் ஸர்வம் ஜகத் ப்ரவர்த்ததே” இத்தயாதி. மூலத்தில் நாராயணபதமோ விஷ்ணுபதமோ காணப்படாத விடங்களிலெல்லாம் நியமேந விஷ்ணு நாராயண வாஸுதேவ பதந்நாயிட்டே பாஷ்யமியற்றுகிறார். பகவத்பாதரென்பது வ்யபிசரியாத விஷயம். *அந்யாச் சிந்தயந்தோமாம்” என்ற விடத்தில் “பரம் தேவம் நாராயணம்...பர்யுபாஸதே—தேஷாம் பரமார்த்ததர்சினாம்” என்று பாஷ்யமிட்டிருக்கின்ற பகவத்பாதர் பரதேவதையான நாராயணனை உபாஸிப்பவர்கள் யாவரோ அவர்களே உண்மையறிவாளிகள் என்று காட்டினாராகிறார். ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவுக்குப் போல ருத்ரனுக்கும் பாரம்யமுண்டு என்கிற வாதத்தை ஸஹிப்பவரல்லர் பகவத்பாதர்.

554 ஸ்ரீமந்நாராயண வ்யதிரித்த தேவதைகளை பஜிப்பவர்களைப் பற்றின ப்ரஸ்தாவம் கீதையில் இல்லாமற் போகவில்லை. (7-20) *காமை ஸ்தை: ஸ்தைத் ஹருத ஜ்ஞாநா; ப்ரபத்யந்தே அந்யதேவதா: * என்று தொடங்கிச் சொல்லி வருகையில் *அந்தவத்து பலம் தேஷாம் தத்பவத்யல்பமேதஸாம்* என்று தலைக்கட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த ச்லோகத்தின் முடிவில் பகவத்பாதர் எழுதியுள்ள வாக்கியம் பரம பக்தர்களை அவசமாகவே கண்ணீர் பெருக்கவைக்கின்றது. அவ்விடத்திலுள்ள வாக்கியம்தான் காணீர்: “ஏவம் ஸமானே அப்யாயாலே மாமேவந ப்ரபத்யந்தே அநந்தபலாய; அஹோ கலு கஷ்டதரம் வர்த்ததே இத்தயநுக்ரோசம் தர்சயதி பகவான்* என்று. ஸ்ரீமந்நாராயணனை பஜிப்பவர்களுக்கே அநந்தாக்ஷய பலன் பெறுவதற்கு அவகாசமுள்ளதென்று அறிந்தவர்களுக்கூட க்ஷுத்ரபலன்களை விரும்பி தேவதாந்தர பஜனம் செய்கிறார்களே! என்று பகவான் தானே கண்ணீர் விட்டமுது கதறுவதாக ஸாக்ஷாத்தகரித்தன்றோ பகவத்பாதர் இதை உறுதிப்படுத்தினார்.

555. அதிலே பதினோராமத்யாயத்தில் விச்வரூபக் காட்சி என்பது அமைந்திருப்பதானது தேவதாந்தரங்களின் அவரத்வத்தைக் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டுவதற்கேயன்றோ. அதில் மூன்றாவது ச்லோகத்தில்—“பகவானே! நீயே பரமேச்வரனென்பது உண்மையே; அதைக்கட்கூடாகக் காண விரும்பு மெனக்கு உன்னால் வைஷ்ணவ ரூபத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க முடியுமா? என்று அர்ஜுனன் தனது கருத்தை ஸூசிப்பித்தவளவில் *பச்யாதித்யார் வஸூந் ருத்ராந்ச்வீநௌ மருதஸ்ததா* என்று தன்னுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தினேகதேசத்தி லொடுங்கியிருந்த ஸமஸ்த தேவர்களையும் காணுமாறு காட்டிக் கொடுத்தருளினன் ஸ்ரீமந்நாராயணன். பிறகு அவனருளிய திவ்ய சக்ஷஸ்ஸாலே கண்ட அர்ஜுனன் *பச்யாமி தேவாந் தவ தேவ தேஹே* என்று தொடங்கி ப்ரஹ்மருத்ராதி ஸகல தேவதா கணங்களையும் அத்திருமேனியில் காண்பதாகப் பேசினான் இதை இந்திரஜால மென்று சொல்லாமையினாலே அவ்வைதவாதம் அடியறுப்புண்டது. தேவதாந்தர பாரம்ய வாதமோ நெடுந்தூரத்தில் தள்ளப்பட்டொழிந்தது. நாராயணனில் வேறுபட்டதொரு தேவதை இங்ஙனே விச்வரூபம் காட்டித்தன் பக்கலில் நாராயணன் லீலையிருக்கும் படியைக் காட்டிற்றுண்டோ? காட்டத்தான்முடியுமோ? *ருத்ராதித்யா வஸுவோ யே ச ஸாத்யா விச்வேச் வீநௌ மருதச்சோஷம்பாச்ச, கந்தர்வ யக்ஷாஸூரஸித்தஸங்கா வீக்ஷந்தே த்வாம் விஸ்மீ தாச்சைவ ஸர்வே* என்னுமிந்த ச்லோகமானது விசேஷித்து ருத்ராதிகளின் அவரத்வத்தை அறுதியிட்டுநின்றதாயிற்று.

556. பகவத்பாத ஸூக்தி ஸார முணர்த்துதல். பகவத் கீதை மந்திராயத்தில் முடிவான ச்லோகமிது. *யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம் மத்கதேநாந்தராத்மநா, ச்ரத்தாவார் பஜதே யோ மாம் ஸ மே யுக்ததமோ மத:* என்பது இங்கு சங்கர பாஷ்ய பங்க்தி வருமாறு— “யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம் ருத்ராதித்யானபராணம். மத்கதேந-மயி வாஸுதேவே ஸமா ஹிதேந, அந்தராத்மநா அந்த:கரணேன, ச்ரத்தாவான்-ச்ரத்ததரநஸ்ஸந், பஜதே-ஸேவதே யோ மாம், ஸ மே-மம யுக்ததம: அதிசயேந யுக்த: மத:—அபிப்ரேத:” என்று. இதற்கு விவரணம் அநபேக்ஷிதம். பக்ஷபாத மற்றவர்கள் நற்றெளிவு பெறுவார்கள்.

557. சங்கராசாரியருடைய ஸஹஸ்ர நாம பாஷ்ய ஸூக்திகள் காட்டுதல். பகவத்பாதர் ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்திலும் பல பல இதிஹாஸங்களை யெடுத்துக் காட்டி நாராயண பாரம்யத்தைத் திடப்படுத்தியுள்ளார். விஷ்ணுவின் தாழ்வையோ, தேவதாந்தரத்தின் உயர்வையோ ஒரீடத்திலும் அவர் காட்டினதில்லை. கேசவநாம பாஷ்யத்தில் *கோ ப்ரஹ்மேதி ஸமாக்க்யாத ஈசோஹம் ஸர்வேதேஹிநாம், ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவ நாமவார்* என்று சொல்லிக் கொண்டே சிவபெருமான் இந்த கேசவ நாமத்தை ஸமர்ப்பித்ததாக ஹரிவம்சத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள இதிஹாஸத்தை உதாஹரித்துள்ளார் பகவத்பாதர். [அர்க்க:] என்னும் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்தில் “ப்ரஹ்மாதிரி: பூஜ்யதமைபி அர்ச்சஸீயத்வாத் அர்க்க:”—என்ற விவரணம் காட்டினார். இங்கு ஆதிசபத்ததால் முந்துற முன்னம் க்ரஹிக்கக் கூடியவர் பார்வதிபதியல்லவோ? ஏன்? *ஸப்ரஹ்மா ஸ சிவ:* என்றோதுகிற வேதபுருஷன் பிரமனுக்கடுத்தபடி சிவபிரானைச் சொல்லி வைத்திருப்பது பிரஸித்தமன்றோ? [அமிதாசந:] என்னும் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலும் ஸம்ஹாரஸமயே விச்வமச்நாதிதி அமிதாசந:” என்று விவரித்தார் பகவத்பாதர். சிவபெருமான் விச்வபஹிப்பூதனல்லனே. *நளிர்மதிச் சடைய னும் நான்முகக்கடவுளும்* என்கிற திருவாசிரியப் பாசுரமும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது. *அத்தா சராசரக்ரஹணாத்* என்கிற ஸூத்திரத்தில் க்ருத்ஸநமான சராசரத்தையும் உண்டவனென்று நிர்ணயிக்கப்பட்ட நாராயணன் சிவபெருமானே விட்டிட்டானென்னப்ரஸக்தியில்லையே. உட்கொள்ளப்பட்டவர்களில் சிவபெருமானே முதல்வனென்பது பகவத்பாத ஸீத்தாந்தம். *ஸர்வவாகீச்வரேச்வர:* என்கிற நாமபாஷ்யத்திலும் “ஸர்வேஷாம் வாகீச்வராணம் ப்ரஹ்மாதீநாமபி ஈச்வர:* என்றார் அவர்தாமே.

558. நிர்க்குண ப்ரஹ்ம வாதத்தை நிராகரித்தல். பரப்ரஹ்மம் நிர்க்குணம் என்று பிறர் செய்யும் வாதம் மிகவும் வருந்தத்தக்கது. ஹேய குணமில்லாமையைத் தெரிவிக்க வேண்டி உபநிஷத்து சில விடங்களில் ப்ரஹ்மத்தை நிர்க்குணமென்று சொல்லிப்போடுபதுண்டு. எண்ணிறந்த திருக்கல்யாண குணமுடைமையை ஒதியிருக்கின்ற ச்ருதிசதங்களுக்கு விரோத மின்றிக்கே நிர்வாஹம் செய்யவேண்டுமன்றோ; அங்ஙனே நிர்வஹிக்குமளவில் நிர்க்குண ச்ருதிகளுக்கு ஹேயகுணமில்லாமையைக் கூறுவதில் தாத்பர்யம் என்றே சொல்லித்தீர வேண்டும். ப்ரதாநம் முதலானவை ஜகத் காரணமாகக்கூடுமென்று நேர்ந்த சங்கைகளைப் பரிஹரியாநின்ற சாரீரக மீமாம்ஸையானது பெரும்பாலும் அதிகரணந்தோறும் பரப்ரஹ்மத்தி னீடத்திலுள்ள திருக்குணங்களை யெடுத்துக்கொண்டே அத்தகைய குணங்களில்லாத வஸ்துக் களுக்கு காரணத்வம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது என்று தலைக்கட்டுகின்றது. இக்காலத்தவர் களான அத்தைதிகள் தங்கள் நூல்களில் “ஆதிசங்கராசாரியரும் ஸகுணப்ரஹ்மத்தையும் ஸசாரீரப்ரஹ்மத்தையும் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதுண்டு” என்றெழுதுகிறார்கள். இங்ஙனே யெழுதுமவர்களுக்கு அவ்யவஸ்தித சித்தத்தவம் தவிர வேறென்றும் தெரூது. நையாயிகர்கள் “உத்பநம் த்ரவ்யம் ஷுணமகுணம் திஷ்டதி” என்பார்கள். பரப்ரஹ்மத்திற்கு உத்பத்தி ஒப்புக்கொண்டாலாவது அது ஷுணகாலம் நிர்க்குணமாக இருக்கவாராம். முமுக்ஷுக்களும் முக்தர்களும் நித்யர்களுமான ஸம்ஸ்த ஜீவராசிகளையும் தன்னுடைய குணநுபவத்தினாலேயே உஜ்ஜீவிப்பிக்குமாதலான பரப்ரஹ்மம் ஷுணமாத்த்ரமும் நிர்க்குணமாக இருக்கவில்லாது.

559. கூரந்தாழ்வானருளிச் செய்த ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தில் *தூரே குணஸ் தவ து ஸத்வரஜஸ்தமாம் ஸிதேந த்ரயீ ப்ரத்யதி த்வயி நிர்க்குணத்வம், நித்யம் ஹரே நிநில ஸத் குணஸாகரம் ஹி த்வாமாமநந்தி பரமேச்வரமீச்வராணாம்* என்றுள்ள ச்லோக ரதநம் இங்கு நித்யாஹஸ்தேதேவதாக்கக் கடவது. நாமெழுதி வெளியிட்டுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவவியாக்கி யானத்திலிருந்து சில பங்க்திகளை உதாஹரித்தே இதன் பொருளைத் தெளிநோ: (நமது வியாக்கியான, பங்க்திகள் நிர்க்குணச்ருதிகளுக்கு என்ன கதியென்ன; அவற்றை நிர்வஹிக்க வேண்டுமாய் வழி காட்டுகிறதில் *நிர்குணம் நிரஞ்ஜம்* இத்யாதி ச்ருதிகள் எம்பெருமான் பக்கவிலே குணங்களின் அபாய்தாபாவத்தைச் சொல்லுகின்றனவல்ல. அப்படியாகில் *யஸ் ஸ்வஹ்ருஸ் ஸர்வவித்* இத்யாதிகளான பரச்சத வாக்யங்களினால் எம்பெருமானுக்குச் சொல்லப்பட்ட குணபெளஷ்கல்யம் வ்யாஹாஸம் ஒரு ச்ருதியும் வ்யாஹதார்த்தமா காதபடி நிர்வஹிக்க வேண்டுமே. நிர்க்குணத்வத்தைச் சொன்னவிடம் *நிர்வஹித் பத்தைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்ளுமளவில் ஒரு விரோதமும்இல்லை. உதஸர்க்காபவாதந்யா யம் இதற்குக் கை கொடுக்குமே. *[ஸத்வ ரஜஸ் தமாம்ஸி குணஸ் தவ தூரே]* ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்கள் தேவரீருக்கு நெடுந்தூரத்திலுள்ளன. எம்பெருமான் பக்கவில் ரஜஸ்தமோ குணங்கள்இல்லையென்று சொல்லலாமத்தனை போக்கி ஸத்வகுணமும் இல்லையென்று சொல்லலாமோவென்று ஒரு சங்கை தோன்றும். *பரம ஸத்வ ஸமாச்ரய: க! என்னும் படியுள்ள எம்பெருமான் பக்கவில் ஸத்வ குணமில்லை யென்னப் போகாது; *ரஜஸ்தமோ பரமான் ஸத்வ குணமில்லை என்கிற தத்தனை. [தேந த்ரயீ ப்ரத்யதி த்வயி நிர்க்குணத்வம்] அதையிட்டே வேதத் தில் நைர்குண்ய வாதம்ப்ரவ்ருத்தமாயிற்று. குணஸாமான்யாபாவத்தையே ச்ருதி விவக்ஷிக்கிற. தென்ன வொண்ணாதோவென்னில்; ஒண்ணுமையை உபபாதிக்கிறது உத்தரார்த்தம். [நித்யம் ஹரே! நிநில ஸத்குண ஸாகர மித்யாதி] *பராஸ்ய சக்திர் விநிநிதவ ச்ருயதே ஸ்வபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரீயாச* ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப: இத்யாதி ச்ருதிகள் எம்பெருமானை ஸகல கல்யாண குண நிதியாக ஒதாநிற்க, அதற்கு முரணாகப் பொருள் கொள்ள வொண்ணாதிதே *அக்நீஷோமீயம் பசுமாலபேத* இத்யாதிகளில் விஹிதமான ஹிம்ஸையைத் தள்ளியன்றோ *மா ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வா பூதாநி* இத்யாதி நிஷேத ச்ருதிகளுக்குப் பொருள் நிர்வஹியா நின்றோம். அது போலவென்க.

560. இதரர்கள் ஸர்வாத்மநா ப்ரமாண வைதேசிகர்களென்று நிரூபித்தல். முக்கியமாகக் குறிக்கொண்மின்; “பாஞ்சராத்த்ரம் அப்ரமாணம்” என்கிற பிறர் உபநிஷத்துக்கள் ப்ரஹ்ம

ஸூத்ரங்கள் இதிறாஸ புராணங்கள் முதலியவற்றை ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்பவர்கள் போலும். இது வாங்மாத்திரேண அங்கிகாரமேயொழிய வேறில்லை. “பாஞ்சராத்திரத்தை ப்ரமாணமாக வொப்புக்கொண்டால் என்ன ஹாநி விளைந்திடும்? ச்ருத்திறாஸ புராண ஸூத்ரங்களை ப்ரமாணமென்று ஒப்புக்கொண்டதனால் என்ன லாபம் விளைந்திட்டது? என்று இவர்களை வினவினால் இவர்கள் என்ன விடையிறுப்பர்களோ, பார்க்கவேணும்.

561. *வேத; ப்ராசேதஸாதாஸித் ஸாக்ஷாத் ராமாயணத்மநா* என்று வேத ப்ராதூர்ப்பாவ விசேஷமாகக் குலாவப்படுகிற ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஆதியோடந்தமாகத் திருக் சல்யாண குணகண ப்ரஸ்தாவமே விளங்கா நின்றது. வான்மீசிமுனிவர் தம்பிடம்வந்து சேர்ந்த நாரதமஹர்ஷிபக்கலில் கதைகேட்க விரும்பிற்றிலர்; திருக்குணங்கள் கேட்கவே விரும்பத்தை வெளியிட்டார். அதில், *கோவ்வஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந்* என்றும் *ப்ஹுவோ தூர்லபாச் சைவ யே த்வயா கிர்த்திதா குணா* என்றும் உபக்ரமத்தில் காணும் வினாவிடைகளினால் இஃது அறியலாகும்

562. எம்பெருமானுடைய திருவவதாரங்க ளெல்லாம் குணபர்வாஹ ரூபங்க ளென்று ஸாரஜ்ஞர்கள் நிஷ்கர்ஷித்துள்ளார்கள். எம்பெருமான் ஸ்வாத்மாவினே நிரம்பியுள்ள திருக்குணங்களை வெளியிட்டுத் தரிப்பதற்காகவே திருவவதாரங்கள் செய்திருனென்கை. ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாதி ரூபேண திருவவதரித்து வேதஸித்தங்களுக்கும் ஸ்வாபாவிகங்களுமான திருக் குணங்களை ஸகல பக்தர்களும் அநுபவிக்கும்படி செய்திருளின் பகவான். இதை அறியா தாரில்லை. ‘ப்ரஹ்மம் குணஞ்ஞயமே’ என்பவர்கள் ஸ்ரீராமாயணம் முதலான இதிறாஸ புராணங்களுக்கும் அவற்றுக்கும்மூலமான ச்ருதிகளுக்கும் நெடுந்தூரத்திலிருக்கத் தக்கவர்க ளென்பது அதிவாதமுமன்று, ஆக்ரஹவார்த்தையுமன்று. *இதிறாஸ புராணப்ப்யாம் வேதம் ஸமுபப்தும்ஹயேத்* என்று பொதுவாகவும் *வேதோ பப்ருஃஹணர்த்தாய தாவக்ராஹய த்ரபு* என்று சிறப்பாகவும் சொல்லியுள்ள மஹர்ஷிகள் வேதப்பொருள்களே இதிறாஸ புராணங்களில் வெட்ட வெளிச்சமாகக் காணப்படுகின்றனவென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்தவர் களாகின்றனர்.

எம்பெருமானுருளிச் செய்த கத்யத்ரயம் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்
முதலியதிவ்ய க்ரந்தங்களிலிருந்து குணதுபவரூபங்களான திவ்ய
ஸூக்திகளை பக்தர்களின் நித்யாநு ஸந்தானத்திற்குடலாக
ஈண்டெடுத்துக் காட்டுகிறோம்.

563. இவ்வகையில் அநுபவம் கேளிர். (சரணாகதிகத்யே) பகவர் நாராயண பீமதாநுரூப ஸ்வரூபரூபகுண விபவைச்ச்வர்ய சீலாத்யநவதிகாதிசய அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணம்; பத்மவநாலயாம் பகவதீம்ச்ரியம் தேவீம் நித்யாநபாயீம் நிரவத்யாம் தேவதேவ திவ்யமஹிஷீம் அகில ஜகந்மாதரம் அஸம்ந்மாதரம் அசரண்ய சரண்யாம் அநந்யசரணா; சரணமஹம் ப்ரபத்யே.

564. அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகதார ஸ்வேதர ஸம்ஸ்த வஸ்துவிலக்ஷணந் தஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப!

565. ஸ்வாபீமதாநுரூபைக ரூபாசிர்த்ய திவ்யாத்புத நித்ய நிரவத்ய நிரதிசயௌஜ்ஜ்வல்ய ஸௌந்தர்ய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யநந்த குணரிதி திவ்யரூப!

567. ஸ்வாநுருப அசிந்த்யசக்தி சங்கசக்ரகதா (அஸி) சார்ங்காத் யஸங்க்யேய நித்ய
நிரவத்ய நிரகிசய கல்யாண திவ்யாயுத !

568. ஸ்வாபிமத நித்ய நிரவத்யாநுருபஸ்வரூப ரூப குண விபவைச்வர்ய சீலாத்ய நவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகணஸ்ரீவல்லப ! ஏவம் பூதபூமினீனா நாயக !

569. ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதாசேஷசேஷதைகரதிருப
 நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய ஜ்ஞாகநரிகையச்வர்யாத்யநந்த கல்யாணகுணகணசேஷசேஷாசந
 கருடப்ரமுகநாநாவிதாநந்த பரிஜந பரிசாரிகா பரிசரித சரணயுகல !

570. ஸ்வஸங்கல் பாருவிதாயிஸ்வருபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வஸோஷதைகஸ்வபாவ ப்ரக்ருதி புருஷகாலாத்மக விவித விசித்ரா நந்தபோக்ய போகத்ருவர்க்க போகோபகரண போகஸ்தாநருப நிகிலஜக நுதய விபவலயலீல!

571. ஸத்யகாம! ஸத்யஸங்கல்ப! பரப்ரஹ்மபூத்! புருஷோத்தம! மஹாவிபூதே!
ஸ்ரீமம்நாராயண! ஸ்ரீவைகுண்டநாத! அபாரகாருண்ய ஸௌஷீல்யவாத்ஸல்ய ஓளதார்ய-ஜஸ்வர்ய
ஸௌந்தர்ய மஹோத்தமே! அநாலோசித விசேஷாசேஷலோகஸரண்ய! ப்ரணதார்த்திஹர!
ஆச்ரீதவாத்ஸல்யைக ஜலதே! அநவரதவிதித்திகிலபூதஜாதயாதாதம்ய! அரோஷசராசரபூத
நிகிலநியமநிரத! அரோஷசித்சித்வஸ்து ரோஷிபூத! நிகில ஜகதாதார! அநிலஜகத் ஸ்வாமிந்!
அஸ்மத் ஸ்வாமிந்! ஸத்யகாம! ஸத்யஸங்கல்ப! ஸகலேதரவிலக்ஷண! அர்த்ததிகல்பக! ஆபத்ஸக!
ஸ்ரீமம்நாராயண! அஸரண்ய ஸரண்ய!

572 (நீரங்ககத்யே). ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநாசேதநஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம் க்லோசர்மாத் யசேஷ தோஷாலம்ஸ்ப்ருஷ்டம் ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசய ஜ்ஞாந் பஸை்வர்ய வீர்ய சக்தி தேஜஸ் ஸௌகீல்ய வாத்தஸல்ய மார்த்தவார்ஜவ ஸௌஹார்த ஸாம்ய காருண்ய மாதூர்ய காம்பீர்யௌதார்ய சாதூர்யஸ்தைர்ய செளர்ய பராக்ரம ஸத்யகாம ஸத்யஸங்கல்ப க்ருதித்வ க்ருதஜ்ஞ தாத்யஸங்க்யேய கல்யாண குணகணௌக மஹார்ணவம் பரப்ரஹ்மபூதம் புருஷோத்தமம் நீரங்கசாயிரம் அஸ்தத் ஸவாயிரம்.

573. அபாரதகுணம்புதே! அநாலோசிதவிசேஷா ஸேஷலோகபரண்ய! ப்ரண
தார்த்திறுர! ஆசிரிதவா த்ஸஸ்யக மஹோததே! அவரதவிதிதரீகில பூதஜாதயாதாத்ம்ய!
ஸத்யகாம! ஸத்யஸங்கல்ப! ஆபத்ஸக! காகுத்ஸ்த! ஸூமந்நாராயண! புருஷோத்தம!
நமோஸ்துதே.

574. (ஸ்ரீவைகுண்டநத்யே) ஸ்வராதிநத்ரிவி தசேதநாசேதநஸ்வருபஸ்திதிப்ரவ்ருத்தி பேகதம், க்லோகர்மாத்யரோஷு தோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம் ஸ்வாபாவிகாரவதிகாதிபய ஜ்ஞானபலைச்வர்ய விரி : ப்ரப்ருதி-அஸங்க்யேயகல்யாணகுணகணைக மஹார்ண பரமபுருஷம் பகவந்தம் நாராயணம்.

575. (வேதார்த்த ஸங்க்ரஹே) தன்யைதஸ்ய பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ நாராயணஸ்ய ஸ்வாபிமதஸ்வாநுபஸ்வரூபகுணவிபவைச்வர்ய சிலாத்தயநவதிமகஹிமமஹிஷ்—

ஸவாநுரூபகல்யாண ஜ்ஞாநக்ரியாத்யபரிமேயகுணாத ப்ரஹ்மபரிச்சத—ஸ்வோசித நிலை போக்ய போகோபகரணாத்யநந்தமஹிஷி பவாவாந்மநஸ கோசரஸ்வரூப ஸ்வாபாவ திவ்யாஸ்த் தாநாதி—நித்யதா நிரவத்யதாகோசராச்ச ஸஹஸ்ரச: க்ருதயஸ்ஸந்தி.

576-580. (வேதார்த்த ஸங்க்ரஹே) பரஸ்ய ப்ரஹ்மணே ரூபவத்வம் ஸூத்ர காரச்சுவததி * அந்தஸ்தத்தர்மோபதேசாத் * இதி. யோஸாவாதித்ய மண்டலாந்தர்வர்த்தி தப்த கார்த்தஸ்வரகிரிவரவ்ரப: ஸஹஸ்ராம்சசதஸஹஸ்திரண:, கம்பிராம்பஸஸமுத்பூத ஸும்ருஷ்டநால ரவிகரவிகளித புண்டரீகதலாமலாயதேக்ஷண: ஸுப்ரஸலலாட:, ஸுவாஸா ஸுஸமி தாதரவித்ரும:, ஸுருசிரகோமல கண்டம், கம்புகீர்வ:, ஸமுத்நதாம்ஸலிலம்பி சாருரூபதிவ்யகர்ணகிஸலய:, பீநவ்ருத்தாயதபுஜ, சாருதராதாம்கரதலாநுரக்தாங்குலீபிரலங் க்ருத:, த்ருமத்த்ய:, விசாலவக்ஷஸ்தல:, ஸமவிபக்த ஸர்வாங்க:, அநிர்தேச்யதிவ்யரூபஸம் ஹநந:, ஸநித்தவர்ண:, ப்ரபுத்த புண்டரீக சாருசரணயுகல:, ஸ்வாநுரூப பீதாம்பரதர: அமலகி, ரீட்குண்டலஹாரகௌஸ்துப கேயூரகடக நூபுரோதரபந்தநாத்ய பரிமிதாச்சர் பாநந்தநிவ்யபுஷ்ண:, சங்கசக்ரகதாளி சார்ங்க ஸ்ரீவத்ஸவநமாலாலங் க்ருத:, அநவதிகாதிசய ஸௌந்தர்யாஹ்ருதா சேஷமநோத்ருஷ்டிவ்ருத்தி:, லாவண்யாம் ருதபூரிதாசேஷசர்ச்சர பூதஜாத:, அத்யத்புதாசிந்த்ய நித்யயௌவந:, புஷ்பஹாஸஸுகுமார:, புண்யகந்த வாஸிதாநந்த திகந்தரால:, த்ரைலோக்யாக்ரமண ப்ரவ்ருத்த கம்பிரபாவ:, க்ருணாந்ராகமதுரலோகநவ லோகிதாச்சரிதவர்க்க:, புருஷவரோ த்ருச்யதே, ஸ: நிகில ஜகதுதயவிபவலயலீல:, நிரஸ்த ஸமஸ்தஹேய:, ஸமஸ்தகல்யாணகுணநிதி:, ஸ்வேதர ஸமஸ்தவஸ்துவிலக்ஷண:, பரமாத்மா, பரம்ப்ரஹ்ம, நாராயண் இத்தயவகம்பதே, *தத்தர்மோபதேசாத்*

581-590. கிதாபாஷ்யம்—அவதாரிகை ச்ரிய: பதி: நிகிலஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந்ர:, ஸ்வேதரஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணாத ஜ்ஞாநாநந்தை கல்வரூபம் ஸ்வாபாவிகாநவதி காதிசய—ஜ்ஞாநபலைச்வர்ய வீர்ய சக்தி தேஜ: ப்ரப்ருத்யஸங்க்யேயா, கல்யாணகுணகணமஹோததி:, ஸ்வாபிமதாநுரூபைக ரூபாசிந்த்ய திவ்யாத்புத: நிரதிசயபுஷ்ண:—ஸௌந்தர்யஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யநந்த குணநிதிதிவ், ரூப:, ஸ்வோசிதவிவித விசித்ரநந்தாச்சர்ய நித்ய நிரவத்யாபரிமதிதவ்யபூஷண: ஸ்வநு: ரூபாஸங்க்யேயா சிந்த்யசக்தி நித்ய நிரவத்யநிரதிசய கல்யாண திவ்யாயுத:, ஸ்வாமி மதாநுரூப நித்ய நிரவத்ய ஸ்வரூபபலாவிபவைச்வர்ய சிலாத்யநவதிகாதி சயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகண ஸ்ரீவல்லப:, ஸ்வஸங்கல்பாநு விதாயி ஸ்வரூபஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்த்பேதாசே—சேஷதைகரதிரூப நித்யநிரவத்ய நிரதிசய ஜ்ஞாநகீர வச்வர்யாத்நந்த குணகணபரிமதி ஸூரிபிரநவரதா பிஷ்ருத சரணயுகல:, வாந்மநஸாபரிச்சேத்ய ஸ்வரூபஸ்வபாவ:, ஸ்வோசித விவிதபூசித்ரநந்த போக்ய போகோபகரண போகஸ்த்தாந ஸம்முத்தநந்தாச்சர்யாநந்த மஹாவிபவாநந்தபரிமாண நித்யநிரவத்யாசாக்ஷர பரமவ்யோம நிலய:, விவித விசித்ரநந்தய பாக்ய போக்த்ருவர்க்க பரிபூர்ண நிகில ஜகதுதயவிபவலயலீல: பரமப்ரஹ்ம, புருஷோத்தமப நாராயண், ப்ரஹ்மாதி ஸ்தாவராத்மகிஸம் ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்வா, ஸ்வரூபே னாவஸ்திதஷ ப்ரஹ்மாதிகேவமநுஷ்யானாம் த்யாநாராதநாத்ய கோசர:, அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யௌதார்ய மஹோததி:, ஸ்வமே ரூபம் தத்தத்ஸஜாதியஸம்ஸ்காநம் ஸ்வஸ்வபாவம ஜஹதேவ குர்வந் தேஷு தேஷு லோகேஷ்வவதீர்யா வதீர்ய தைஸ்தைராராதிக: தத்ததிஷ்டாநுரூபம் தர்மார்த்த காமமோக்ஷாக்க்யம் பலம் ப்ரயச்சந், பூபாராத்ரூபே தேசே அஸம் தாதீநாமபிஸமாச்சர்யணீயத்வாய அவதீர்யோர்வ்யாம் ஸகலமநுஜநயந விஷயதாம் கதா, பராவரநிகிலஜந மநோநயநஹாரி திவ்யசேஷ்டிதாநி குர்வந், பூதநா சகடபமலர்ஜுநாரிஷ்ட ப்ரலம்ப தேநுககாலீய கேகிகுவபுயா பிடசாணூர முஷ்டிகதோஸலகம்ஸாதீந் நிறுத்ய, அநவதிகதயாஸௌஹார்த்தாநு ராககர்ப்பாவலோக நாலாபாம்ருதை: விசுவமாப்பயாயிந்: நிரதிசய ஸௌந்தர்ய ஸௌசீல்யாதிகுணகணவிஷ்டிதாரேண அக்ருரமாலாகாரதீந் பரமபாகவ் தாந் (பூதாந்) க்ருத்வா.

591. கீதாபாஷ்யம். 9-26, (பத்ரம் புஷ்பம்) அஹம்—ஸர்வேச்வர: நிகிலஜக துதய விபவலயலீல: அவாப்த ஸம்ஸ்தகாம்; ஸத்யஸங்கல்ப:; அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகண:; ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசயநந்தஸ் வாநுபவே வர்த்தமானோபி மனோரதபததூர வர்த்தி ப்ரியம் ப்ராப்யேவ அச்நாமி.

592. 9-34 மம்நா பவ. மம்நா பவ—மயி ஸர்வேச்வரேச்வரே நிகிலஹேய ப்ரத்ய நீககல்யாணாகதானே, ஸர்வஜ்ஞே ஸத்யஸங்கல்ப, நிகிலஜகதேககாரணே பரஸ்மிந் ப்ரஹ்மணி, புருஷோத்தமே, புண்டரீகதலாமலாயதாசுக்ஷே, ஸ்வச்சரீலஜீமுதஸங்காசே, யுகபதுதிததிநகர ஸஹஸ்ரஸத்ருசுதேஜ்ஜலி, ஸ்வாந் பரமேஸ்வரோததேன, உதார பீவர சதுர்பாஹேன, உத்தம தீதாம்பரே, அமலகிரீமகர குண்டல ஹாரதிக்ஷுரகடக பூஷிதே, அபார காருண்ய ஸென்சீலயஸௌந்தர்யமாநூர்யகாம்பீர் யௌதார்ய வாத்ஸல்ய ஜலினேன, அநாலோசித விசேஷாசேஷலோக சரண்யே, ஸர்வஸ்வாமிரி தைலதாராவத் அவிச்சேருதந நிவிஷ்டமநா பவ.

593. ஸ்ரீபாஷ்யம் (1-1-1) ஆரம்பத்தில்—“ப்ரஹ்மசப்தேந ச ஸ்வபாவதோ நிரஸ்த நிகிலதோஷ: அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகண: புருஷோத்தம: அபிதீயதே,

594. (1-1-2) அஸ்ய.....ஜகத: யத:—யஸ்மாத் ஸர்வேச்வராத் நிகிலஹேயப்ரத்ய நீக ஸ்வரூபாத் ஸத்யஸங்கல்பாத் ஜ்ஞானாநந்தாத்யநந்த கல்யாணகுணாத் பும்ஸ: ஸ்வாந் ப்ரஹ்ம திப்ரலயா: ப்ரவர்த்தந்தேதத் ப்ரஹ்மேதி ஸூத்ரார்த்த:

595. (1-1-12) அத: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வசக்தி: ஸர்வேச்வரேச்வர: நிரஸ்த நிகிலதோஷ கந்த: அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணக்ணௌக மஹார்ணவ: புருஷோத்தமோ நாராயண ஏவ நிகிலஜகதேக காரணம் ஸ்வாந் ப்ரஹ்மேதி ஸ்த்திதம்.

596. (1-2-12) த்ரய்யந்த ப்ருஷ்ணதாஸ்து நிகிலஜகதேக காரணஸ்ய, அசேஷஹேயப் த்ரய நீகாநந்த ஜ்ஞானாநந்தைகஸ்வரூபஸ்ய, ஸ்வாபாவிகா நவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகரஸ்ய, ஸகலேதரவிலக்ஷணஸ்ய, ஸர்வாத்மபூதஸ்ய பரஸ்ய ப்ரஹ்மண:.....ஜீவஸ்ய..... பரமாத்மாநுபவமோக்ஷமாசக்ஷதே.

597. (1-2-12) உக்தம் பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷஸாதநதயா ஸ்வாந் ப்ரஹ்ம ஜகஜ்ஜம்மாதி காரணம் ப்ரஹ்ம அசித்வஸ்துந: ப்ரதானாத: சேதநாச்ச பத்தமுக்க்தோபயா வஸ்த்தாத் விலக்ஷணம் நிரஸ்தஸ மஸ்தஹேயகந்தம் ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வசக்தி ஸத்யஸங்கல்பம் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகம் ஸர்வாந்தராத்மபூதம் நிரங்குசைச்ச்வர்யமிதி.

598. (2-1-1) ப்ரதமேத்யாயே ப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமாண கோசராத் அசேதநாத் தத்ஸம்ஸ்ருஷ்டாத் தத்வியுக்தாச்ச சேதநாத்ந்தாந்தரபூதம் நிரஸ்த நிகிலாவித்யாத்ய புருஷார்த்த கந்தம் அநந்தஜ்ஞானாநந்தைகதாநம் அபரிமிதோதாரகுண ஸாகரம் நிகில ஜகதேக காரணம் ஸர்வாந்தராத்மபூதம் பரம் ப்ரஹ்ம வேதாந்த வேத்யமித்யுக்தம்

599. (2-1-13) ஸர்வா ஹி ச்ருதய: ஸஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராண: ஸர்வேச்வரேச்வரம் ஸதைவ ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வசக்திகம் ஸத்ம்ஸங்கல்பம் நிகவத்யம் தேசகாலாநவச்சிந்நாநவதி காதிசயாநந்தம் பரமகாரணம் ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதயந்தி.

600. (4-4-22) யதா நிகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணாகதான: ஜம்மாதி காரணம் ஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷண: ஸர்வஜ்ஞ: ஸத்யஸங்கல்ப: ஆச்ரிதவாத்ஸல்யைகஜலதி: பரம காருணிக: நிரஸ்த ஸ்மாப்ப்யதிக ஸம்பாவந: பரப்ரஹ்மாபிதாய: பரமபுருஷோஸ்திதி சப்தாத வகம்ப்யதே.

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ்த நுஷணத்தில

ரஹஸ்யார்த்த விவரணாயிதது

601. முழுக்ஷுக்களுக்கு உபஜீவ்யங்களான ஸகல க்ரந்தங்களினுள் னும் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களே மிகச் சிறந்தவை. ரஹஸ்யார்த்தங்களில் தெளிவுள்ள வர்களுக்கே இதிஹாஸ புராணாதிமஹார்த்தங்களும் பகவத்விஷயார்த்தங்களும் ரஸிக்கும். ஆகவே ரஹஸ்யார்த்தங்களில் தெளிவுபெற வேண்டியது முக்கியம். திருமந்தரம், த்வயம் சரமச்லோகம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களின் பொருளை பட்டர் அஷ்டர்ஸீகி யென்கிற வடமொழிச் சிறுநூலில் அதிஸம்ஷேபமாகவருளிச் செய்தார். தேவப்பெருமானுடைய அபராவதார பூதரும், வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையின் திருக்குமாரரும் ஸர்வஜ்ஞருமான பிள்ளை லோகாசாரியர்தாம் ரஹஸ்யார்த்த விவரணக்ரந்தங்களை மிக விரிவாகவும் அழகாகவும் அநவத்யமாகவும் அருளிச் செய்தவரென்பது புநருத்தம். அஷ்டாதசரஹஸ்யமென்று ஸுப்ரஸித்தமான க்ரந்தஜாலம் பிள்ளை லோகாசாரியர் பணித்ததென்பதும் புநருத்தம்.

602. உபதேச ரத்தினமாலையில் * ஓராண் வழியாய் * என்னும் பாசுரத்தில் * ஏராரெதிராசரின்னருளாலென்று தொடங்கிப் பரமகாருணிகராகப் போற்றப்பட்ட எம்பெருமானார்தாமும் ப்ரபந்தருபேண வெளியிட்டருளாமல் மறைத்து வைத்திருந்த மஹார்த்தங்களைப் பிள்ளை லோகாசாரியர் ஒருவரே பல பிரபந்தங்களினால் வெளியிட்டருளினவராதலால் க்ருபா மாத்ரப்ரஸந்தாசாரியர்களில் எம்பெருமானாரைக் காட்டிலும் இவரே முதல் ஸ்தானம் பெற்றவராவர். இப்பேராசிரியர் மூலமருளிச் செய்திருந்தும், ஸூத்ரம் போன்ற அந்த திவ்ய ஸூக்திகளின் பொருளையும் கருத்தையுமறிவதற்கு எளிய வடிவில்லாதிருந்த காலத்தில் விசதவாக்கிகாமணிகளான மணவாளமாமுனிகள் தேனும் பாலுமழுதுமான வியாக்கியானங்களை யிட்டருளி மஹோபகாரம் செய்தருளினவராதலால் பிள்ளை லோகாசாரியரையுங் காட்டில் மணவாளமாமுனிகளே பரமகாருணிகரென்று போற்றுகுறியராவார். மாமுனிகளின் வியாக்கியானங்கள் திருவவதரிக்கவில்லை யென்றால் உபயவேதாந்தங்களிலும் மற்று எத்தனை க்ரந்தங்கள் அவதரித்திருந்தும் அவை பகல்விளக்கு என்னத்தக்கவையேயாகும். ... *

603 பிள்ளை லோகாசாரியர் அருளிய அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்களுள், யாத்ருச்சிகப்படி, பரந்தபடி, ச்ரிய:பதிப்படி என்னும் க்ரந்தங்கள் ரஹஸ்யத்ரய வியாக்கியானமாக அவதரித்திருந்தவைகூடுந்தாலும் முழுக்ஷுப்படி யென்னும் திவ்யக்ரந்தமே பலபடியாலும் பெருமை பெற்று விளங்கா நின்றது. மற்ற க்ரந்தங்கள் அதிஸங்க்ரஹம், அதிக விஸ்தரம், ஸர்வக்ருத வாக்ய பாஹுஸ்யம் முதலிய வற்றால் குறை பெற்றிருந்துமென்றும், அவ்வகைக் குறைகளுக்கு இடமின்றியே அவையெல்லாவற்றுக்கும் பின்பு முழுக்ஷுப்படி யென்னும் திவ்யக்ரந்தம் அருளிச் செய்யப்பட்டதென்றும், இதன் சீர்மையைக் கண்டு ஆஸ்திகர்கள் அனைவரும் இந்த க்ரந்த ரத்தினத்தையே விசேஷித்துப் பரிக்காணிக்கலாயினர் என்றும் மணவாள மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தியினை நு அறியக்கிடக்கின்றது மற்ற க்ரந்தங்களில் அருளிச் செய்யப்படாத பல அபூர்வ விஷயங்களும் இதலில் குடிகொண்டிருக்கின்றன வென்பதும் இதற்குத் தன்னேற்றம். ... *

604. பகவன்மந்த்ரங்களின் பாகுபாடும் திருமந்த்ரத்தின் சிறப்பும் திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச்சீலோகம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களும் முழுக்ஷுக்களுக்கு நித்யாநுஸந்தேயங்கள். இவற்றுள் திருமந்த்ரமென்கிறது ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷர மஹா மந்த்ரம் இது ஸ்ரீபதரிகாச்சரமத்திலே வெளியிடப்பட்டது. எம்பெருமானைப் பற்றின மந்த்ரங்கள் அபரிமிதங்களாயிருக்கும் அவற்றுள் வ்யாபகமந்த்ரங்களென்றும் அவ்யாபகமந்த்ரங்களென்றும் இரு வகுப்புண்டு. பகவானுடைய ஸர்வத்ர வ்யாப்தியைத் தெரிவிக்கும் மந்த்ரங்களே வ்யாபக மந்த்ரங்களெனப்படும். அவை எவையென்னில், விஷ்ணு மந்த்ரம், வாஸுதேவ மந்த்ரம், நாராயண மந்த்ரம் என்பவை. இம்மூன்று மந்த்ரங்களே பகவானுடைய மற்றெல்லா மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் சிறந்தவை. இம்மூன்றினுள்ளும் நாராயண மந்த்ரமே மிகச் சிறந்தது. விஷ்ணு மந்த்ரமானது ஆறெழுத்துடையதாகும். வாஸுதேவ மந்த்ரமானது பன்னிரண்டு எழுத்துடையதாகும். நாராயண மந்த்ரமானது எட்டெழுத்துடையதாகும். இதனையே திருவஷ்டாக்ஷர மஹா மந்த்ரமென்பர். இதன் பெருமையையே ஆழ்வார்கள் “எட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே” என்பது முதலான பல பல பாசுரங்களினால் வெளியிட்டுள்ளார்கள். ... *

605. திருமந்த்ரத்தின் முதற்பதமான ப்ரணவத்தின் பொருள் விளக்கம். இந்த மந்த்ரத்தில் முதல் பகுதி (ஓம்) என்னும் ப்ரணவம் அகாரம், உகாரம், மகாரம் ஆகிய மூன்று எழுத்துகள் சேர்ந்து (ஓம்) என்று ஒரே எழுத்தாயிற்று. ஸகல ஜகத்துக்கும் காரண ஆதனும் ஸர்வரக்ஷகனுமான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது அகாரம். எம்பெருமான் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியாடு கூடியிருந்தே ரக்ஷணத் தொழிலை நடத்தவல்லதலால் இவ்வகாரத்திலே பிராட்டியையும் சேர்த்து அநுஸந்திக்க வேண்டுமென்பது நூற்கொள்கை. அகாரத்தின் மேல் நான்காம் வேற்றுமையுருபு ஏறியிருந்து அது வேதத்திற்கு உரிய இலக்கணத்தினால் லோப மடைந்துவிட்டது. அதன் பொருள் உரிமைப்பட்டிருத்தல் (சேஷத்வம்) ஆகும். மூன்றாவதான எழுத்தாகிய மகாரத்திற்கு அறிவுள்ளவனுன [சேதனாகிய] ஜீவாத்மா அர்த்தமாதலால் ஜீவாத்ம ராசிகளெல்லாம் பகவானுக்கும் பிராட்டிக்கும் சேஷப்பட்டவை என்றதாயிற்று. ... *

606. இடையில் இருக்கின்ற உகாரத்தின் பொருள் யாதெனில் வட மொழியில் அவதாரணப்பொருள் எனப்படும்; தமிழில் ‘பிரிநிலைப் பொருளெனப்படும். ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குத் தவிர மற்ற எவர்க்கும் சேஷப்பட்டவனல்லன் என்றதாகத் தேறிற்று. உலகில் ஒருவனுக்கு உரியவானவன் மற்றும் பலர்க்கும் உரிமைப்பட்டிருத்தலைக் காண நின்றோம். இங்கு அப்படியல்லாமல் நாராயணனுக்கு சேஷப்பட்டவன் நாராயணனுக்கேயன்றி மற்றொருவற்கும் சேஷப்பட்டவனல்லன் என்றதாயிற்று. இதுதான் உகாரத்தில் தேறின பொருள். ஆக, ப்ரணவத்தினால் எம்பெருமானுக்கே உரிமைப்பட்ட தன்மையும் பிறர்க்கும் தனக்கும் உரிமைப்படாத தன்மையும் சொல்லிற்றாயிற்று. ... *

607. நம: பதார்த்த விவரணத்தில் விரோதிகளின் விவரணமும் அவை கழியும் விதங்களும். இனிமேல் (நம:) என்பதும் (நாராயணய) என்பதும்நிற்கிறது. இவை மந்த்ரசேஷமெனப்படும். இதனால் கீழ்ப் பிரணவத்தில் (ஓம் என்றதில்) சொன்ன பொருளே விளக்கப்படுகிறது. (நம:) என்பதனால் விரோதி கழிக்கப்படுகிறது. மூன்று வகையான விரோதிகள் அறியத்தக்கன. ஸ்வரூப விரோதியென்றும் உபாய விரோதியென்றும் புருஷார்த்த விரோதி யென்றும் விரோதிகள் மூவகைப்படும். அஹங்கார மம காரங்களோடு கூடியிருக்கும் நிலை ஸ்வரூப விரோதியெனப்படும். அந்த நிலையை ஆழ்வார் “யானே நெய்யெனப் பட்டே யானே

யென்றனதே யென்றிருந்தேன்” என்ற பாசுரத்தினாலும், இந்த விரோதி கழிந்த நிலையை “யானே நீ என்னுடைய வாயுநீயே” என்ற பாசுரத்தினாலும் அநுஸந்தித்துக் காட்டினார். ...

608. தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் தான் முயற்சி செய்வதாக உபாய விரோதியெனப்படும். அது கழிந்த நிலையை ஆழ்வார் “கனாவாய் துன்பம் கனையா தொழுவாய் கனையென்புநீனேன்” என்ற பாசுரத்தினால் காட்டினார். தமது துன்பத்தை எம்பெருமான் தீர்த்தாலும் தீர்க்காவிட்டாலும் ஒருவிதமான முயற்சியையும் செய்ய கில்லோம் என்றிருக்கையே உபாய விரோதி கழிந்த நிலையாகும் இனி புருஷார்த்த விரோதியாவது, பலனையனுபவிக்கும்போது அதனால் தான் ஆனந்தப்படுகை. அது இவனுக்குத் தகாது; அந்த ஆனந்தம் எம்பெருமானுடையதே யென்று கொண்டிருக்கை — புருஷார்த்த விரோதி கழிந்த நிலையாகும். இது * மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று * என்ற ஆண்டாள் பாசுரத்தில் காணத்தக்கம். ஆக, இம் மூன்று விரோதிகளின் கழிவும் (நம:) என்னுமதில் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ... *

609. பாகவத சேஷத்வம் உய்த்துணரும் வகையும் அதன் பெருமையும். இனி (நம:) என்றவதின் ஆழ்பொருள் விவரிக்கப்படுகின்றது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் பகவானுக்கு சேஷப்பட்டிருப்பதில் காட்டிலும் பாகவதர்களுக்கு சேஷப்பட்டிருத்தல் மிகச் சிறந்ததாகக் குலாவப்படுகிறது திருமங்கையாழ்வார் “மற்றுமோர் தெய்வமுளதென் றிருப்பாரோடுற்றிலேன், உற்றது முன்னடியார்க் கடிமை, மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான் கண்ண புரத்துறையம்மானே” [பெரிய திருமொழி 8-10-3] என்றருளிச் செய்துள்ள பாசுரத்தையே முக்கியமான பிரமானமாகக்கொண்டு பாகவத சேஷத்வத்தைத் திருமந்திரத்திற்குத் தலையான பொருளாகக் கூறுவது பேராசிரியர்கள். இதில் எந்த எழுத்தினால் (அல்லது) எந்த பதத்தினால் பாகவத சேஷத்வம் தெரிவிக்கப்படுகிற தென்று ஆராயவேண்டும்; ஒன்றினாலும் தெரிவிக்கப்படவில்லையென்றே நினைக்கக் கூடியதாயிருந்தும், அப்படியில்லை; ப்ரணவத்தில் அகாரத்திலே இதை யநுஸந்திப்பாரூர்; எங்ஙனையென்னில்; அகாரத்தின்மேல் சதுர்த்தி விபக்தி [நான்காம் வேற்றுமையுருபு] ஏறிக் கழிந்திருப்பதாக (லோபித்திருப்பதாக)க் கீழே விவரிக்கப்பட்டது; ஐந்த சதுர்த்தியோடு கூடின அந்த அகாரத்தினால் பகவானுக்கு சேஷப்படுந்தன்மை தெரிவிக்கப்பட்டதன்றோ? பாகவத சேஷத்வ மென்பது பகவத சேஷித்வத்தின் எல்லையிலமே யாதலால் அந்த அகாரத்திற்குப் பொருளுரைக்கும்போதே இதையும் சேர்த்துப் பொருளாக உரைத்திருவர்கள் சில ஆசாரியர்கள். வேறு சிலர், அந்த அகாரத்திற்கு அடுத்த உகாரத்தில் பாகவத சேஷத்வத்தையநுஸந்திப்பார்கள். எங்ஙனே யென்னில்; உகாரத்தினால் பகவானுக்குத் தவிர மற்றையோர்கட்கு சேஷப்பட்டவனல்லன் என்பது [அநந்யார்ஹத்வம்] தெரிவிக்கப்படுகிறதல்லவா? பாகவதர்கள் பகவானுடைய திருவடிஸ்தானத்திலேயே சேர்ந்தவர்களாகையாலே உகாரத்தின் பொருளை அநுஸந்திக்கும்போதே இந்த பாகவதசேஷத்வத்தையும் சேர்த்து அநுஸந்திப்பார்களென்றதாயிற்று. *

610. பாகவத சேஷத்வத்தை நம: பதத்தில் அநுஸந்திப்பதின் ஓளசித்ய நிரூபணம். ஆகவிப்படி முதற்பதமான ப்ரணவத்திற்குள்ளேயே பாகவத சேஷத்வம் அநுஸந்திக்கத் தக்கதாயிருந்தாலும் இப்பொழுதுள்ள (நம:) என்னும் பதத்திலே இதனை யநுஸந்திப்பது மிகவும் பொருத்தமானதென்று பேராசிரியர்களின் திருவுள்ளம். ஏனென்னில்; அஹங்கார மமகாரங்களை அறவே விட்டுத் தொலைத்தவர்களுக்கே பாகவத சேஷத்வம் ருசிக்கும். நமச்சப்தார்த்தம் ஊறஹ அஹங்கார மமகாரங்கள் அறவே நீங்குமாதலால், இங்ஙனம் நீங்க

பெற்ற அதிகாரிகளுக்கே பாகவத சேஷத்வம் உறைத்திருக்குமென்றுகொண்டு நம் ஆசார்யர்கள் பாகவத சேஷத்வத்தை (நம:) என்பதில் அநுஸந்திக்கும்படி நியமித்தருளினது மிகப் பொருத்தமானது. *

611. பகவச்சேஷத்வத்தின் காஷ்டையே பாகவதசேஷத்வம் என்னும் மருமமுணர் துதல். பாகவத சேஷத்வம் என்பதன் உண்மைஸ்வரூபத்தை யறியாதார் பலர் இதில் ஆக்ஷேபங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பார்கள் ; பகவானுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கின்ற நாம் வேறு சில வழிப்போக்கர்களுக்கு அடிமைப்படுகையாவது என்? ப்ரணவத்தில் உகாரத்தினால் உறுதி செய்யப்பட்ட அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தோடு முரண்பட்டதன்றோவிது ; இதைத் திருமந்திரார்த்தமாகக் கொள்வது எப்படி சேரும்? என்று ஆக்ஷேபிப்பதுண்டு. அன்னவர்களைத் தெரிவிக்கிறேன். *

612. ஒரு வஸ்துவிலே நாம் அன்பு வைத்தால் அவ்வன்பு அந்தவொரு வஸ்துவோடு முடிந்து நிற்பதில்லை ; அத்தோடு ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தமும் பரம்பரா ஸம்பந்தமும் பெற்ற வஸ்துக்களிலேயும் அன்பு பரந்து செல்லா நின்றது. மனைவியினிடத்திலே கணவன் வைக்கிற அன்பு அவளோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களிடத்தும் பெருகிச் செல்வதை எங்கும் காண்கிறோம் எம்பெருமானும் நர்மிடத்திலே வைக்கிற அன்பு நம்மளவிலே நிற்காமல் “கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமரோழெழு பிறப்பும் மாசதிரிது பெற்று” என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்கிறபடியே நம்மோடு உறவுபெற்றோரிடத்திலும் பெருகிச்செல்வதை இதிலுறாஸபூராண கதைகளிலேயும் காண்கிறோம். இவ்விதமாகவே நம்முடைய அன்பும் எம்பெருமானளவிலே சுவறிப் போகாமல் அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார் பட்ட அன்பும் பெருகிச் சென்றால் இது பகவத பக்தியின் ஒரு உறைப்பேயொழிய வேறன்று. ஆக, பாகவத பக்தியென்பது பகவத பக்தியின் ஒரு காஷ்டையே யொழிய வேறுபட்டதன்று என்றதாயிற்று. இதில் செய்யும் ஆக்ஷேபங்கள் இதன் உண்மையை உணராதார் செய்யுமவையத்தனையென்று விடுக்க. *

613. நாராயண பதார்த்தவிவரணமும், ஸ்வரூபதோநித்ய — ப்ரவாஹதோ நித்யங்களின் விவரணமும். இனி (நம:) என்பதற்கு அடுத்ததான நாராயண பதத்திற்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. நார - அயந என்று இரண்டு பதங்கள் சேர்ந்து நாராயண என்றாகிறது. நாரங்களுக்கு அயநமாயிருப்பவன் நாராயணன். நித்ய வஸ்துக்களின் திரள்களுக்கு ஆதாரமாயிருப்பவனென்றபடி. நாராயணன் நித்ய வஸ்துக்களுக்கு ஆதாரமாயிருந்தால் அநித்ய வஸ்துக்களுக்கு ஆதாரமாயிருப்பவன் யாவன்? என்று கேள்வி பிறக்கும் ; கேண்மின் ; வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தில் அநித்ய வஸ்துவே கிடையாது ; எல்லாம் நித்ய வஸ்துக்களே யாகும். அழிந்தொழியும் பொருள்களை நாம் கட்கூடாகக் காணாநிற்க, அநித்ய வஸ்துவே கிடையாதென்றால் எப்படி பொருந்துமென்று கேள்வி பிறக்கும். இங்குத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய விஷயமாவது — நித்ய வஸ்துக்கள் இருவகைப்படும் ; ஸ்வரூப நித்யமென்றும், ப்ரவாஹ நித்யமென்றும், எப்போதும் எவ்விதத்தாலும் அழிவிலாத பொருள்கள் ஸ்வரூப நித்யமெனப்படும். ஆன்மா, மூலப்ரக்ருதி, காலம் முதலானவை இந்த வகுப்பிற் சேர்ந்தவை. இனி ப்ரவாஹ நித்ய வஸ்துக்கள் எவையென்னில் ; உற்பத்தியையும் விநாசத்தையுமுடையனவாக இருக்கச் செய்தேயும் முன்னிருந்த நாமம் உருவம் லிங்கம் முதலானவற்றின் மாறுபாடின்றிக்கேயிருக்கப்பெற்ற பொருள்கள் ப்ரவாஹ நித்யங்களெனப்படும். பஞ்ச பூதங்களின் விகாரப் பொருள்களாக உலகிற் காணப்படுகின்ற செடி கொடி மரம் பாளை துணி முதலான ஸகல வஸ்துக்களும் ப்ரவாஹ நித்யங்களாம். ஒரு பாளை

உடைந்து போனாலும் அதே விதமான பல பாணிகளை எஞ்ஞான்றும் காண நின்றோம் ; ஒரு துணி கிழிந்து போனாலும் அதே விதமான பல துணிகளை எந் நாளும் பார்க்கின்றோம். இங்ஙனே ஒவ்வொரு பொருளின் விஷயத்திலும் கண்டு கொள்ளலாம். இவையெல்லாம் ப்ரவாஹதோ நித்யமெனப்படும். ... *

614. ப்ரஸங்காத் உத்பத்தி விநாசஸ்வரூபத்தின் உபபாதனம். அன்றி யும், வேதாந்திகளின் மதத்தில் ஒரு வஸ்துவுக்கும் புதிதாக உற்பத்தியும் அழிவும் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. ஒரு அவஸ்தையிலிருந்து மற்றோரவஸ்தைக்கு மாறு வதே உற்பத்தியாகும். அந்த நிலைமையினின்று மற்றோர் நிலைமைக்கு வருவதே விநாசமாகும். ஆக ஸூக்ஷ்மாவஸ்தைக்கும் ஸ்தூலாவஸ்தைக்கும் மாறி மாறி வருவதே உத்பத்தி விநாசங்களாகையாலே இந்த வகையில் எல்லாப் பொருள் களையும் நித்யங்களென்று கொள்ளக்குறையிலை. நாராயண னென்பதற்குப் பொருள் அருளிச் செய்யா நின்ற பிள்ளை லோகாசாரியர் முழுக்ஷூப்படியில் “ நாராயண னென்றது, நாரங்களுக்கு அயந மென்றபடி ; நாரங்களாவன நித்ய வஸ்துக் களினுடைய திரள் ” என்று பணித்து உடனே அந்த நித்ய வஸ்துக்களை விவரிக்கத் தொடங்கி, “ அவையாவன — ஜ்ஞாநாநந்த அமலத்வாதிகளும்...பெரிய பிராட்டி யார் தொடக்கமான நாச்சிமார்களும் நித்யஸூரிகளும்...ப்ரக்ருதியும் பத்தாத்மாக்களும்...அண்டங்களும் அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவாதி பதார்த்தங்களும் ” என்று அருளிச் செய்தார். இதனால் விண்ணுலகிலும் மண்ணிலும் ஒரு பொருளையும் விடாமல் எல்லாமும் நாரமென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளாக சொல்லிந்ருயிற்று. இப்பொருள்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமாயிருப்பவன் நாராயணன் — என்று முடிக்கப் பட்டது. ... *

615. நாராயண பதத்தின் தத்புருஷ பஹுவீஹி ஸமாஸங்களினால் தேறின பொருள். பகவான் இப்பொருள்களிலே யிருக்கின்றனா? அல்லது இப் பொருள்கள் பகவானிடத்து இருக்கின்றனவா? என்று பார்க்கு மளவில் இரண்டு வகைக்கும் குறையிலையென்றே நூற்கள் கூறுகின்றன. எல்லாப் பொருள்களிலும் பகவானுளன் ; எல்லாப் பொருள்களும் பகவானிடத்து உள்ளன என்பதே நூற் கொள்கை. பகவானிடத்துள்ள பரத்துவம் ஸௌலப்பயம் என்கிற இரண்டு திருக் குணங்களும் மேற்கூறிய இருவகைப் பொருள் உருவாக்கம் விளக்கம் பெற்றனவாகும்.

616. எல்லாப் பொருள்களும் பகவானிடத்தே யுள்ளன வென்னும்போது எல்லாப் பொருள்களுக்கும் தான் ஆதாரமாயிருக்கையாகிற பரத்துவம் விளங்கிற் றாகும். எல்லாப் பொருள்களிலும் பகவானுளன் என்னும் போது அறப் பெரியனான தான் ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் தன்னை அமைத்துக் கொண்டு புருந்திருக்கையாகிற ஸௌலப்பயம் [எளிமை] விளங்கிற்கும் ஆக நாராயணபதத்தின் பொருள் ஒருவாறு விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. ... *

617. நாராயண பதத்தின் றேஜுள்ள விபக்தியின் பொருள் விளக்கம். இனி நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள நான்காம் வேற்றுமையின் பொருளாவது, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை யென்பர் ; அதாவது, நாராயணனுக்கே எல்லாவடிமை களும் செய்யப் பேறுகொடுக்க வேண்டுமென்று கோரப்படுகிறதென்கை. எவ்விதமான கைங்கர்யம் செய்ய வேணும்? என்கிற கேள்விக்கு இடமில்லை ; ஸகல தேசங்களிலும் ஸகலகாலங்களிலும் ஸகலாவஸ்தைகளிலும் ஸகலவிதமான கைங்கர்யங்களை யும் செய்வதற்கே இட்டுப் பிறந்தோம். இதனை நம்மாழ்வார் ‘ ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி விடவடிமை செய்யவேண்டு நாம் ’ என்கிற பாசுரத்தினால் தெளிவித்தார். ... *

618. கைங்கர்ய ஸ்வரூபசோதனமும், கைங்கர்யத்தில் இருப்பவர்களின் நிருபணமும். கைங்கர்யம் செய்வது மனம் மொழி மெய்களாலும் பொருளாலுமாகக் கூடியது. இவற்றுள் மனத்தினாலும் வாங்கினாலும் கைங்கரியம் செய்வதில் அருமைபில்லை; உடலைச் சிரமப்படுத்தி அடிமை செய்வது அரிது; அதுதான் முக்கியமானது. பொருளைச் செலவு செய்து கைங்கரியம் செய்வதுதான் மிகச் சிறந்ததென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும்; அது மிகத் தாழ்ந்ததென்பதை நிரூபிக்கிறோம் காண்மின்; ஒருவன் தவறு செய்து ராஜ தண்டனைக்கு உட்பட்டான்; அரசன், ஒரு மாதம் கடுங்காவல், அல்லது ஆயிரம் ரூபாய் அபராதம் என்று விதித்தால் எப்படிப்பட்ட ஏழையும் சிரமப்பட்டாகிலும் பணத்தைச் செலுத்தப் பார்க்கிறானே யொழிய, தேஹத்தை நஷ்டப்படுத்தி கூசி சிறைவாஸத்திற்கு உடன்படுவதில்லை. இங்ஙனம் அனைவர்க்கும் தேஹத்திலே தான் அதிகமான அன்பு என்றும், பொருளில் அன்பு கிடையாதென்றும் கண்டு கொள்கிறோமல்லவா? நாம் எதை அதிகமாக அபிமானிக்கிறோமோ அதைச் சிரமப்படுத்திச் செய்யும் கைங்கர்யமே சிறந்ததாகுமென்பதில் தட்டில்லை, ஆகவே, திரவியத்தைக்கொண்டு செய்யும் பணிவிடையிற்காட்டிலும் உடலைக் கொண்டு செய்யும் பணிவிடையே மிகச் சரியதென்று தேறுகின்றது. ... *

619. கோவில்களில் பெருமானுக்குத் திருத்தேர்த்திருவிழா நடைபெறுகின்றது; அன்பர்களே! திருத்தேரை யிழுக்க வாருங்கள் என்றழைத்தால், பத்தெட்டு ரூபாயைக் கொடுத்து கைகூப்பி நிற்கும் அதிகாரிகளே மலிந்துள்ளார்கள். உடலைச் சிரமப்படுத்திக் கைங்கரியம் செய்வோமென்று குதுகலிப்பவர்கள் மிகச் சிலரே. அத்தகைய கைங்கர்யமே எம்பெருமானுக்குப் பரம ப்ரீதியை விளைக்கும்.

620. கைங்கரியம் துக்கரூபமன்று என்பதன் நிருபணம். பணிவிடை செய்வதென்பது உலகில் கிலேசமாகக் காணப்படுகிறதெயொழிய ஆனந்தமாகக் காணப்படவில்லை. “ஸேவா ச்வருத்தி ராக்க்யாதா தஸ்மாத் தாம் பரிவர்ஜயேத்” என்று மதுரஹர்ஷியும் கூறியுள்ளார்; இதன் பொருளாவது, பணிவிடை செய்வதென்பது நாய்த் தொழிலாதலால் அதனை விட்டுவிட வேண்டுமென்பதாம். ஆனந்தமயான ஆன்மா ஆனந்த ஸ்வரூபமான செயல்களைச் செய்து ஆனந்தப்பட வேண்டியிருக்க, கிலேசத்திற்கே ஸேவாவான பணிவிடையைச் செய்து வருந்தலாமோ வென்னில்; இதற்கு ஸமாதானம் கேண்மின்;

621. பணிவிடைகள் இரண்டு வகையாகவுண்டு. தேஹபோஷணத்திற்காகப் பணிவிடை செய்வது ஒன்று; அதாவது கூலி வேலை செய்வது. ஆத்மனந்தத்திற்காகப் பணிவிடை செய்வது மற்றொன்று. அதாவது பகவத் பாகவதாசார்ய விஷயத்திற் கைங்கரியஞ் செய்வது. இவற்றுள் முந்தின பணிவிடையினால் கிலேசம் விளையுமே யல்லது பிந்தின பணிவிடையினால் சிறிதும் கிலேசம் விளையாது; பரமானந்தமே கொந்தளிக்கும். சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் பணிவிடைகளையும், காமுகன் காமினிக்குச் செய்யும் பணிவிடைகளையும் பார்க்கின்றோம். இவை வெகு மகிழ்ச்சியுடன் நடைபெறுகின்றன வென்பதை உலகிற்காண்கிறோம். (ஒரு சிறு கதை கேண்மின்.) ... *

622. துஷ்யந்த மஹாராஜன் வேட்டையாடிக்கொண்டு செல்லும் போது ஒரு மஹர்ஷியின் ஆசிரமத்தில் இளைப்பாறப்புகுந்தான்; அங்கே சகுந்தலை யென்னும் தெய்வமாதைக் கண்டு காதல் கொண்டான்; அவளோடு ஸம்பாஷிக்கவும் பெற்றான்; அப்போது சொல்லுகிறான்:—“ஸம்வீஜயாமி நளிநீதள தாளஸ்ருந்தை: அங்கே நிதாய கரபோரு! யதாஸுகம் தே ஸம்வாஹயாமி சரணுவத

பத்தமாம்ரௌ” என்கிறான் ; சகுந்தலையின் முகத்தில் வேர்வை நீர் பெருகுவதைக் கண்டு அரசன் பொறுக்கமாட்டிற்றிலன் ; தாமரையிலையை விசிறியாகக் கொண்டு விசிறிட்டுமா ? உன்னுடைய பாத பல்லவங்களை மடியிலே யிட்டுக்கொண்டு நோவு தீர : : : : : ? என்று கேட்கிறான் ; கேட்டுக்கொண்டே அப் பணிவிடைகளை யும் செய்கிறான். இவனோ சக்ரவர்த்தி : அவனோ ஒரு காட்டுப்பெண் ; காதல் விளைந்ததே காரணமாகக் கைங்கர்யம் செய்வதில் அன்பு ததும்பிய குதூஹலம் விளைகின்றது. இதனால் என்ன தெரிந்து கொள்ளுகிறோம் ? உகப்பில்லாதவிடத்தில் செய்ய நேரும் பணிவிடையே துக்கரூபமானதென்றும், உகப்புள்ளவிடத்தே செய்ய ப்ராப்தமாகும் கைங்கர்யமானது ஆன்ந்த மயமாகவே யிருக்குமென்று முணருகிறோம். ... *

623. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை பண்ணுவது ஸ்வரூபாநுரூபமேயென்று சொல்லித் திருமந்திரப் பொருளை நிகமித்தல். ஆகவே எம்பெருமானிடத்தில் ஸ்வரூபத்தாலும் நிருந்நுணங்களடியாகவும் உகப்புகொண்டவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் ருசித்திருக்குமெய்யொழிய க்லேச ரூபமென்று வெறுக்கத் தக்கதாயிராதென்று தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். இவ்விஷயத்தைப் பிள்ளைலோகசார்யர் எவ்வளவு அழகாகத் தெரிவித்துள்ளார் பாருங்கள் — “சேஷத்வம் துக்கரூபமாகவன்றோ நாட்டில் காண்கிறதென்னில் ; அந்த நியமமில்லை ; உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷமா யிருக்குமிருப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே” என்பது அவ்வாசார்ய சிகாமணியின் திவ்யஸூக்தி. ... *

624. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹமென்னும் நூலின் முடிவில் ஸ்வாமி ராமாநுஜர் தாமும் எழுதிச் செய்த அர்த்தமிது. கைங்கர்யப் பிரார்த்தனை செய்வது ஸ்வரூபாநுரூபமே யாதலால் * நாராயணயுவென்பதனால் அது செய்யப்படுவதில் குறையொன்றுமில்லை யென்க. ஆக இவ்வளவாலும் திருமந்திரப் பொருள் விளக்கப் பட்டதாயிற்று. ... *

மந்திரரத்னமென்கிற த்வயத்தின் பொருட் சுருக்கம்.

625. த்வயமந்திரத்தின் ஏற்றத்தை விரியவுரைத்தல். நமது ஸம்பிரதாயத்தில் திருமந்திரத்திற் காட்டிலும் த்வயத்திற்கே ஏற்றமதிகம். திருமந்திரத்திற்கு ஐந்தாயிரமென்று பெயர் ; த்வயத்திற்கு மந்திரத் த்ன மென்று பெயர். ராஜாவும் வீரரும்பக்கூடிய வஸ்து ரத்னமாதலால் ரத்னமென்று திருப்பெயர் பெற்ற த்வயமே சிறந்ததாகும். ... *

626. நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பிரதாயத்தில் மூன்று ரத்னங்கள் பிரஸித்தமாக வழங்கப் பெறுகின்றன. பராசரமஹர்ஷி பணித்த விஷ்ணு புராணம் புராணத் த்னமென்றே ப்ரஸித்திபெற்றது. ஆளவந்தார் “ஸந்தர்சயந் நிரமிமீத புராணத் த்நம் தஸ்மை நமோ முனிவராய பராசராய” என்றருளிச் செய்தது காண்க. ஆளவந்தாரருளிச் செய்ததஸ்தோத்ரமானது ஸ்தோத்ரத் த்னமென்றே புகழ்பெற்றொளிகின்றது. த்வயமந்திரம் மந்திரரத்னமென்று வழங்கப்பெறுகின்றதென்று சொன்னோம். எழும்பியப்பா பணித்த மணாளன் மாமுனிகளின் திநசர்யையில் “மந்திர ரத்நாநு ஸந்தாந ஸந்தத ஸ்புரிதாதரம், ததர்த்ததத்வ நித்யாந ஸந்தந்த புலகோத்கமம்” என்றருளிச் செய்திருப்பது காண்க. ... *

627. திருமந்திராநுஸந்தானத்திற்குக் காலநியதியுண்டு ; த்வயத்தின் அநுஸந்தானத்திற்கு அஃது இல்லை. சரணுகதி கத்யத்தில் “த்வயம் அர்த்தாநு

ஸந்தாதேந ஸஹ ஸ்தா ஏவம் வக்தா பாவ்யாபேக்ஷிதங்களை அந்ரவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ” என்று எம்பெருமானார்க்கு அழகிய மணவாளன் இட்டருளின கட்டளை. நம் பூர்வாசாரியர்கள் அந்தேவாஸிகளையும் அந்தரங்கர்களையும் ஆசீர்வதிக்க வேண்டுமிடத்து “திருமந்தரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வயைகநிரதராவீர்” என்று ஆசீர்வதிப்பார்களென்று ப்ரஸித்தம். ...

628. திருமந்திரத்திற்காட்டிலும் மூன்றாம் ரஹஸ்யமான சரமச்சலோகத் திற்காட்டிலும் த்வயம் மிகச் சிறந்ததென்பதை யாவரும் எளிதாகவறியலாம். எங்ஙனெயென்னில்; “இதிலே ஸ்ரீ ஸம்பந்த மநுஸந்தேயம்” என்று பிள்ளையலகாசரியருளிச் செய்தபடியே திருமந்திரத்தில் பிராட்டிஸம்பந்தம் ஆர்த்தமாகக் கிடைப்பதேயன்றி ஸ்பஷ்டமாகவில்லை. சரமச்சலோகத்தில் லக்ஷ்மீஸம்பந்த ப்ரஸ்தாவமே செய்தார்களில்லை. இக்குறைதீர த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தின் தொடக்கத்திலும் உத்தர கண்டத்தின் தொடக்கத்திலும் லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் ஸுஸ்பஷ்டமாக விளங்கா நிற்பது ஒரு விசேஷம். ...

629. அவ்விரண்டு ரஹஸ்யங்களிலும் பகவானுடைய ஸ்ரீராமர்களின் ப்ரஸ்தாவமேயில்லாமை பெரியகுறை. அக்குறையும் தீர இதில் திருவடிகளையே தஞ்சமாகக் காட்டிக் கொடுத்தது மற்றொரு விசேஷம். ஆகப் பல படிகளாலும் த்வயத்தின் சிறப்பை அறிவித்தோமானோம். ...

630. வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களை நிரூபித்தல் ஸ்ரீவைஷ்ணவனுயிருப்பானொருவனுக்கு த்வயரஹஸ்யம் மிகவும் உபாதேயம், இந்த ப்ரஸங்கத்திலே வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களானவற்றை முந்துற முன்னம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுவதும் முக்கியமாகும். பத்து விஷயங்கள் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களாம். அவையாவன: — (1) *பீதரம் மாதரம் தாராந்* இத்யாதிப்படியே பாஹ்ய விஷயஸங்கங்களையுடைய மறுவலீடாதபடி ஸவாஸநமாக விடுகை. (2) வேறொன்று தஞ்சமென்கிற நினைவு கலசாதபடி நிருபாதிக்கருகான ஸர்வேச்வரனையே தஞ்சமாகப் பற்றுதல். (3) பேறு கனத்திருப்பதையும் அதற்குரிய உபாயம் நம்பக்கலில் இல்லாமையையும் நாம் செய்யும் பாபங்கள் அளவு கடந்திருப்பதையும் நோக்கித் தஞர்பாமல் பலன் தப்பாது கைபுகும் என்று விச்வஸித்திருக்கை. (4) இப்படி விச்வஸித்து ‘பேறு ஸித்தித்தபோது காண்கிறோம் என்று ஆறியிராமல் *தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்டிகே கூவிக் கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ* என்கிறபடியே க்ரமப்ராப்தி பற்றாமல் பதறுகை. (5) பரமபதத்திலே போய் பகவதநுபாவமாகக் கியங்களைப் பண்ணுகையாகிற பேற்றில் பதற்றம் நடவா நிற்கச் செய்தேயும் இந்த வுடம்போடேயிருக்கும் வரை திவ்ய தேசங்களிலே *கண்டியூரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டுகையாகிற ப்ராவண்யத்தை யுடையனாய், அந்த திவ்ய தேசங்களிலே நிற்கிறவனுடைய கல்யாண குணநுபவமும், அது அடியாகக் கரணத்ரயத்தாலும் அவன் விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமே காலக்ஷேப விஷயமாம்படி யிருக்கை. (6) கீழ்ச்சொன்ன விவையெல்லா முடையராயிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் ‘இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இந்த விபூதியிலே இப்படியும் சில மஹான்கள் உண்டாவதே! என்று அவர்களது வைபவத்தை யறிந்து உகந்திருக்கை. (7) இதர மந்த்ரங்களின் அருகே மறந்தும் செல்லாமல், த்யாஜ்யோபாதேயங்களைத் தெளியவறிவிக்கும் திருமந்தரத்திலும் அதின் அர்த்தத்திற்கு விவரணமான த்வயத்திலும் நிஷ்டனாயிருக்கை. (8) கீழ்ச்சொன்னவற்றையெல்லாம் உபதேசத்தாலே தனக்குண்டாக்கின ஆசார்யன் விஷயத்தில் பக்தி அதிசயித்திருக்கை. (9) நித்ய ஸம்ஸாரியான தன்னை நித்ய

ஸூரிகளநுபவிக்கும் பேற்றுக்கு உரியனும்படி இரும்பைப் பொன்னுக்குவாரைப் போலே திருத்தின. அந்த ஆசார்யனிடத்திலும் இடையருது நன்றி பாராட்டுதல் (10) தான் கலங்கினாலும் கலங்காமல் நோக்குவதற்காகவும் கீழ்ச்சொன்னவை தனக்கு வளர்ந்து செல்லுகைக்காகவும் ஜ்ஞாந பக்தி விரக்தி சாந்தி ஸம்பந்நனாய்ப் பரம ஸாத்விக ஸூயிநுப்பானொரு பாகவதனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகை - ஆக இவை இத்தனையும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பானொரு அதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்கள்.

631. த்வயத்தின் பொருளின் மேன்மையை விளக்குதல். இனி த்வயத் திற்சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் அதிசயத்தை யறிவிப்போம். ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் இன்னது சொல்லுகிறது, திருமந்திரத்தில் இன்னது சொல்லுகிறது, சரமச்லோகத்தில் இன்னது சொல்லுகிறது என்று தெரிந்துகொண்டு பிறகு த்வயத்திற் சொல்லுகிறது இன்னது என்று தெரிந்துகொண்டால் நலமாகும். ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் சேதநனுடைய விசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு, விசிஷ்ட வேஷமாவது தேஹவிசிஷ்டவேஷம். ப்ராஹ்மணாதி வர்ணதர்மங்களைப் பற்றியும் ப்ரஹ்மசர்யாதி ஆச்ரமதர்மங்களைப் பற்றியும் பேசுவதே ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் விஷயமாகையாலும், அந்த வர்ணாச்ரமங்கள் தேஹத்தைப்பற்றி நிற்கையாலும் ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் தேஹவிசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு என்னத் தட்டில்லை. அப்படிப்பட்ட ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் தேறுகிற அர்த்தமாவது - ஸாதந நுஷ்டானயோக்யமானதேஹத்தாலே இவனுக்குப் புருஷார்த்த லாபம் என்பதாம்.

632. திருமந்திரத்திற்கு நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு. (அதாவது, சுத்த ஆத்மாவின் நிலை நோக்கு என்றபடி.) திருமந்திரமானது ஸகலாத்மாக்களுக்கும் பொதுவான தன்மையைத் தெரிவிப்பதேயன்றி ஜாத்யாச்ரம ஸம்பந்தியான விஷயமொன்றையும் தெரிவிப்பதல்லாமையாலே திருமந்திரத்திற்கு நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு என்னத் தட்டில்லை. அப்படிப்பட்ட திருமந்திரத்தில் இவன் தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் நின்றும் கைவாங்கினாலொழிய ஈச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஜீவியாதாகையாலே அந்த ஈச்வரனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது. நம:பதார்த்தப்ராதாந்யத்தையிட்டு இங்ஙனே சொல்லுகிறதென்க.

633. ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்திரியத்திலே நோக்கான சரமச்லோகத்தில் இவனுடைய ஸ்வீகாரமும்மிகையாம்படி தானே கைக்கொண்டு ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களான ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்போகட்டுத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஈச்வரனாலே புருஷார்த்தலாபமென்கிறது. ... *

634. இனி, ஈச்வரனுடைய லக்ஷ்மீவிசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்திலோ வென்னில், விசேஷணபூதையான பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷார்த்தலாபமென்கிறது. பேறுபெறுவதற்கு தேஹமும் வேணும், ஆத்மாவும் வேணும், ஈச்வரனும் வேணும், பிராட்டியும் வேணும்; முக்கியமாக வேண்டுவது பிராட்டியாகையாலே அவளாலே புருஷார்த்தலாபமென்று தெரிவிக்கிற த்வயம் மிகச் சிறந்தது என்றதாயிற்று. ... *

635. உபாயம் எம்பெருமானாயிருக்க, பெரியபிராட்டியாராலே புருஷார்த்தலாபமென்றால் என்ன அர்த்தம்? என்னில், இவனுடைய குற்றங்களைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவன் புருஷகாரமானாலொழிய எம்பெருமான் தூஷணங்குக்காரியம் செய்யாநென்பதே தேறின தாற்பரியம். ... *

636. த்வயாதிகாரியின் அருமையும், த்வயத்தின் திரண்ட பொருளும். ஸித்தோபாய வரணத்தைக் கூறுமதான த்வய ரஹஸ்யத்திற்கு அதிகாரிகள் கிடைப்பது அரிது. ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்ய கதித்வமுமாகிற இரண்டுமுடைய வனே த்வயாதிகாரியாவான். ஆகிஞ்சந்யமாவது — * நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன் * என்கிறபடியே ஒருவிதமான அநந்ய கதித்வம்; அநந்ய கதித்வமாவது — * புகலொன்றில்லாவடியேன் * களைகண் மற்றிலேன் * என்கிற படியே வேறு ரக்ஷகனை மெய்ச்சிஞர் நினையாமை. ஆக இவ்விரண்டும் வாய்க்கப் பெற்ற அதிகாரியே த்வயாதிகாரியாவான். ...

637. இரண்டு கூறுக [கண்டங்களாக] இருக்கின்ற இந்த த்வயத்தில் முதற்கண்டத்தினால் — பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாகப் பற்றி எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது. ஸ்ரீமத் என்பதனால் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிடுகிறது; நாராயண சரணை சரணம் ப்ரபத்யே என்பதனால் எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது. உத்தரகண்டத்தாலே, பெரிய பிராட்டியாரும் அனனுமான சேர்த்தியிலே கைங்கரியம் பண்ணுகிற பிரார்த்தனை காட்டப்படுகிறது. [ஸ்ரீமதே என்று பிராட்டியும் அனனுமான சேர்த்தி; நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தி கைங்கர்யப் பிரார்த்தனையைக் காட்டும். நமஸ்ஸு கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தியைக் காட்டும்.] ...

638. த்வயத்தின் பிரதிபதார்த்த விவரணங் காட்டுதல் ஸ்ரீ என்கிற சொல்லுக்கு ஸம்பத்து முதலியவைகளும் பொருளானாலும் இங்கே இச்சொல் பெரிய பிராட்டியார்க்குத் திருநாமமாயிரா நின்றது. * ஸ்ரீதி ப்ரதமம் நாம லக்ஷ்மயா: * என்கிற ப்ரமாண வசனம் காண்க. “ஸ்ரீத்யேவ ச நாம தே” என்றர் ஆளவந்தாரும். இந்த ஸ்ரீ சப்தமானது, * ஸ்ரீ — ஸேவாயாம் * என்கிற தாதுவிலே இரண்டு வகையான வ்யுத்பத்தியால் நிஷ்பந்தமாகும். ஸ்ரீயதே இதி ஸ்ரீ; (இது கர்மணி வ்யுத்பத்தி,) ச்ரயதே இதி ஸ்ரீ; (இது கர்த்தரி வ்யுத்பத்தி) கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படா நின்றான் என்று பொருள்படுகின்றது. ஸகல் சேதநர் கட்டும் இவனைப்பற்றியே தங்களுடைய சேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கு மென்றவாறு. கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியில் ஈச்வரனை இவன் ஸேவியா நின்றனென்று பொருள்படுகிறது. இவன் தனக்கும் ஈச்வரனைப்பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூப லாபமா யிருக்குமென்றவாறு. ஸகல் சேதந விஷயத்தில் சேஷித்வத்தையும் ஈச்வர விஷயத்தில் சேஷத்வத்தையும் உடையவன் என்று ஸ்ரீ சப்தார்த்தம் தேறிற் றுயிற்று. எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமாகிற இரண்டு தன்மை களுண்டானாப் போலே இவனுக்குப் புருஷகாரத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளுண்டு; புருஷகாரத்வமென்கிற தன்மையை நினைத்து இப்போது இவனைச் சொல்லுகிறது. உபாய வஸ்துவில் விசேஷணமாயிருக்கிற தன்மையை யிட்டு இவனுக்கும் உபாயத்வமுண்டென்கிற பக்ஷம் சேராது. இதை நாம் ஸத் ஸம்பர தயார்த்த ஸாரதிதி, ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸுதாதிதி முதலிய நூல்களிலே பரக்க உபபாதித்தோம். வேதாந்தவாசிரியரும் ரஹஸ்யரத்நாவளி முதலிய ரஹஸ்யங்களிலும் சரணாதிகத்ய பாஷ்யத்திலும் “பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வம் மட்டுமேயுள்ளது. எம்பெருமான் தான் பலப்ரதன்” என்பதைப் பன்னிப்பன்னிப் பேசியுள்ளார். ...

639. பிராட்டியின் புருஷகாரத்வத்தின் ஆவச்யகத்வமுணர்த்துதல். எம்பெருமானுடைய நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அவனை ஆச்ரயிக்கிற இச்சேதநனுக்கு இவனைப் புருஷகாரமாக முன்னிட வேண்டிய அவசியம் என்ன? என்னில்; குளிர்ந்த ஜலத்திலுள் சூட்டிக்

கொடிதான் நெருப்பு [படபாக்நி] கிளருமாபோலே, ஸர்வ பூத ஸுஹ்ருத்தானவன் திருவுள்ளத்திலே சேதனன் அளவு கடந்து பண்ணின அபராதமடியாகச் சீற்றம் பிறப்பதுமுண்டே ; அங்ஙனே சீற்றம் பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது இப் பிராட்டிக்காக இவள் தன்னுடைய உபதேசாதிகளாலே அச் சீற்றத்தையாற்றி தனையையுண்டாக்குவன். ஆகையாலே ஸம்பந்த வுணர்ச்சி யுள்ளவனுக்கும் அபராத பயத்தாலே புருஷகாரத்தை முன்னிடுகை அவசியமேயென்க. பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவ்வளவு காரியம் செய்யுமோ வென்னில், * அநில ஐகந்மாதம் * என்கிறபடியே சேதநர்கட்கு இவள் மாதவாய், அந்த ஸம்பந்தமடியாக இவர்களுடைய வருத்தம்கண்டு பொறுத்திருக்கமாட்டாதே யிருக்கிறவொரு தன்மையும், எம்பெருமானுக்குப் பத்தியாய் * பித்தர் பணிமலர்மேல் பாவைக்கு * என்கிறபடியே அவன் தன் வைலக்ஷணயத்தைக்கண்டு பிச்சேறித் தன் சொற்படி நடக்கும்படி அபிமதவிஷயமாபிரகிருக்கிறவொரு தன்மையும் உடையவளாகையாலே ஒருவகையாலும் விபலமாக மாட்டாத புருஷகாரம். உலகில் புருஷகாரம் செய்பவர்களுக்கு இரண்டு தன்மைகள் வேண்டும்; எவர் விஷயத்தில் புருஷகாரம் செய்யவேண்டுமோ அவர் விஷயத்தில் நெஞ்சார்ந்த அன்பு இருக்கவேண்டியது ஒன்று. யாரிடத்தில் புருஷகாரம் செய்யவேண்டுமோ அவரிடத்தில் தம் வாக்கு வெற்றிபெற்றே தீரும் படியான வால்லப்ய மிருக்கவேண்டியது மற்றொன்று. இவ்விரண்டும் பிராட்டியிடத்தே புஷ்கலமென்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. ... *

640. ப்ரஸங்காத் பிராட்டியின் திருவாக்கின் வெற்றியை நிரூபித்தல். இதெல்லாம் வாஸ்தவந்தான் ; ஈச்வரனோ கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திரன் ; அன்னவன் சேதநருடைய குற்றங்களை நிறுத்து அவற்றுக்குத் தக்கபடி தண்டனை செலுத்தியே தீர்வேன் என்று நிற்குமளவில் பிராட்டிதான் என்ன செய்ய முடியும்? என்னில் ; இது இவளுடைய செய்தியறியாதார் செய்யும் ஆக்ஷேபமாகும். இவள் சிறையிருந்த காலத்தில் இவளைப் பத்துமாதம் இடைவிடாது படாத பாடுகளும் படுத்தின ராக்ஷஸிகளின் கொடுமையை மரத்தின்மேல் மறைந்திருந்து கண்ட அனுமன் “ பெருமாள் வெற்றிபெற்ற பின்பு இவர்களைப் பார்த்துக்கொள்வோம் ” என்று ஆறியிருந்து, ராவணவதமான பின்பு ஓடிவந்து “ இவ்வரக்கிகளின் அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு சித்திரவதம் பண்ண நினைத்திருந்தோர்க்கு இடமளிக்க வேண்டும் ” என்று (பிராட்டியை நோக்கிக்) கேட்டவளவிலே, சொல்லிநுங்களுள் அவ்வனுமனையுமுட்பட இவள் உபதேசத்தாலே பொறுப்பித்தாளென்பது ஸ்ரீராமாயணப் பிரஸித்தம். [* பாபாநாம் வா சுபாநாம் வா * இத்யாதி.] அப்படிப்பட்ட விவள் * அல்லி மலர் மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்காம்தான் * என்கிறபடியே தன் போக்யதையிலே மிகவும் “ நிர்வாணமாய் ”, * நின்னன்பின் வழி நின்று சிலைபிடித்தெம்பிரானேக * என்கிறபடியே ‘மாயாமிருகத்தின் பின்னே போ’ என்றாலும் விளைவதறியாதே அதின் பின்னே தொடர்ந்து போமவனாய் இப்படி தனக்கு விதேயனாய் ரஸிகனு யிருக்குமவனைப் பொறுப்பிக்க வல்லென்பது சொல்லவேண்டுமோ? ... *

641. பூர்வகண்டத்தில் ஸ்ரீமத் பதார்த்த நிரூபனம். ‘ஸ்ரீமத்’ என்கிற பதத்தில் ப்ரக்ருதியான ஸ்ரீ என்பதன் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. அதன் மேல் ஏறிக்கிடக்கும் மதுப்பென்கிற பிரதயயத்தின் பொருள் கேண்மின். ‘எப்போதும் கூடியிருத்தல்’ என்னும் பொருளில் ‘மதுப்பு’ வந்திருப்பதாகக் கொள்க. “நிர்வாணமே மது” என்பது வியாகரணம். இத்தால் புருஷகார பூதையான பிராட்டியும் ஈச்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போது முண்டென்பது தேறும். ... *

642. இந்த நித்யயோகம் எப்படிப்பட்டதென்னில், ஸ்வரூபாநுபந்தித்வப்ரயுக்தமான நித்யயோகமென்று கொள்ளக்கடவது. ஞானம் ஆனந்தம் முதலியவை எப்படி பகவானுக்கு ஸ்வரூப நிரூபகங்களோ அப்படி ஸ்ரீபதித்வமும் நிரூபகமாகையாலே இவளோடே கூடியே ஈச்வரவஸ்துவின் ஸத்தையுளதாகக் கொள்க.

643. இவளுடைய குணப்ரயுக்தமாகவும் நித்ய யோகமுண்டு ; அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு தண்டிக்க வல்லனான ஈச்வரஹ்மைய ஸ்வாதந்திரியத்தையும் சேதனர் செய்யும் சூத்திரங்களின் அளவில்லாமையுங் கண்டு “ஐயோ என்ன குமோ!” என்கிற பயத்தாலே ஈச்வரனை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுதும் அகல மாட்டாள். இப்படி இவ்விருந்து நோக்குகையாலே, ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்திரியத்தைக் கண்டோ தன்னுடைய அபராதங்களை நினைத்தோ சேதனன் அஞ்சவேண்டியப்ரஸத்தியில்லை. அன்றியும், பிராட்டி எப்போதும் எம்பெருமானோடு கூடியே யிருக்கிறாளென்று தெரிந்துகொள்ளுமளவில், எந்த ஸமயத்திலும் எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்கலாம் என்பது தேற்றிற்கும். ‘புருஷகாரம் செய்பவன் அருகே யிருக்குங் காலம் பார்த்து ஆச்ரயிக்கவேண்டும்’ என்று ஸமயப்ரதீகை வேண்டியதில்லை ; ஆச்ரயிக்க வேணுமென்கிற ருசி பிறக்க வேண்டுவ தத்தனையே பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவசியம் வேண்டியதே யென்பதை விபவாவதார காலத்துச் செய்தியாலும் தெரிந்து கொள்ளலாம் ; ராமாவதாரத்தில், அளவுகடந்த அபராதத்தைச் செய்துப் ப்ரஹ்மாஸ்தரத்திற்கு இலக்காய்த் தலையறுப்புண்ண வேண்டின காகம் க்ருபைக்கு இலக்காய்த் தலை பெற்றுப்போனது பிராட்டியின் ஸந்திதியினாலேயாம். அவ்வளவு அபராதியல்லாத ராவணன் ராமசரத்துக்கு இலக்காய் முடிந்துபோனது இவளுடைய ஸந்திதியில்லாமையினாலேயாம். ஆகவே பிராட்டியின் ஸந்திதானம் பழுது படாதென்று உணர்க. ஆக இவ்வளவும் ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் சொன்னோம். ... *

644. த்வயபூர்வகண்டத்தில் நாராயண பதார்த்த விவரணம். இனி நாராயண பதார்த்தம் கேண்மின். ‘நாராயணன்’ என்பதற்குப் பல பொருள்கள் உண்டு ; ஆங்காங்கு ஸந்தர்ப்பாநுசூனமாகப் பொருள் கொள்ள வேண்டியதாகும். இங்கு வாத்தஸல்யம் ஸ்வாமித்வம் ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்பயம் ஜ்ஞாநம் சக்தி ஆகிற இத்திருக்குணங்களை யுடையவன் என்கிற பொருள் கொள்ளக்கடவது ஏனெனில், ஆச்ரயிக்க ருசியுடைய சேதநன் அநாதிகாலமாகப் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீற்றங்கொண்டு ‘இவனை அங்கீகரிக்கமாட்டேன்’ என்றிருக்கும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியமானது உபதேசத்தாலும் அழகாலும் வசீகரித்துக் காரியங்கொள்ளவல்ல புருஷகாரபலத்தாலே தலைமடிந்தொழிந்த பிறகு, அந்த ஸ்வாதந்திரியத்தின்கீழ்த் தலையெடுக்கப் பெற்று, இந்த கஷ்டம் தீர்ந்து தலையெடுக்குமவையாவன குணங்கள் இவையாதலால் இக்குணங்கள் இங்கு நாராயண பதத்திற்கு அர்த்தமாகக் கொள்ளப்படவேண்டும். *

645. நாராயண பதார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்ட திருக்குணங்களின் உபயோக விவரணம். இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விநியோகம் என்ன வெனில் ; ஆச்ரயிக்க வந்த இந்த சேதநன் தன் தோஷங்களைப் பார்த்து அஞ்சாமைக்கு உறுப்பு உட்கொண்டு ; வாத்தஸல்யமாவது கன்றினிடத்திலே பசு இருக்குமிருப்பு ; அதாவது அதனுடைய தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகையும் பாலைக் கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவர்களைக் கொம்பிலும் குளம்பிலுங் கொண்டு நோக்குகையுமாம். அப்படியே எம்பெருமானும் ஆச்ரயிதருடைய தோஷத்தை [* என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார் * என்கிற படியே] போக்யமாகக்கொண்டு *பாலேபோல் சீர்* என்கிற குணங்களாலே தரிப்பித்து. *ந ந்யஜேயம் கநஞ்சந* என்று ஒரு நிலை நின்று ரக்ஷித்தருள்வன்.

ஆகவே இந்த வாத்ஸல்ய குணமானது தன் குற்றங்களைக் கண்டு அஞ்சாமைக் குடலாகும். 'நமது காரியம் செய்வனோ மாட்டானோ வென்று சங்கியாமல்' அவசியம் காரியம் செய்வன்' என்று நம்பியிருப்பதற்குறுப்பு ஸ்வாமித்வம். உடைமையை யுடையவனாயிருக்கைதான் ஸ்வாமித்வமென்பது, சேதநன் விமுகனுன தசையிலும் விடாமல் நின்று ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவான உறவுமுறையாம். ஆகவே இழவுபேறு தன்னதாம்படியான ஸ்வாமித்வமானது, எம்பெருமான் நம் காரியத்தைச் செய்தே தீருவனென்று துணிகைக்கு உடலாம். உபய விபூதிக்கும் கடவனாயிருக்கும் பெருமைக்கு ப்ரகாசமான ஸ்வாமித்வத்தைக் கண்டு (சேதநன்) தன் வாழ்வையறுஸந்தித்து அகலாமைக்கு உறுப்பு ஸ்வாமித்வம். எல்லாரோடுமொக்க மேல்விழுந்து புரையறக் கலக்கையே ஸௌசீல்யம் தலால் இது ஸ்வாமித்வங்கண்டு பின் வாங்காமைக்கு உடலாம் அதீந்தரியன் [அதாவது கண்ணுக்கு விஷயமாகதான்] என்று பிற்காலியாமல் கண்ணுலே கண்டு ஆசிரயிக்கைக்கு உறுப்பு ஸௌஸீல்யம். தன் வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்ருவதே யன்றே ஸௌஸீல்யமாகது. * ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி * என்கிற படியே ப்ராப்தி விரோதியைப் போக்கி ப்ராப்யனுன தன்னை உபகரிக்கைக்கு உறுப்பு ஜ்ஞாந சக்திகள். இந்த சேதநன் கீழ்நின்றநிலையையும் மேல் போக்கடியையும் எம்பெருமானறிந்து கொள்ளுகைக்கு ஜ்ஞாநம் உறுப்பு; அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு சக்தி உறுப்பு; ஆகவே விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாநசக்திகள் உடலாம். ... *

646 விசேஷித்து ஸௌஸீல்ய குணத்தின் வீவரணம். கீழ்ச் சொன்ன குணங்களில் ஸௌஸீல்யம் மிக முக்கியமானது; அந்த ஸௌஸீல்யத்திற்கு எல்லை நிலம் எதுவென்றால் * கமருகந்த தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே * என்கிறபடியே அன்பர்கள் உகந்ததொன்றைத் தோண்டியாகக்கொண்டு நித்ய ஸந்திதி பண்ணியிருக்கும் அர்ச்சாவதாரமாம். அர்ச்சாவதாரமானது தேசவிப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணுக்கு இலக்காகாத பரஃபூதஹங்கள் போலல்லாமல், காலவிப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணுக்கிலக்காகாதபடி போன விபவாவதாரங்கள் போலல்லாமல் அணித்தாகி ஸதா ஸந்திதி பண்ணிக்கொண்டிருக்கையாலே எப்போதும் கண்ணுலே காணலாம்படி யிருக்கும். ஆனது பற்றியே ஆழ்வார்கள் அர்ச்சாஸ்தலங்களையே தங்களுடைய பிரபத்திக்கு இலக்காக்கினார்கள். ... *

647. திருவாய்மொழியில் * அகலகில்லேனிறையுமென்று * என்கிற பாசுரத்தினால் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளில் ப்ரபத்தி செய்யுமிடத்துத்வயத்தின் பூர்வவாக்யத்தை அறுஸந்தித்துக்கொண்டே செய்தாரென்பது அப் பாசுரத்தினால் ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகின்றது. எங்ஙனென்பென்னில் * அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுற மார்பா! * என்பதனால் ஸ்ரீமத்பதார்த்த தாநுஸந்தானம். * நிகரில் புகழாயென்று தொடங்கி * நிபேஷ்ய த்தானே * என்னுமளவும் நாராயண பதார்த்தத்தின் அநுஸந்தானம், (எவ்வாறென்னில்;) நாராயண பதத்திற்கு வாத்ஸல்யம் ஸ்வாமித்வம், ஸௌசீல்யம் ஸௌஸீல்யம் ஞானம் சக்தி என்னும் ஆறுகுணங்களுடையே அர்த்தமாதலால், நிபேஷ்ய த்தானே என்று வாத்ஸல்யம்; உலகம் முன்னுடையது என்று ஸ்வாமித்வம். என்னையாள்வானே என்று ஸௌசீல்யம். திருவேங்கடத்தானே யென்று ஸௌஸீல்யம். சக்திமான்களான அமரர்களும் ஞானவான்களான முனிவர்களும் வந்து தொழுகிறார்களென்று தெரிவிக்குமதான நிபேஷ்ய த்தானம். விநம்பு மென்கிற விசேஷணத்தினால் ஜ்ஞான சக்திகள். * புகவென்றில்லா வடியேனுன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேனே * என்கிற ஈற்றடியினால் * சரணென சரணம் ப்ரபத்யே * என்பதன் அநுஸந்தானம்— என்று சுருக்கமாக வறுஸந்திப்பது. ... *

648. சரண சப்தார்த்தமும் த்விவசனத்தின் பொருட் சுவையும். இனி 'சரணம்' என்கிற பதத்திற்கு 'திருவடிகளை' என்று பொருள். இது த்விவச நாந்த பதமாகையாலே இரண்டு திருவடிகளைச் சொல்லிற்றுகிறது. இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற வித்தால் *இணைத்தாமரை யடியெம்பிரான்* என்கிற படியே இரண்டு தாமரைப் பூவை ஒழுங்காடச் சேர்த்து வைத்தாற்போலே யிருக்கிற சேர்த்தியழகு சொல்லப்படுகிறது. அதுவன்றியும் உபாய பூர்த்தியும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. அது எங்ஙனே யென்னில்; ஏகவசந ப்ரயோகம் பண்ணுமிடங்களில் ஜாத்யேகவசந மென்று கொண்டு பல பொருள்கள் பொருளாகவுங் கூடும்; பஹுவசநமுள்ளவிடங்களில் 'பூஜாயாம் பஹுவசநம்' 'ஆத்மநி பஹுவசநம்' என்கிற முறைகளாலே ஒரு வ்யக்தியே பொருளாகவுங்கூடும். த்விவசநமோ வென்னில், இரண்டுக்குக் குறைவாகவும் இரண்டுக்கு மேற்படவும் கொள்ளுவதற்கு இடந்தரமாட்டாதாகையாலே, உபாயமாமளவில் ஸஹாயாந்தரத்தை அபேஷியாமையாகிற பூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. ...

649. ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் பற்றிச் சொன்னுமல் அவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுகிறேனென்று சொல்லுகையாலே உபாயத்துக்கு உற்றதான குணச்சிறப்பு திருவடிகளுக்குள்ளதென்னுமிடம் தோன்றுகிறது. கீழே புருஷகாரமாகச் சொல்லப்பட்ட பிராட்டியும்; ரக்ஷகனாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானுங்கூட கைவிட்டாலும் திருவடிகள் கைவிடமாட்டா; *வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்* என்கிறபடியே பற்றினுரை ஒருகாலும் நடுவளிடாத திண்மையையுடைத்தா யிருக்கும். *அந்நிபாயம் ஹி சரணக்ரஹணம்* என்னுந்நீரர்களன்றோ. திருவடிகளுக்கு இப்படிப்பட்ட குணச்சிறப்பு இருப்பதும் தவிர, இவ்வாறு ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரவும் திருவடிகளிலே யிழிகை ப்ராப்தம். ஸ்தநந்தய ப்ரஜையானது தாயினுடைய அவயவமெல்லாங் கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய் வைக்குமாபோலே சேஷிபக்கல் ஆச்ரயிக்க விழியும் சேஷபூதன் தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர இழியும் துறை திருவடிகளாம். ...

650. திருவடிகளைச் சொன்னவிது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமாகும். 'விக்ரஹத்தில் ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்னபோதே புருஷகாரபூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயணபதத்திற் சொன்ன குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாய், சிச்சலாப் பழித்த சிசபாலனையுங்கூடத் திருத்தி *சேட்பால்பழம்பகைவன் சிசபாலன் திருவடி தாட் பாலடைந்த* என்கிறபடியே சேர்த்துக் கொள்ளுமியல் வினதான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை நினைக்கிறதென்க. ...

651. 'சரணம்' என்கிற பதத்தின் பொருள் விளக்கம். த்வயத்தில் இரண்டாவது பதம் 'சரணம்' என்பது. இஷ்டத்தைப் பெறுகைக்கும் அநிஷ்டத்தைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்று இதன் பொருளாம். அவித்யை யென்ன, அதடியாக வரும் ராகத்வேஷங்களென்ன, புண்ய பாப ரூப கருமங்களென்ன அவற்றின் பயனான தேவாதி சரீரங்களென்ன, பலவகைப்பட்ட துக்க பரம்பரைகளென்ன — ஆகிய இவை அநிஷ்டங்களாம். அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே செல்லுமையும் பரமபதத்தை ப்ராபிக்கையும் பாம புருஷனைக் காண்கையும் குணரூபவ கைங்கரியங்களுமாகிய இவை இஷ்டங்களாம், ஆக இந்த இஷ்டங்களைப் பெறுகைக்கும் அந்த அநிஷ்டங்களைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்றதாயிற்று. ...

652. திருவடிகளையே உபாயமாகச் சொன்னதனால் உபேயமானது தானே உபாயமென்பது சொல்லித்தான். உபாயம் வேறும் உபேயம் வேறாய் யிருக்கிறபடி கிடையாதென்க. ஆனால் உபேயமானதுதன்னையே உபாயமாக்கு

கிறது ஏனென்னில் ; அகிஞ்சநனாய் அநந்யாகதியா யிருக்கிறவிவன் தன்செயல் மாட்சியாலே [அதாவது வேறென்றும் செய்யமாட்டாமையாலே] உபேயமானது தன்னையே உபாயமாக்குகிறுனித்தனை. உலகில், போக்யமான பாலேயே மருந்தாக்கும்படியாக நேர்ந்துவிடுகிறதன்றோ. அதுபோல வென்று கொள்க. உபேயமான வஸ்துவாலே உபாயமாகச் சொல்லுகையாலே உபேயமேவையும் தான் வேறுமாயிருக்கிற உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் விலக்ஷணமான வுபாயம் இது என்றதாயிற்று. ...

653. ‘ப்ரபத்யே’ என்றதன் பொருள் விளக்கம். ப்ரபத்யே என்றது பற்றுகிறேனென்றபடி. ரக்ஷித்தருள வேண்டிமென்று வாயினால் பிரார்த்திக்கையாகிற கேவல வாசிகமாகவும், கைகூப்புதல் நமஸ்கரித்தல் முதலியவையாகிற கேவலகாயிகமாகவும் பற்றினாலும் பலன் எரித்திக்கக் குறையிலை ; ஆனாலும், * தத்வஜ்ஞநாத் முக்தி : * என்று ஞானத்தாலே மோக்ஷமென்கையாலே இங்கு மாநஸமான பற்றுதலே சொல்லிற்றுகக் கடவது. எம்பெருமானுடைய ரக்ஷகத்வத்தை இசைகையாகிற ஒரு அத்யவஸாயமே இந்த ஞானமாம். ...

654. மாநஸிகம் மாத்திரமே போதுமோ ? * சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் தேவபிரானையே அடைந்த * என்கிறபடி மனமொழி மெய்கள் மூன்றாலும் ஸ்வீகரிக்கவேண்டாவோவென்னில், இம்மூன்றும் வேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. ஏனென்னில், பற்றப்படுகிற ஈச்வரனே பலன் எரித்திக் கைக்கு உபாயமாகையாலும், மனமொழி மெய்களாலுண்டான பற்றுதல்களான இவை மேலெழ உபாயர்போல் தோற்றிக் கழிந்து போம்தொழிய ஸாக்ஷாத் உபாயமல்லாமையாலும், பலன் எரித்திப்பதற்கு அத்யவஸாயரூபமான ஸ்வீகாரமொன்றுமே போதுமானது. ...

655. * நின்னடியிணையடைந்தேன் * அடிக்கீழ்மர்ந்துபுகுந்தேன் * என்ற ரூப்போலே இறந்தகாலமாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே [ப்ரபத்யே - பற்றுகிறேன்] என்று நிகழ்காலமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காகவென்னில், ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கிறவிவன் ரஜோகுண தமோகுணங்களாலே கலங்கி உபாயபாயங்களில் ஏதேனுமொன்றிலே அந்வயித்து, பின்னை வேண்டி தலையெடுத்து அநுதாபம் பிறந்து பயப்பட்ட காலத்திலே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிஹாரமில்லாமையாலும் அது தான் ஒருகால் செய்தற்ற பின்பு மீண்டும் செய்யலாகாமையாலும் முந்துற்ற ப்ரபத்தியை அநுஸ்திக்கக்கூகக் கொழுந்துபடக் கிடக்கிறபடி. ஆக, பூர்வவாக்யார்த்தம் சொல்லிற்றாயிற்று. ...

656. த்வயத்தில் உத்தரவாக்யத்தின் திரண்டபொருள். ஸர்வஸ்வாமியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனது கிருபைகளில் பண்ணும் கைங்கர்யத்தைப் பிரார்த்திப்பதே இதற்குத்திரண்டபொருள். பூர்வ வாக்கியத்தில் உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணி இப்போது உபேயம் சொல்லுகிறவிதனால் என்ன தேறுகிறதென்னில் ; பூர்வ வாக்கியத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸாதனம் ஸகல பலன்களுக்கும் பொதுவாகையாலே கீழ்ப்பண்ணின உபாயவரணம் வேண்டுமென்றுக்காவென்று, பகவத் கைங்கர்ய எரித்திக்காகவே என்றதாகத் தேறுகின்றது. மற்ற பலன்களை விட்டு இந்தப் பலனை அபேஷிக்க வேண்டுவானென்னென்னில் ; உபாயவரணம் பண்ணுகிறவளவில் அநந்யோபாயத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக கர்மஜ்ஞான பக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களை விட்டு சரமமான ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றினுப் போலே உபேயப் ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறவளவிலும் அநந்யபோக்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக உபேயாந்தரமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைவிட்டு சரமமான உபேயத்தை [பகவத்தைக்கர்யத்தை] வேண்டுவது ப்ராப்தமேயன்றோ.

657. * உள்ளவாருள் ளிற்றெல்லாமுடனிருந்தறிதி * என்கிறபடியே நினைவறியுமவனான எம்பெருமான் பக்கலிலே பிரார்த்தனை செய்வதோ? ஸர்வஜ்ஞனான அவன் இவனது நினைவை அறியமாட்டானோ வென்னில் நெடுங்காலமாக இதரபலன்களில் நசையாகிற நோய்கொண்டு இந்த உபேயத்தில் நசையற்றுக் கிடந்தவன், இதிலே ருசிபிறந்து தன்பக்கலிலே வந்து இத்தை அபேக்ஷிக்கிறதிற்தனை.. ரோகத்தாலே சோற்றில் ஆசையற்றுக் கிடந்த குழந்தை, ரோகம் தீர்ந்து பசிவினைந்து சோறு என்றபேக்ஷித்தால், அதுகேட்டுப் பெற்றதாய் உகக்குமா போலே இதனைக்கொள்க. ... *

658. ஸ்ரீமதே என்றதன் பொருள் விவரணம். ஸ்ரீசப்தத்திற் அப் பூர்வவாக்யத்தை விவரிக்கும்போது சொன்ன இரண்டு வ்யுத்பத்திகளும் குர்த்தமும் மதுப்புக்கு அர்த்தமான நித்யயோகமும் அப்படியே அநுஸந்திக்கத்தக்கது. ஆகவே ஸ்ரீமதே என்பதற்கு பெரியபிராட்டியாரோடே என்று பொருளாம். பிராட்டியின் நித்ய யோகமானது இரண்டி ன்றிலும் ஒரே விதமாக இருப்பதாலும் அந்தந்த நிலைமைக்குத் தக்கபடி பெரிதும் சிறிதும் நிஷ்கர்ஷித்துக்கொள்ளவேண்டும். எம்பெருமான் சேதநர்களுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி இஷ்ட ப்ராப்திகளைக் குறித்து உபாயமாமளையில் அவள் புருஷகாரமாயிருப்பள்; அவன் சேதநர்களுக்கு கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாய் ப்ராப்யமாமளையில் தானும் அவனைப்போலே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தினியாய்க்கொண்டு ப்ராப்யையுமாய், இவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்தி உகப்பிக்கும்வளாயிருப்பள். ஆகவே பூர்வ வாக்யத்தில் சொன்ன நித்யயோகம் புருஷகாரத்வோபயுத்தமென்றும், இப்போது உத்தரவாக்யத்தில் சொல்லுகிற நித்யயோகம் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திநி யாகைக்காகவும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும் அமைந்த தென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. ... *

659. முதல் ரஹஸ்யமான திருமந்திரத்திலே 'நாராயணய' என்று சொல்லிற்று. நாராயணனுக்கே அடிமை செய்யப்பெறவேண்டுகின்றான் என்கிறவே யொழிய, அடிமை கொள்ளுமவன் பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடியிருப்பவனாக வேண்டுகின்றும் அடிமை செய்யுமவன் மம காரமற்றவனாக இருக்க வேண்டுகின்றும் அங்கு ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்றில்லையே; அவையிரண்டும் இங்கே ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலே திருமந்திரத்தில் உத்தர பதத்திற்கு இவ்வத்தர வாக்யம் விவரணமாயிருக்குமென்று கொள்ளக்கடவது. ... *

660. த்வயத்தில் 'நாராயணய' என்றதன் பொருள் விவரணம். 'நாராயணய' என்கிற பதத்தின் பொருள் கேண்மின். நாராயணத்வமாவது உபயவீபூதி நாதத்வமாகையாலே இப்பொருள்தான் ஒங்குப்பொருந்தும் கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியாவான் சேஷியேயன்றே. [சேஷி — ப்ராப்தனான ஸ்வாமி கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற இப்பதத்திலே கைங்கர்யத்துக்கு முன்னாடி நேரும் அநுபவத்துக்கு இலக்கான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் கல்யாண குணங்களையும் சொல்லுமானாலும் இவ்விடத்திலே சேஷித்வமென்கிற குணத்தலே முக்தியமான நோக்கு என்று கொள்ளவேண்டும். ஏனென்னில், இங்குச் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்திற்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது சேஷித்வமாகையாலே; அப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யம் சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதிக்கப் பட்டிருக்கும்; அதுபோலல்லாமல் விஹிதமான ப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமன்றே இவ்வித ரஸிப்பது; ஆகவே சேஷித்வத்திலே நோக்கென்றது நன்று. ... *

661. நாராயணபதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தியானது கைங்கர்யப் பிரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது. சேஷத்வஜ்ஞாநகார்யமான உபாயபரிக்ரஹத்துக்கு அடுத்தபடியாக ப்ராப்தமான இந்த சதுர்த்தியானது, பரிக்ரஹித்த உபாயத்தினாலே பலனான கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கின்ற தென்கை மிகவும் உசிதம். சேஷத்வமே ஆத்மவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், அந்த சேஷத்வமானது கைங்கர்ய மில்லாதபோது ஸத்தைபெற்றதாகாமையாலும் கைங்கர்யம் ஆத்மவுக்கு நித்யமாயிருக்கும். நித்யமாயிருக்குமாகில் பிரார்த்திக்க வேண்டுமோ வென்னில், ப்ரார்த்தனா விசேஷமில்லாதபோது கைங்கர்யம் ஸித்தியாமையாலே அதை நித்தியமாகப் பிரார்த்தித்தே பெறவேண்டும். ... *

662. த்வயத்தின் முடிவிலுள்ள நமஸ்ஸின் பொருள். நமச் சப்தமானது பொதுவாக அஹங்காரமகாரங்களைக் கழிக்குமதாகையாலே திருமந்திரத்தில் உள்ள நமச்சப்தம்போலே ஸ்வரூபவிரோதி உபாய விரோதி புருஷார்த்த விரோதி ஆக மூன்றையும் கழிக்க வல்லதாயிருந்தேயாகிலும் இங்கு அப்படியல்லாமல் கைங்கர்யப் பிரார்த்தனைக்கு அடுத்தபடியாக வுள்ளதாகையாலே இந்த கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது. கைங்கர்யத்தைத் தன்னுடைய உகப்புக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகையே இங்கு விரோதியாகும். அங்ஙனம் நினைத்துப் பண்ணலாகாது. “பகவந்முகவிகாஸ ஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆதரணீயம்” என்கிற பிரதிபத்தியே நடக்கக்கடவது இதில், தான் போக்தா என்கிற பிரதிபத்தியும், போகம் தன்னுடையது என்கிற பிரதிபத்தியும் நடக்குமாகில் அபுருஷார்த்தமாகும். ... *

663. ஆக, இரண்டு கண்டமான த்வயத்தின் பொருள் தேறினதாவது. புருஷகார பூதையான பிராட்டியும், அவளுடைய நித்யஸாஹித்யமும். அவளாலே தலையெடுக்கும்படி செய்யப்பட்ட வாத்தஸ்யாதி குண பூர்த்தியும் அந்த குணங்களுக்கு ப்ரகாசமான திவ்யமங்கள விக்ரஹமும், குணங்களோடும் விக்ரஹத்தோடுங்கூடின வஸ்துவின் உபாயத்துவமும், அவ்வுபாய ஸ்வீகாரமும் பூர்வ கண்டத்தால் சொல்லிற்று. ... *

664. அவ்வுபாய ஸ்வீகாரத்திற்குப் பலனாக கைங்கர்யத்திற்கு விஷயம் திவ்ய தம்பதிகளாகிற மிதுனமென்பதும், அவ்வஸ்துவினுடைய ஸர்வசேஷித்வமும் ; அவ்விஷயத்தில் கைங்கர்யமும், அக்கைங்கர்யத்தின் விரோதி நிரவருத்தியும் உத்தர கண்டத்தால் சொல்லிற்று. இதுவே த்வயத்தின் ஸாரமான பொருள்.

665. பட்டர் அருளிச்செய்த அஷ்டச்லோகியில் *நேத்ருத்வம் நித்ய யோகம்* என்கிற ஐந்தாவது சுலோகமும், *ஈசாநாம் ஜகதாம்* என்கிற ஆறாவது சுலோகமும் த்வயத்தின் பொருளை விவரிப்பனவாதலால் அவ்விரண்டு சுலோகங்களும் இங்கே அநுஸந்தேயங்கள். *நேத்ருத்வம் நித்யயோகம் ஸமுசிதகுண ஜாதம் தநுக் க்யாபநஞ்ச உபாயம் கர்த்தவ்யபாகம் து* என்கிற வளவால் பூர்வ கண்டத்தில் ஆறு அர்த்தங்கள் வகுக்கப்படுகின்றன என்கிறது. எங்ஙனே யென்னில் [1. நேத்ருத்வம்] புருஷகாரத்வமென்றபடி. த்வயத்தின் முகலில் ஸ்ரீ சப்தம் காண்பது அவன் புருஷகார பூதையென்று காட்டுவதற்காகவென்று கருத்து. [2. நித்ய யோகம்] ஸ்ரீ சப்தத்திற்குத்தமதுப் ப்ரத்யயத்தின் அர்த்தம் சொன்னபடி. *அகல கில்லேனிறையு மென்றிருக்குப்படியைச் சொன்னவாறு. [3. ஈசாநாம் ஜகதாம்] “புருஷகார பலத்தாலே ஸ்வாதந்தர்யம் தலைசாய்ந்தால் தலையெடுக்குங் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம்” என்ற முழுக்ஷுப்படி சூர்ணையை இங்கு

நினைப்பது. [4 நயுந்நயாபிநு.] ‘சரணெள’ என்று திருமேனியில் ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்னவிது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமென்று கொள்ளக்கடவது. புருஷகார பூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய் நாராயணபதத்திற் சொன்ன குணங்களுக்குப் ப்ரகாசகமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைச் சொல்லிற்றென்க. [5 உபாயம்] ஸ்ரீ மந்நாராயண சரணெள வரையில் அர்த்தம் சொல்லிற்று கீழ்; இனி அடுத்தபதமான சரணம் என்பதற்கு — இஷ்டத்தைப் பெறுகைக்கும் அநிஷ்டத்தைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்று பொருள். [6. கர்த்தவ்யமாகம்.] ‘ப்ரபத்யே’ என்பதனால் சொல்லப்படுகிற மாநஸிக - வாசிக - காயிகங்களான ஸ்வீகாரங்களில் ஒரு பாகமான மாநஸிக ஸ்வீகாரம். ஆக இவ்வளவும் பூர்வகண்டார்த்தம். ... *
... *
... *

666. [அந் மிதுநபரம் ப்ரார்த்தநாஞ்ச ப்ரபதநாநிரோதி ப்ரஹ்மணம்] இனி உத்தரகண்டத்தின் பொருள் பணிக்கத் தொடங்குகிறபடியை ‘அந்’ என்றிட்டுக் காட்டுகிறபடி. பெருமானும் பிராட்டியுமாக இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கையை ப்ரார்த்திப்பதே உத்தரவாக்யத்தின் திரண்ட பொருள் என்பதை ‘மிதுநபரம் ப்ரார்ப்யம்’ என்பதனால் காட்டினபடி. இது (7) ‘ஸ்ரீமதே’ என்றதன் அர்த்தம் சொன்னபடி. பெரிய பிராட்டியாரோடே சம்பாதிப்பதற்கு என்று பொருள். ... *
... *
... *

667. பிராட்டியின் நித்ய யோகத்தை அநுஸந்தித்ததானது பூர்வகண்டமும் உத்தரகண்டமுமாகிற இரண்டிடத்திலும் ஒரே விதமாக இருந்தாலும் அந்தந்த நிலைமைக்குத் தக்கபடி இவளிக்குமிருப்பை நிஷ்கர்ஷித்துக் கொள்ளவேணும். பூர்வகண்டத்தில் அநுஸந்தித்த நித்யயோகம் புருஷகார க்ருத்யத்திற்காக. உத்தரகண்டத்தில் அநுஸந்தித்த நித்யயோகம் எம்பெருமானுக்குப் போலவே பிராட்டிக்கும் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்தவேந அவ்வயம் உண்டென்கைக்காக. ஆகவே கைங்கர்யத்திற்கு உத்தேச்யம் மிதுனமேயென்றதாயிற்று. *
... *

668. [8. ஸ்வாபீத்யம்] இது நாராயண பதார்த்தம் சொன்னபடி. நாராயணத்வமாகவது உபாபிபூதி நாதத்வமாகையாலே ஸர்வசேஷியாயுள்ளவனுக்கு என்றதாகும் கைங்கர்ய ப்ரகரணமாகையாலே இப்பொருள்தான் பொருந்தும். ப்ராப்தனான ஸ்வாமியேயன்றோ கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாவான். அப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யம் ரஸிக்கமாட்டாதே. [9 ப்ரார்த்தநாஞ்ச] நாராயணபதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தீ விபக்தியின் அர்த்தம் ப்ரார்த்தனையென்க. [10. ப்ரபதநாநிரோதி ப்ரஹ்மணம்.] இது த்வயத்தின் முடிவிலுள்ள நமச்சப்தத்தின் பொருள் விவரணம். (294. லக்கத்தில் விவரணம் காண்க) ஆகப் பத்து அர்த்தங்கள் த்வய ரஹஸ்யத்தில் அநுஸந்திக்கத் தக்கனவென்றதாயிற்று. ... *
... *

த்வயார்த்த விவரணம் முற்றிற்று.

669. சரமச்சலோகங்கள் மூன்றென்று மூதனித்தல். ஸம்ப்ரதாயத்தில் வராஹ சரமச்சலோகமென்றும் ஸ்ரீராம சரமச்சலோகமென்றும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரமச்சலோகமென்றும் மூன்று சரமச்சலோகங்கள் ப்ரஸித்தமாக உண்டு. *ஸத்தே மநஸிஸுஸ்வஸ்தே.....அஹம் ஸ்மராமி மதபக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம் * என்பது வராஹ சரமச்சலோகம். *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய...ஏதத் வ்ரதம் மம * என்பது ஸ்ரீராம சரமச்சலோகம். *ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ. அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சச: என்கிற விது ஸ்ரீக்ருஷ்ண

சரமச்சலோகம். இவை முறையே பூமிப்பிராட்டியை நோக்கியும், கடற்கரையிலே விபிஷ்ணுழ்காணை நோக்கியும், திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுனனை நோக்கியும் அருளிச் செய்யப்பட்டவை. ... *

670. சரமச்சலோக சப்தார்த்த நிருபணம். சரமச்சலோகமென்பதற்குக் கடைசியான சலோகமென்று பொருள் தோன்றும். கீதையில் கடைசியான சலோகம் *யத்ர யோகேச்வர: க்ருஷ்ண:...த்ருவா நீதிர் மதிர் மம* என்பதேயொழிய *ஸ்வதர்மாநித்யாதி ச்லோகமன்று. எழுபத்தெட்டு சலோகங்கள் கொண்ட பதினெட்டாமத்யாயத்தில் அறுபத்தாரும் சலோகமான விதனை எங்ஙனே சரமச்சலோக மென்றார்கள்? என்று சங்கை தோன்றும். கேண்மின். ... *

671. ஸமாஸங்களில் மத்யமலோபி ஸமாஸமென்று ஒன்றுண்டு; அதனை சாகபார்த்திவஸமாஸ மென்றும் சொல்லுவார்கள். ஒரு அரசன் கீரையிலே மிகவும் ப்ரீதி கொண்டிருந்தான். அவனை சாகப்ரிய பார்த்திவனென்ன வேண்டி சாக பார்த்திவனென்றே சொல்லிவிடுகிறது. “சாகப்ரிய: பார்த்திவ: சாக பார்த்திவ:” என்பர்கள். இங்கு மத்யமமான ப்ரிய பதம் லோபித் திருக்கையாலே மத்ய மலோபி ஸமாஸமென்று சொல்லுவார்கள். அதுபோல இங்கும் “சரமோபாய ப்ரதிபாதக: ச்லோக: சரமச்சலோக:” என்றாகக் கடவது. கர்மஜ்ஞாநாதிகளான உபாயங்களில் சரமமான உபாயம். சரணாகதி; அதனைத் தெரிவிக்கும்தான இந்த ச்லோகம் சரமச்சலோக மென்று பேர்பெற்றதாயிற்று. ... *

672. இது, மா சச: என்று முடிவு பெறுகின்றது. துக்கப்படாதே என்று பொருள் அர்ஜுனன் துக்கப்பட்டதாகத் தெரிந்தாலொழிய இங்ஙனே சொல்லப் ப்ரஸக்தியில்லை. அவன் துக்கப்படும்படியாகக் கண்ணன் ஏதாவது சொல்லியிருக்கிறானேவென்று பார்க்குமளவில் அப்படியொன்றும் தெரியவில்லை. “கண்ண! நீ சொன்னது எனக்கு துக்ககரமாக இருக்கிறது” என்று அர்ஜுனன் ஏதேனும் சொல்லியிருக்கிறானே வென்று பார்த்தால் அதுவுமில்லை இப்படியிருக்க மா சச: என்று எதுகொண்டு சொல்லிற்று? என்று விமர்சிக்கவேண்டும். ... *

673. (மா சச:) என்றதில் தோன்றும் சோக நிருபணம். முந்தின சலோகங்களிலிருந்து ஒருவாறு துக்கத்தை யுஹிக்கலாம்; (61, 62 ச்லோகங்கள்) *ஸ்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசே அர்ஜுந! திஷ்டதி* என்றும் *தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத* என்றுமுள்ளன; இவற்றால் க்ருஷ்ணனாகிய தான் ஈச்வரனன்றுபோலவும், தன்னிற்காட்டில் வேறுபட்ட ஒருவன் ஈச்வரனாகவுளன் போலவும் காட்டுகையாலே, ஐயோ! தன்னையே தஞ்சமாகக் காட்டிக் கொடாமல் இப்படி நம்மை வஞ்சிக்கிறானே! என்று சோக முண்டாகியிருக்கலாம்.

674. அன்றியும், (சலோ. 63ல்) *யதேச்சனி ததா குரு* [உனக்கு இஷ்டமானபடி செய்] என்று சொல்லித் தலைக்கட்டினானே! ஆதியிலே *யச் ச்ரேயஸ் ஸ்யாத் நிச்சிதம் ப்ருஹி தந்மே* என்று நாம் பிரார்த்தித்திருக்க, தானே ஒன்றை அறுதியிட்டுச் சொல்லாமல் ‘யதேச்சனி ததா குரு’ என்று சொல்லுகிற விது என்ன வார்த்தை! என்றும் சோகமுண்டாகியிருக்கலாம். முக்கியமான சோகத்தை நம் ஆசாரியர்கள் தெரிவித்தருளுகிறார்கள்;—

675. முழுக்ஷுப்படியில், “கீழே சில உபாய விசேஷங்களை யுபதேசிக்க. அவை துச்சகங்களென்றும் ஸ்வரூபவிரோதிகளென்றும் நினைத்து சோகாவிஷ்டனான அர்ஜுனனைக்குறித்து” என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி மருமமுணர்ந்துரைத்ததாகும். கீழே பல அத்யாயங்களிலே கருமம் ஞானம் முதலிய சில உபாய விசேஷங்களை மோக்ஷஸாதனமாக விஸ்தரேண உபதேசித்தருளக் கேட்ட அர்ஜுனன் அவை

அனுஷ்டிக்க அரிதானவையென்று கண்டான் ; எதனுள்ளில், அவை காயக்லேச ரூபமாகையாலும் இந்திரியங்களை வென்றே அவை அனுஷ்டிக்கவேண்டுகையாலே இந்திரிய ஜயம் அரிதாகையாலும், ஸாதனமாக நெடுங்காலம் ஸாதிக்கவேண்டியிருக்கையாலும், முக்கியமாக பரதந்திரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயத்நரூபங்களான இவை விரோதிகளாகையாலும். *

676. ஆக இவற்றாலே எம்பெருமானைப் பெறுவதென்ப தொன்றில்லை ; இனி இழந்தே போமித்தனையன்றே ! என்று சோகித்து நின்றான் ; அந்த சோகம் தீரவே இதில் சரமோபாயம் விதிக்கப்படுகையாலே இதில் **மாகசு** எனப்பட்டது என்பதாக ஆசாரியர்களின் திருவுள்ளம். *

677. சரமச்லோகத்தின் தீரண்ட பொருள். இந்தச் ஸ்லோகமானது பூர்வார்த்தமென்றும் உத்தரார்த்தமென்றும் இரண்டு படியாக வகுப்புண்டிருக்கும். இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரியானவன் செய்யவேண்டுமது பூர்வார்த்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது ; உபாயபூதனை ஸர்வேச்வரன் இவனுக்குச் செய்யுமது உத்தரார்த்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது. அதிகாரியானவன் செய்ய வேண்டுமது இவ்வுபாயத்தை ஸ்வீகரிப்பதேயாகும் ; [அதுதான் பூர்வார்த்தத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறதென்க] ஆனால் அந்த உபாய ஸ்வீகாரத்தைமட்டும் சொல்லாதே * **ஸர்வதர்மாத்மனா** * என்று உபாயாந்தரங்களை விவரிப்பது சொல்லப்படுகிறதே, அது எதற்காகவென்னில் ; அங்கியான உபாய ஸ்வீகாரத்திற்கு உபாயம் சொல்லப்பட வேண்டுகையாலும் உபாயாந்தர பரித்யாகமே அங்கமாகையாலும் அந்த அங்கத்தோடே கூட விதிக்கிறபடி. *

678 ஆசமனம் முதலியவற்றுக்கு அங்கமான கைகாலம்புகை முதலானவற்றை யொழிய அவை [ஆசமநாதிகள்] உபாயம் கொண்டு வொண்ணதாப் போலே இங்கும் அங்கமாகச் சொல்லுகிற உபாயாந்தர பரித்யாகத்தை யொழிய சரண வரணம் ஆகாதென்பது தேறிற்று. உபாயாந்தர பரித்யாகமே சரணவரணமாகக் கொள்ளத்தகும். “**ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:**” என்பது பூருவாசாரியர்களின் மருமமான வார்த்தை. *

679. [ஸர்வதர்மாந் என்ற முதற் பதத்தின் விவரணம். ‘**ஸர்வதர்மாந்**’ என்பதற்கு ‘எல்லா தர்மங்களையும்’ என்று பொருள். ஒரு பலனுக்கு ஸாதனமாயிருக்கும்து எதுவோ அதுவே கருவியென்பது. மோக்ஷோபாயங்களை உபதேசித்து வருகிற ப்ரகரணமாகையாலே இவ்விடத்திலுள்ள தர்ம சப்தமானது ஜஹிகமாயும் ஸ்வர்க்காதி ஆமுஷ்மிகமாயு மிருந்துள்ள த்ருஷ்ட அத்ருஷ்ட பலன்களுக்கு ஸாதனங்களானவற்றைச் சொல்லுகையன்றியே பகவத் ப்ராப்தி ரூபமான மோக்ஷபலத்துக்கு ஸாதனமாயுள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது. *

680. அந்த மோக்ஷபலஸாதனங்கள் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாலே விதிக்கப்பட்டவையாய்க் கொண்டு அநேகங்களாயிருக்கையாலே (தர்மாந்) என்று பஹுவசநமுள்ளது. அவை எவை யென்னில் ; * **கர்மணைவ ஹி ஸர்வதர்மாந்** * இத்யாதிகளால் ஸ்வதந்தர ஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட கர்மயோகமும், * **ஸர்வம் கர்மாதிலம் பரீந்த் ! ஜ்ஞாநே பரிஹ்யாயதே** * என்று சொல்லப்பட்ட கர்ம ஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோகமும் ; * **மந்மநா பய மத்பக்த:** * இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட கர்மஜ்ஞாந லஹக்ருதமான பக்தியோகமுமாகிற இவையும், * **ஜந்ம கர்ம ச மே நிவ்யம்** * இத்யாதிகளால் பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞானம், * **ஏதத் புத்த்வா புத்திமாந் ஸ்யாத் நிபந்தந்தா ச பரத** * என்றவிடத்துச்

சொல்லப்படுகிற புருஷோத்தம வித்யை, *தேவோயம் ஸ்வநாமதுத்* என்று சொல்லும் புண்ய கேஷத்ரவாஸம், *ஸ்வபாப விசுத்தாத்மா யாதி ப்ரஹ்ம ஸநாதனம்* என்று பகவத் ப்ராப்தி ஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற திருநாமஸங்கீர்த்தனம் திருவிளக்கெரிக்கை திருமாலையெடுக்கை முதலாக ஸாதநபுத்தியோடு செய்யப் படுமவையும் இங்கு (தர்மநி) என்பதனாலே விவக்ஷிதங்கள். ... *

681. (ஒரு சங்கை) பஹுவசநமே போதுமாயிருக்க, தர்ம சப்தத்திற்கு விசேஷணமாக ஸர்வசப்தமு மொன்று இருக்கிறதே, இதனால் சொல்லுகிறது என்னென்னில்; பஹுவசநத்தால் சொல்லப்பட்ட அந்தந்த உபாய விசேஷங்களை அனுட்டிக்குமளவில் அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான ஸந்தியாவந்தந பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளான நித்ய கருமங்கள் ஸர்வ சப்தத்தால் விவக்ஷிதங்களென்க.

682. ஆக, ஸ்வதர்மநி என்பதற்குத் தேறின பொருள்யாதெனில்; ச்ரு ... ிகளாகிற ப்ரமாணங்களாலே விதிக்கப்பட்டுள்ளவையாய் நித்ய நைமித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாக வுடையதான கர்மயோகம் முதலான உபாயங்களை என்றதாயிற்று, [ஸஹஸா இங்கே தோன்றக்கூடிய சங்கைகள் மேலே தொலையும்.] ... *

683. [பரித்யஜ்ய என்கிற பதத்தின் பொருள்.] த்யாகமாவது விடுகை. இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற த்யாகமாவது வெறும்கிடுகையென்று. கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின் படியை நன்கு நோக்கி, வெள்ளியல்லாததொரு சிப்பியிலே வெள்ளி யென்கிற புத்தியைப் பண்ணுவாரைப்போலேயும், ஒரு திக்கிலே போக விரும்பி வேறொரு திக்கை அதுவாக நினைத்துப் போவாரைப் போலேயும் பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயத்தை விரும்புகின்ற நாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோமே! என்கிற அநுதாப புத்தி விசேஷத்தோடுகூட விடுகை. ... *

684. பரி என்கிற வுபஸர்க்கம் மிகுதிக்கு வாசகமாகி இங்குத் தெரிவிப்பதாவது ப்ரஹ்மஹத்தைய ஸுராபானம் முதலிய பாதகங்களையும் மற்றும் நிஷித்தமானவற்றையும்விடுமளவில், அவற்றில் மறுபடியும் அந்வயிப்பதற்குறுப்பான ருசி வாஸனைக்கூட இல்லாதபடி வெள்கி விடுமாபோலே, உபாயாந்தரங்களை விடுமளவில் மீளவும் அவற்றில் அந்வயம்வாராதபடி விடவேணுமென்று தெரிவிக்கப்படுகிறது. ... *

685. பரித்யஜ்ய என்கிறல்யப்பாலே ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றுவளவில் த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரங்களை விட்டே பரிக்ரஹிக்க வேணுமென்கிற நியமம் என்னென்னில்; உபாயாந்தரங்களான இவற்றிலே சிறிது அந்வயம் கிடந்தாலும் இவை பேற்றுக்கு ஸாதநமாகாத மாத்திரமன்றிக்கே பேற்றுக்குப் பிரதிபந்தகமாயும் நிற்கும். ஆதலால் விட்டே பற்ற வேணும். ... *

686. [ஸாத்ய தர்ம பரித்யாகத்தின் ஆவச்யகத்வ நிரூபணம்.] இதற்கொரு த்ருஷ்டாந்தமுண்டு; இராவணன் ராமசரங்களாலே மிகவும் நொந்து நிலைகலங்கி எதிரம்புகோக்கமுடியாமே நின்றான்; அப்போதும் ராமபாணங்கள் மேன்மேலும் விழுந்துகொண்டிருந்தன. தருமயுத்தஞ் செய்யுமிராமன் நாம் அம்பு விடாமலிருக்கவும் தான் அம்புகளை விடுவதற்கு என்ன காரணமென்று இராவணன் சிந்தித்தான்; தன் கையில் வில் இருப்பதுதான் காரணமென்று தெரிந்துகொண்டு பிறகு அந்த வில்லையும் பொகட்டான். அப்போது பெருமாள் பாணப்ரயோகத்தை நிறுத்தி அவனுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினார் என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இராவணன் பொகட்ட அந்த வில் அவனது கையிலிருந்த

போது எதிரியை வெல்வதற்கு ஸாத்விதாமிருந்தவளவேயன்றிக்கே தன்னைப் பெருமாள் வாட்டுவதற்கும் ஹேதுவாயிருந்தது, *கச்சாநு ஜாநாமி* [இராவண புறப்பட்டுப் போ; விடை தருகின்றேன்] என்கிற திருவாக்கு அப்போது அவதரி யாமல் வில்லைப் பொகட்ட பின்பே... அந்த வில்லே இராவண னுக்குக் கால்கட்டாயிருந்ததென்று தெளிவாயிற்று. அதுபோலவேயாம் உபாயாந் தரங்களுமென்க. உபாயாந்தரப்பற்று உள்ளவரையில் பகவதநுகர்ஹம் தான் புகுவதற்கு அவகாசம் பெறுதென்றவாறு. ... *

687. உபாயாந்தரங்களில் அந்வயம் இழவுக்கு உடலாம் என்பதை மற்றொரு தருஷ்டாந்தத்தாலும் அறியலாம். தசரத சக்ரவர்த்தியானவன் ஆபாஸ மான ஸத்யதர்மத்தைப்பற்றி நின்றமையாலன்றோ பெருமானோடே கூடி வாழ விருந்த பேற்றை இழந்தான். *ரமோ விப்ரஹ்மந் தர்ம:* என்கிற ஸித்ததருமமான பெருமாளைப்பற்றி ஆபாஸதர்மமான ஸத்யவசனத்தை தசரதன் விட்டிருக்க வேண்டுமன்றோ. 'முன்பே வரம் கொடுத்தவைத்து இப்போதாக : : : ண் ணது' என்று ஆபாஸமான (ஸத்ய) தர்மத்தைப்பற்றி நின்றமையாலன்றோ பெருமானை யிழந்தான். ததிபாண்டன் கிருஷ்ணனை மறைத்துவைத்து இங்கில்லை யென்று யசோதைக்குப் பொய்சொல்லி மோகும் பெற்றான்; தசரதன் ஸத்யவாதி யென்று பேர்பெற்று பேற்றை இழந்தான். ... *

688. ஆக ஆபாஸமான உபாயாந்தரங்களிலே அந்வயித்து நிற்க யானது *கிருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்* என்று ஸநாதனதர்மமான பகவத் விஷயத்தோடே கூடி வாழுகையாகிற பேற்றை இழப்பதற்கு உறுப்பாய்விடும். ஆகவே அவை பரித்யாஜ்யங்களென்னத் தட்டில்லை. ... *

689. மாம் என்ற மூன்றாவது பதத்தின் பொருளை விவரித்தல். எல்லா ரையும் ரக்ஷிப்பதிலே தீக்ஷிதனாய், உனக்கு இஷ்டமானபடி ஏவிக் காரியம் கொள்ள லாம்படி கையாளாய், ரக்ஷிப்பதான உன்னுடைய இசைவு பார்த்து உன் குற்றங் களுக்கு நீ அஞ்சவேண்டாதபடி அவற்றையே பச்சையாகக்கொண்டு உனக்குப் புகலாய், *தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்* என்கிறபடியே புருஷகாரம் செய்யக்கடவ பிராட்டியே குற்றத்தைக் காட்டி அகற்றப் பார்க்குமிடத்திலும் விட மாட்டாதே *என்னடியார் அது செய்யார்* என்று மறுதலைத்து ஒருதலை நின்று ரக்ஷிக்குமவனான என்னை யென்றபடி. ... *

690. அவதரித்துக் கண்ணுக்கிலக்காய் அணுகி நிற்கிற விபவருபனான தன்னை மாமென்று குறிப்பிட்டு வரணீயனாகச் சொன்னவித்தாலே — தேச விப்ரகர் ஷத்தாலே காணவும் கிட்டவு மொண்ணாதபடி யிருக்கிற பரஹ்மபுருஷனாய், அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தமல்லாமல் உபாயாந்தர நிஷ்டர்க்கு உத்தேச்யமாயிருக் கிற அகநீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமிதவத்தையும் தவிர்க்கிறது. அவற்றிற் காட்டிலு முண்டான வாசியைக் காட்டுகிறது மாமென்பது. இந்த மாம் என்கிற பதத்திலே ஆச்ரயண ஸௌகர்யபாதகங்களான குண விசேஷங்களெல்லாம் விளங்கும், அவையாவன: வாத்ஸல்யமும் ஸ்வாமித்வமும் ஸௌசீல்யமும் ஸௌஸப்யமும். ... *

691. அதர்மபுத்தியாலே ஸ்வதர்மத்தில்நின்றும் நிவ்ருத்தான அர்ஜுநனுக்கு குற்றம் பாராதே அர்த்தங்களையெல்லாம் அருளிச் செய்கையாலே வாத்ஸல்யம் பிரகாசிக்கிறது. தன்னுடைய பரத்வத்தைப் பலகாலுமருளிச் செய்த மாத்திரமின்றிக்கே அர்ஜுநன் நேரே காணும்படி பண்ணுதலாலே ஸ்வாமித்வம்

பிரகாசிக்கிறது * ஹேக்ருஷ்ண ஹேயாதவ! என்று அர்ஜுநன் தானே சொல்லும் படி இவனோடே கலந்து பரிமாறுகையாலே ஸௌசீல்யம் பிரகாசிக்கிறது. இவையெல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌலப்யமாகையாலே அவதார ப்ரக்யுத்தமான ஸௌலப்யத்தளவேயல்லாமல் ஸாரதியாயும் நிற்கிற ஸௌலப்யாதிசயம் மாம் என்று உறுத்திக் காட்டப்படுகிறது. குதிரைகளை நடத்து கைக்காகத் திருக்கையிலே பிடித்த உழவுகோலும் சிறுவாய்க்கயிறும் திருமுடியில் ஒன்றும் அணிபாமல் நிற்கையாலே சேனைத்துகளாலே புழுதி படைத்த திருக்குழலும், சாத்தின சிறு சதங்கையுடனே தேருக்குக் கீழே தொங்கவிட்ட திருவடிகளும் மாய் நிற்கிற ஸாரதி வேஷத்தை மாமென்று காட்டுகிறான். ... *

692. ஏகம் என்கிற நான்காவது பதத்தின் பொருள் விவரித்தல். இவ்வுபாய விசேஷத்தைச் சொல்லுமிடங்களிலே பலவிடங்களிலும் * மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே * என்பது முதலானவிடங்களில் அவதாரண ப்ரயோக முண்டாகையாலே உகாரம் போலே இந்த ஏக சப்தமும் ஸ்தான ப்ரமாணத்தாலே அவதாரணமாகிற பொருளைக் காட்டுகிறது. இந்த அவதாரணத்தினால் ஸ்ரஜ என்று மேலே சொல்லுகிற சரணவரணத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது. இந்த ஸ்வீகார முண்டானால் பேறு; இல்லையாகில் இழவு, என்று அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே இதில் ஸாதநத்வபுத்தி நடையாட ப்ரஸக்தி யுண்டாகையாலே இதின் ஸாதநத்வம் அவச்யம் கழிக்கப்படவேண்டியதாய். ... *

693. அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே உபாயமென்று திண்ணமாகத் தோற்றுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறபடிதான் எங்ஙனையெனில்; ஸ்வீகாரமானபிறகு இவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணுகை அவனாலேயானாப்போலே, அதற்கு முன்னம் நேருகின்ற ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே யுண்டாமது என்பதே ப்ரமார்த்தம். ஆகவே ஸ்வீகாரம் உபாயகாரியமே யொழிய உபாயமன்றென்க. இதுதான் முக்கியமாக நெஞ்சிற் படவேண்டும்.

694. ஸ்வீகாரம் அவனாலே வருகையாவதென்னென்னில்; கரணகளை பரங்களொன்று மின்றிக்கே அசித்துப்போலே கிடக்கிற தசையிலே கரணகளை பரங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டி பண்ணி * எதிர்ஞழல்புக்கு * என்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கைக்காக அவன் அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணி, அவதரித்த விடங்களிலே ஆச்ரயிப்பதில் ருசிவிச்வாஸங்களை விளைவிப்பதான தன்குணசேஷிதம் முதலியவற்றைப் பிரகாசிப்பித்து இவ்வாயாலே அவன் பண்ணின க்ருஷியாலே பலித்ததன்றோ இந்த ஸ்வீகாரம். ஆகையாலே இது அவனாலே வந்த தென்னத் தட்டுண்டோ? * அந்நிஷ்டாபித்யனாஸு * என்கிற ஆழ்வார் பாசரம் காணத்தக்கது. இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷி பண்ணுவானெருவனாகையாலே அவன் இதுக்காக வன்று நமக்குக் காரியம் செய்கிறது. இது இல்லாமற் போனாலும் இவ்வாத்மாவை உய்விப்பதிலே நோக்குடையான தானே நம்முடைய இஷ்டப்ராப்தி அநிஷ்ட பரிஹார ரூபமான காரியத்தைச் செய்வென்று நினைக்கவேண்டும்; இப்படி நினைக்காவிடின் [அதாவது — நம் ஸ்வீகாரமில்லையானாலும் காரியம் செய்வென்று நினையாதே அவன் காரியம் செய்கைக்கு இதுவும் வேணாமென்று நினைக்குமளவில்] எரித்தோபாயமானது ஒரு ஸஹாயத்தையும் எதிர் பாராத தென்கிற பெருமை குலைந்ததாகும். ... *

695. சரணம் ஸ்ரஜ என்றவற்றின் பொருள் விவரித்தல். ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு தன்னையே பற்றச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே, கீழோடே சேரவேண்டுமெனக்காக சரணம் என்பதற்கு 'உபாயமாக என்பது பொருளாகக்

கடவது. ‘உபாயமாக நெஞ்சிற்கொள்ளக்கடவாய்’ என்பதே (சரணம் வ்ரஜ) என்பதன் பொருளாயிற்று, *சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்* என்கிறபடியே மனமொழிமெய்கள் மூன்றினுடைய ஸ்வீகாரம் அதிகார பூர்த்திக்கு உடலாகையாலே வாசிகமும் காயிகமும் இந்த ஸ்வீகாரத்திற்கு வேண்டியிருக்கச் செய்தேயும், *ஜ்ஞாநாத்யோஷ மென்கையாலே அவையிரண்டையு மொழிய மாநஸமான அனுஷ்டான மாத்திரத்தைச் சொல்லி நிறுத்த ஆக, பூர்வார்த்தத்தால் சொல்லி நிறுத்தென்னென்னில்; ஸ்வீகாரம் என்று த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி பரித்யஜ்ய என்று த்யாக ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி மாயம் என்று பற்றப்படுமாயத்தைச் சொல்லி ஏகம் என்று அந்த உபாயம் இதர நிரபேக்ஷமென்பதைச் சொல்லி; சரணம் வ்ரஜ என்று உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லி நிறுத்திற்று. ... *

696. உத்தரார்த்தத்தை விவரிக்கத் தொடங்குதல். பூர்வார்த்தத்தில் அதிகாரி க்ருத்யமன்றோ சொல்லிற்று. உபாய பூதான தன்னுடைய க்ருத்யம் சொல்லுகிறது உத்தரார்த்தத்தில். அஹம் — எல்லாமறிந்தவனாய் எதுவும் செய்ய வல்லவனாய் சேஷியாகையாலே ப்ராப்தஸூரி நந்தி நான். [த்வா] உன் காரியங்களை அறிகைக்குத்தக்க ஞானமில்லாதவனாய் அறிந்தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகைக்கு சக்தியில்லாதவனாய், சக்தியுண்டானாலும் தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ள உரிமையற்றவனாய், இப்படியிருக்கையாலே ஸர்வ தர்மங்களையும் விட்டு என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருப்பானோ உன்னை யென்றபடி. ... *

697. ஸ்வயம்பொய் — இஷ்ட விரோதியாயும் அநிஷ்ட ஹேதுவாயும் மிருக்குமது பாபம்; மோக்ஷப்ரகாரண மாகையாலே எம்பெருமானையடைவதற்கு விரோதிகள் எவையோ அவையே இஷ்ட விரோதிகள். ஆகவே நீ என்னையடைவதற்கு விரோதிகளென்று எந்தெந்த பாபங்களில் நின்றும் பாயப்படுகிறாயோ அந்தந்த பாபங்களெல்லாவற்றில் நின்றும்ென்றவாறு. ... *

698. மோக்ஷியஸ்யாமி — இவற்றில் நின்றும் விடுபட்டவனும்படி பண்ணக் கடவேனென்கை. நானும் இதுக்கொரு முயற்சி செய்ய வேண்டா; நீயும் இதற்கு ப்ரார்த்திக்க வேண்டா; நீ என்னை அடிபணிந்த பெருமையாலே உன்னைக் கண்டு தானே பயப்பட்டு, போனவழி தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போம் அவை என்பது ணிச்சாலே தெரிவிக்கப்படும். “அஹம் தே ஸ்வயாபாநி நிறநிஷ்யாமி” என்று சொல்லாமல் “த்வா ஸ்வயம்பொய்” என்று ணிஜந்த ப்ரயோகம் பண்ணினாவிதனால் தேறின அர்த்தமீது. பாபமென்று ஒரு வஸ்து கிடக்கிறதன்றே; குப்பையில் ஆமணக்குப்போலையெழுந்து பாம்புபோலே பிடுங்குவதன்றே பாபமென்பது. சேதநன் பண்ணின கருமங்கள் நொடிப் பொழுதில் நசித்துப்போம்; கர்த்தாவான இவன் அஜ்ஞானாகையாலே மறந்து போவான்; ஸர்வஜ்ஞனாய் ஒன்றொழியாமல் நினைத்திருந்து ஸமயங்களிலே தப்பாமல் பலாநுபவம் பண்ணு விக்கிறவன் ஸர்வேச்வரன். ஆகவே அப்படி அனுபவிப்பிக்கிற என்னுடைய நிக்ரஹ ரூபமாகையாலே அந்த நிக்ரஹபலமாய் வந்தவை நிக்ரஹத்துக்கு ப்ரதி கோடியான அநுக்ரஹத்தை நான் பண்ணினால் பின்னையும் கிடக்குமோ வென்கை.

699. நெடுங்காலமாக அப்பாபங்களைக் கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கம் போய் உன்னைக் கண்டு அவை தாம் குடல் கரிந்து நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவான் என்றவாறு. இத்தனை காலமும் நம் காரியத்துக்கு நாம் கடவோமென்று நீ திரிகையாலே தன் காரியம் தானே செய்துகொள்கிருனென்றிருந்தேனத்தனை எனக்கு நீ சரீரதயா சேஷமென்றறிந்து என்னைச் சரணமடைந்த பின்பு ‘உன்னுடைய பாபம்

போகைக்கு நீயே முயற்சி பண்ணிக்கொள்' என்று உன்கையிலும் உன்னைக் காட்டித் தரமாட்டேன். என்னுடலானவுன்னுடைய அவித்யையாகிற அபூதத்தை சரீரியான நானே போக்கிக்கொள்ளேனோ? ... *

700. மாசுச: என்றதன் விவரணம். மாசுச: என்றது சோகப்படாதே கொள் என்றபடி. நீ உன் கார்யத்தில் கைவைத்திருந்தாயாயில் 'நம் கார்யத் துக்கு என்செய்வோம்' என்று நீ கரைந்து சோகிக்கலாம்; நான் உன் காரியத் திலே கைவைத்திருப்பேன் 'நம் காரியத்தில் இவன் உதாஸ்தனாக இருக்கிறானே! நாம் எப்படி உஜ்ஜீவிக்கப்போகிறோம்' என்று நீ சோகிக்கலாம்; இப்படியல்லாமல் உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து நீ உன் ரக்ஷணகார்யத்திலே கைவைக் காமையாலும் ஸ்வாமியான நான் உன்னுடைய ரக்ஷண கார்யத்திலே ஊன்றிப் போருகையாலும் உனக்கு சோகிக்கைக்கு நிமித்தமில்லையெனென்று முன்பு சோகித்து நின்ற உனக்கு நீ சோக நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறபடி. இவ்வளவும் சரமச்சலோகார்த்தம் விவரித்தோம். ... *

701. உபஸம்ஹாரம். ஆக சரமச்சலோகத்தின் பொருள் விவரிக்கப் பட்டதாயிற்று. இதில் உத்தரார்த்தத்திற் காட்டிலும் பூர்வார்த்தத்தில் தான் குறிக்கொள்ள வேண்டிய விஷயங்கள் நிரம்பிக்கிடக்கின்றன. முக்கியமாக இரண்டே விஷயங்களை இங்கு ஸாரமாகத் தெரிவிக்கிறேன். "ஸ்வதர்மாந் பரீத்யஜ்ய" என்ற மூலத்தையும் அதன் வியாக்கியானத்தையும் மேலெழுப் பார்த்துவிட்டுப் பலர் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட வேண்டுமென்பதே கீதாசார்யனுடைய திரு வுள்ளம் என்று நினைக்கிறார்கள். இது மிகத் தவறான நினைவு கீதார்த்த ஸங்க்ர ஹத்தில் ஆளவந்தார் "நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் குர்யாத் பரீத்யைவ காரித:; உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத் தேவே து தாம் அபி:" என்று மிகத் தெளிவாக அருளிச் செய்துள்ளார். ... *

702. ஆளவந்தார் குர்யாத் என்றாரெயொழிய ந்யஜேத் என்னவெனில். மூலத் தில் த்யஜிக்கச் சொன்னது எது? என்பதையும் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியுள்ளார் உபாயதாம் பரித்யஜ்ய என்று. அவை மோக்ஷாபாயம் என்கிற புத்தியை விடச் சொன்னதே யொழிய அவற்றையே விடச் சொன்னதன்று. கர்மஜ்ஞான பக்தி யோகங்களுக்கு உபாதத்தயா அநுஷ்டானம், பரீத்யா அநுஷ்டானம் என்று இரு வகையுண்டு; பரீத்யா அநுஷ்டானம் தவிர்க்கப்படவில்லை; உபாயதயா அநுஷ்டானம் மட்டுமே தவிர்க்கப்பட்டது. ஏவஞ்ச, புத்தி த்யாகமேயொழிய ஸ்வரூபத் தாகமன்று என்கை. ... *

703. ஸ்வரூபத்தாகமே யென்று கொண்டாலும் குறையெனில். அப் போதும் புத்தித்யாகந்தான் தேறிநிற்கும். எங்ஙனே யென்னில்; "உஷ்ணாபிநேத க்ரமபேத:" என்பது சாஸ்த்ரந்யாயம். உபாயமென்கிற ஸங்கல்பத்தோடே செய்யும் கருமம் உகப்பேயடியாகச் செய்யும் கருமத்திற் காட்டிலும் வேறுபட்டதா யிருக்கையாலே முந்தின கருமத்திற்கு ஸ்வரூபத்தாகமேயாகும். ... *

704. பட்டர் ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் 'நித்யம் காம்யம் பரமபி கதிசித் த்வய்யத்யாதம் ஸ்வமதிபிரமமா:; நாஸ்யா ஸங்கா விதத்தி விஹிதம் ஸ்ரீ ரங்கேந்தோ! விதத்தி நச தே' என்றருளிச் செய்த சுலோகம் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தகும். "விஹிதம் விதந்தி, ந விதந்தி ச" என்று இரண்டையும் சொல்லி வைத்ததை நிர்வஹிக்குமிடத்து இங்கே நாம் செய்த நிருபணமே தேறி நிற்கும். ... *

705. கீழே நாம் உதாஹரித்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹஸ்தி: “ உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ” என்று ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆளவந்தார் அருளிச் செய்திருக்கார். சிலர் “ உண்மையாக உபாயமாயிருக்கும்படியில் உபாயத்வ புத்தியை விடுவதொன்று ஒன்றுண்டோ ? ” என்று சோத்யம் செய்து கொண்டேயிருப்பார்கள். அவர்களை கீதார்த்த ஸங்க்ரஹரகஷயிலே வேதாந்த வாசிரியர் தாமே நன்கு நிரஸித்துள்ளார். அவ்விடத்துப்பங்க்திகளை அப்படியே யெடுத்துக்காட்டுகிறேன். ... *

706. “ முக்தவ்யாபாரந்யாயேந ஸ்வயம் ஸ்வாதுத்வாத் க்ஷணிகஸ்ய காலாந்தரபாவி பலஸாதநத்வாநுபபத்தி தர்சநாச்ச நாஸ்ய ஸ்வவ்யாபாரே மேக்ஷாபாயதா புத்திரபி ஸ்யாதிதி பாவ: ; அந்ததஸ் தைஸ்தை ராராதிதோ பகவானேவஹி ஸர்வத்ரோபாய:.....அதஸ் தஸ்மிந்நேவ *மாமேகம் சரணம் வரதே:சிவந்தரி உபாயதாபுத்தி: கார்யா ” என்பன. இங்ஙனே விவரித்தருளின அர்த்தத்தையே “ நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மாண நிபுண: ” என்று ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும், “ இயம் கேவலலக்ஷ்மீசோபாயத்வ ப்ரத்யயாத்மிகா, ஸ்வஹேதுத்வதியம்ருந்தே கிம் புநஸ ஸஹகாரினாம் ” என்று ந்யாய வரித்தாஞ்ஜனத்திலும், “ த்வதுபாயதீ: அபிஹித ஸ்வோபாய பாவாஸ்து மே ” என்று ந்யாஸதிலகத்திலும் மற்றும் பலவிடங்களிலும் ச்லோகபத்தமாக்கி வைத்தருளினார். தேசிகன். ... *

ரஹஸ்யார்த்த விவரணப்பகுதி முற்றிற்று.

தாடபஞ்சகம்

707. ஐந்து ச்லோகங்கள் கொண்ட இந்த ஸ்துதி கூரத்தாழ்வானருளிச் செய்ததென்பர் சிலர் ; ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் முதலான ஐவர் [அஃ, அவர் ஒவ்வொரு ச்லோகமாக] அருளிச்செய்த ஸ்துதி:யிது என்பர் வேறு சிலர். உண்மை எதுவாயினும் கர்ணாங்குதமாக அமைந்த இந்த ஸ்தோத்ரம் பக்தர்களுக்கு நெடுங்காலமாக நித்யாநுஸந்தனத்தில் வந்திருக்கின்றது. எம்பெருமானுருடைய வெற்றிச் செல்வத்தைப் பேசுகின்ற ஐந்து ச்லோகங்கள் கொண்ட இந்த ஸ்துதிக்கு தாடபஞ்சகமென்கிறதிருநாமம் மிகப் பொருத்தமானது. ... *

பாஷண்டந்ருமஷண்ட நவநஷ்ட: சர்வாதசைலாதி-
பௌத்தவந்நிபிளவாஸ்யேதி ஐதேபகண்டவ:
மாயாவிபவ: பகதா நி த்வாதித்யாநுடாவி:
நிவ்நோஜாத்விஜா விஜயதே ராமாநுஜோயம் முநி:

708. (பாஷண்ட ந்ருமஷண்ட நவநஷ்ட:) ஸ்ரீராமாநுஜ முநிக்கு ஏழு விசேஷணங்கள் இடப்படுகின்றனவியில். * அறுசமயச் செடியதனை யடியறுத்தான் வாழியே * என்றும் * நாட்டிய நீசச்சமயங்கள் மாண்டன * என்றும் * தற்கச்சமணரும் சாக்கியப்பேய்களும் தாழ்சடையோன் சொல்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும் நான்மறையும் நிற்கக் குறும்புசெய் நீசரும் மாண்டனர் நீணிலத்தே பொற்கற்பகம் எம்மிராமானுசமுனி போந்தபின்னே * என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகல மும்மங்களையும் வேரோடு களைந்தொழித்தவர் என்கிற பெருமை இந்த ச்லோகத்தினால் சொல்லப்படுகிறது. பரம நாஸ்திகர்கள் பாஷண்டரெனப்படுகிறார்கள். அவர்கள் பேர்க்கவும் பேராதபடி வேருன்றிக்கிடந்தார்கள் ; அன்னவர்களுக்கு ஸ்வாமிதாம் காட்டுத்தீப்போன்றவரென்கிறது முதல் விசேஷணத்

தினல். காட்டுத்தீ கதுவினல் எப்படிப்பட்ட மரங்களும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் எப்படி அவிந்தொழியுமோ ; அப்படியே அவர்களை யெல்லாம் அவலையாகத் தொலைத்தவர் ஸ்வாமி என்றதாயிற்று. ...

709. [சார்வாக சைலாசதி:] கீழே பாஷண்டர்களென்று ஸாமான்யசப்தத் தாலே சொல்லப்பட்டவர்கள் இனி விசேஷசப்தங்களாலே விவரிக்கப்படுகிறார்கள். சார்வாகர், பௌத்தர், ஜைநர், மாயாவாதிகள் என்று இங்கே விசிஷ்ட்ய எடுத்துக் கூறப்படுமவர்கள், முதலிலே பாஷண்டர்களென்று சொல்லப்பட்டவர்களின் விவரண பூதர்களென்னவுமாம், சார்வாகாதிகளைப்போலே பாஷண்டர்கள் தனிப் பட்ட வகுப்பினர் என்னவுமாம். “ப்ரத்யக்ஷமேகம் சார்வாக:” என்கிறபடியே கண்ணால் கண்டதொன்றே ப்ரமாணமென்கிற சார்வாகமதஸ்தர்களாகிற மலைகளுக்கு அசநிபோன்றவர் ஸ்வாமி. வேறொன்றாலும் மாயக்கமுடியாத மலைகளும் அசநி யினால் க்ஷணேந மாய்ந்து போயிற்றே. ...

710. (பௌத்தத்தவாந்த நிராஸ வாலஸ்யதீ:) பௌத்தர்களாகிற இருளுக்குக் கதிரவன் போன்றவர் ஸ்வாமி! * கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம்வந்தணைந்தான் * என்றவாறே * கனவிருளகன்றது * என்னவேண்டியதன்றோ. ஸூர்யோதயமான வாறே இருள்களெல்லாம் சிதைந்தோடுமாபோலே ஸ்வாமி திருவவதரித்தவன்றே பௌத்தமதம் தொலைந்தொழிந்தது என்க. ...

711. (சுரேஷ்ட பௌத்த:) ஜைநர்களாகிற மதயானைகளை மாய்ப்பதில் சீரியசிங்கமொத்தவர் ஸ்வாமி. சிங்கம் வாழ்கிற காட்டிலே யானைகள் தலைகாட்ட மாட்டாதாப்போலே ஸ்வாமி ஸஞ்சரித்தருளமிடத்தே ஜைநர்கள் தலைகாட்ட மாட்டாதே பதுங்கிக்கிடந்தனர் என்றவாறு. * வலிமிக்க சீயமிராமாநுசன் * என்றார் அமுதனாரும். ...

712. (மாயாவாதி ஸுங்கபங் கருட:) * த்ருச்யம் மித்த்யா த்ருஷ்டிகர்த்தாச மித்த்யா தோஷா மித்த்யா * என்றும் “ப்ரபஞ்சமெல்லாம் மாயாவிலஸிதம்” என்றும் சொல்லித் திரிகிற மாயாவாதிகளாகிற ஸரீரங்கனைப் பங்கம் செய்யும் விஷயத்தில் கருடனையொத்தவர் ஸ்வாமி. கருத்மானுடைய நிழல்பட்டாலும் அரவங்கள் மாய்ந்து போமாப்போலே ஸ்வாமியின் நிழல்பட்டாலும் மடிந்து போவர்கள் மாயாவாதிகள் என்றபடி. ...

713. (ந்நாவித்ய தூடாணீ:) ருக் யஜுஸ் ஸாமங்களாகிற மூன்று வேதங் களையும் பரம ப்ரமாணமாகக்கொண்டு அவற்றிலே போதுபோக்குமவர்கள் ந்நாவித்யர்களெனப்படுவார்கள் ; அப்படிப்பட்ட பரமைகாந்திகளுக்குச் சிரோபூஷணமாக விளங்குமவர் ஸ்வாமி. பரம வைதிகர்கள் குலாவும் பெருபுகழென்கை. ...

714. (ஸ்ரீங்கேச ஸ்தோத்ர:) * தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றுந் திருத்தி வைத்தான் வாழியே * என்றும் * மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலை மீது நுழைந்திடு நாள் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீரங்கஸூரையே அநுதனம் அநுபத்ரவமாகச் சேமித்தருளின மஹாநுபாவராகையாலே ஸ்ரீங்கேச ஐயந்நவ்வு மென்று விருதுசாத்தப் பெற்றவர் ஸ்வாமி. ஆக இப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்த எம்பெருமானார் பல்லாண்டு பல்லாண்டாக வாழ்ந்தருளா நின்றார் என்றதாயிற்று. ...

பாஷண்ட ஷண்ட கிரிகண்ட ந ஸ்ரீநந்தா :
ப்ரத்சந்தபௌத்த மகாலய மந்தந்நடா :
வேதாந்த ஸாரஸ்கதர்சந தீபந்நடா :
ராமாநுஜஸ்ய விலஸந்தி முநேஸ் தீபந்நடா :.

715. இந்த ச்லோகத்தினாலும் அடுத்த ச்லோகத்தினாலும் எம்பெருமானார் முன் கையிலேந்திய முக்கோலத்தன்னழகு பேசப்படுகிறது. திருமழிசைப் பிரான் திருச்சந்த விருத்தத்திலே *சிற்பெயிற்று முற்றல் மூங்கில் முன்றுதண்ட ரொன்றினர்* என்றருளிச் செய்தபடியே த்ரிதண்டபரிமண்டிதராகவன்றோ ஸ்வாமி தாம் ஸேவை ஸாதித்தது. அந்த த்ரிதண்டத்தின் பெருமை எப்படிப்பட்டதென்னில் ;

716. (பாஷண்ட ஷண்ட கீரிகண்ட ந வஜ்ரதண்டா:) பாஷண்ட ஷண்டங் களாகிற பெருமலைகளைக் கண்டித் தொழிப்பதிலே வஜ்ரதண்டங்கள் போன்றவையாம். எம்பெருமானார் பக்கவிலே சொல்லவேண்டிய பெருமையையே த்ரிதண்டத்தின் மேலேற்றிச் சொல்கிறதது. இன்னமும் எப்படிப்பட்டவையென்னில் ;

717 (ப்ரச்ந நொத்த மகராலய மந்ததண்டா:) சங்கரபாக்கரயாதவபாட்டப் பராகராதிகள் ப்ரச்ந நொத்த நொனப்படுகிறார்கள் ; பெளத்தர்கள் வெளிப்படையாக வேதங்களை அப்ரமான மென்று பிதற்றிப் போந்தார்கள் ; மற்றையோர்கள் அங்ஙனன்றிக்கே வேதங்களைப் ப்ரமானமாக இசைந்துவைத்தும் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களின் உண்மைஸ்வரூப விளக்கத்தில் மாழாந்தொழிந்தார்களாதலால் இவர்களையும் ஒருபடி பெளத்தர்களென்றே சொல்லலாமென்று, “அவர்கள் ப்ரகாச பெளத்தர்கள், இவர்கள் ப்ரச்ந நொனத்தார்கள்” என்று பெரியார் வழங்கிவந்தனர். ஸங்கல்பஸூர்யோத்யத்தில் *யதி பாஸ்கர யாதவ்ரகாசௌ* என்று தொடங்கிச் சொன்ன ச்லோகம் இங்கே அநுஸந்தேயம். அப்படிப்பட்ட *மாயோபாதிவிகார ஸங்கரகதாசகோலாஹவிகளாகிற கடலைக் கலக்குவதற்கு மத்துத்தடி போன்றதாம், ஸ்வாமியின் த்ரிதண்டம். த்ரிதண்டதாரியான ஸ்வாமி ப்ரச்ந நொனத்தர்களையெல்லாம் பாற்றியருளினர் என்றவாறு.

718. [வேதாந்தஸார ஸுகதர்சந தீபதண்டா:] த்ரிதண்டம் இன்னமும் எப்படிப்பட்டதென்னில் ; வேதாந்த வித்யுப்பொருள்களானவை இவ்விதம் தருமானாலத் தவர்க்குப் புலப்படாதபடிகிடக்க அவற்றை எளிதாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும் காண்பதற்கு ஏற்றப்பட்ட தீபதண்டங்களோ இவை? என்னும்படியாகவுள்ளன. த்ரிதண்டதாரியான நம் ஸ்வாமி யொருவரே வேதாந்த தத்வார்த்தங்களையெல்லாம் உள்ளவாறு கண்டு வெளியிட்டருளினர் என்றபடியிற்று. *நாரணனைக் காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது* என்ற அமுதனார் பாசரம் இங்கே அநுஸந்தேயம். ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானார் த்ரிதண்டம் “ஐங்கோலுமொருகோலும் நீர்க் கோலம்போல்” என்று பிள்ளைப்பெருமானாயங்கார் பணித்தபடியே பஞ்சபாணனுடைய ஆற்றாநாயகம் ஏகதண்டிகளுடைய ஆரவாரத்தையொழித்துச் செங்கோல் செலுத்தி விளங்கா நின்றது என்றதாயிற்று.

பரித்ரோத்தபதண்டம் சதுரநயாதாபக்திபூஷணம்
ஸத்வித்யாதீபதண்டம் ஸகலகவிதாந்ரஹ்நதே: கபலதண்டம்,
தீபயந்தாபதண்டம் தீபவநிஸ்யாபதபிஷேகவநிஸ்யாபதண்டம்
தத்தே ராமாநுஜாய: பரித்ரோத்தபதண்டம் த்ரிதண்டம்.

719. இந்த ச்லோகமும் த்ரிதண்டத்தின் பொருளைச் சொல்கிறது. உல்லே காலங்காரரீதியில் பணிக்கிறபடி. (ராமாநுஜாய: த்ரிதண்டம் தத்தே) எம்பெருமானார் “முக்கோல் பிடித்தமுனி” யென்று உலகம்போற்ற த்ரிதண்டத்தை திருக்கையிலேந்தி விளங்குகின்றார் ; அந்த த்ரிதண்டமெப்படிப்பட்ட தென்னில் ; (சரித்ரோத்தபதண்டம்) நல்ல அனுஷ்டானங்களைப் பயில்விப்பதற்குக் கையிலேந்திய வேதர

தண்டமோ இது! என்னலாயிருந்தது. உலகில் உபாத்யாயர்கள் சிஷ்யர்களுக்கு ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களை சிஷ்யிப்பதற்குக் கையிலே வேத்ரதண்டத்தை வைத்திருப்பதுண்டே. ...

720. (சதுரநயபதாலங்கியாகேதுந்நடம்) உபயமீமாம்ஸைவஸிபர் பலபல நியாயங்கள் தேறியிருப்பதுண்டே; அவற்றை இதரர்கள் பாழ்படுத்திப் போந்தனர்; அப்படியின்றிக்கே ஸ்வாமி அந்த நியாயங்களை யெல்லாம் சிறிதும் நிலைகுலையாமே ஸுரக்ஷிதமாக்கியருளினராதலால் அப்படிப்பட்ட நியாயமார்க்கங்களை யலங்கரிப்பதற்கு நாட்டியிட்ட த்வஜதண்டமோ இது! என்னலாயிருந்தது. இத்தால் ஸ்வாமி நியாயமார்க்கப்ரதிஷ்டாபகர் என்றதாகும். ...

721. (ஸத்வித்யாதீபந்நடம்) வேதாந்தத்தில் ஸத்வித்யா, அக்ஷிவித்யா, வைச்வாநரவித்யா, உபகோஸலவித்யா என்று பல வித்யைகள் ஓதப்படுகின்றன; அவற்றுக்குத் தீபதண்ட மென்னலாம்படியுள்ளது. ஸ்வாமி அந்த வித்யைகளை யெல்லாம் ப்ரகாசிப்பித்தருளினவர் என்றவாறு. அன்றிக்கே, ஸத்வித்யா என்று மிகவுயர்ந்த வித்யையான உபநிஷத்தைச் சொன்னதாகவுமாம். *ஸா வித்யா யா நிரூபயே* என்கிற பிரமாணப்படியே மோக்ஷஸாதனமான வித்யைதானே ஸத்வித்யை. ...

722. (காலகந்தாநர்ஹநே: காலதண்டம்) *கடலளவாய திசையெட்டினுள்ளுங் கலியிருளே மிடைதரு காலத்திலே மிக்கநான்மறையின் சுடரொளியால் அவ்விருளைத் துரந்தவர் ஸ்வாமியன்றோ. *கலியுங்கெடுங் கண்டு கொண்மின்* என்றவிடத்து ஐதிறையாழங் காண்க. கலிகோலாஹலங்க ளெல்லாவற்றையும் ஸம்ஹரிப்பதில் காலதண்டம் போன்றதாம். ஸர்வாநே: என்றும் பாடமுண்டு. *

723. (தீர்த்தபந்தபந்தம்) *பிபேதி அல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி* என்கிறபடியே அபார்த்தஞ் சொல்லும் குத்ருஷ்டிகள் விளைத்த கஷ்டங்களினால் தளர்ந்துபோன வேதாந்தபுருஷனுக்குக் கைப்பிடிக்கொடுத்துக் கஷ்டந் தீர்க்கும் தண்டமோவிது! என்னலாம்படியுள்ளது. ...

724. (தீர்த்தபந்தபந்தம்) மூவுலகங்களையும் திருவடிக் கீழ்ப்படுத்தி வெற்றிகொண்டமைக் கீடாகத் தாங்கிநிற்கும் கொற்றக்குடைக்கு இட்ட மணிக்காம்பு போன்றது (ப்ரதிகதகசிரோவஜ்ர தண்டம்) எதிர்வாதம் புரியும் துர்வாதங்களின் தலைகளைத் தகர்க்கும் வஜ்ரதண்டம்போன்றது. ஆக இப்புடைகளிலே உல்லேகிக்கும் படியமைந்த த்ரிதண்டத்தை எம்பெருமானார் ஏந்திநிறுத்துவ்யஸேவை தந்தருளா நின்றாரென்றதாயிற்று. ...

த்யாய மாங்கல்யானித்ரம் தீர்த்தபந்தபந்தரோஹனுலம்பஸித்ரம்
ஸத்வித்யாதீபநித்ரம் காலகந்தாநர்ஹநே: காலநித்ரம்,
ப்ரஜ்ஞாஸித்ரம் புதாநாம் ப்ரசமதநமந: பத்மிநீ நாளாஸித்ரம்
ஸாஸித்ரம் முநிநாம் ஐயதி யத்பதேர் வக்ஷஸி ப்ரஜ்ஞாஸித்ரம்.

725. ஸ்வாமியினுடைய திருமார்பிலே திகழும் யஜ்ஞ ஸூத்ரத்தை யநுபவித்துப் பேசுவது இந்த ச்லோகம். புறமதங்களிலுள்ள ஸந்த்யாளிகள் சிகாயஜ்ஞோபவீதங்களை யறுத்தெறிந்து *காணிலு முருப்பொலார்* என்னும் படியாயிருப்பார்கள்; ஸ்வாமி அப்படியன்றிக்கே *உபவிந் துர்த்வயாஸித்ரம்* என்றும் *விமலோபவீதம்* என்றும் புகழலாம்படி த்வயபோக்ய ஸேவைஸாதித்

ஸுத்தரம்போல் அலங்காராவஹமென்றபடி. தாமரைத்தண்டுகள் விளங்குவது பொய்கைகளுக்கு அலங்காரமிறே. இத்தால் மஹான்கள் திருவுள்ளத்திலே சிந்திக்குமது ஸ்வாமியின் யஜ்ஞஸுத்தரம் என்றதாயிற்று. [பூதீதரம் ரக்ஷாஸூத்ரம்] கீழ் ப்ரசம தநர்களாகச் சொல்லப்பட்டவர்களே இங்கு முனிவர்களாகவும் சொல்லப்படுகிறார்கள். அவர்களை ரக்ஷித்தருளும் ஸுத்தர மென்னலாம்படியுள்ளது. புறமதத்தவர்களான யதிகள்போலே யஜ்ஞஸுத்தரத்தை அறுத்தெறியாமல் ஸ்வாமி அணிந்து கொண்டிருக்கு மழகைச் சிந்தித்த மாத்தரத்திலே வீடுபெறுவார்களென்றதாயிற்று. ஆக இப்படிப்பட்ட தவ்யயஜ்ஞோபவீதம் ஸ்வாமியின் திருமார்பிலே திகழா நின்ற தென்று அநுபவித்துப்பேசினாராயிற்று. ... *

பாஷண்டர்காஹாயயாகுத்தி :
 ஸூரங்கரஃ. ...
 தீவ்யஸ்தோத்ரஃ. ...
 ராமாநுஜோ விஜயதே யதீரஜஃ :-

730. பாஷண்டர்களாகிற கடலுக்கு பாடபாக்நிபோன்றவரென்றது-அவர்களுடைய பொங்குதலையடக்கி யொழித்தவ ரென்றபடி. யடா என்று பெண் குதிரைக்குப் பெயர். கடலினிடையிலே ஒரு பெண்குதிரை யிருப்பதாகவும் அதன் முகத்திலே நெருப்பு ஒருகாலும் அவியாதிருப்பதாகவும், மழைநீர் முதலியவற்றால் கடல் பொங்காதபடி அதிகமாய் வருகிறநீரை அது உறிஞ்சிநிற்பதாகவும், அதுவே பிரளயகாலத்துக் கடலினின்று வெளிப்பட்டு உலகங்களை எரித்து அழிப்பதாகவும் புராணங்கள் கூறும். *தென்னரங்கள் கழல்சென்னிவைத்து நீசச்சமயங்களை நீக்கி, அடியார்க்கு உஜ்ஜீவநோபாயம் காட்டியருளா நின்ற எம்பெருமானார் ஸகலவைபவங்களும்பொலிய வாழ்ந்தருளா நின்றாரென்றதாயிற்று. ... *

தாடபஞ்சகஸ்துதியுரை முற்றிற்று.

அருளிச்செயல் வியாக்கியானங்களில் எம்பெருமானார் ப்ரசம்ஸைகள்

* அத்தூதனம்பூச்சி காட்டுகின்றான் *

731. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் இரண்டாம்பத்தின் முதற்பதிகம் * மெச்சுது சங்கமித்தான் * என்பது. அதில் பாட்டுத்தோறும் ஈற்றடி “ அப்பூச்சி காட்டுகின்றான் அம்மனையப்பூச்சி காட்டுகின்றான் ” என வருவது. நிகமப பாசரத்தில் “ சொல்லார்ந்தவப்பூச்சிப் பாடலிவைபத்தும் ” என்றருளிச் செய்ததும் காணத்தக்கது. அப்பூச்சி காட்டுதலென்பதைப் பற்றி ரஸகனமான இதிலுறாலமொன்று கேள்வி. மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தையடியொற்றி அடியேன் திவ்யார்த்த தீபிகையுரையில் எழுதியிருக்கும் பங்க்திகள் இவை. “ இப்பாசரத்தை நம்பெருமாள் ஸன்னிதியில் உடையவர் கோஷ்டியிலே உய்ந்த பிள்ளை என்பாரொரு அரையார் அபிநயிக்குமளவில் ‘ அத்தூதன் ’ என்னும்போது ஸூக்ருஷ்ணையும், ‘ அப்பூச்சி ’ என்னும்போது கண் இமையை மடக்கிக்கொண்டு வருவதையும் காட்டி அபிநயிக்க, உடையவர் பின்னே எழுந்தருளியிருந்த எம்பார், தம் திருக்கைகளைத் திருத்தோள்களோடு சேர்த்துக்காட்ட, அரையாரும் தாம் முன்

அபிநயித்ததை விட்டு எம்பார் காட்டியது போலவே எம்பெருமான் திருத்தோள் களில் சங்கு சக்கரங்கள் தரித்துக் கொண்டிருப்பதை அபிநயிக்க, உடையவர் மிகவுழுகந்து, ‘கோவிந்தப் பெருமான்!’ (எம்பார்) இருந்தீரோ’ என்றாராம். இதனால் ஏற்படுவதாவது—தூதனாய்த் தன் ஸௌலப்பயத்தை வெளியிட்டு ‘நம்மிலே ஒருவன்’ என்று திண்ணமாகத் தான் கொள்ளும்படி யிருப்பவன் அவர்கள் அஞ்சும்படி சில காலங்களில் ஈச்வரத்வ சின்னங்களைக் காட்டுகிறான்பது.

732. பெரியாழ்வார் திருமொழி 3—8—4. ஆழ்வான் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினபோது உடையவர், விசிலேஷம் பொறுக்க மாட்டாமல் “ஒருமகள் தன்னையுடையேன்” என்றும் “உலகம் நிறைந்த புகழால் நான் போல வளர்த்தேன்” என்றும் “செங்கண்மால்தான் கொண்டுபோனான்” என்றும் அருளிச் செய்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. * உபமாநாசேஷாநுரீ ஸாதூநாம் யஸ்ஸதாபவத் * என்கிறபடியே ஸா : : : : : உபமாந பூமியாகச் சொல் லலாம்படியிருக்கையாலே உலகம் நிறைந்த புகழுள்ளது ஆழ்வானுக்குமிறே.

733. பெரியாழ்வார் திருமொழி 5—4—11 * வேயர்தங்கள். (பா. 12.) பாட வல்லார் நாராயணத்தோள்) எம்பாரைச் சிலர் இப்பதத்துக்குப் பொருளென் ? என்று கேட்க, நான் உடையவர் ஸ்ரீபாதத்திலே இது கேட்டிலேன், ஆகிலும் நீங்கள் கேட்டவர்த்தம் போராதென்னவெண்ணது; இப்போதே கேட்டு உங்க ளுக்குச் சொல்லவொண்ணதபடி உடையவரும் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதந் தேறவெழுந்தருளினு; ஆகிலும் உங்களுக்கு இப்போதே சொன்னேனாகவேணும்... என்று உடையவடைய திருவடிநிலைகளை யெடுத்துத் தம் திருப்பிலே வைத்துக் கொண்டு, இப்போது உடையவரெனக்கருளிச் செய்தார், கேட்கலாகாதோவென்று “பாடவல்லார், சாயைபோலத் தாமும் அணுக்கர்களே” என்றருளிச்செய்தார்... சாயையோம்புபவர்கள்; நிழலாவது குளிர்த்தி; குளிரப் பாடவல்லார் என்றுஞ் சொல்லுவர்கள். [விவரணம்; —பண்டு எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர் நம்பி யைத் திருவடி தொழுவதற்கென்று அங்கு எழுந்தருளினகாலத்தில் சிலர் எம்பாமிடம் வந்து “சாயை போலப் பாடவல்லார்” என்ற அடியின் கருத்தையருளிச் செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அதற்கு எம்பார் “நான் எம்பெருமானு; : : : : : த்தில் இதன் பொருளைக்கேட்டுணர்ந்ததில்லை; இப்போது அவரைக் கேட்டு உங்களுக்குச் சொல்லுவோமென்று பார்த்தால் அவர் திருக்கோட்டியூருக்கு எழுந்தருளியிருக் கிறார்; இதன் பொருள் எனக்குத் தெரியாதென்று சொல்லிடுகிறார்; ஆகவே... உங்களுக்கு இப்போதே சொன்னேனாக வேணும்; சொல்லிடுகிறார்; அதற்கொரு உபாயமுண்டு — என்று சொல்லிவிட்டு உடனே எம்பெருமானாருடைய ஸ்ரீபாதுகை களை யெடுத்துத் தம்முடையவை வைத்துக்கொண்டு ‘இப்போது ஸ்வாமியின் க்ருபை யினாலே தெரிந்து கொள்ளப் பெற்றேன், சொல்லுகேன் கேண்மின்’ என்று சொல்லத்தொடங்கி “அந்தணர்தம்முடைய தத்தோப் பாடவல்லார் சாயைபோல அணுக்கர்கள்” என்று அந்வயித்துப் பொருள் விளக்கியருளினர், தம்முடைய நிழல் தம்மைவிட்டு அகலாதவாறுபோல எம்பெருமானைப் பாடுமவர்கள் அப்பெருமானை இறையும் அகலாது அவன்றனக்கே அத்தாணிச் சேவகராகப் பெறுவரென்கை.

734. திருப்பாவை. (பா. 12.) * அனைத்தில்லத்தாருமறிந்து * “எம்பெருமானார் திருவவதரித்தாப்போலேகாணும் இப்பெண்பிள்ளையும.”

735. (திருப்பாவை — 18.) * உந்துமதகளிற்றன் * எம்பெருமானார் விசேஷித்து உகர்கிறுந்தார் பாட்டு இப்பாட்டு.*

[இதன் தொடர்ச்சி அடுத்தவொரு மலரில் வெளிவரும்.]

ஸ்ரீ ராமாநுஜ பக்த ஹஸ்தபூஷணத்தில்
யதீந்த்ர - யதீந்த்ர ப்ரவணர்களின் வடிவழகி லீடுபாடு
(திருமஞ்சனக் கட்டியம்)

736-773 காஷாயஸோபி கமநீயஸிகாநிவேஸம்
தண்டத்ரயோஜ்வலகரம் விமலோபவீதம், I
உத்யத்திநேஸுநிப முல்லஸதூர்த்வபுண்ட்ரம்
ரூபம் தவாஸ்து யதிராஜ த்ருசோர் மமாக்ரே. II

போதச்சிவந்து பரிமளம்விசிப் புதுக்கணித்த
சீதக்கமலத்தை நீரேறவொட்டிச் சிறந்தடியேன்
ஏதத்தைமாற்று மெதிராசனூர்தமினிமைதரும்
பாதக்கமலங்கள் வாழியரோ பாதக்கமலங்கள் வாழியரோ.

பற்பமெனத்திகழ் பற்பமெனத்திற் பல்லவமேவிரலும்
பாவனமாகிய பைந்துவராடை பதிந்த மருங்கழகும்
முப்புரிநூலொடு முன்கையிலேந்திய முக்கோல்தன்னழகும்
முன்னவர்தந்திடுமொழிகள் நிறைந்திடு முறுவல்லாவழகும்
கற்பகமேவிழி கருணைபொழிந்திடு கமலக்கண்ணழகும்
காரிசுதன்கழல்கூடியமுடியும் கனநற்சிகைமுடியும்
எப்பொழுதும் எதிராசன் வடிவழகென்னிதயத்துளதால்
இல்லையெனக்கெதிரில்லை யெனக்கெதிரில்லை யெனக்கெதிரே.

தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகளின் போக்யதாதிசயத்துக்கு ஒரு
போலியாக கம்பீரம்பஸ் ஸமத் பூத ஸும்ருஷ்டநாள ரவிகரவிகளிதமான
தோர் செந்தாமரைப்பூவை அதினுடைய கர்வஸர்வஸ்வ நிர்வாபண பூர்வகமாகத்
திருவடிகளின்கீழ்முக்கி அதின் தலைமேல் வெற்றியுடன் வீற்றிருக்கு மிருப்பினழகும்;

பங்கஜ ரஜஸ்ஸும் பாதாருந்தாத மாம்படி சேடஜந லோசந சர்ச்சா
ஸஹ ஸௌகுமார்ய சாலிநிகளான பிராட்டிமாரும் பிடிக்கக் கூசும்படி புஷ்ப
ஹாஸ ஸுகுமாரதரரான பெரிய இபருமாளுக்கும் மெத்தென்றஞ்ச சயநமாய்
அத்யந்த ஸுகுமாரரான தேவரீர் தமக்காஸநமாய்க்கொண்டு தொண்டூண்ட
புண்டரீகத்துக்கு ஸ்வதாஸ்யார்ஹ ஸாரஸ்யாதிசனை யூட்டுகைக்குத் ததாஸ்யாந்
தரத்தில் சொருகிவிட்டு வைத்தாற்போல் மறைத்திட்ட இடத்திருவடிகளும்;

ஸம்ஸரண தவதஹநதந்தஹ்யமாந ஸகல ஜகதவநபர ஸந்தத சிந்தா
ஸமாக்கராந்தியாலே நிப்ருததயா பணிபதிசயந சயாநரான பெரிய பெருமா
ளுடைய யோகநித்ரா முத்ராநூராரியாக இடத்தொடையின் மேல் வளர்த்திக்
கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கு முற்றாடடாகக் காட்டியிட்ட
வலத்திருவடிகளும்;

பாப்ரஹ்மபூத பரபுருஷ விஷயக ஸங்ககாமாத்யுத்திபகரான மண்ணிய சீர்மாறனென்னும் மாரனுக்கு, தேவரீருடைய பதஸாஸிஜ்வ்யாஜேந குஸுமசர ஸஹிதமாக அமைத்துவைத்த அம்பரூத்தூணிகள்போல் இணைத்து வைத்த கணைக்கால்களும்;

கீழ்நோக்கிக் கிளர்கின்ற சுடர்ச்சோதி வெள்ளங்கள் ஆஸநாபிகா தத்தால் மறியுண்டு சுழித்தாற்போல் இரண்டருகுந் திரண்டுண்டு மடியுண்ட முழந்தாள்களும்;

கந்தளித கதளீகாண்ட கரிகர கரபங்ஹை வென்று அடிபெருத்து நுனிசிறுத்து மதமதென்று மாம்ஸளங்களாய் விளங்குகின்ற திருத்தொடைகளும்;

சடப்ரமகந சமதந ஸார்வபௌம ஜைத்ரயாதாரதம்போன்ற தேவரீருடைய திருமேனிக்குக் கீழுருண்டுவரும் இரண்டு சக்ரமண்டலங்கள் போன்ற ப்ருதுநிதம்ப பிம்பங்களும்;

திருவரையில் மடிதொடங்கிக் கணைக்கால்கள் நடுவளவு முள்ளுள்ள வடிவழகுக்கு அதயந்த ப்ரகாசகமாய்ப் பொருத்தமுடன் தரித்திருந்த கமநீய காஷாயமும்;

இடவருகில் தொடையடியில் தொங்குகின்ற தலைப்புடனே நடுக்கோத்து மடித்துடுத்த ஸர்வோத்தரோத்தரீயமும்;

ஸந்தயாராக ரஞ்ஜிதமான சாரதாப்ரத்தில் தனித்தெழுந்தோர் கொடியின்னல் நிலைநின்று படர்ந்தாற்போல் அரைச்சிந்த வாதையின்மேல் நெளிந்துகொண்டு நிகநிசென்ற பொன்னரை நாண்பூண்ட வழதும்;

பவதநுபவரஸ விவசருடைய அபீநிவேசபாச பரிப்ராமித மதிமந் தாந மத்தயமாநபான ஸௌந்தர்ய துக்ஷ்மிந்தவானது சுற்றோரம் திரைந் தெழுந்து நடுக்கழித்திட்ட சுழிபோல் சுந்தரமாம் உந்திமலரும்;

விதாழடன் வீசுகின்ற வெட்டிவேர் விசிறிகளால் அதயந்த குழுகு மித சறைச்சறை: ப்ரஸரந் மந்தகந்தவஹ விஹரண விசேஷங்ஹாளே தேவரீ ருடைய திவ்ய லாவண்ய தரங்கிணீ பார்ச்வ பாகங்களில் இரண்ட லைவரிசை பரம்பி னாற்போல் இருபக்கமும் திகழ்கின்ற தரிவலிகளும்;

மாமேகமென்பதை அபிநயித்துக் காட்டுவதுபோல் நெஞ்சுக்கு நேராகக் கொஞ்சம் சாய்த்து அஞ்சலித்த திருக்கைகளும்;

தங்கவளைமேல் தங்கித் தொங்குகின்ற சங்கிலிகளோடு இணக்கமுற்ற கணைக்கைகளும்;

அபிநவதர தரவிகஸ்வர ஸரஸிஜவர முகுளதளத்தளாயமாந நிஜாஞ்ஜலி சிகாங்குளீ சோபையை நிலைநுதயஜலஜதனைக ரஸிக ஹார்த்த ஜநார்த்தந னுக்கு அவநமித்துக் காட்டுகையால் முறுக்கியிட்ட முன்கைகளும்;

அகடித கடநாஸமர்த்த சதுர்ப்புஜ புஜதுரீப்பர விபூதிவ்யபரபர னார்த்தமாகக் கதகமயகிரிவரங்களிரண்டை வெளிதறக்கழித்துப் புகரெழக்

கடைத்து தூண்கி மடுத்தாற்போல் இரண்டட்டத்திலுந் திரும்பி நீண்டு த்ருடதரங்ஈருமாய், சிரீஷ குஸும ஸௌகுமார்யம் திரண் டிரண்டு வடிவுகொண் டாற்போல் அத்யந்த ம்ருதுளங்ஈருமாய், ஸாக்ஷாத்தபுஜகபதி போகாத்மகத்வ ப்ரத்யாயகங்க்ருமாய் விளங்குகின்ற பாஹு தண்டங்ஈரும்;

ஹ்ருதயாந்தர்நிஹித ப்ரஹ்மபுரகோபுர கோபநாத்த மிட்ட ஹாடகமய சவாடபுடமபோல் பளபளென்றகன்று கடைவ்யூடமாய் வய:பரிணாமஸூசனூர்த்த மாகக் கொஞ்சந்தளர்ந்ததுபோல் விளங்குகின்ற விசாஸ்விமல வக்ஷஸ்ஸதலமும்

அழகு செண்டாடுகிற அம்மார்பிழைகில் ஆழங்கால்பட்டு மயங்கி விழுகின்ற மநோநயன யுகளங்ஈள் மூன்றுக்கும் கைப்பிடி கொடுத்து அவற்றைத் தோளழகிலே துவக்குகைக்குத் தொங்கவிட்ட அலைப்பஸுத்தரத்ரயம் போன்ற ஸௌதாமநீ ஸவரீண ஸௌவரீண யஜ்ஞஸூத்ரமும்;

ஸேச்வர விபூதித்வயத்துக்கும் நிழல் கொடுத்து வளர்ந்து விசாலங் க்ருமாய், கிரிவரசிகர ஸுகப்ரதிஷ்டித ஸிம்ஹஸ்கந்த ஸந்திபந்த ஸம்ஸ்தாந பத்தஸ்பர்த்தங்க்ருமாய்ச் சரிந்துயர்ந்து விளங்குகின்ற திருத் தோள்களும்;

கண்டருத்த ப்ரணவாக்ஷரங்ஈள் கழுத்துள்ளே நெருக்குண்டு வீம்மிப் புறம் பொசிந்தாற்போல் ரேகாத்ரய விபக்தாங்க்மாய், க்ரமுக தருண க்ரீவா கம்புப்ரதிமமாய் விளங்குகின்ற திருக்கூத்தினமும்;

*சுற்றுமொளிவட்டஞ் சூழ்ந்து சோதிபரந்தென்கிறபடியே சாரத சர்வரீ பர்வாக்ர ஸமயஸமேதித ஸகலகலா பரிபூர்ண ஸர்வாஹ்லாதகரமான மறுக்கழற்றின சந்த்ர மண்டலத்தையும் அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைப் பூவை யும் ஸஹஜகாந்தி சைத்யமார்தவ ஸௌரபாதிகளால் அத:கரித்துக் கிட்டினாரை மையலேற்றி மயக்கும் மாயமந்திரமாய் விளங்குகின்ற ஸ்மயமாந முகாரவிந்தமும்;

நின்றவாநில்லாநெஞ்ச டிணிப்புண்ணுப்படி கண்ணிக்கயிற்றுச் சுருள்கள் போல் சுருண்டுருண்டு நீண்டு மனோஹரங்க்ருமாய், முன் சில நாள் சாத்திக் களைந்த கநகநக மகரகுண்டலத்வயத்தைத் தளர்ந்து வளர்ந்து வடுவிட்ட வடி வழகால் கோள்சொல்லித்தரக்கடவதுக்ருமாய், மார்த்தவாதிசயத்தால் மெல்ல வசைந்தாடுவதுபோலத் தோளளவுந் தளதளென்று தொங்குகின்ற திருச் செவி களும்;

இசைந்து கனிந்த த்ராக்ஷாத்வயம்போல் நடுப்பதிந்து வழுப்புண்டு இரண் டெழுந்த சுபுகவிகாஸமும்;

ஸ்வாந்த ஸ்வாந்தர்நிரந்தர சிந்த்யமாநாநந்தசயாநந்த சிரந்த நோதந்த ஸந்தாந ஸாக்ஷாத்கார ஹடாத்கார ஸமுதஞ்சித ரோமாஞ்ச விசேஷங் களாலே பரம புருஷ ஸம்ச்லேஷ ஹர்ஷாதிரேகஸூசகங்க்ருமாய் அவ்யக்தாங்கு ரச்மக்ரு ஸமூஹதயா “யத்ரர்ஷய:ப்ரதமஜா யேபுராண:” என்கிற நித்ய யுவத்வத் தைக் கோள்சொல்லித் தரக்கடவதுக்ருமாய், புகர் படைத்துப்பெருத்து விளங்கு கின்ற தாலுமலங்க்ருமும்;

ஸ க ல வி பு த ஸதாஸ்வாத்யமான தேவரீருடைய வதநஸுதாநிதி மண்டலாந்தராளத்தில் திரட்டியிட்ட அப்ருதரஸ ஸாரங்கன்போல் அத்யந்த போக்யங்களுமாய்ச் சிவந்து கனிந்த கோவைப்பழத்தையும் சடைந்து துண்டிட்ட பவளக்கொடியையும் பரீஹஸித்துச் சிரிப்பதுபோல் மந்தஸ்மித மனோஹரங்களுமாய், அதிருசிர பாவகர்ப்ப மானதொரு வார்த்தை சொல்லத்தொடங்கித் துடிப்பதுபோல் விளங்குகின்ற திருப்பவளங்ஞம்;

அபிமகஜந தர்சநாநந்த வேகத்தாலே அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக் கடந்து விம்மி வெளிவீழுகின்ற அவ்யக்த மதுர மந்தஹாஸ விலாஸமும்;

ஸ்படிகமய கண்டசைல க்ருதங்களான இரண்டு முகூர மண்டலங்களை மாசறக் கடைந்து தூளிட்டுத் துலக்கித் துடைத்திணைத்து வைத்தாற்போல் தளதளென்ற திவ்ய கபாலங்களும்;

எப்பாலும் பரந்துள்ள ஸைல ஜனங்களுக்கும் தங்களையே நோக்கிநாப் போல் அத்யந்த ரஞ்ஜகங்களுமாய்ப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து இலங்கொளிசேர் அரவிந்தம்போன்று நீண்டு விசாலங்களுமாய், சண்டைபோட்டு இரண்டு கெண்டைகள்போன்ற தண்டாமரைக் கண்களும்;

குணரோபணங்கொண்டு வளைந்துநின்ற சார்ங்கவில்லை. நிஜமான வடிவழகால் வென்றுகொண்டு வளைந்துநின்ற திருப்புகுவ வட்டங்ஞம்;

சொங்குகின்ற செண்பகப்பூப்போலே நின்றுந்நதயர்ந்து அடிகுறுகி நீண்டு நளிகாயுகம்போல் நந்த்ரத்வய சோபிதமாய் மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியா கொழுந்தோவென்று நித்யஸந்தேஹ ஜநகமாய் விளங்குகின்ற கோலநீள் கொடியுக்கினழகும்;

அம்முக்கினடியை விளாக்குலை கொண்டு விளங்குகின்ற ராமாநுஜாக்கய திவ்யபீட ஸம்யுதமான திவ்யோர்தவ புண்ட்ரதிலக ப்ரகாஸமும்;

அதனிடையில் ஸகல விபூதி பட்டாபிஷேக ஸாம்ராஜ்ய லக்ஷியின் ஸ்வேச்சாவிஹாரவிஷிப்தபதகமலலாக்ஷாரஸதாரா ரேகைபோலச்சிவந்துபடிந்து விளங்குகின்ற ரக்தவர்ண ஸ்ரீகுர்ணரெகையும்;

மலர்ந்துயர்ந்த திருமுடியும்; வளர்ந்து மடிந்து வ்யக்தாவ்யக்தபாய் விளங்குகின்ற திருக்குமலொழுங்கும்; சுற்றிச் சுற்றிக் குடைந்திட்டுப் பட்ட சிகாபந்தமும்; பின்னெடுத்த பிட்டுபழமும்; திருவனந்தாழ்வான் பின்படம்போலே நடுப்பதிந்து பரந்து நெறித்திட்ட திருமுதகும்; வலவருகில் கைமேலும் மார்பிலுமாய் முன்னாட்டித் தாங்கியிட்ட த்ரிதண்டாக்ரீயமும்; சீரியதோர் நிதிபோலே திருமுன்பே நோக்கிவைத்திட்ட பொன்னடியாஞ் செங்கமலப் போதுகளுமாய் தேவரீர் திருமஞ்சனங்கண்டருள வீற்றிருக்குமில்வமுது ஊழிதொடர்ந்தோறும் வாழ்ந்திடுகவாழ்ந்திடுகவே யதிலாச்வபௌமனே !

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த ஹஸ் தபூஷண த்தில்

ஸ்ரீராமாநுஜ அஷ்டோத்தர சத நாமஸ்துதி;

இராமாநுசநூற்றந்தாதிபாசுரங்களினெழுத்தடைவில் அமைத்தது.

674. பூமன்னு பூஜித ஶ்ரீஸ்தாராதி: மாறனடிபணிந்துய்ந்தவிராமானுசன்.
கள்ளார் கலிஜித்சுரீசேவக: | குறையல்பிரானடிக்கிழவிள்ளாதவன்பன்.
பேரியல் ஶேதசுருத்யர்த்ததவஜ: கைரம்பிரதாநமம்ருதா கைரம்ஹா: இத்யாதி பேதச்சுருதி
என்னைப்புகி என:புஜநிவாரண: || (அடியார்களின்) பாவத்திரினைப் போக்குமவர்.
675. எனக்குற்ற எஹமானயஸோரஸி: மேன்மேலு மோங்கி வளரும் புகழுடையவர்.
இயலும் இந்நிராபாஹ்நிஸி: | (சரணாகதி கத்யத்தில்) ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரால்
மொழியை மோஷதாயக்யாஹ்நி: தமது திருவடி ஸம்பந்திகளுக்கு மோக்ஷமளிப்பவர்.
வகுத்தும் வந்தாருஜநரக்ஷக: || தம்மை வணங்குகிறவர்களைக் காத்தருள்பவர்.
676. இறைவனை இஹஸர்வர்த்திஸதாநா அவரவர்கள் விரும்பும் ஸகலார்த்தங்கனையுமளிப்பவர்
மன்னிய மஹாஸுரீஸ்திரி: | பெரிய நம்பிகளின் திருவடி பணிந்தவர்.
சீரிய ஶிஸுருத்யவசோரஸி: மிக மதுரமான ஸ்ரீஸூக்திகளைப்புகழுவார்.
இடங்கொண்ட இஹஸுரீஸ்திரி: || ஆசார்ய பக்தி மிக விளங்கா நிற்பவர்.
677. செய்யும்புகம் ஶேவஸிஸுரீஸ்திரி: நவநிதிகள் போன்ற நவக்ரந்தங்கனையளித்தவர்.
கதிக்குப்பதறி கஹநார்த்தப்ரதீக்ஷ: | நுட்பமான பொருள்களைக் காட்டிக்கொடுத்தவர்.
சோராத ஶோகஹ்ர்பவித்ரஸ்த: இன்ப துன்பங்களைப் பாராட்டாதவர்
தாழ்வொன் தாரகேஸஸமானந: || சந்திரன் போன்ற திருமுகமுடையவர்.
678. முனியார் சுஹ்நபாஹ்மக்தாஶ்ரய: பகவத் பக்தர்களில் தலைவர்.
எய்தற்கரிய எஹமானமஹாமதி: | மேன்மேலும் வளர்ச்சிற்ற மதியுடையவர்.
உறுபெருஞ் சபலவீஷஸமந: (அடியார்கட்கு நேரும்) தொல்லைகளைத் தீர்ப்பவர்.
ஆப்பொழிவ் ஆநந்ந வநமானஸ: || ஆனந்தம் நிரம்பிய திருவுள்ளமுடையவர்.
679. நிதியை நிஹிகல்ப வச:புஜந: அடியார்களுக்குச் சேமவைப்பான திருவாக்கை
கார்த்திகை காருண்யாஶ்ரதாஸாந: | கருணைக்கு அமுதக் கடலானவர்.
வைப்பைய வோரஸ்யமக்தி ஶூபாஹ்நி: விரகதியும் பக்தியுமாகிற பூஷணமுடையவர்.
மொய்த்த வெம் மோஶிக்ருதமநாந்ர: || புறச்சமயங்களைப் பழுதாக்கினவர்.
680. காரேய் ஶாந்நோஶ்யந்நாஸுரீஸ்திரி: மணவாள மாமுனிகளாக வடிவெடுத்தவர்.
திக்குற்ற திஶ்நாஸுரவலகீர்த்திக: | திசைகளெங்கும் பரவிய புகழுடையவர்.
கொள்ள கோவிதஸ்துந்ய வாஸுஸ்தம: வித்வான்கள் புகழத்தக்க திருவாக்கு உடையவர்.
நெஞ்சில் நேத்ரானந்நதவிஶ்ரஹ: || காணவினிய திருமேனி படைத்தவர்.

681. கூட்டும் இன்பம் ஆண்டுள் பொருந்திய
 க்ரணபுருஸ்துய: இन्द्रலோகவிரக்தயி: |
 ஆண்டுகள் அம்ரபூர்வபுருஸ்துய: |
 பொருந்திய வெயிலேயெய்யக: ||
 கூரத்தாழ்வான் துதிக்க நின்றவர்.
 இந்திரலோக ஆட்சியிலும் வெறுப்புக்கொண்டவர்.
 வருகநம்பி துதிக்க நின்றவர்.
 பல சிஷ்யர்களை வளர்த்தவர்.
682. அடையார் நிலத்தை நயவேன் அடல்கொண்ட
 அநபுதமான திருக்குணங்கள் வாய்ந்தவர்.
 நித்யமுக்தர்களோடு ஒப்பிடத்தக்கவர்.
 சந்திரன் போன்ற ஒளி பொருந்தியவர்.
 அளவிடவொண்ணாத குணக்கடல்.
683. படிக்கொண்ட ஆக்ஷிபாடினம் பொருளும் சேமநலவீடும்
 பவிரிக்ருமசுக்ஷிப்ய: மகாபாபிபத: |
 ஆக்ஷிபாடினம் த்ரெயாசேவகே: |
 சேமநலவீடும் சேவகேவகே: ||
 நல்ல சிஷ்யர்களைப் புனிதராக்கினவர்.
 சேஷத்வமே ஆத்மலக்ஷணமென்றுணர்த்தியவர்.
 திருப்பதிகளெல்லாவற்றையும் ஸேவித்தவர்.
 எல்லார்க்கும் நன்மை பயக்கும் திருவாக்கையுடையவர்.
684. மண்மிசை ஆகியவன் சுரக்கும் சொல்லார்
 பவிரிக்ருமசுக்ஷிப்ய: அதர்விஹ்வாக்ஷத: |
 ஆகியவன் சுரக்கும் க்ருமிக்ருமசுக்ஷிப்ய: |
 சொல்லார் ஷோகமோஹவிதூர: ||
 மதிக்கத்தக்க குணராசிகளையுடையவர்
 ஆர்த்தர்களின் ஆர்த்தியைப் போக்கும் திருவாக்கையளித்தவர்.
 பிறவிக் கடலை வற்றச் செய்தவர்.
 சோக மோஹங்களுக்கு வசப்படாதவர்.
685. பேசொன்று கூறும் இறைஞ்ச நிகரின்றி
 ப்ரெவாதரிபுஷ்வி க்ரேசஸுதஸ்சுத: |
 கூறும் இறைஞ்ச இन्द्रிபதிவக்ரு: |
 நிகரின்றி ிரிபாஹு: ||
 பல தத்துவங்களுள் என்ன வென்றிசையாதவர்களைத் தொலைத்தவர்.
 கூரத்தாழ்வான் திருமகனார் துதிக்க நின்றவர்.
 திருமகள் கொழுநனுக்குச் சிறந்த தொண்டர்.
 பெரியநம்பியடிபணித்தவர்.
686. ஆனது உதிப்பன அடியை பார்த்தான்
 ஆர்யவீமவஸ்தோம: உயக்யானு சமப்ரம: |
 உதிப்பன அடியை அக்யுப்ரேமசரி: |
 பார்த்தான் பாராரியவஸ்தோம: ||
 அற்புதமான பல பெருமைகளையுடையவர்.
 உதயஸூரியனைப் போல் விளங்குவார்.
 வருவாத பக்தி வாய்ந்தவர்.
 ப்ரஹ்ம ஸூத்ரப் பொருள் பணித்தவர்.
687. அற்புதன் நாட்டிய கண்டவர் கோக்குல
 அர்புதன் நாட்டிய கண்டவர் கண்டவர் |
 அர்புதன் நாட்டிய கண்டவர் கண்டவர் |
 கோக்குல கோமலாகுதி ஷோபித: ||
 மஹாப்ராஜ்ஞர்களான சிஷ்யர்கள் நிறைந்தவர்
 நாராயணனையே பரகதியாக உடையவர்.
 சீரிய சீயா போன்றவர்.
 அழகிய திருமேனி கொண்டவர்

688. மற்றொரு பேதையர் கடலளவாய உணர்ந்த
- மந்திரங்களையும் மந்திரப்பொருள்களையு முணர்ந்தவர்.
- ஜீவாத்ம பரமாத்ம பேதத்தை நிலைநிறுத்துபவர்.
- கலையின் மிடுக்கைக் கெடுத்தவர்.
- கரைகடந்த கருணைக்கடல்.
689. கொழுந்து இருந்தேன் பிடியை பண்டரு
- கொடிய ஸம்ஸார தாபத்தைத் தொலைப்பவர்.
- ஐஹிக போகங்களில் நசையற்றவர்.
- பிங்களவாண்டில் அவதரித்தவர்.
- மஹாவித்வான்கள் அடிபணிய நின்றவர்.
690. வாழ்வற்றது ஞானம் சரணம் ஆரெனக்கு
- வாதிகளாகிற மதயானைக்குச் சிங்கமானவர்.
- ஞானவிளக்கேற்றி வைத்தவர்.
- சரணாகதியின் தத்துவமுணர்ந்தவர்.
- ஆசாரிய உஷணமமைந்தவர்.
691. சிந்தையுடைய என்னையும் சார்ந்தது கைத்தன்ன
- சிந்தையுடைய என்னையும் சார்ந்தது கைத்தன்ன
- கிந்தைக்கும் கோசரமல்லாத பெருமை வாய்ந்தவர்.
- பாவத்திரள்களைக் கொளுத்துபவர்.
- சார்வாக பொத்தர்களைத் தொலைத்தவர்.
- வமுவினாவடிமை செய்ய விரும்பமுடையவர்.
692. வண்ணவிறுலும் தேசார் செய்த்தலை நின்றவண்
- வண்ணவிறுலும் தேசார் செய்த்தலை நின்றவண்
- கோணலான புத்தி சிறிதும் இல்லாதவர்.
- தேசபொலந்த திருமுடிமுடையவர்.
- சேஷத்தவத்தின் எல்லையில் நிற்பவர்.
- கனங்கமற்ற ஞானத்தையளிப்பவர்.
693. ஈந்தன்ன கருத்திலி பொய்யை நல்லார்
- ஈந்தன்ன கருத்திலி பொய்யை நல்லார்
- சிறந்த நூல்களெல்லாவற்றையும் கடாக்கித்தவர்
- கபிலமதம் முதலானவற்றைக் கண்டித்தவர்.
- உண்மைப் பொருளைக் காத்தருளினவர்.
- நிலைநின்ற பொருளில் விரும்பமுடையவர்.
694. சோர்வின்றி தெரிவுற்ற சீர்கொண்டு கண்டு
- சோர்வின்றி தெரிவுற்ற சீர்கொண்டு கண்டு
- வருந்தத்தக்க மதங்களைத் தொலைத்தவர்
- தேஜஸ்ஸுக்களின் திரள்போல் விளங்குபவர்.
- ஆளவந்தாரால் கடாக்கிக்கப்பட்டவர்.
- (அவருடைய) கடாக்கத்தினால் பெருமை பெற்றவர்.

695. ஓதியவேத பற்றுமனிசரை பெரியவர் கலிமிகக
 ओकारार्थपरित्राता
 परमैकान्तसेवितः ।
 ॐ नमो भगवते वासुदेवाय
 कलिजित्क्षुत्तिवर्धनः ॥
 ப்ரணவார்த்தத்தைக் காத்தருளினவர்.
 பரமைகாந்திகள் ஸேவிக்க நின்றவர்.
 ॐ நமோ பகவதே வாஸுதேவாய
 கலியன் திருவாக்குகளை வளர்த்தருளினவர்
696. போற்றும் நினையார் மருள்கூரந்து புண்ணிய
 देववर्गपरित्राता
 निश्चितार्थविलेखकः ।
 श्रीनिवासः
 श्रीनिवासे नमः ॥
 போஷிக்கவேண்டியவர்களைப் போஷிப்பவர்.
 நிஸ்ஸந்தேஹமான பொருள்களை வரைந்தருள்பவர்
 ஷ்நிவான்கள் பஹுமானிக்க நின்றவர்.
 புண்யதீர்த்தங்களில் அவகாஹித்தவர்.
697. கட்டப்பொருளை தவந்தும் உண்ணின்று வளரும்
 त्रिस्तुत्यसुण्डनोन्नाही
 तपस्स्वाध्यायनिष्ठितः ।
 उत्तुंगार्थ परित्राता
 त्रिस्तुत्यसुण्डनोन्नाही ॥
 நலிந்து கொள்ளும் பொருள்களை மறுப்பவர்.
 தபஸ்ஸிலும் ஸ்வாத்யாயத்திலும் ஊக்கமுடையவர்.
 சிறந்த பொருள்களைச் செல்லுபவன்.
 சிறந்த பொருள்களை உபதேசித்தருளினவர்.
698. தன்னையுற்று இடுமே இனிய தற்கச்சமணர் போந்தது
 तरुणादित्यसंकाशः
 इन्दुजैत्रमुखवुजः ।
 तर्कव्याकरणादिज्ञः
 वोदिव्याशेससंकृतिः ॥
 முதிர்ந்த இரவிபோல் விளங்குபவர்.
 சந்திரனை வென்ற திருமுகமுடையவர்.
 நியாய வியாசர ஹ்ருதயை யுணர்ந்தவர்
 எல்லா நற்கலைகளையும் உணர்ந்தினவர்.
699. மயக்கும் நையுமனம் வளர்ந்தவேங் கையில் கனி
 महिष्ठान्तमयः
 वैदिकशैलीः ।
 वर्धमानयशोवर्धः
 कैवादिविदूरगः ॥
 மிகச் சிறந்த ஞானம் படைத்தவர்.
 சிறந்த பரமைகாந்திகளாலா ராதிக்கப்பட்டவர்
 வேண்டியபோன்ற புகழுடையவர்.
 கள்ளம் கவடுகளறியாதவர்
700. செழுந்தினை இருப்பிடம் இன்புற்ற அங்கயல்
 शिष्टप्रमदसंसेव्यः
 इष्टैश्वर्य प्रदायकः ।
 शिष्टप्रमदसंसेव्यः (च)
 अङ्गीकृतमदुक्तिकः ॥
 சிறந்த சிஷ்டர்களால் ஸேவிக்கத்தக்கவர்
 அவரவர்கள் விரும்பும் செல்வத்தை யளிப்பவர்.
 இதிஹாஸ புராணங்களை நந்தவர்.
 அடியேனது புண் சொற்களை ஏற்றுக் கொண்டவர்

ஸ்ரீராமாநுஜபக்தஹஸ்தபூஷணத்தில்-
ப்ரபந்தநகாயத்ரீவர்குருக்ரமஸ்துதி

801. (பூமன்) * पूता वयमिह सततं पश्यन्तुः ।

गङ्गायमुनादिसरिस्त्रिषेवणे नैव जायते कुतुकम् ॥ १ ॥

எம்பெருமானுரை நிச்சலும் சிந்தைசெய்வதனால் தூய்மைபெற்றோமாகிறோம் ;
கங்கை எழுனை முதலிய தீர்த்தங்கள் குடைந்தாடுவதில் வேட்கையுண்டாவதில்லை.

802. (கள்ளார்) * कलिजिन्मुनिपदसक्तः कसनीयशिखः निवेद्यः कान्तः ।

काषायाम्बरधारी यतिपतिरास्ते सदैव सम मनसि ॥ २ ॥

*குறையல்பிராண்டிக்கீழ் விள்ளாதவன்பரும் கனநற்சிகைமுடியையுடையவரும் வடி-
வழகுவாய்த்தவரும் காஷாய மணிந்தவருமான எம்பெருமானார் எஞ்ஞான்றும்
என்னுள்ளத்துள்ளேயுறைகின்றார்.

803. (பெரியார்) * पेटी भगवद्गुणगण ब्रूषणद्वन्द्व लक्षणाचार्यः ।

संसारसागरान्नः सत्वरमुद्धर्तुमागतः पृथिवीम् ॥ ३ ॥

எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களாகிற பூஷணங்களைச் சேமிக்கும்
பெட்டி போன்றவரான எம்பெருமானார் நம்மைப் பிறவிக்கடலில் நின்று விசைவிட்டு
எடுக்க இந்நிலவுலகில் அவதரித்தருளினார்.

804. (எண்ணப் புவிநில) * एतःपुञ्जसमावृत मस्मादृशजन मपारया कृपया ।

पावनहृदयान् कर्तुम् प्रादुर्भूतो यतीश्वरो भुवने ॥ ४ ॥

பாவங்கள் கூடு துதித்துக் கிடக்கின்ற நம்போல்வாரைப் பரிசுத்தராக்குவதற்கு எம்-
பெருமானார் இவ்வுலகில் தோன்றியருளினார்.

805. (எனக்குற்ற செல்வம்) * एष गुरुर्द्यतिराजः शठजित्कलिजिन्मुखैर्गुरुत्तंसैः ।

संदशितां समीचीम् सरणिं त्रातुं समाययौ भुवनम् ॥ ५ ॥

நம்மாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார்முதலான முன்னோர்கள் காட்டியருளின நன்-
னெறியைக் காத்தருள்வதற்காக இந்நிலத்தே போந்தனர்.

806. (இந்தப் பெருமான்) * इह जगति बहव एव हि चतुराः प्रादुर्बभूवुराचार्याः ।

असद्व्यसामुमाभुजिरेति हि गुरुः प्रशस्यते प्राज्ञैः ॥ ६ ॥

இவ்வுலகில் சிறந்த ஆசாரியர்கள் பலர் தோன்றியிருந்தாலும் எம்பெருமானு ரொரு
வரே ஆசாரியராக அறிஞர்களால் குலாவப்படுகின்றார்.

807. (மொழியை) * मोक्षप्रदो मुकुन्दः कथितः शास्त्रेषु दिशति स हि कृच्छ्रात् ।

भगवान् यतिपतिरेष तु केवलमात्मीय करुणया दत्ते ॥ ७ ॥

முக்தியளிப்பவன் எம்பெருமானென்பார்கள், ஆனால் அவன் நம்மை சிரமப்படுத்திக்
கொடுப்பன்; எம்பெருமானார் தமது திருவருளால் அதைத்தந்தருள்வர்.

808. (அநந்தர்) * वदत यतीन्द्रोक्तिततीः नमत तदीयं पदाम्बुजद्वन्द्वम् ।

दिशत तदीयवचस्ततिदिव्यार्थान् साधुशिष्यद्वन्द्वेभ्यः ॥ ८ ॥

எம்பெருமானுருடைய ஸ்ரீஸூக்தி மாலைகளை வாயாரச் சொல்லுங்கள்; அவரது
திருவடித்தாமரையிணையைத் தொழுமின்கள். ஸாத்விகர்களான சிஷ்யர்களுக்கு
அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளின் சீரிய பொருள்களை உபதேசியுங்கள்.

809. (இறைவனே) * इन्धे यतिपतिरनिशं सर्वेष्वपि दिव्यदेशवर्गेषु ।

शठरिपुसहस्रगोति प्रबन्धपारायणस्थले ष्वपि च ॥ ९ ॥

எம்பெருமானார் எங்கெங்கே யெழுந்தருளியிருப்ப ரென்றால், கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலான ஸ்கல திவ்ய தேசங்களிலும் திருவாய்மொழி ஒதுமிடங்களிலும் எழுந்தருளியிருப்பார்.

810. (என்னிய) * मन्त्रार्थसारबोधन संजीवित साधुशिष्य समुदायम् ।

गोष्ठीपूर्णं गुरुत्तमपादप्रवणं यतीश्वरं वन्दे ॥ १० ॥

ஸாரமான மந்திரப் பொருள்களை யுணர்த்தி சிஷ்யவர்க்கங்களை உயிர்விட்டபாடும் திருக் கோட்டியூர் நம்பிக்கைப் பராவண்யமுடையவருமான எம்பெருமானாரை வணங்குகிறேன்.

811. (சீர்மிய) * श्रीमान् यतिपतिर्यो यदि भुवनेऽस्मिन् कृतोदयो न स्यात् ।

कलिकोलाहलविभवो वचसां वैदेशिकोहि सत्यं स्थात् ॥ ११ ॥

எம்பெருமானார் இவ்வுலகில் திருவவதாரம் செய்தருளாதிருந்தால் கலிகோலாஹல க்ரீடை வாசாமகோசரமாக வன்றோ இருந்திருக்கும்.

812. (இடங் கொண்) * इदमेकमभिदधेऽहं सूनृतवचनं निशम्यतामखिलैः ।

उपदिशतेति यतीन्द्रो न वदेद्यदि सूक एव लोकस्स्यात् ॥ १२ ॥

உண்மையாக வொன்றுரைக்கின்றேன் கேண்மின்; “பாருலகி லாசையுடையோர்க் கெல்லா மாரியர்காள்! கூறுமின்” என்று எம்பெருமானார் கட்டளையிட்டருளா திருந்தால் உலகமெல்லாம்வாய்திறக்கவழியில்லாமல் ஊமையாகவன்றோ இருக்கும்.

813. (பெருமான்) * शिष्यैरपरिमितैस्सर्वैः साकं विरचय्य सर्वतो यात्राम् ।

सर्वा अपीह जनताः निन्ये यतिराट् पवित्रतामाशु ॥ १३ ॥

எம்பெருமானார் எண்ணிறந்த தமது சிஷ்யவர்க்கங்களோடு கூட எண்ணிகசையும் கேட்பதர்த்த யாத்திரை செய்தருளி எல்லாரையும் புனிதராக்கியருளினார்.

814. (கதிக்கு) * गतिरहितमखिल भुवनं त्रातुं स्वयोपदेशसाहस्रैः ।

आद्यो भोगो कृपया भगवद्रामानुजायैरूपोऽभूत् ॥ १४ ॥

கதியற்ற உலகங்களை யெல்லாம் தமது ஆயிரக்கணக்கான உபதேசங்களினால் காத்தருள்வதற்காக ஆதிசேஷன் எம்பெருமானாராக வடிவெடுத்தபடி.

815. (சோத) * शोधयितुमस्मदादीन् स्वकीयदिव्योपदेश जाह्नव्या ।

यतिपतिरजहात्सत्यं पञ्चायुधरूपमिति वदन्त्यार्याः ॥ १५ ॥

எம்பெருமானார் நம்போல்வாரைத் தமது உபதேசங்களாகிற கங்கா தீர்த்தத்தினால் பரிசுத்தராக்குவதற்காகப் பஞ்சாயுதரூபத்தை விட்டு இங்ஙனே அபகரித்தபடி ரென்பர் பெரியோர். [*அடையார்கமலத்து இத்யாதி.]

816. (தாழ்வான்) ❀ तात्पर्यसारवेदी सर्वेषाञ्चैव शास्त्रबृन्दानाम् ।

श्रीमान् यतिपतिरेको नान्यः कोऽपीति सशपथं वच्मि ॥ १६ ॥

ஸகல சாஸ்த்ரங்களினுடையவும் உண்மைப் பொருளையுணர்ந்தவர் எம்பெருமானு ரொருவரேயன்றி வேறொருவரில்லையென்பதை ஆணையிட்டுரைப்பேனடியேன்.

817. (முனியார்:-) ❀ मुनिवरकृतिततिकथितान् अखिलानर्थान्विमृश्य संशोध्य ।

परम कृपालुर्यतिराट् स्वीयग्रन्थेषु तान् न्यवीविशत ॥ १७ ॥

வ்யாஸ பராசராதி மஹர்ஷிகள் பணித்த ஸகலக்ரந்தங்களிலும் கூறியுள்ள ஸகலராத் தங்களையும் அருள்மிகு மெம்பெருமானார் ஆராய்ந்து பரிஷ்கரித்து அவற்றைத் தமது திவ்யக்ரந்தங்களில் பொறித்து வைத்தார்.

818. (எய்தற்கரிய) ❀ एतद्विमृशत निभृतं श्रीभाष्यमिति प्रथा यतीन्द्रकृते ।

भाष्ये केवलमभवत् तदिदं वैभवमनन्यसामान्यम् ॥ १८ ॥

ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கு பாஷ்யங்கள் பலஇருந்தாலும் ஸ்ரீபாஷ்யமென்கிற வ்யபதேசம் எம்பெருமானுடைய பாஷ்யமொன்றுக்கேவந்தது; இந்தப் பெருமை நம்ஸ்வாமி யின் பாஷ்யத்திற்கு அஸாதாரணமானது.

819. (உறுதிக்கு) ❀ उच्चा अमी इमे खलु नीचा इति तारतम्यमनवेक्ष्य ।

सर्वत्र भक्तवर्गो समरूपाकृपां हि यतिपतिश्चक्रे ॥ १९ ॥

இவர்கள் உயர்ந்தவர்கள், இவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்கிற வாசிபாராமல் பக்தர் களெல்லார் பக்கலிலும் ஒருநிகரான அருளைச் செய்தவர் எம்பெருமானார்.

820. (ஆரம்பொழில்) ❀ आनन्दमधिकमाप्तुं सर्वेऽपि जनाः स्पृहां परां दधते ।

यदि सत्यमेतदवनौ नृणां सुलभ आनन्दः ॥ २० ॥

பேரின்ப வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்திருக்கவேண்டுமென்பதே உலகில் எல்லாருமாகைப் படுவதாம்; இது உண்மையாகில் எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திகளால் தான் ஆனந்தம் பெற முடியும்.

821. (நீதியை) ❀ निधिमिह ददति वदान्या इति कतिपयनीचनृपगृह्णहारि ।

नाहमुपविश्य याचे नृणां समृद्ध एवास्मि ॥ २१ ॥

இவர்கள் நிதியைப் பொழியும் வள்ளல்கள் என்று சொல்லிச் சில நீசர்களின் வாசலில் துவள்கின்றிலேன்; எம்பெருமானார் திருவருளால் நான் புஷ்கலனுயிராநின்றேன்.

822. (கார்த்திகை) ❀ कार्तिकेयने यतिपतिवर्यो मयि प्रकाशितवान् ।

दासे परमकृपां स्वां तत एवाहं तनोमि नुतिमेनाम् ॥ २२ ॥

எம்பெருமானார் காரணலேசமுமின்றிக்கே அடியேன்மீது பரமக்ருபையைச் செய் தருளினார்; ஆகவேதான் அடியேன் அவரை இங்ஙனம் துதிக்கின்றேன்.

823. (வைப்யாய) * वैयाकुली न मे स्यात् क्वचिदप्यर्थे दृढं त्विदं वच्मि ।

वरवरमुनीन्द्ररूपी यतिपतिरद्भुतकृपां यतश्चक्रे ॥ २३ ॥

எம்பெருமானார் மணவாள மாமுனிகளாக வடிவெடுத்து அடியேன்மீது அன்பு, தாடான அருளைச் செய்தருளினபடியால் அடியேனுக்கு எந்த அர்த்தத்திலும் தடுமாற்றமில்லையென்று திடமாகச் சொல்லுவேன்.

824. (மொய்த்து) * मोघीभावमगान्मे नैकोऽपि मनोरथो यतीश्वरभोः ! ।

काक्षितमखिलं सिध्यति बिना विलंबं त्वदीयथा दयया ॥ २४ ॥

வாரீர் எம்பெருமானாரே! அடியேன் மனோரதிப்பது எதுவும் பழுதுபடுவதில்லை; விருப்புவதெல்லாம் விரைவில் கைகூடுவது தேவரீர் திருவருளாலேதான்.

825. (காரேய்) * कारणभूतं कारणमिदं यदस्ति हि कथयन्ति ।

ईदृशकृतिततिकरणे कारणमेका यतीश्वरस्य दया ॥ २५ ॥

உலகில் எல்லாவற்றுக்கும் காரண பூதன் எம்பெருமானே யென்பார்கள்; ஆனால் அடியேன் இங்ஙனே துதியியற்றுவதில் காரணம் எம்பெருமானார் திருவருளொன்றேயாம்.

826. (நிக்குந்) * दिक्षु विदिक्षु च सततं सर्वे घुष्यन्ति वर्धतामाज्ञा ।

दिव्या नित्यं यतिः स त्वं न कस्यापि ॥ २६ ॥

* ராமாநு ஜார்ய ஸ்ரீராம வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம் * என்று திசைகள் தோறும் கொஷித்து வருகிறார்களல்லவா? இந்த பெருமை வேறுயார்க்குமில்லையே.

827. (கொள்ளக்) * को वा मया समानो विलसति यतिराज ! दृप्त एवास्मि ।

यस्मादीदृशनुतिततिमारचयन्नहमिह प्रहृष्यामि ॥ २७ ॥

எம்பெருமானாரே! எனக்குநிகராவார் யாரென்று நான் செருக்கிக் கிடக்கிறேன்; எதனாலென்னில், இப்படிப்பட்ட துதிநூல்களை இயற்றிக்கொண்டே நான் மகிழ்ந்திருப்பதனால்.

828. (நெஞ்சில்) * नेहास्ति किमपि नानेत्यवेक्ष्य वाचं विदुः श्रान्तमपोह्य यतीन्द्रो निगमान्तार्यं यथार्थमातेने ॥ २८ ॥

भ्रान्तिमपोह्य यतीन्द्रो निगमान्तार्यं यथार्थमातेने ॥ २८ ॥

* நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந * என்கிற ச்ருதிவாக்யத்தின் பொருளையுணராமல் உள்ளம் கலங்கி நிற்பாருடைய மயக்கத்தைப்போக்கி எம்பெருமானார் உண்மைப் பொருளை உலகில் பரப்பி யருளினர்.

829. (கூட்டும்) * कूले जलधेयं च स्यन्दनकोणे च रामकृष्णाभ्याम् ।

कथितौ श्लोकौ रङ्गी संस्मार्थं त्वां यतीन्द्र ! हर्षमदात् ॥ २९ ॥

எம்பெருமானாரே! விபீஷணஸ்ரீராமாநுஜ நோக்கிக் கடற்கரையிலும், அர்ஜுனனை நோக்கித் திருத்தோர்த்தட்டிலும் ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களில் சொன்ன இரண்டு சுலோகங்களை (சரணாகதி கத்யத்தில்) ஸ்ரீரங்கநாதன் நினைவூட்டி தேவரீரை மகிழ்வித்தருளினன்.

830. (இன்பந்தகு) * इच्छथ यदीह लोके विद्वान्पुत्रिणिनायुम् ।

भगवद्भाष्यकृदुक्ती स्सततं सेवध्वमादरातिशयात् ॥ ३० ॥

உலகர்களே! நீங்கள் இவ்வுலகில் நிலைநின்ற ஆனந்தத்தை யநுபவிக்க விரும்பில், எம்பெருமானுருடைய திவ்ய ஸூக்திகளை விரும்பி ஸேவியுங்கள்.

831. (அன்புநகர்) * आशामपथेवधिकां बिभ्रति हाहन्त ! मूर्खजननिवहाः ।

आशा भगवद्यतिपतिपदाब्जभवतौ भवेद्यदि क्षेमम् ॥ ३१ ॥

அந்தோ! மூர்க்கஜனங்கள் தீயவழிகளில் ஆசை கொண்டொழிகின்றனர்; எம்பெருமானார் திருவடிகளில் பக்திபண்ண வேணுமென்று ஆசை கொள்ளுவார்களாகில் ஒரு குறையுமில்லையாம்.

832. (அன்புநகர்) * पुष्यति निस्तुलबोधं विपुलां कीर्ति च दिव्यमैश्वर्यम् ।

औदार्यसंपदं च श्रीमद्यतिराजचरणयुगभक्तिः ॥ ३२ ॥

எம்பெருமானார் திருவடிகளில் அன்புபூண்டால் நிகரற்றஞானமும் உலகம்நிறைந்த புகழும் சிறந்த செல்வமும் உதாரகுணமுமுண்டாகும்.

833. (அடையார்) * अनवरत मतुलयशसो यतिराजस्यैव दिग्गन्तुर्नयः ।

ननुस्वाधिकानां मनुसन्धानेन नयत भोः ! कालम् ॥ ३३ ॥

ஆரியர்களே! பெரும்புகழ்படைத்த எம்பெருமானுருடைய கத்யத்ரயம் முதலான திவ்யஸூக்திகளையநுஸந்தித்துக்கொண்டே காலத்தைக் கழியுங்கள்.

834. (நீர்தந்த) * नित्यग्रन्थे यतिपतिरचिते कथितं यथावदाचरितुम् ।

शक्तिदरिद्राणामपि तच्चिन्तनमात्रमात्मनां योग्यम् ॥ ३४ ॥

எம்பெருமானார் நியத்க்ரந்தத்திலருளிச் செய்தபடியே ஆசரிக்க முடியாதாகிலும் அதைச்சிந்தனைசெய்ய ப்ராப்தம்.

835. (நயவேன்) * नयत सकलं च कालं यतिपतिगुणचिन्तयैव भो मर्त्याः ! ।

एषा चिन्ता भवतां श्रेयस्सन्दोहमूलमिति सत्यम् ॥ ३५ ॥

மானிடப்பிறவிபெற்ற பாக்கியசாலிகளே! எம்பெருமானார் திருக்குணங்களைச் சிந்தனை செய்து கொண்டே நாட்கடலைக்கழிமின்; இதனால் உங்கட்கு எல்லா நன்மைகளும் விளையுமென்பது திண்ணம்.

836. (அடையார்) * अभिमान एव भवतो यतिराजास्माकमक्षतं शरणम् ।

श्रीसन्तभूषणस्यसिद्धान्तो ह्येष सर्वशास्त्रार्थः ॥ ३६ ॥

“ஸ்வாபிமானத்தாலே ஈசுவராபிமானத்தைக் குலைத்துக்கொண்ட விவனுக்கு ஆசார்யாபிமானமொழிய வேறுகதியில்லை” யென்று ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் ஸாதித்தது ஸர்வசாஸ்த்ர வித்தாந்தமாகையாலே எம்பெருமானாரே! எமக்கு தேவரீருடைய அபிமானமொழிய வேறு தஞ்சமில்லை.

837. (புட்கோண்ட) * पटिमा जगति बहूनां कवितायामस्ति किं फलं तेन ? ।

ये खलु यतिपतिनवने प्रवणास्तेषां हि वाचि साफल्यम् ॥ ३७ ॥

சுலோகங்களியற்றுவதில் பலர்க்கு ஸாமர்த்தியமுண்டு; அதனால் யாது பயன்? எம்பெருமானாரைத் துதிப்பதில் ஊக்கமுடையார்யாவரோ, அவர்களுடைய வாக்கே ஸார்த்தகமானது.

838. (ஆக்கியடிமை) * आहुः पूर्वे पुरुषास्सर्वेऽप्यथान् प्रयासमनुभाव्य ।

यतिपतिरेको गुरुराट् केवलकृपयैव श्रेयसाय ॥ ३८ ॥

எம்பெருமானார்க்கு முற்பட்ட ஆசாரியர்கள் சிஷ்யர்களுக்கு சிரமப்படுத்தியே அர்த்தங்களை உபதேசித்தனர்; எம்பெருமானு ரொருவரே கிருபாமாத்ரப்ரஸந் நராய் உபதேசித்தருளினர்.

839. (பாதுரு) * पोटं जलनिधितरणे सापायं साधनं वदन्ति भुवि ।

संसृतिजलनिधितरणे निरपायं साधनं यतीन्द्राग्निः ॥ ३९ ॥

கடலைக் கடப்பதற்குத் தோணியிருந்தாலும் அதற்குப்பல அபாயங்களுண்டென்பர்; பிறவிக் கடலைக் கடப்பதற்கு எம்பெருமானார் திருவடி நிரபாயமான ஸாதனமாம்.

840. (சேமநல்) * क्षेमस्त एव हीति श्रीमद्यतिराज्विशतिप्रोक्तम् ।

सूक्तिं चिन्तयतां नः क्षेमस्यासुखिकस्य का हानिः ? ॥ ४० ॥

மணவாள மாமுனிகள் யதிராஜவீம்சதியில் * க்ஷேமஸ்! ஸ! ஏவ! ஹி! யதீந்த்ர! பவச்சரிதாநாம் * என்றருளிச் செய்திருப்பதைச் சிந்திக்குமெமக்கு உபயவிபூதியிலும் க்ஷேமத்திற்கு ஒரு குறையில்கூ.

841. (மண்மிசை) * महामिह हरिसकृज्जातोऽपि फलं न किञ्चिदुपलेभे ।

उदिते यतीन्द्भानौ अभवन् सर्वेऽपि भगवति प्रवणाः ॥ ४१ ॥

எம்பெருமான் இந்நிலவுலகில் அடிக்கடி அவதாரங்கள் பண்ணியும் பயனென்றும் பெற்றிலன்; எம்பெருமானாகிற ஸூர்யன் உதித்தவுடனே அனைவரும் நாரணற்காயினர்.

842. (ஆயிழை) * आदौ शेषः प्रथितः ... हली जातः ।

अथ च भगवान् यतीन्द्रः प्रादुरभूत्सर्वजनरिरक्षिषया ॥ ४२ ॥

முந்துற முன்னம் ஆதிசேஷரூபம்; பிறகு லக்ஷ்மண ரூபம்; அதன்பிறகு பலராம ரூபம்; பிறகு ஸகல ஜனங்களையும் காத்தருள வேண்டி எம்பெருமானாக அவதரித்தருளினபடி.

843. (காக்கும்) * शुष्यतु संसृतिसागर इति मन्वानेन भगवता प्रहितः ।

भोगिपति राविरासीत् ... मवलम्ब्य ॥ ४३ ॥

பிறவிக் கடல் வற்றித் தொலையட்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றின எம்பெருமானால் அனுப்பப்பட்ட ஆதிசேஷன் பகவத்ராமாநுஜ ரூபமெடுத்து அவதரித்தனன்.

844. (शिवेति) * शुद्धे स्विस्तिदृष्टे समये लब्धोदया महात्मानः ।
ये केऽपि वा भवन्तु श्रेयस्तत्पादसेवनं प्राहुः ॥ ४४ ॥

பரமபவித்திரமான எம்பெருமானார் தரிசனத்தில் ஜனிக்கப் பெற்றவர்கள் ஆராயினு
மாகுக; அவர்களுடைய திருவடிகளைத் தொழுதல் நன்மை பயக்கும் என்பர் பெரியோர்.

845. (यैरेणु) * भेषजमतुलं भविनां भगवद्रामानुजार्यभक्तानाम् ।
पादपयोहपांसुः सत्यमिदं मे वक्ष्येऽनुभवसिद्धम् ॥ ४५ ॥

எம்ஸாரிகளுக்கு எம்பெருமானாரடியார்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பாததூளியே
நிகரற்ற மருந்தாகும்; இது எனக்கு அனுபவ ஸித்தம்.

846. (कुरु) * कूरेशगुखरो यदि यतिराज ! भवत्पदाश्रितो न स्यात् ।
सत्यं श्रीभाष्यस्यावतारवातैव नो भवेज्जगति ॥ ४६ ॥

எம்பெருமானாரே! கூரத்தாழ்வான் தேவரீருடைய திருவடிகளைப் பணியாதிருந்தாரா
கில், உலகில் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பேர் சேரிடத்தி நுகர்ந்தாது.

847. (इन्द्रि) * इन्द्रुरिव भाति चन्द्रो गगनं व्योमेव चेति कथनमिव ।
यतिराड्यतिराज इवेत्यभिधातुं योग्यमितरथा नैव ॥ ४७ ॥

சந்திரன் சந்திரனைப்போல் விளங்குகிறான், ஆகாசம் ஆகாசம் போலுள்ளது என்கிறப்
போலே யதிராஜர் யதிராஜரைப்போன்றவர் என்று சொல்லத்தகுமேயல்லது
மற்றைப்படி ஒருபமானமிட்டுச்சொல்லத்தகாது.

848. (न्याय) * निधनिवहानां लाभे हृष्यन्ति जना यथा हि भुवनेऽस्मिन् ।
तद्वद्यतिवरसूक्तीः प्राप्याहं हर्षमनुभवाम्यमितम् ॥ ४८ ॥

உலகத்தவர்கள் நவநிதிகளைப் பெற்றால் எப்படி ஆனந்திப்பார்களோ அப்படி நான்
எம்பெருமானாருடைய (நவநிதிபோன்ற) ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பெற்று மகிழ்கின்றேன்.

849. (आनुश्रुति) * आचक्षते महान्तो यतिपतिमवनौ कृतावतारममुम् ।
शेषं सेनानाथं साक्षाद्भगवन्तमपि च तत्वज्ञाः ॥ ४९ ॥

இந்நிலவுலகில் அவதரித்தருளின எம்பெருமானாரை சேஷாவதாரபூதரென்பர்சிலர்;
விஷவக்ஸேநாவதாரமென்பர்சிலர். ஸாக்ஷாத்பகவதவதாரமேயென்பாருமுள்.

850. (உத்யய) * उद्यद्भानुसहस्रप्रतिभमुद्योजं यतीश्वरं साक्षात् ।
संसेव्य हर्षविवशा वैकुण्ठाप्तौ च निस्पृहा जाताः ॥ ५० ॥

கதிராயிரபிரவிகலந்தெரித்தாலொத்த திருமுகமண்டலத்தையுடையாரான எம்பெருமா
னாரை நேரில்ஸேவித்து மகிழ்ந்தவர்கள் வைகுந்தம் புகவும் ஆசையற்றவர்களாயினர்.

851. (அபிநிதாதி) * अतुलं गीतानां सततं संसेव्य मोदमानानाम् ।

संमोदम् ॥ ५१ ॥

ஓப்பற்ற (ஸ்வாமியின்) கீதாபாஷ்யத்தை நிச்சலும் ஸேவித்துமகிழ்பவர்களுக்கு தாத் பர்யசந்திரிகாபூஷணத்திகள் ஆனந்தத்தை அதிகப்படுத்துகின்றன.

852. (பாரதாரசமான) * गारादारसमानां भगवद्यतिराजगुणगणान् वक्तुम् ।

सत्यं भोगिपतेरपि शक्तिर्नैव सशपथं वच्मि ॥ ५२ ॥

எம்பெருமானுடைய கடல்போன்ற திருக்குணங்களைப்பேசுவதற்கு ஆதிசேஷனுக்கும் ஆற்றல்கிடையாதென்று ஆவாரிட்டுரைப்பேன்.

853. (அற்புதன்) * अद्भुतमद्भुतमद्भुतमेतद्यतिराज ! विन्ध्यविपिनात्वम् ।

निश्येकस्यां सहसा सत्यव्रतमागतो ॥ ५३ ॥

எம்பெருமானுரே ! தேவரீர் ஓரிரவில் விந்த்யாடவியிலிருந்து ஆயாஸ மொன்று மின்றிக்கே ஸத்யவ்ரத கேஷத்திரத்திற்கு வந்துசேர்ந்தது அற்புதமற்புதமற்புதம் !

854. (நாட்டிய) * नाट्ये गानेऽन्यत्र च यतीन्द्र भवतस्स्तुतीः प्रशस्तः ।

त्वयि भक्तिसंपदं हि प्रजनय्य भवन्ति धन्यजन्मानः ॥ ५४ ॥

எம்பெருமானுரே ! நாட்டியத்திலும் ஸங்கீதத்திலும் மற்றொன்றிலும் தேவரீர்விஷயமான கீர்த்தனைகளை உபயோகப்படுத்துமவர்கள் தேவரீர்பக்கவில் பக்திப்பெருங்காதலை யுண்டாக்கிநன்மை பெற்றவர்களாகிறார்கள்.

855. (கண்டவர்) * कण्ठे कफादिरुद्धे सत्यपि भगवन् यतीन्द्र तव दिव्यम् ।

पादांबुजं पवित्रं स्तोतुं शक्तिं प्रदेहि कृपया मे ॥ ५५ ॥

எம்பெருமானுரே ! ஐயார்கண்டமடைக்கிலும் தேவரீருடைய திவ்யபாதாரவிந்தங்களைத் துதிக்கும் பக்தியை அடியேனுக்கு நல்கியருளவேணும்.

856. (கோகந்தார்) * गोकुलरामस्यानुजमपि रामानुजमुशन्ति भुवि सन्तः ।

वसति स गोपीहृदये न तु यतिपतिवद्विपश्चितां हृदये ॥ ५६ ॥

ராமாநுஜனென்னும் திருநாமத்திற்குத் திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்தபலராமாநுஜனென்னும் பொருளையும் பகர்வர் ; ஆனால் அந்தராமாநுஜன் ஆய்ச்சியருள்ளத்தில் உறைபவனெயன்றி பகவத்ராமாநுஜரைப்போல் வித்வான்களின் உள்ளத்தில் உறைபவனல்லன்.

857. (மறிஞ்சு) * मह्यं वितरतु यतिराद् स्वीयपदाम्भोजभक्तिभूमानम् ।

भक्तिस्सैव तु सकलां सम्पदमतुलां प्रदास्यति क्षिप्रम् ॥ ५७ ॥

எம்பெருமானார் அடியேனுக்குத் தமது திருவடித்தாமரைகளில் காதலை அநுக்ரஹிக்க வேணும் ; அ.ஃ.து உண்டானால் ஸகலவிதமான செல்வமும் சடக்கென எதித்திக்குமன்றே.

858. (பேதையர்) * भेदं नैव हि आदित्यस्य साक्षात्प्राप्तम् ।

காந்தோபயந்த்யுயோகிநி அஃயவசாயோஃமனஃதத்வவிதாஸு ॥ ௫௮ ॥

எம்பெருமானார்க்கும் மணவாள மாமுனிகளுக்கும் வரசிகாண்பாரில்லை ; தீதற்ற தத்வஜ்ஞானிகளின் உறுதி இதுவே காண்மின்.

859. (கடலளவாய) * कलिसाम्राज्योद्भूतं ध्वान्तं निरस्तिगुणोद्भिन्ने न यदि ।

भगवान् यतिपतिरहह ! क्षोणी सर्वाऽपि तामसी हि स्यात् ॥ ௫௯ ॥

கலியிருளைக் கடிந்தருள எம்மிராமானுசன் அவதரித்திலனேல் உலகெல்லாம் இருள்முடியன்றோ கிடக்கும்.

860. (உணர்ந்தமெய்) * उर्वारुकमिव बन्धान्मृत्योर्मुच्येय तूर्णमिति येये ।

इच्छन्ति ते भवन्तु श्रीमद्यतिराजसेवया कृतिनः ॥ ௬௦ ॥

“உர்வாருகமிவ பந்தநாத் ம்ருதயோர் முகஸீய” [வெள்ளரிக்காயானது காம்பைவிட்டு நீங்குவதுபோல் ஸம்ஸாரத்தை விட்டு நீங்கக்கடவேன் என்று வேதமுரைப்பதுபோல் ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு விரைவில் விடுபடவிரும்புமவர்கள் எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஸேவித்து க்ருதார்த்தர்களாகக் கடவார்கள்.

861. (கொடிந்நுவிட்டு) * को वा गुरुरिह भुवने दिक्षु विदिक्षु च निजं यशो विमलम् ।

प्रसृमरमतनोद्भूगवद्भूष्यकृदन्यः पवित्रतमजन्मा ॥ ௬௧ ॥

எம் பெருமானாரைத்தவிர வேறு எந்த ஆசாரியர் உலகம் நிறைந்த புகழாளராய் விளங்கினவர் ?

862. (இருந்தேன்) * इन्धे यतीन्द्र भवतश्चरणद्वंद्वं सदैव मम हृदये ।

अत एवान्तःकरणं मामकमाभाति संहतध्वान्तम् ॥ ௬௨ ॥

எம்பெருமானாரே ! தேவரீருடைய திருவடியிணைகள் எப்போதும் என்னுள்ள த்துள்ளே ஒளிக்கின்றன ; ஆகவேதான் எனதுநெஞ்சம் இருளற்று விளங்குகின்றது.

863. (பிபிட்டுநீங்கும்) * पिबत यतीन्द्रप्रवणप्रवणानां दिव्यपादसतीर्यम् ।

येन हि सकलान्येनांस्यविलम्बितमेव नाशमुपयन्ति ॥ ௬௩ ॥

ஸகல பாபங்களையும் நொடிப்பொழுதில் போக்கவல்லதான யதீந்த்ர பக்தபக்தர்களின் ஸ்ரீ பா ததீர்த்தத்தைப் பருகுவர்கள்.

864. (பொருட்டற்றன்) * पण्डितपामरभेदं विनैव सर्वेऽपि यतिपतेः कृपया ।

पूर्वमिव सांप्रतं च प्रयासलेशं विना समुत्तीर्णाः ॥ ௬௪ ॥

பண்டிதர்கள் பாமர்கள் என்கிற வாசியின்றிக்கே எல்லாரும் எம்பெருமானுருடைய திருவருளால் முற்காலத்திற்போல இக்காலத்திலும் எளிதாக உய்ந்து போகின்றார்கள்.

865. (வாழ்வாற்று) * वाक्पतिरेष हि साक्षाद् भुवीति वक्तव्यतां प्रपन्नाश्च ।

सत्यं यतिपतिभार्यं स्तुत्वैव भवन्ति धन्यजन्मानः ॥ ६५ ॥

‘இவர் பூலோகப் புகழ்ப்பதியென்று சொல்லும்படியாகவுள்ளவர்களும் [மஹாபண்டிதர்களும்] எம்பெருமானாரைத்துதித்தே பிறவிப்பயன் பெற்றார் ஆகிறார்கள்.

866. (ஞானங்குன்ற) * ज्ञानं भगवद्विषयकमुदेतु मा वा धरातले मर्त्याः ।

अग्निनिर्वाणानिज्ञानं खलु सर्वसंपदां मूलम् ॥ ६६ ॥

புவியில்வாழும் மனிதர்களை ! உங்களுக்கு எம்பெருமானைப்பற்றின ஞானம் உண்டாகவுமாம், இல்லையாகவுமாம் ; அதுபற்றி விசாரமில்லை ; யதிந்தரதப்பரவணர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளில்ஞான முண்டாவதன்றோ ஸகலமானஸம்பத்துக்களுக்கும் மூலமாவது.

867. (ஹரிநாமச்சுந்த) * शरणं यतीन्द्र भवतः चरद्वंद्वं हि सर्व आचार्याः ।

प्राहुरनुकल्प एषः स्वप्रपन्नार्त्रिहि मुख्यकल्पो नः ॥ ६७ ॥

எதிலும் கௌணகல்பம் முக்கியகல்பமென்று இரண்டுண்டே ; எம்பெருமானார் திருவடிகளைப்பணிதல் கௌணகல்பம் ; அவரடியார்களின் திருவடிகளைப்பணிதல் முக்கியகல்பம் எனக்கு.

868. (ஆரணக்கேன்று) * आचार्यसार्वभौम ! श्रीमान् वरयोगिर्மूर्तिमिह नो चेत् ।

स्वःकुलवानभयाद् ध्रुवमैधिष्यत पुनः कलिध्वान्तम् ॥ ६८ ॥

ஆசார்யஸார்வபௌமரான எம்பெருமானாரே ! தேவரீர் மீண்டும் மணவாள மாமுனிகளாகிற திருக்கோலத்தைப் பரிக்கரஹித்து அவதாரம் செய்தருளியிராவிடில் மீண்டும் கலியிருள்மிடைதந்திருக்குமென்பது திண்ணம்.

869. (சீதாநாதேந்திர) * चिन्तयत नित्यमर्थान् अतिमधुरान् लक्ष्मणार्थकृतिबुन्दे ।

ये खलु लुपन्ति तमांतमांसि चित्ते विसृत्वा राण्याशु ॥ ६९ ॥

மாந்தர்களை ! நமது நெஞ்சில் பரவியுள்ள அஜ்ஞாநாந்தகாரங்களைப் போக்கவல்லவையாய் மிக இனியவையாய் எம்பெருமானாரை திருவுள்ளம். (நாராயணசப்தவாச்யத்வபொருள்களை நிச்சலும் சிந்தனைசெய்யுங்கள்.

870. (அநந்தபாஸ்கந்த) * एतदवधेयमार्यैः श्रीभाष्ये स्पष्टबोधरहिता ये ।

अर्थास्तेषां गद्यत्रयत उपजीवनं यतीन्द्रेष्टम् ॥ ७० ॥

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஸ்பஷ்டமாகக் கிடைக்காத அர்த்தங்களை கத்யத்ரயத்திலிருந்து உய்த்துணரவேண்டுமென்பது எம்பெருமானார் திருவுள்ளம். (நாராயணசப்தவாச்யத்வலக்ஷமீபதித்வாதிகள்)

871. (சாந்தநென்சீதை) * शाङ्गीं तिष्ठतु कामं पुरतो मम तं विहाय यतिराजम् ।

सेवेत्यमृतकविः प्राह तदुक्तिं सुशोभनां मन्ये ॥ ७१ ॥

“திருவரங்கர் கைத்தலத்தாழியும் சங்கமுமேந்தி நங்கண்முகப்பே.... உன்னைவிடே னென்றிருக்கிலும் நிற்புகழேமொய்த்தலைக்கும் வந்து” என்று அமுதனார் பணித்தது மிகவழகியதே.

872. (அந்தாண்) * कैटभकंसमुखानां दैत्यानां विदलने परं दक्षः ।

भगवान्, यतिपतिरायौ दुरर्थवादिक्षयं हि भुवि कृतवान् ॥ ७२ ॥

மதுகைடபாதிக்களான அசுரரை வதைப்பதில்மட்டுமே எம்பெருமான் நிறுணன்; தீய பொருள்கள் கூறுமவர்களையன்றே எம்பெருமானார் தொலைத்தொழித்தது.

873. (அந்நாண்) * वन्द्यातनयखपुष्पप्रवादतत्त्ववादनिरतानाम् ।

कुदृशां प्रलपितनिचयं यतिपतिरवलीलयैव वारितवान् ॥ ७३ ॥

‘மலடிமகன் ஆகாசத்தாமரை’ என்பதுபோன்ற சூந்யவாதங்களைச் செய்யும் குத்ருஷ்டிகளின் பிதற்றல்களை எம்பெருமானார் அநாயாஸமாகக் கண்டித்தொழித்தனர்.

874. (தேராமறை) * ते खलु भुवने धन्या भगवल्क्ष्मणार्थमुखकमलम् ।

साक्षादवेक्ष्य हर्षप्रकर्षमापुहि कूरनाधार्यदाः ॥ ७४ ॥

எம்பெருமானாருடைய திருமுக மண்டலத்தை ஸாக்ஷாத்தாக ஸேவிக்கப்பெற்ற கூரத் தாழ்வான் முதலானவர்களே இந்நிலத்தில் பாக்கியசாலிகள்

875. (செய்தலை) * शंखसुदर्शनधारिणि शार्ङ्गणि भगवति समक्षदृष्टेऽपि ।

तस्मिन् रुचिर्न मे स्यात् सत्यं यतिराजवपुषि सक्तोऽहम् ॥ ७५ ॥

கட்கிலியான எம்பெருமான் திருவாழி திருச்சங்கேந்தி எதிரேவந்து நின்றாலும் எம்பெருமானார் வடிவழகு காணவே விரும்புமவனடியேன்.

876. (நின்றவண்) * निपुणा बहवः कवयो वनिताचरितोपवर्णने सक्ताः ।

भगवद्यतिपतिनुतिषु प्रवणाः कवयो हि धन्यजन्मानः ॥ ७६ ॥

சகுந்தலை, மாலவிகை முதலான மாதரசிகளின் சரிதைகளைப் பேசவல்ல கவிகள் பல ருளர்; எம்பெருமானாரைத் துதிக்கவல்ல கவிகளின் பிறப்பன்றே போற்றத் தக்கது.

877. (நந்தாண்) * ईषदपि नैव मिथ्या यतिपतिरेको हि गुरुपदाहोऽत्र ।

अन्धतमसं स एव हि निरास्थदत्यन्तमात्मकृतिरत्नैः ॥ ७७ ॥

எம்பெருமானாரொருவரே ஆசார்யரென்னத் தகுந்தவர் அவரொருவரேயன்றே தமது திவ்யஸூத்திகளால் அகவிருளை யொழித்தவர்; இது பொய்யுரையன்று

878. (கருந்தில்) * कर्णावरुणालय ! भो ! यदोन्द ! सर्वाश्च गुरुवरान् भुवने ।

कारुणिकान् कथयामस्तव कर्णैका हि निस्तुला लसति ॥ ७८ ॥

கருணைக் கடலான எம்பெருமானாரே! உலகில் ஆசாரியர்க ளெல்லோரையுமே காருணி கர்களைன்கிரும்; தேவரீருடைய கருணையொன்றே ஒப்பற்று விளங்குகின்றது.

879. (அந்நாண்) * पुनरपि पुनरपि भवतः गुणगणकथनेषु ! यतिपते भगवन् ! ॥

जिह्वा समोज्जिहीते लेखितुमेतान् समुत्सुकः पाणिः ॥ ७९ ॥

எம்பெருமானாரே! மீண்டுமீண்டும் தேவரீருடைய திருக்குணங்களைப் பேசுவதிலேயே எனது நாக்கு ஊக்கங்கொண்டிரா நின்றது; அவற்றையெழுதுவதிலேயே எனது கை உத்ஸாஹ முடையது.

880. (நல்லாரி) * नलिनसमववल्लोचनकरचरणदे! यतीन्द्र! तव दिव्यम् ।

वपुरवलोकितवन्त सस्यं नान्यत्र पातयन्ति दृशम् ॥ ८० ॥

தாமரை போன்ற திருமுகம் திருக்கண் திருக்கை திருவடி முதலான திவ்யாவயவங்களை யுடைய எம்பெருமானாரே! தேவரீருடைய திருமேனியை ஸேவித்தவர்கள் மற்றொன்றில் கண் செலுத்தார்.

881. (சோர்வின்றி) * गोपनिष्ठानामदेहं गंगां यमुनां सरस्वतीं यान्ति ।

यतिराज ! तव पदांबुजतीर्थं सर्वांगशोधकं सत्यम् ॥ ८१ ॥

எம்பெருமானாரே! அவரவர்கள் தம்மைப் புனிதராக்கிக் கொள்ள கங்கா யமுநா ஸரஸ் வதி நதிகளைத் தேடியோடுகிறார்கள்; தேவரீருடைய ஸ்ரீபாத தீர்த்தமே ஸர்வாங்கங் களையும் புனிதமாக்க வல்லதென்பது சত্যம்.

882. (தேவிவற்றி) * ते खलु जगति कृतार्थाः श्रीभाष्यादिषु भवन्तिधेषु ।

कालं क्षिपन्ति ये वै हन्तैते दुर्लभा यतीशान ! ॥ ८२ ॥

எம்பெருமானாரே! தேவரீர் பணித்த ஸ்ரீ பாஷ்யாதி திவ்யகர்ந்தங்களில் போது போக்கு மவர்களே நிலவுலகில் க்ருதார்த்தராவர்; ஆனால் அத்தகைய அதிகாரிகள் துர்லபர்கள்.

883. (சீர்கண்டு) * श्रीमद्यामुनमुनिराट् कांचीमभ्येत्य करुणया निजया ।

व्यैक्षत भवन्तमारात् तत एव भवान् समृद्धकीर्तिरभूत् ॥ ८३ ॥

ஆளவந்தார் தமது ஸ்ரீமத்யாமுனருனால் கச்சிப்பதிக்கெழுந்தருளி * ஆமுதல்வனிவ னென்று தேவரீரைக் கடைபிடித்தருளினார்; அதனாலேயே தேவரீருடைய புகழ் ஓங்கிற்று.

884. (கண்டு) * कथयतयतिपतिकरुणांप्रणमततत्पादपंकजद्वंद्वम् ।

विलिखततदुक्तिरांशिप्रविशत तस्यावतारभूतपुरीम् ॥ ८४ ॥

மாந்தர்களே! எம்பெருமானுருடைய திருவருளைப் பேசுங்கள்; அவருடைய திருவடிகளைத் தொழுங்கள்; அவருடைய திவ்ய ஸக்திகளை யெழுதுங்கள்; அவருடைய திருவவ தாரஸ்தலமான ஸ்ரீ பெரும்பூதார் சென்று புருங்கள்.

885. (ஓதிய) * ओषध्यधीशसंनिभवदनं यतिराज तावकं सततम् ।

नक्तंदिवं ममाग्रे विलसति धन्योऽस्मि भाग्यमिदमतुलम् ॥ ८५ ॥

எம்பெருமானாரே! தேவரீருடைய திங்கள் திருமுகம் அல்லும்பகலுமிடைவீடின்றி என் னெதிரே விளங்கா நின்றது; ஒப்பற்ற பாக்கியம் பெற்றுக்கு தார்த்தனாகிறேன்

886. (பற்றும்விசரை) * पश्यन्ति जगति बहवो निर्विकल्पादनानि यतिराज ।

तावकमुखान्जनिर्गतदिव्यग्रन्थेषु सत्सु भोग्येषु ॥ ८६ ॥

எம்பெருமானாரே! தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பரமபோக்யமான நூல் 7 கவிதை வும் உலகில் பலர் வம்புதும்பான சுவடிகளைப் பார்க்கின்றனர்.

887. (பேரியவர்) * पेतुर्बहवो नरकेषु अलेव्यसेवादिदुष्कृतैरहह ! ।

यतिपतिसेवाभाग्यं नाल्पस्य फलं हि तपस इत्याहुः ॥ ८७ ॥

எம்பெருமானாரைத் தொழும் பாக்கியம் சீரிய நற்றவப் பயனென்பர் பெரியோர்; ஆயினும் பலர் அஸேவ்ய ஸேவை முதலிய தீவினைகளினால் நரகத்தில் வீழ்ந்தனர்ந்தோ!

888. (கலிங்க) कलियुगमुखे हि शठजिन्मुनिरभिहितवान् कलिर्हतो भविता ।

इति यतिराज ! तदुक्तिसार्था भवतोऽवतारतोजाता ॥ ८८ ॥

நம்மாழ்வார் கலியுகம் தொடங்கும்போதே கலியுங்கெடுங் கண்டுகொண்மின் என்றார்; எம்பெருமானாரே! அவ்வருளிச் செயல் தேவரீருடைய திருவவதாரத்தினால் உண்மையாயிற்று.

889. (போற்றும்) * भोगेषु लौकिकेषु भ्राम्यन्ति जडा जनास्तु भोगिपते ।

तावकभोगे भव्ये मुग्धाः क्रूरशदाशरथ्याद्याः ॥ ८९ ॥

ஆதிசேஷமூர்த்தியான எம்பெருமானாரே! பாமர ஜனங்கள் உலகத்திலுள்ள சிற்றின்பங்களில் மயங்குகின்றனர்; தேவரீருடைய திருமேனியழகில் ஈடுபடும் பாக்கியசாலிகள் ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலானவர்களேயாவர்.

890. (நீனயார்) * नित्यं यतीन्द्र ! तावकचरणाभोजसृति वितन्वानाः ।

इह भुवि नित्यानुक्तानतिशेरेत इत्यनर्गलं वचनम् ॥ ९० ॥

எம்பெருமானாரே! நிச்சலும் தேவரீருடைய திருவடியிணைகளைச் சிந்திப்பவர்கள் இந்நிலத்திலிருந்துவைத்தே நித்யமுக்தர்களிற் காட்டிலும் சீரியரென்பது விவாதமற்றவார்த்தையாம்.

891. (மருள்) * मधु मधुरमथ च फाणितमतिमधुरमिति ब्रुवन्ति भुवि सूखाः ।

माधुर्यमप्रमेयं न विदन्ति यतीन्द्र तावकोक्तिततौ ॥ ९१ ॥

எம்பெருமானாரே! இந்நிலத்திலுள்ள மூர்க்களீகள் தேவரீருடைய ஸ்ரீபாதங்களின் அப்ரமேயமானமாதிரியத்தை யறியாமல் மதுவையும் கற்கண்டையும் மதுமென்கிறார்கள்.

892. (புண்பு) * पुण्यजन बाधनार्थं भुव्यवतीर्णो हि जानकीजानिः ।

यतिराज पुण्यपुरुषाः उदजीवन् बहव एव तव दयया ॥ ९२ ॥

எம்பெருமானாரே! “யாதுதாந : புண்யஜந ” என்ற அமர கோசத்தின்படி புண்ய ஜநமென்னப் படுகிற அரக்கர்களைத் தொலைப்பதற்காக சக்ரவர்த்தி திருமகனார் அவதரித்தார்; தேவரீருடைய திருவருளால் புண்ய புருஷர்கள் யாவரும் உஜ்ஜீவித்தனர்.

893. (கட்டி) * कष्टं हा धिक् कष्टं प्रलपन्ति जडा जनास्ति भ्राम्यन् ।

वयमिह सत्यं ब्रूमः यतिराजेनैव नाथवान् लोकः ॥ ९३ ॥

சில பல மூர்க்கர்கள் உலகுக்கு ஈச்வரன் கிடையாதென்று பிதற்றுகிறார்கள்; உண்மையாக நாம் சொல்லுவது எம்பெருமானாரே உலகுக்கெல்லாம் ஈச்வரர்.

894. (உவந்தும்) * तपसा शरीरशोषणनिष्णातैर्हन्त किं फलं लब्धम् ।

यतिपतिकैर्कथं कृते वयमिह देहस्य पोषणं कुर्मः ॥ ९४ ॥

தவம் புரிந்து உடலை உலர்த்துகின்ற தாபஸர்கள் என்னபேறு பெற்றார்கள் ? எம்பெருமானார்க்குக் கைங்கரியம் செய்யவே நாம் உடலைப் போஷித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

895. (உண்ணின்று) * उडुपं परिगृह्य तरन्त्युर्वाधि संसारसागरोत्तरणे ।

यतिराजनामकीर्तननेकं विषयमृते ॥ ९५ ॥

உப்புக் கடலைக் கடப்பதற்குக் கப்பலைக் கொள்ளுகிறார்கள்; நாம் எம்பெருமானார் திருநாமஸங்கீர்த்தனத்தைத் தோணியாகக் கொண்டு திண்ணமாக பிறவிக்கடலைக் கடக்கிறோம்.

896. (வளரும்) * वन्दे यतिपतिचरणौ मन्देतरमोदलब्धये सततम् ।

संदेह इह भवेत्किं ? संदोहो जायते हि मोदानाम् ॥ ९६ ॥

அளவு கடந்த ஸந்தோஷம் பெறுவதற்காக எம்பெருமானார் திருவடிகளை எஞ்ஞான்றும் தொழுகின்றேன்; இங்ஙனே தொழுவதனால் ஸந்தோஷ ஸந்தோஹ முண்டாவதில் என்ன ஸந்தோஹம்?

897. (நகர்த்தும்) * तपनो हरति तमिस्रां पुनरपि सा जायते हि तचिरेण ।

यतिराजतपननिहतं तम आविद्यं कदाऽपि नोदेति ॥ ९७ ॥

ஸூரியன் இருள்மேக்குகின்றனெனினும் அவ்விருள் உடனுக்குடனே வந்து மூடா நின்றது; எம்பெருமானால் போக்கப்பட்ட அகவிருள் நின்றுயொரு நாளும் மறுவலி டாது.

898. (இடுமே) * इदुभिर्जघान रासो रक्षोनिवहान् यतीन्द्र ! धनुषा च ।

कालेयराक्षसानां निवहं तु भवान् स्वसूक्तिभिर्हृतवान् ॥ ९८ ॥

எம்பெருமானாரே! ஸ்ரீராகவன் அரக்கர்களின் திரளை அம்புகளாலும் வில்விஞாலும் தொலைத்தருளினன்; தேவரீர் கலியுகத் தரக்கர்களைத் தமது ஸ்ரீஸூக்திகளால் தொலைத்தருளிற்று.

899. (தற்குச்) * तर्कोऽप्रतिष्ठ इति यत् पाराशर्यो जगाद सत्यं तत् ।

अनवद्यशास्त्रवृन्दैः यतिपतिरखिलार्थसाधने दक्षः ॥ ९९ ॥

தர்க்கசாஸ்தரம் ப்ரமாணமன்று என்று வேதவ்யாஸர் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் ஸத்தாபித் திருப்பது ப்ரஸித்தம். இதை பலவித ச்ருதிகளைக் கொண்டு ஸ்தாபிப்பதில் ஸமர்த்தர் எம்பெருமானார் ஒருவரே!

900. (போந்தது) * भोजनमथ च स्वापो विषयाणां भोग इत्यदः कृत्यैः ।

कालं क्षिपन्ति कितवाः हन्त यतीन्द्रोक्तिवृन्दसत्त्वेऽपि ॥ १०० ॥

நம்மிராமா நுசனுடைய அமுதமன்ன திவ்யஸூக்திகள் : : : : : இவ்விருள் தருமா ஞாலத்து மூடர்கள் தம் ஊத்தை வாய்க்குக் கவளமுந்துவதிலும், தூங்குவதிலும்,

விஷய போகங்களை அநுபவிப்பதிலும் போதைப் போக்குகிறார்களே ! அந்தோ பரிதாபம்.

901. (மயக்கும்) * मयि मलिविरहितजन्तौ यतिपतिरहह ! स्वकीयया कृपया ।

स्वीयप्रभावबोधं जनयामासेति नैव चित्रमिदम् ॥ १०१ ॥

நிகரின்றி நின்றவென்நீசதையைக் கருதாமல் அடியேனையும் கேவலம் தம்முடைய க்ருபையால் ஆட்கொண்டார், எம்பெருமானார். க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யரான எம் பெருமானார் விஷயத்தில் இது ஆச்சர்யமோ ?

902. (நையும்) * नैवास्ति जगति जेतुं मामिह कोऽपीति सशपथं वच्मि ।

यदहं यतीन्द्रचरणे तत्प्रवणांघ्रौ च दृढतरं प्रवणः ॥ १०२ ॥

எம்பெருமானாரையும், எம்பெருமானரை ஆச்ரயித்த யதீந்த்ரப்ரவணரான மண வாளமாமுனிகளையும் பற்றின எனக்கார் நிகர் நீணிலத்தே ? என்று சபதமிட்டுச் சொல்வேன்.

903. (வளர்ந்தவெங்) * वस्तुत इदं ब्रवीमि श्रीमद्यतिराज एव वरयोगी ।

भूत्वा प्रपन्नगोष्ठीं सनाथयामास भाग्यभूम्ना नः ॥ १०३ ॥

எம்பெருமானாரே மணவாளமாமுனிகளாக அவதரித்து ப்ரபந்தகோஷ்டியைப் புனிதப் படுத்தியது அடியோங்களுடைய பாக்கியமாகும்.

904. (கையில) * कैतवमनृतोक्तिं वा परिहासं वाऽपि विप्रलिप्सां वा ।

न मनागपि जानीतो यतिवरवरवरमुनी उभावेव ॥ १०४ ॥

வஞ்சனை, பொய், பரிஹாஸம், ஏமாற்று இவை ஈஷத்தும் இல்லாதவர்களன்றோ நம்மி ராமாநுசனும் அவருடைய அபராவதாரமான மணவாளமாமுனிகளும்.

905. (தீர்த்து) * शेषत्वपारतन्त्र्ये लक्षणमात्मन इतीदृशं ज्ञानम् ।

यतिपतिवरवरयोगि-श्रीसूक्तिभिरेव जायते जगति ॥ १०५ ॥

‘சேஷத்வ பாரதந்த்ர்யம் ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணம்’ என்னும் இந்த ஞானம், எம்பெரு மானருடையவும் மணவாளமாமுனிகளுடையவும் ஸ்ரீஸூக்திகளினாலன்றோ இந்தவுலகு நன்கறிந்து கொள்கிறது.

906. (இருபீடம்) * इदमवलेपवचो मे शृणुत यतीन्द्राच्च सोऽहमुत्तुंगः ।

पंचकसप्ततिविंशतिचिन्ताभाग्यं यतो न तस्यास्ति ॥ १०६ ॥

எம்பெருமானாருக்குமில்லாத ஒரு பெருமை அடியேனுக்குள்ளது. அது எம்பெருமானார் விஷயமான தாட்பஞ்சகம், யதிராஜஸப்ததி, யதிராஜவிம்சதி இவற்றை நிச்சலம் சிந்தை கொள்வதே ! இது அந்த எம்பெருமானாரால் முடியாதன்றோ !

907. (இன்புற்ற) * इह बहवो गुरुवर्याः प्रादुरभूवन् तथापि यतिराजः ।

गुरुरद्वितीय आसीत् ध्वान्तं येनाखिलं च विध्वस्तम् ॥ १०७ ॥

இருள்தருமாலத்தின் இவ்விருளைப் போக்கியதால் எம்பெருமானார் ஒருவரே எல்லா ஆசார்யர்களைக்காட்டிலும் மேம்பட்டவர்.

908. (அங்கயல்) * अण्णङ्गरायदासः परया भक्त्या यतीन्द्रनुतिमेनाम् ।

विज्ञाप्य हर्षमतुलं भजे सेयं चकास्तु भक्तहृदि ॥ १०८ ॥

பெருமாள்கோயில் ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யதாஸன் இயற்றிய இந்த ஸ்தோத்ரமானது பக்தர்கள் நெஞ்சில் எப்பொழுதும் திகழவேண்டும்.

ஸ்ரீ. பெரும்புதூர் எம்பெருமானார்.

909 'ந சேத் ராமாநுஜேத்யேஷா சதுரா சதுரக்ஷா
காமவஸ்தாம் ப்ரபத்யந்தே ஜந்தவோ ஹந்தமாத்ருஃ,

(ராமாநுஜ) என்கிற சதிரான நான்கு திருவெழுத்து இல்லையாகில் நம்போல்
வாரின் நிலைமை என்னுது: உத்தோ! (நாமெல்லாம் உருமாய்ந்திருப்போமென்றபடி)

910 புண்யம்போஜவிகாஸாய பாபத்வாந்தக்ஷயாய ச 1
ஸ்ரீமாத் ஆவிரபூத் பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர: 11

ஆளவந்தாருடைய முடங்கின மூன்று திருவிரக்களாகிற புனிதமான
தாமரை மலர்வதற்கும், பாபிகளாகிற இருள் தொலைவதற்குமாக இந்நிலத்தில்
பகவத்ராமாநுஜ ஸூர்யப்ரதூர்ப்பாவமாயிற்று. ...

911 'தருணீக்ருதவிரிஞ்சாதிநிரக்ஞஸுவிபூத்ய: 1
ராமாநுஜபதாம்போஜஸமாச்ரயணஸூலிந: 11

எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளைச் சார்ந்தவர்கள் ப்ரஹ்ம
லோகைச்வரீயம் முதலான ப்ரரச்ருத போகங்களெல்லாம் த்ருணமாகநினைத்து
வெறுத்தொழித்தவர்களென்று பகவத்ராமாநுஜ பக்தர்களின் பெருமை சொல்
லிற்று. ...

912 க்ஷாஷாயசோபி கமநீயசிகாநிவேசம்
தண்டத்ரயோஜ்ஜ்வலகரம் விமலோபவீதம் 1
உத்யத்திநேசநிபம் உல்லஸதூர்த்வபுண்ட்ரம்
ரூபம் தவாஸ்தி யதிராஜ! த்ருசோர் மமாக்ரே. 11

இந்த சுலோகம் கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்தது. க்ரிம்கண்ட சோழனுடைய
கொடுங்கோன்மையினால் திருக்கண்ணை யிழந்திருந்த கூரத்தாழ்வானை, திருநாரா
யணபுரத்தில் நின்றும் பன்னிரண்டாண்டு கழித்து மீண்டெழுந்தருளிய எம்பெரு
மானார் வருந்தி உசாவுகையில் "எனக்குக் கண் போயிற்றே மென்று குறையில்லை;
தேவரீருடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை உள்ளவாறு ஸேவிக்கப் பெறுகின்
றேன்" என்று விண்ணப்பிக்கையில் ஸாதித்தருளின சுலோகமிது. முன்மூன்று
பாதங்களிலுள்ள ஆஷாயசோஷணங்களும் மதாந்தரஸ்த ஸம்ந்யாஸிகளின் வேஷத்
திற்காட்டில் வாசிகூறுவன: [காஷாய சோபி] அந்த யதிகள் காஷாய மணிந்தா
லும் கண்கொண்டு காணவொண்ணாத உடையன்றோ. [கமநீயசிகாநி வேசம்] முண்
டித சிரஸ்கர்களன்றோ அவர்கள். [தண்டத்ரய உஜ்ஜ்வலகரம்] ஏகதண்டியன்
றிக்கே *தண்டைஸ் த்ரிபிரம்ண்டிதா மூர்த்தி: [விமலோபவீதம்] பண்டாரச்சாபி
போலே பூணூல் அறுத்தெறியுமவர்களன்றோ அவர்கள். [உத்யத்திநேசநிபம்]
*உதயபருப்பதத்தின்மேல் விரியுங்கதிரே போன்றவச் ஸ்வாமி. [உல்லஸதூர்த்வ
புண்ட்ரம்] பன்னிருநாமம் அழகாக விளங்குந் திருமேனி. இத்தகைய திருக்கோலம்
என்னெதிரே திகழ்கின்றதென்கை, ...

ஸ்ரீ தேசிக ரஹஸ்யங்களில் பகவத்பாஷ்யகார ப்ரஸம்ஸைகள்

913 ஸம்ப்ரதாய பரிசுந்தி ரஹஸ்யத்தில்—"ஆளவந்தாருடைய நியோகத்தாலே
ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரை அங்கீகரித்த பூர்ணரான பெரிபநம்பி, இவரைத் தமச்சூ

ஸப்ரஹ்மசாரிகளான திருக்கோட்டியூர்நம்பி பக்கலிலே அர்த்தசிக்ஷ பண்ணவும், திருமாலையாண்டான் பக்கலிலே திருவாய்மொழி கேட்கவும். ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானாரைப் பக்கலிலே நல்வார்த்தை கேட்கவும் நியோகித்ததும்—*பஹுப்ய: ஸ்ரீராதவ்யம். பஹுதாஸ்ரோதவ்யம்* ஜ்ஞாநவ்ருத்தா மயா ராஜந்! பஹவ: பர்யபாஸிதா: இத்யாதிகளையும் சுகாதி வ்ருத்தாந்தங்களையும் பார்த்து ஸிஷ்யபூதரை பஹுமுகமாகத் திருத்தவேண்டுமென்கிற அபிஸந்தியாலே உபபந்தமம்.”

914 (அதிலேயே “பாஷ்யகாரருடைய ஸிஷ்யஸம்ப்ரதாயங்களில் ஒன்றிலும் அர்த்தவிரோதயில்லை; வாக்யயோஜநாபேதமே யுள்ளது. தேஸுகால அவஸ்தாவிஸேஷங்களாலே வரும் அநுஷ்டாந வைஷம்யம் சாஸ்த்ராநுமதம்.”

915 குருமஹாஸ்யமென்றும் ஷ்ரீஸ்ரீ — “பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்தை ஆசிரயித்தவர்கள் அறுவர்;—அவர்களாகிறார், எம்பெருமானார், மலைகுனியநின்றார், ஆரீய ஸ்ரீஸட்கோபதாஸர், அணியரங்கத்தமுதனார், திருவாய்க்குண்டையான் பட்டர், திருக்கச்சிநம்பி” (அவ்விடத்திலேயே) “எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிஷித்தார். திருமாலையாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழி கேட்டார்; ஆளவந்தாராழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழியுமோதி ஸ்தோத்ராதிகளும் அருளிச்செய்தும் தல்வார்த்தைகளும் கேட்டருளினார். திருமலைநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஸ்ரீமத் ராமாயணம் கேட்டருளினார். இவரருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள்—ஸ்ரீபாஷ்யம் தீபம் ஸாரம் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யம், சிறிய கத்யம், பெரிய கத்யம், ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யம், நித்யம்—ஆக ஒன்பது. இவர் ஸ்ரீபாதத்தில் ஆசிரயித்தமுதலிகளைத் தந்தாம் ஸம்ப்ரதாயப்படிசிலே அறிந்துகொள்வது.”

916 ஸ்ரீ ஷ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ—அநிகாரி விபாகாதிக்கார்த்தம் — “ஒருமலையில் நின்று ஒருமலையிலேதாவும் ஸம்ஹாஸீரத்தில் ஐந்துக்களைப்போல பாஷ்யகாரர் ஸம்ஸார லங்கனம் பண்ண அவரோடுண்டான குடல் துவக்காலே நாம் உத்தீர்ணராவுதோம்” என்று முதலிபாண்டானருளிச்செய்த பாசரம். அதிலேயே சரமஸ்லோகா சிகாரத்தில் “பாஷ்யகாரர் அந்திமதஸையிலும் வருந்திப்பெழுந்திருந்து ஸந்த்யாகாலத்திலே ஜலாஞ்ஜலி ப்ரக்ஷேபம் பண்ணியருளினார்.” ... *

மணவாளமாமுனிகளின் ரஹஸ்ய விபாகவிபானங்களில்
எம்பெருமானார் ப்ரசம்ஸைகள்

917 முழுகூப்படியில், சரமஸ்லோகப்ரகரண வியாக்கியான அவதாரி கையில் மணவாளமாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூத்தி. ‘இதில் அர்த்தங் கேட்கைக்காகவிநே எம்பெருமானார் பதினெட்டுபர்யாயம் திருக்கோட்டியூர்நம்பி பக்கல் எழுந்தருளிற்று. நம்பி தாமும் இதில் அர்த்தம் பெறும்படி கௌரவத்தையும், இதுக்கு அதிசாரிகள் இல்லாமையையும் பார்த்திநே இவருடைய ஆஸ்திக்ய—ஆதரபரீக்ஷார்த்தமாகவும் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணி, குரூரவுகொண்டு மாஸோபவாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச்செய்தருளிற்று. ... *’

918 (அதிலேயே, சரமச்சலோக ப்ரகரணத்தில் (263) *உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவர் அருளிச் செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது* என்ற சூர்ணையின் வியாக்கியானத்திலே மணவாளமாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தி—“தத்வநிர்ணயம் பண்ணின உய்யக்கொண்டார் பக்தி நிஷ்டராயிருக்கையாலே அவரை ப்ரபத்திநிஷ்டாம்படி பண்ணலேனுமென்று, அவருக்கு சரமச்சலோகார்த்தத்தை யருளிச்செய்தவளவிலே, ‘அர்த்தஸ்திதி அழகிதாயிருந்தது. ஆகிலும், அத்தை விட்டு இத்தைப்பற்றத்தக்க ருசி எனக்கில்லை’ என்ன, ‘வித்வானாகையாலே அர்த்தத்துக்கு இசைந்தாய்: பகவத் ப்ரஸாதமில்லாமையாலே ருசி பிறந்ததில்லை” என்று அவர் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பதென்கை” என்றுள்ளது.

919 ஸ்ரீவசநபூஷணம் முதல் பிரகரணத்தில் (73) “அஹமர்த்தத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்தமென்னும்படி தாஸ்யமீறே அந்தரங்க நிருபகம்” என்ற சூர்ணையின் வியாக்கியானத்தில் மாமுனிகள்—“திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆறுமாஸம் ஆழ்வான் ஸேவித்துநின்று மஹானிதியாகப்பெற்ற அர்த்தமீறே இது” என்றருளிச்செய்தார். (இங்கு எம்பெருமானார் ப்ரஸ்தாவ மில்லையாகிலும்) ஆழ்வான் திருக்கோட்டியூர்நம்பிஸன்னிதிக்கெழுந்தருளின துளம்பெருமானருடைய நியமனத்தினாலே யென்று அந்யத்ர அருளிச்செய்திருப்பது இங்கே அஹஸ்தேயம்.

920 (அதிலேயே நான்காம் ப்ரகரணத்தில்—“பாஷ்யகாரர் காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் ப...பாஷ்யம் பார்த்துப் பெரியதிருமண்டபத்துக்குக் கீழாக முதலிகளெல்லாநும் திரளவிருந்தவளவிலே இவ்வர்த்தம் ப்ரஸ்துதமாக, பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது” என்பது மூல ஸ்ரீஸூக்தி. இங்கு மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி—“ஸசல வேதாந்த தாத்பர்யார்த்தங்களெல்லாம் ஸம்ஸ்ய விபர்யயமற நடந்து செல்லாநிற்கிற நல்லடிக்காலமான பாஷ்யகாரர் காலத்திலே”.....இத்யாதிகளை அங்கு ஸேவிப்பது.

ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் எம்பெருமானார் நித்யஸேவைகள்

921 ஆசார்யஹ்ருதயம் முதற் பிரகரணத்தில்— (65) “பாஷ்யகாரர் இது கொண்டு ஸூத்ர வாக்யங்கள் ஒருங்கவிடுவர்” என்றவிடத்து மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்யான ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு—“பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீபாஷ்யம் பண்ணியருளும்போது ஸூத்ர வாக்யங்களில் ஸந்தித்தங்களான அர்த்தங்களெல்லாம் அருளிச்செயலைக் கொண்டு நிர்ணயித்து ஒருங்கவிட்டருள்வரென்கை.”

922 (அங்கேயே) (85) *மலேச்சனும் பக்தனானால்* இத்யாதி சூர்ணையில் “புஷ்பதயாக போக மண்டபங்களில் பணிப்பூஷாநலவட்டமும் வீணையுங்கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னவனும் வைதிகோத்தமநாம மஹாமுனியும் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்” என்றவிடத்து மாமுனிகளின் வியாக்யான ஸூக்தி—“த்யாகமண்டபமான பெருமாள் கோயிலில் திருவாலவட்டமும் கையுமாய்ப்பெருமானாருக்கு அந்தங்கராய் நின்ற திருக்கச்சிநம்பியை வைதிகோத்தமரான உடையவர் அநுவர்த்த

தித்த க்ரமமும்...அறிவார்க்கன்றோ இன்ன ஜன்மம் உத்க்ருஷ்டம் இன்ன ஜன்மம் அபக்ருஷ்டம் என்று ஜன்மத்தினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் தோன்றுவ தென்றபடி”.

923 (அதிலேயே, அந்த சூர்ணையிலேயே) “யாகாநுயாகோத்தரவீதி களில் காயாந்நஸ்தல சுத்திபண்ணின” என்றவிடத்து—(மாமுனிகள்)—“யாக ஸுப்தவாச்யமான திருவாராதனத்தில் பிள்ளையுறங்காவில்லி தாஸர் ஸ்பர்ஸுத்தாலே காயசுத்திபண்ணின உடையவரும்” இத்யாதி.

924 ஆசார்ய ஸ்ரீமத்திலேயே இரண்டாம் ப்ரகரணத்தில் (91) “தமிழ்மாமுனிதிக்குசாண்யமென்றவர்களாலே.....” கலியுங்கெடுப்போலே ஸூசி தம்” என்றவிடத்து, மாமுனிகள்—“ஆழ்வார்தாம் மயர்வற மதிநலம் பெற்றவ ராகையாலே *கலியுங்கெடுமென்று திருமங்கையாழ்வார் உடையவர் போல்வார் அவதரித்து, கலியுகஸ்வபாவமும் கழியுமென்று மேல்வரும் அம்ஸத்தை தர்ஸித்து அருளிச்செய்தாப்போலே” இத்யாதி.

925 (அதிலேயே, மூன்றாம் ப்ரகரணத்தில்) 155. *பூண்டநாள் சீர்க்க கடலையுட்கொண்டு” இத்யாதி சூர்ணையில்—“குணந்திகழ்கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும்” என்றவிடத்து மாமுனிகள்—(இராமாநுச நூற்றந்தாதியில்) ஜீதணந்திகழ் கொண்டல்ஜீ என்று குணஜீவ்வலமான மேகமாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானார் போல்வாரை இந்த குணஸாயத்தையிட்டு மேகமென்று சொல்லு மென்றபடி.”

926 (அதிலேயே, அந்த ப்ரகரணத்திலேயே) 162 ஜீவைஷ்ணவ வாமநத் தில்ஜீ என்றவிடத்து மாமுனிகள்—“பாஷ்யகாரர் பக்கலிலே அர்த்தியாய் நின்று வேதாந்தார்த்தம் கேட்டு ‘நாமும் நம்மிராமாநுசனையுடையோம்’ என்கையாலே ஜீவைஷ்ணவநம்பி யென்று திருநாமமாய்” இத்யாதி.

927 (அதிலேயே, அந்த ப்ரகரணத்திலேயே) 204 ஜீதாய்க்கும் மசனுக் கும் தம்பிகுக்கும் இவர்க்கும் இவரடி பணிந்தவர்க்குமே இவையுள்ளதுஜீ என்ற சூர் ணையில் “இவரடிபணிந்தவர்க் கென்றவிடத்தில் மாமுனிகளின் ஸ்ரீமந்— “ஓராண்வழியாகப் பூருவர்கள் உபதேசித்தப்போந்த நியமத்தைக் குலைத்துப் பலரையுமுபதேசிக்கும்படி பண்ணியும், பலகால் நடந்து துவண்டு கேட்ட பர மார்த்தத்தை ஒலக்கமாகவைத்து உபதேசித்தும்.....இப்படி அதிகாரம் பாராமல் அவர்கள் துர்க்கதியைப் பார்த்து உபதேசித்தருளும் ஸ்வபாவராய் ஜீபாமன்னு மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன்ஜீ என்று ஸ்ரீராமாநுசுக்கும் எம்பெருமானார்க்குமே இவ்வாகாரங்களுள்ள தென்கை.”

928 (அதிலேயே, நாலாம் ப்ரகரணத்தில்) 224, புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்பாமஸமாக்கின” என்ற விடத்து மாமுனிகள்—“பிதரம் மாதரம் தாராந்..... என்று பவிஷ்யத் புராண வித்தமாகையாலும், புராணவித்தம் ராகையாலே பௌராணிகரான பாஷ்யகாரர் கத்யத்திலே இவ்வசநப்ரக்ரியையாலே த்யாஜ்யங் களினுடைய த்யாகபூர்வகமான ஸ்ரண வரணத்தைப் பண்ணுகையாலும்.”

மணவாள மாமுனிகள் யதிராஜ விச்சதியில் “ஸ்ரீரங்கராஜ சரணம்புஜ ராஜஹம்ஸமென்று ஸ்வாமியை ராஜஹம்ஸமாக அருளிச்செய்ததன் பொருத்தங்கள்.

929 அபகுத்ராதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி விவரித்தருளியுள்ள ஒரு கதை கேண்மின். ச்சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஜாநச்ருதியின் உபாக்கியான மொன்று சொல்லப்பட்டிராநின்றது. ஜாநச்ருதிஎன்னும் சுஷ்ரீயன் மிக்கபெருஞ் செல்வம் படைத்தவனாகையாலே அன்னதானம் முதலியன விசேஷமாகச் செய்து கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவனுக்குப் ப்ரஹ்மஜ்ஞானமென்பது சிறிதும்இல்லாம லிருந்தது; பல்லபல்லாசுரென்கிற இரண்டு மஹர்ஷிகள் அவனிடத்திலே இரக் கங்கொண்டு இவனுக்குப் ப்ரஹ்மஜ்ஞான முண்டாகவேனுமென்றெண்ணி இரண்டு ஹம்ஸரூபிகளாய் அவன் சயனத்தின் மேலேபறந்துகொண்டு போகையில் பல்ல மென்கிற ஹம்ஸம் பல்லாசுரென்கிற ஹம்ஸத்தைப்பார்த்து ‘ஜாநச்ருதி மஹா ப்ரபுவின்மேலே நிழல்பட்டாதபடி கவனித்துப்போ’ என்று சொல்லிற்று. அதுசேட்ட அந்த ஹம்ஸம் “இவன் மேல் நிழல்பட்டால் வரும் கெடுதல் என்ன? இவன் ரைக்வரைப்போல் ப்ரஹ்மஜ்ஞானியா என்ன? ஞானமற்றவனுனை இவனை நாம் கௌரவிக்கவேனுமோ?” என்று அவ்ஹௌனமாகச் சொல்ல, அதுதக்கேட்ட ஜாநச்ருதி துக்கங்கொண்டவனாய் அந்த ரைக்வரைத் தேடிக்கொண்டுசென்று அநுவர்த்தித்து ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசிக்கவேனுமென்று பிரார்த்திக்க, “சுச்ருஷை பண்ணுதவனுக்கு உபதேசிக்கப் போகாது” என்று அவர் சொல்ல, “ப்ரஜைகளை ரக்ஷிப்பதாகிற பெரிய காரியத்திலீடுபட்டிருக்கிறதெனக்கு இங்கிருந்து சுச்ருஷை பண்ண அவகாசமில்லையே” என்ன, ஆதரபரீக்ஷார்த்தமாக “ஆனால் பஹுத்ரவ்யம் கொண்டுவா” என்று ரைக்வர் சொல்ல, அப்படியே ஜாநச்ருதி ஸர்வஸ்வத்தையுங் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பித்து அவரிடத்தில் ப்ரஹ்மவித்யோபதேசம் பெற்று மென்று ஓதப்பட்டிருக்கிறது. இங்ஙனம் ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்திற்கு ஹம்ஸம் ப்ர ரகமாக இருந்ததனால் ப்ரஹ்மஜ்ஞானப்ரேரகரான எம்பெருமானாரை ஹம்ஸ மென்னக் குறையில்லை.

930 நீரையும் பாளையும் கலந்து வைத்தால் அவற்றைப் பிரிக்க வல்லமையுடையது ஹம்ஸம். ஐஹம்ஸோ யதா சுஷ்ரமிவ அப்புமிசரம்ஐ என்பார்களே. அதுபோல், ஸாரங்கனும் அஸாரங்களும் கலந்த கட்டியாயிருக்கிற சாஸ்த்ரங்களில் ஸாராஸாரங்களைப் பகுத்தறிந்துரைத்தவர் எம்பெருமானார்.

931 ஐ அன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்தஐ அன்னமாய் நூல் பயந்தான்ஐ என்கிறபடியே வேதசாஸ்த்ரங்களை வெளியிட்டது பகவதவதாரமான ஹம்ஸம். அதுபோலே சிஷ்யர்களைக் குறித்து சாஸ்த்ரங்களை உபதேசித்தருளினவர் எம்பெருமானார்.

932 ஐத பத்நாதி ரகிம் ஹம்ஸ: சுதசித் சுர்த்தமாம்பஸிஐ [ஹம்ஸமானது சேற்று நிலத்தில் ஒரு போதும் மனம் பொருந்தி யிருக்கமாட்டாது] என்கிறபடியே ஹம்ஸம் சேற்றில் பொருந்தாது. அதுபோல ஐமாறன் விண்ணப் பஞ்செய்த சொல்லார் தொடையலிந்நூறும் வல்லாசு—பிறப்பாய் பொல்லாரு வினைமாய வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்தே அழுந்தாம்ஐ (திருவிருத்தம்) என்கிற படியே ஸம்ஸாரமாகிற வலிய சேற்றுநிலத்திலே பொருந்தமாட்டாமல் வந்தய சித்தருளினவர் எம்பெருமானார்.

933 ஐபெடையோடன்னம் பெய்வனையார் தம் பின்சென்று நடையோடியலிஐ (பெரிய திருமொழி) என்று ஹம்ஸமானது ஸ்த்ரீகளின் நடையழகைக் கண்டு தானும் அப்படி நடக்கக்காகப் பின்செல்லுமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதுபோல ஸ்வாமி ஐஅன்ன நடைய வணங்கான பிராட்டியினுடைய நடையைப் பின்செல்லுவார். அதாவதென்னென்னில், பிராட்டியின் நடையாவது அவளுடைய நடத்தை. சேதநர்களைக் குறித்து எம்பெருமான் திறத்தில் புருஷகாரம் செய்வதே பிராட்டியின் ப்ரதாந்குத்யமாகும். அதை ஸ்வாமி அநுஸரிக்கையாவது, தாமும் அப்படி புருஷகாரக்குத்யத்திலே ஊன்றிப்புகழப்புகழும். பிராட்டி புருஷகாரம் செய்யாவிடில் எம்பெருமான் முக்தி ஸாம்ராஜ்யமளிக்கமாட்டாதது போலவே எம்பெருமானார் புருஷகாரம் செய்யாவிடிலும் அதனை அளிக்கமாட்டா நென்பதை ஐகத்தே ரங்கி ஐமபிபதம் தேசிகாதேசகாங்க்ஷி என்கிற ந்யாஸதிலக ஸ்ரீ ஸூக்தியினால் ஸ்ரீ தேசிகன் வெளியிட்டார்.

934 ஐஅன்னமென் கமலத்தணிமலர்ப்பீடத்து அலைபுனலிலைக் குடையீழல்.....வீற்றிருக்குப் ஐ (பெரிய திருமொழி) என்று, ஹம்ஸமானது மேலே யெழுந்த தாமரையிலையைக் குடையாகக்கொண்டு வீற்றிருக்குமென்றது. —ஐஅக் கமலத்திலேபோலுந் திருமேனியடிகள் ஐ என்கிற திருவாய்மொழியினால் எம்பெருமானுடைய திருமேனி தாமரையிலையாகச் சொல்லப்படுவதால் பத்மபத்ர நிபச் யாமளமான அந்தத் திருமேனியை ஸ்வாமி தமக்கு ஸம்ஸார துக்க ஆகாயம் தட்டாதபடி ஒதுங்க நிழலாக வுடையராயிருந்தவர் ஐவாஸுதேவ தருச்சாயாஐ

935 ஐஅன்னம் செந்நெலொண்கவரியசைய வீற்றிருக்குப் ஐ (பெரிய திருமொழி) என்று, ஹம்ஸம் பக்வ பலமானசெந்நெலின் அசையைக் கவரியாக (சாமரமாக)க் கொண்டு வீற்றிருக்குமென்றது, ஐஅஹமந் ஐஹமந் மஹமந்ஐ ஐ என்னும்படி பரிபக்குவமான ஞானத்தையுடையரான சிஷ்யர்களைச் செந்நெற்கதிர்களாகக் கொள்ளக்கடவது. அவர்கள் சாமரை வீசுதல் முரலிய கைங்கர்ய வருத்திகளைச் செய்ய சீரிய சிங்காசனத்தில் ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

936 *சங்கமவைமுரலச் செங்சபல பலரையேறி அன்னமலிபெடையோடு மமநுஐ (பெரிய திருமொழி) என்று, ஹம்ஸமானது சங்குளின் முழக்கத்தை இனிதாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்குமென்றது. சுத்த ஸ்வபாவர்களான சிஷ்யர்களைச் சங்கு என்கிறது. அன்னவர்கள் செய்யும் ஸ்துதிநோஷக்களைக் கேட்டுக் கொண்டு ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருக்கும்படியைச் சொன்னவரு.

மணவாளமாமுனிகள் “ஸ்ரீமத்பராங்கு” பதாம்புல ப்ருங்கராஜம்” என்று எம்பெருமானாரை வண்டாக அருளிச்செய்துள்பொருத்தங்கள்

937 வண்டு மதுவ்ரதமென்று பேர்பெற்றிருக்கும். தேன்தவிர மேறொன்றைக் கெள்ளாது என்றபடி. அதுபோல *உளங்கனிந்திருக்குமடியவர் தங்களுள்ளத்துறிற்பதனை ஐ என்றும், ஐஅனக்குத தேவே பாலே கன்னலே யமுதே ஐ என்றும், ஐதேனை நன்பாலைக் கன்னலே யமுதை ஐ என்றும் பலவிடங்களிலும் தேனாகச் சொல்லப்பட்ட பகவத் விஷயத்தை விருப்பி ஐவாம்குதஸ்யந்திநி பாத

பங்கஜே நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி, ஸ்திதேரவிந்தே மகரந்த நிரீப்பரே மது
வ்ரதோ நேக்ஷ ரகம் ஹி வீக்ஷதேஜ் என்று அளவந்தா ரருளிச்செய்தபடியே மற்
றென்றைக் கண்ணெடுத்துப் பாராமல் இடனை யநுபலிப்பதையே விரதமாகக்
கொண்டிருந்தவர் எம்பெருமானார்.

938 *வரிவண்டு தேதென வென்றிசைபாடும்* யாழினிசை வண்டினங்கள்
ஆளம்வைக்கும் *வண்டினங்கள் காமரங்களிசைபாடும்* என்கிறபடியே எப்போதும்
முரல்வதே வண்டுகளுக்குப் பணி. அதுபோல *மச்சித்தா மத்கதப்ராண: போத
யந்த: பரஸ்பரம், கதயந்தச்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி சஜ் என்று கீதா
சாரியன் பணித்தபடியே அநவரதமும் எம்மானைச் சொல்லிப் பாடுவதையே போது
போக்காகக் கொண்டவரும், ஐயாழினிசை வேதத்தியலான திருவாய்மொழியைப்
பாடிக்களிப்பவருமான எம்பெருமானாரைச் சொல்லுகிறது. ஐஅறுகால் வரிவண்டு
கள் ஆயிரநாமஞ்சொல்லிச் சிறுகாலைப் பாடும்ஐ என்றும், ஐஎல்லியம்போது இருஞ்
சிறைவண்டு எம்பெருமான் குணம்பாடிஐ என்றும் அருளிச்செய்த பெரியாழ்வார்
ஸ்வாபதேசப் பொருளையே வெளியிட்டருளிராயிற்று. எம்பெருமானுடைய
திருநாமங்களையும் திருக்குணங்களையும் பாடுகிறவண்டு காட்டில் திரீயும் வண்டாக
இருக்கமுடியாதன்றே.

939 வண்டு சஞ்சரீகமென்று பேர்பெற்றிடும்; ஓரிடத்தில் தங்கி
யிராது மதுவுள்ளவிடமெங்கும் பறந்து திரியும். அதுபோல, ஐகண்டியூரங்கம்
மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லை யென்கிற திருப்பதிகள்தோறும் மண்டி, ஐஎண்டிசையும்
பேர்த்தகரம் நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகள்! தீர்த்தகரரமின் ஐஐஐஐ
என்று பூதத்தாழ்வார் நியமித்தபடியே ஐகொங்குங் குடந்தையும் கோட்டியூரும்
பேருமெங்குந் திரிந்துஐபதியேபரவித்தொழும் தொண்டராயிருந்தவரன்றே எம்
பெருமானார். ஐபூரங்கம் கரினாலமஞ்ஜநகிரிமித்யாதி.

940 வண்டு எந்த ஸமயத்தில் எங்குச் செல்லவேண்டுமென்று நினைத்தா
லும் அதற்குத் தடை கிடையாது ஸந்திதிகளில் கரீப்பக்ருஹங்களி னுள்ளும்
எம்பெருமான் திருமுடியிலும் தாராளமாகப் புகக் காணாநின்றோம்; அதுபோல
ஐபின்னிட்ட சடையானும் பிரமனு மிந்திரனும் துன்னிட்டுப் புகலியஐ என்றும்
ஐசுந்தரர் நெருக்க விச்சாதரர் நூக்கஐ என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவாசல்
களிலே ஸேவாபரரானவர்கள் நிறைந்து தலை நுழைக்க வொண்ணாதபடி நெருக்க
அதிகாரச் செல்வத்துடனே தடையும் சங்கையுமொன்றுமின்றிக்கே உள்ளேபுகுந்து
ஐஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிவாவடிமை செய்து வாழ்ந்தவர் எம்
பெருமானார். ஐஅப்பனுக்குச் சங்காழி யளித்தருளும்போது உண்டு போலவன்றே
திருமலைபிழ்உட்புகஐது. இந்த ப்ரஸங்கத்தில் ஆண்டாளநுபவமும் சேளீர்.

ஆண்டாளுடைய மேகவிடுதூதின் விசேஷார்த்தங்கள்

941 நாச்சியார் திருமொழியில் எட்டாவதுபதிகம் விண்ணிலமோப்பு
*என்பது. இதில் ஆண்டாள் மேகத்தைத் தூதுவிட்டுக்கொன்பது "மேகத்தை
வேங்கடக்கோன் விடுதூதில் விண்ணப்பம்" என்கிற தீகமணப் பாசுரத்

தினனும் தெளிவாகும். தூது செல்வதற்கு யோக்கியதையற்றதான மேகத்தைத் தூதனுப்புதல் பொருந்துமோ? என்று ஒரு சங்கை தோன்றும். மேகஸந்தேச மென்கிற வடமொழி நூலொன்றை இயற்றிய காளிதாஸ மஹா கவியானவர் — 'தாமஜ்யோதிஸ் ஸலில மருதாம்' என்கிற ச்லோகத்தில் இத்தகைய சங்கையைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டு — "காமார்த்தா ஹி ப்ரபந்திதே... சேதநா சேதநேஷு" என்று ஒருவாறு ஸமாதான முரைத்து வைத்தார். காமத்தின் மிகுதியிலும் சேதந அசேதநவிவேகமின்றிக்கே யொழிந்ததென்று காட்டினாராயிற்று. இதனால் அந்த மேகத்தை அசேதநமென்றே ஸித்தாந்தம் செய்ததாகத் தெரிற்று. ஆண்டாள் தூதுவிட்ட மேகம் அசேதநமன்று. அறிவில் தலைநின்ற பரமாசாரியரையே தூதுவிட்டாள். அதாவது ஆசார்ய ஸார்வபிளமரான ஸ்வாமி எம்பெருமானார் தான் என்று உணரவேண்டும் இராமானுச நூற்றந்தாதியில் "குணந்திகழ் கொண்டல் இராமானுசன் எங்குலக்கொழுந்தே" என்று எம்பெருமானாரை மேகமாகக் கூறிப்புகழ்பதுங் காண்க. (கொண்டல் — மேகம்.) *விண்ணீலமேலாப்பு என்கிற இப்பதிகத்தில் பாசுரந்தோறும் ஆண்டாள் மேசத்திற்கு இடுகிற அடைமொழிகள் எம்பெருமானார்க்கு மிசவும் பெருத்தமாயிருக்கின்றனவென்பதை எண்டு நிரூபிப்போம்.

942. முதற்பாட்டில், *மேலாப்பு விரித்தாற்போல் மேகங்கள்! * என்னுள்ளது. மேலாப்பாவது மேற்கட்டு; விதான மெனப்படும். அது எப்படியிருக்குமென்றால் விசித்திரமான வர்ணங்கள் அமையப்பெற்றிருக்கும். ஸுதர்சந சதகத்தில் ஜ்வாலா வர்ணனத்தில் ஐந்தாவது ச்லோகம்*ச்யாமம் தாமப்ரஸ்ருத்தமா க்வசந பகவத: என்கிறது. அதனால் விதானமென்பது நாநாவகையான வர்ணங்கள் அமையப்பெற்றிருக்கு மென்று அறியத்தக்கது. எம்பெருமானாருடையபடியும் இதுவேயாகும். *சொல்லார் தமிழொரு முன்றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையில்லா வற நெறியாவும் தெரிந்தவன்* என்று இராமானுச நூற்றந்தாதியில் அருளிச்செய்கிற படியே எம்பெருமானார் திறத்தில் ஸகல சாஸ்த்ர விஜ்ஞானமும் நிரம்பியிருத்ததால் அதுகொண்டு நாநாவர்ணமுடைமை உணரத்தக்கது. அன்றிக்கே, மேலேயெடுத்துக்காட்டிய ஸுதர்சந சதக ச்லோகரத்நத்தில் ஸ்ரீ ஸுதர்சந ஜ்வாலையே விதானமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதனால் இங்கு மேலாப்பு என்கிற சொல்லால் ஸ்ரீ ஸுதர்சநாழ்வானையே விவக்ஷிக்கவும் குறையில்லை. இராமானுச நூற்றந்தாதியில் ஐ அடையார்கமலத் துலர்மகள் கேள்வன் கையாழியென்னும் படையோடு... இராமானுசமுனியாயின் இந்நிலத்தேஐ என்கிற பாசுரத்தாலும், யதிராஜஸப்ததியில் ஐ அப்ரு தக்ப்ரதிபந்நயந்மயத்வை: வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதை: முராரே:ஐ என்ற ச்லோகத்தாலும் எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் தோற்றமென்று காட்டப்பட்டது. சித்திரவகையில், ஸ்வாமி சேஷாவதாரர் என்கிற தத்துவம் இருக்கச்செய்தேயும் ப்ரபாவ விசேஷங்களைநோக்கிப் பலபடியாசவும் உல்லேகிக்க ஓர்சித்திய முண்டாகையாலே பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் தோற்றமாக உல்லேகித்ததும் ஒக்கும். ஐ அஸ்த்ரக்ரமாக்க்ரேஸரம்ஐ என்று பட்டரும் ஐ அஸ்த்ரக்ரமஸ்யக்ருத்ஸ்தஸ்ய ப்ரஸுதம் ஐம் ப்ரஸுதே, ஸோஸ்யாத் ஸுதர்சநோ விச்வம்

ஆயுதை: ஷோடசாயுத: என்று தேசிகனும் பணித்தபடியே ஆயுதத்தலைவர் திரு வாழியாழ்வானே யாதலாலும் அந்தத் திருவாழியாழ்வான் (ஸுதர்சந சதகத்தில்) விதானமாக வருணிக்கப்பட்டிருப்பது கீழே விவரிக்கப்பட்டிருத்தலாலும் இங்கு ஆண்டாள் பாசுரத்தில் மேலாப்பு என்றது உடையவர் திருவாழி யாழ்வான் தோற்றமென்று உத்ப்ரேக்ஷிக்கவுரியர் என்பதைக்காட்டுவதாகக் கொள்ளத்தகும். ஐதொடுத்து மேல்விதானமாயபௌவநீரர வணைஎன்ற மழிசையர்கோன் பாசுரப் படியே திருவனந்தாழ்வானை விதானமாகக்கொண்டு ஸ்வாமியின் சேஷாவதாரத் வம் தெரிவிக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளுதல் மிக நன்று.

943 [2. மாமுத்தநிதிசொரியும் மாமுகில்காள்] எம்பெருமானாகிற காளமேகம் நவநிதிகளைச் சொரிந்தருளிற்று. அதாவது, ஸ்வாமி திருவாய்பலர்ந்தருளின திவ்ய க்ரந்தங்கள் ஒன்பது; (1) ஸ்ரீபாஷ்யம், (2) வேதாந்த தீபம், (3) வேதாந்தஸாரம், (4) வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், (5) கீதாபாஷ்யம், (6) நித்ய மென்கிற பகவதாராதன ப்ரயோகம், (7) சரணாகதிகத்யம், (8) ஸ்ரீரங்ககத்யம், (9) ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம், இவ்வொன்பது திவ்ய க்ரந்தங்களும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் களுக்குச் சேமவைப்பான நிதிகளாதலால் ஐமாமுத்த நிதி சொரியும் மாமுகிலென்றது மிக்க பொருத்தமாயிற்று. நிதி சொரியும் என்றது நிதியான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபருப குணவிபுதிசேஷ்டதங்களை யெல்லாம் ஐதாழாதே சார்ங்க முதைத்த சரமழைபோல் சிஷ்யர்களுக்கு வர்ஷித்தவர் என்றபடியுமாம்.

944 மூன்றும் பாட்டில் ஐஅளியத்த மேகங்காள்! என்பது விளி; தயை பண்ணியிருப்பவுடைய மேகங்களே! என்றபடி. க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்ய ரென்று ஸ்வாமி எம்பெருமானார்க்கே ப்ரஸித்தியாதலால் இது மிக்க பொருந்தமாகும்! ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் 'நண்ணதார் மெய்யிலுரணை நிர்வேதத்தோடே' என்று தொடங்கி "தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடிபணிந்த வர்க்குமே இவையுள்ளது" என்றருளிச்செய்தது இங்கே அநுஸந்தேயம். 'இவரடி பணிந்தவர்'—உடையவர்.

945 நாலாம் பாட்டில் ஐமின்னுகத் தெழுகின்ற மேகங்காள்! என்பது விளி; மின்னல் தோன்றப்பெறுத மேகம் அவ்வளவாக வர்ஷிக்கமாட்டாது, மின்ன லுள்ளபோது கன த்தவர்ஷம் அணித்தென்று நிச்சயிக்கும்படி யிருக்கும். ஸுதர்சந சதகத்தில் ஐக்ருஷ்ணம்போதஸ்ய பூஷாஐ என்கிற ச்லோகத்தில் ஐப்ராப்தாம் ஆவேதயந்தி உத்படாய் வருஷ்டிம் சஞ்சலாஐ என்றதும் சாண்க. ஆகவே பெய் யாத வெறும் மேகமன்றிக்கே நன்கு பெய்யும் மேகமே! என்ற படியாய் எப்போ தும் அர்ச்சகங்களை வர்ஷித்துக்கொண்டேயிருக்கு மெம்பெருமானாரைச் சொல்லிற் றுகிறது. ஐநாண்வழியாயுபதேசித்தார் முன்னோர் என்று மாமுனிசாளுளிச்செய்த படியே, உபதேசத்திலே ஸங்குசிதர்களான முன்னோர்களைப்போலன்றியே அதிலு ள்விதிபேசம் மிக்கவர் எம்பெருமானாராதலால் இது மிக்கபொருத்தம். அன்றியே, ஆகத்து-திருமார்பிலே, மின் எழுகின்ற - மின்னற்கொடிபோன்ற ஐஜ்ஞஸுத்தரம் விளங்கப்பெற்ற எம்பெருமானாரே! என்றதாகவுமாம். மதாந்தர ஸம்ந்யாஸிகளைப் போலே யஜ்ஞாபவித்ததை அறுத்துப்பொகடுகை யன்றிக்கே உபஸித்தம் ஐமி

லோபவீரம் இவங்கிய மின்னூல் (முந்நூல்) வாழி என்கிறபடியே அந்த யஞ்ஞோப வீதம் மிக அழகாக விளங்குந்தன்மை வக்தவ்யமோ ரகும். “ஸௌதாமநீஸவர்ண ஸௌவர்ண யஜ்ஞஸூத்ரம்” ஆகையாலே மின்னலாசச் சொல்லிற்று அன்றிக்கே, ஆகத்து-திருமேவியிலே, மின் எழுகின்ற-மின்னல்போல் பளபளவென்று திகழ்கின்ற காஷாயம் காட்சி காப்பெற்ற எம்பெருமானாரே! என்றதாகவுமாம். காஷாயேண க்ருஹிதபீதவஸநா என்றார் தேசிகன்.

946 ஐந்தாம்பாட்டில் *வாண்கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த மாமுகில்காள்! * என்று விளியுள்ளது. வான் என்று பரமபதம்; அதைக் கையிலே கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த மேகமாம் எம்பெருமானார், இவ்விடத்தில் *ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு நாடொறும் நைபவர்க்கு வானங்கொடுப்பது மாதவன், வல்வினையேன் மனத்தி லீனங்கடிந்த இராமானுசன் தன்னை யெய்தினர்க்கு அத்தானங்கொடுப்பது தந்தகவென்னுஞ் சரண்கொடுத்தே* என்கிற நூற்றந்தாதிப் பாசுரம் எமது விரிவுரையோடுங் காணத்தக்கது. அன்றிக்கே, சரணாகதிகதயத்தில் *அஸ்து தே, ஹயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே* என்றவிடத்திற்குச் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் இட்டருளின வியாக்கியானத்தின்படியே, ஐவாண்கொண்டு—பரமபதத்தை மாட்டித் தம்மடியார்க்கும் உரித்தாகப் பெற்றுக்கொண்டு, கிளர்ந்தெழுந்த எம்பெருமானாரே! என்றபடியுமாம். அன்றிக்கே, *ஸோயம் ராமாநுஜாநிபி ஸ்வீயமுகத்தில் கரஸ்தாம் யத்ஸம்பந்தாத் அமருத கதம் வரீண்யதே கூரநாத:* என்கிற சுலோகத்திலமைந்த ஐகிஹபத்தின்படியே கூரத்தாழ்வான் ஸம்பந்தத்தாலே தமக்குப் பரமபதம் கரஸ்தமென்று கொண்டு, கிளர்ந்தெழுந்த—பெருமகிழ்ச்சி யெய்தின எம்பெருமானாரே! என்றதாகவுமாம்.

947 ஆறாம்பாட்டில் *சலங்கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த தண்முகில்காள்! * என்று விளியுள்ளது. ஜலம் என்கிற வடசொல் சலமெனத் திரிவது போலவே ச்சலம் என்கிற வடசொல்லும் சலமெனத் திரியும். ச்சலமாவது கபடம். யாதவப்ரகாசனுடைய கபடத்தை, கொண்டு — யாத்திரை வழியில் தெரிந்துகொண்டு, கிளர்ந்தெழுந்த—தென்திசைதோக்கிப் புறப்பட்ட ஸ்வாமியே! என்றபடி. அங்ஙனம் திரும்பிவருகையில் தேவப்பெருமானார்க்கு விடாய்தீரத் தீர்த்தமளித்ததனால் சாலக்கிணற்றில் நின்றுத் தீர்த்தங்கொண்டெழுந்த தண்முகிலென் லவுமாம்.

948 ஏழாம்பாட்டில் *சங்கமாகடல் கடைந்தான் தண்முகில்காள்! * என்று விளியுள்ளது. கடல்கடைந்து அமுதங் கொண்டவனா எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தம் பெற்ற மேகமே! என்று அந்யாபதேசத்தில் சொன்னபடி. ஸ்வாபதேசத்தில் *மறைப்பாற் கடலைத் திருநாவின மந்தரத்தாற்கடைந்து, துறைப்பால் படுத்தித் தமிழாயிரத்தின சுவையமிர்தம், கறைப் பாம்பிணைப்பள்ளியான் அன்பரீட்டங்களித்தருந்த நிறைப்பான்* என்று பிள்ளைப்பெருமானைக் கார (சலம்பகத்தில்—காப்பு) பணித்தபடியே மறைப்பாற்கடலைக்கடைந்து அமுதமளித்தவரான நம்மாழ்வாருடைய ஸம்பந்தம்பெற்ற எம்பெருமானாரே! என்றபடி; *பாமன்னுமரளடி பணிந்துய்ந்தவன்—இராமானுசன். *பராங்குசபாதபக்தம் ராமாநுஜம்* என்றிதே ஸ்வாமிக்கு திருபகம்.

949 எட்டாம் பாட்டில் *கார்காலத்தெழுகின்ற கார்முகில்காள்!* என்று விளியுள்ளது. மழை காலத்தில் எழுகின்ற மேகமே! என்றபடி. *அவிவேக கநாந்த திங்முகே பஹுதா ஸத்தததுக்கவர்ஷிணி, பகவந் பவதுர்திநே* என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்த ஸம்ஸாரமழைகாலத்திலேதோன்றிய எம்பெருமானாரே! என்றபடி.

950 ஒன்பதாம்பாட்டில் *மதயானைபோலேழுந்த* என்றதைக்கொண்டே இராமாநுச நூற்றந்தரத்தியில் *பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ் ஆனந்தம் பாய்மத மாய் விண்டிட எங்களிராமானுச முனிவேழம்* என்று அமுதரைருளிச்செய்தார். வேழம்-யானை. இரண்டாந் திருவந்தாதியில் *பெருகுமத வேழம்* என்ற பாசுரத்தின் உள்ளுரை பொருள் காண்க. ஆக ஒன்பது பாசுரங்களிலுமுள்ள விசேஷண ஸ்வாரஸ்யத்தை நன்குநோக்குமிடத்து ஆண்டாள் எம்பெருமானாரையே மேகமாக விளித்துத் தூதுவிட்டாளென்னுமிடம் தெளிவாகுமென்பது சுருக்கமாக நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

உபதேச ரத்தினமாலையில் நின்றுமேடுத்த
எம்பெருமானார் திருநாள் பர்சுரங்கள் முதலானவை

951 இன்றுலகீர்! சித்திரையில் ஏய்ந்த திருவாதிரைநாள் என்றையிலு மின்றிதனுக் கேற்றமென்தான்?—*என்றவர்க்குச் சாற்றுகின்றேன் கேண்மின் எதிராசர்தம்பிறப்பால் நாற்றிசையும் கொண்டாடும் நாள். (27)

உலகத்தவர்களே! இந்நாள் சித்திரை மாதத்தில் பொருத்தம்பெற்ற திருவாதிரை நக்சத்திரம்; மற்றுமுள்ள தினங்களைக் காட்டிலும் இற்றை நாளுக்குச் சிறப்பு என்கொல்? என்று கேட்பவர்களுக்கு விடை கூறுகின்றேன்; உடையவருடைய திருவவதாரத்தினால் நாலு திசைகளிலுமுள்ளவர்கள் கொண்டாடும் நன்னாளிது.

952 ஆழ்வார்கள் தாங்கள் அவகரித்த நாட்களினும்* வாழ்வானநாள் நமக்கு மண்ணுலகீர்!—*ஏழ்பாரு முய்யவெதிராசருதித்தருளும்* சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை. (28)

ஆழ்வார்கள் திவ்யப்ரபந்தங்களை யருளிச்செய்த மாத்நிரமே; அவற்றைப் பல படிகளாலும் வளர்த்தருளினவர் எம்பெருமானாரே யாதலாலும், இவ்விஷயத்தை அக்காலத்திலேயே “தமிழ்மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்தவிதத்தாய் இராமாநுசன்” என்பவை முதலான தனியன்க ளால் பூருவர்கள் வெளியிட்டிருந்ததனாலும், பெற்றவர்களைக் காட்டிலும் வளர்த்த வர்களுக்கே பெருமை பொருந்துமாதல்பற்றி இப்பாசுரம் மிகப்பொருத்தமானது.

953 எந்தையெதிராசர் இவ்வுலகி லெந்தமக்கா வந்துதித்த நாளென்னும் வாசியினால் —*இந்தத் திருவாதிரைதன்னின் சீரமைதனைநெஞ்சே!* ஒருவா ம லெப்பொழுதுமோர். (29)

ஆதிசேஷன் திருநாட்டிலிருப்பை விட்டுப் பலபலகஷ்டங்களுக்கு ஆஸ்பதமான இவ்விருந்தருமானாலத்திலே அவதரித்தருளினது நித்யஸம்ஸாரிகளான நம்போக

வாரைப் பிழைக்கக் கூடவில்லிநின்றும் கைகொடுத்தெடுப்பதற்காகவே என்று சிறு
ஸத்திக்கேனும்.

954 ஓராண்வழியா யுபதேசித்தார் முன்னோர்
ஏரா ரெதிராச ரின்னருளால்—பாருலகில்
ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்காள்! கூறுமென்று
பேசி வரம்பறுத்தார் பின். (37)

“நாதமுனி முதலாம் நம் தேசிகரை” என்றருளிச் செய்தவர் எம்பெருமானாரை
விசேஷித்து எடுத்துக் கூறவேண்டி இப்பாசரமும் அருளிச்செய்கிறார். எம்பெரு
மானாரைப்பற்றி ஆர்த்திப் பிரபந்தத்தில் ‘மாறனுரை செய்த தம்மு மறைவளர்த்
தோன் வாழியே’ என்று மாமுனிகள் தாமே அருளிச்செய்தவராதலால் அவ்வெம்
பெருமானார் தம்முமறையை வளர்த்தருளினபிரகாரங்களில் மிக முக்கியமானதொரு
பிரகாரத்தை இப்பாசரத்தில் அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் முதலான
பூருவாசாரியர்கள் திவ்யப் பிரபந்த வியாக்கியானங்களை இட்டருளவல்லவர்களா
யிருந்தும் ஒருவரும் இட்டருளவில்லை; உபதேசித்துவந்தார்களாத்தனை; அப்படி
உபதேசித்ததும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஒரு திரளாகக் கூட்டி உபதேசித்தவையிலலை.
ஒரு ஆசிரியர் ஒரு சிஷ்யர்க்கு உபதேசிப்பது என்கிற முறையில் ஓராண்வழியடை
வாகவே உபதேசம் நிகழ்ந்து வந்தது. எம்பெருமானார் காலம் வரையில் இங்ஙனே
நடந்து வந்ததாயிற்று. இதில் குறைண்ட எம்பெருமானார், இங்ஙனே வரம்பு
இருக்கத் தகாது; இதனால் நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவதர்சனம் ஸங்குசிதமாகிறதே யல்லது
விரிவு பெறுகின்றதில்லை; இந்த வரம்பை அறுத்தேயாசவேண்டும்” என்று திருவுள்
ளம்பற்றி, பாருலகில் ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்காள்! கூறுமென்று பேசி
வரம்பறுத்தாராம்; அதனாலேயே திருவாய்மொழிக்கு வியாக்கியானங்கள் விசேஷ
மாக அவதரிக்க இடமுண்டாயிற்றென்று இப்பாசரத்தினால் தெரிவித்தவாறு.

955 எம்பெருமானார் தரிசனமென்றேயிதற்கு*
நம்பெருமாள் பேரிட்டு நாட்டிவைத்தார்—*அப்புவிடோர்
இந்தத் தரிசனத்தை யெம்பெருமானார் வளர்த்த*
அந்தச் செயலறிகைக் கா. (38)

ஶீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானாருடைய திருவுள்ளத்தின் வைசால்யத்தை அருளிச்
செய்த ப்ரஸங்கத்திலே அவ்வெம்பெருமானாருடைய திருநாமத்தையிட்டே ரமது
ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்சனத்தை வ்யபதேசிக்க நேர்ந்த பெருமையையும் ளெளியிட
வேண்டி இப்பாசரமருளிச் செய்கிறார். கலியுகாதியில் திருவவதரித்த நம்மாழ்வா
ரது காலத்திற்ற முன்னமே அநாதியாக விளங்கிவருவதான இந்தத் தர்சனத்தை
‘ஸ்ரீராமாநுஜதர்சனம்’ என வழங்கி வருவானேன்? இத்தரிசனம் ஸ்ரீராமாநுஜ
ரால் நூதனமாக நிருமிக்கப்பட்டதா என்ன? என்று சிலர் சங்கிப்பதுண்டு. அந்த
சங்கைக்குப் பரிஹாரமும் இப்பாசரத்தினால் செய்ததாகிறது. ஸ்ரீ ராமாநுஜ
தர்சனமென்று வழங்கிவரும்படி நியமித்தருளினவர் ஸ்ரீரங்கநாதர். அப்படி அவர்
நியமித்ததற்குக் காரணம் இத்தர்சனத்தை ஸ்ரீராமாநுஜர் பலபடியுள்ளும் வளர்த்
தருகின்றாரென்பதுதான். திவ்யப் பிரபந்தங்களை வளர்த்தருளினது முக்கியமானது.

956 இந்த வுபதேச ரத்தின மாலைதன்னை*
 சிந்தைதனில்நானும் சிந்திப்பார்*—எந்தை
 எதிராச ரின்னருளுக் கென்று மிலக்காகி*
 சதிராக வுழந்திவெர்தாம்.

(73)

எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திற்கு உகப்பாண்டு விஷயங்களை யே தெரிந்து இயற்றி யுள்ள இந்தச் சொல்மாலையைச் சிந்தையிலே சுணிக்ந்து கொள்ளுமவர்க்கு எம்பெரு மானருடைய பரமகிருபையே பேராகுமென்று பலனருளிச்செய்து தலைக்கட்டினு ராயிற்று. எம்பெருமானார் எழுபத்துநான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளை நியமித் தருளினவராதலால் அநக்கண்ணக்கிலே எழுபத்துநான்கு பாசரமாக இத்திவ்யப் பிரபந்தத்தை இயற்றியருள வேண்டுமென்று மணவாள மாமுனிகள் திருவுள்ளம் பற்றி யிருந்தாராம்; அப்போது மாமுனிகளையே தெய்வமர்க்கக் கொண்டவொரு மஹாசார்யர் 'மன்னுயிர்காளிங்கே மணவாளமாமுனிகள்' என்கிற பாசரத்தைப் பணித்து இந்தப் பாசரம் உபதேசரத்தினமாலையோடு சேர்ந்தே அநுபந்திக்கப் படுமாறு அருள்புகட்டிவருமாறு பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே வணங்கி வழி பட்டுப் பிரார்த்திக்க அப்படியே பகவந்தியமனமாயிற்றென்று பெரியார் பணிக்கக் கேட்டிருக்கை, ஆனது பற்றியே எழுபத்துநான்கு பாட்டளவிலே தலைக்கட்டினார்.

ஸ்ரீ

திருமலை அனந்தாழ்வான் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ ராமாநுஜ சதுச்சலோகி

கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் திருநாராயணபுரம் ஆகிய நான்கு திருப்பதி களிலும் எம்பெருமானருடைய வெற்றிக்குப் பல்லாண்டுபாடும் சலோகங்கள்.

957 அநிசம் பஐதாமந்யபாஜாம்
 சரணம்போருஹயுதரேண புர்ஸாம் |
 விதரந் நியதம் விபுதிநிஷ்டாம்
 ஜய ராமாநுஜ! ரங்கதாமிநி நியதம்.

(1)

எம்பெருமானாரே! (உமது) திருவடித்தாமரையை அன்போடு எப்போதும் ஆசிரயித் திருக்கின்ற அநநயகதிகளான அடியார்களுக்கு எந்தவிபுதி இஷ்டமோ அந்த விபுதியைத் திண்ணமாக அளித்துக்கொண்டு திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே எஞ்ஞான்றும் வாழக்கடவீர்.

958 புவி நோ விமதாந் த்வதீயஸூக்தி:
 குலிசீபூய சிவமேதாந் |
 சகல்குருதே விபச்சிதீட்டா
 ஜய ராமாநுஜ! சேஷசைலச்சுருங்கே.

(2)

எம்பெருமானாரே! வித்வான்கள் போற்றத்தக்க தேவரீரது ஸூக்தியானது வஜ்ராயுதம் போன்று இப்பூமியிலுள்ள குதருஷ்டிகளுட்பட நமது பிரதிபலிகள்

ஸ்ரீ ராமாநுஜ பக்த ஹஸ்த பூஷண ஸமாப்தி

யாவரையும் பொடிபடுத்துகின்றது. (இப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்த ஸ்ரீஸூக்தி களை யருளிய தேவரீர்) திருவேங்கட மலையுச்சியில் பல்லாண்டு பல்லாண்டாக வாழ்ந்தருள வேணும்.

959 ச்ருதிஷு ஸ்ரீ ராமாநுஜ பக்த ஹஸ்த பூஷண ஸமாப்தி
க்ருபயாலோக்ய விசத்தயா ஹி புத்தயா |
அக்ருதாஸ் ஸ்வத ஏவ பாஷ்யரத்நம்
ஜய ராமாநுஜ! ஹஸ்திதாம்நி நித்யம். (3)

எம்பெருமானாரே! நிர்ஹேதுகக்ருபயினாலே ஸ்ரீ ராமாநுஜ பக்த ஹஸ்த பூஷண ஸமாப்தி யாராய்ந்து மாசந்தராதியினால் மிகச்சிறந்து ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அநுக்ரஹித்தருளிற்று. (இப்படிப்பட்ட தேவரீர்) ஸ்ரீ ஹஸ்திதாமியில் நித்யஸ்ரீயாக விளங்கவேணும்.

960 ஜய மாயிமதாந்தகாரபானோ!
ஜய பாஹ்ய ப்ரமுகாடலீக்ருசானோ! |
ஜய ஸம்சரிதஸிந்துசீதபானோ!
ஜய ராமாநுஜ! யாதவாத்ரியிஸி, (4)

மாயாவாதிகளின் மதங்களாகிற பெருக்கு இரவி போன்றவரே! பாஹ்யர்களை முதலானவர்களாகிற காட்டுக்குத் தீப்போன்றவரே! அடியார்களாகிற கடலுக்கு சந்திரன் போன்றவரே! எம்பெருமானாரே! தேவரீர் யாதவாத்ரியில் நித்யஸ்ரீயாக நீடுழி விளங்கவேண்டும்.

961 ராமாநுஜசதுச்சலோகீம் ய: படேந்நியசஸ்ஸதா |
ப்ராப்நுயாத் பரமாம் பக்திம் யதிராஜபதாப்ஜயோ: ||

நித்யாநுஸந்தேயமாக நிருமிக்கப்பட்ட இந்த ராமாநுஜ சதுச்சலோகியை நியம துடன் நித்யாநுஸந்தானம் பண்ணுவார்க்கு எம்பெருமானாரது திருவடித்தாமன களிலே பக்திமிக்குதியே ஸக்கண்டபாஸுருமென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டிற்று.

சுருதிஷு ஸ்ரீ ராமாநுஜ பக்த ஹஸ்த பூஷண ஸமாப்தி

பேருளாளன் பெருந்தேவித் தாயார் ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர்களின் திருவடித் தாமரைகளைச் சிந்தனை செய்துகொண்டு

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணாங்குதாயர் ய
நினைவு மலரான

எம்பெருமானார் தொள்ளாயிரத்தறுபது திருநகூதர பூர்த்தி
நினைவு மலரான

ஸ்ரீ ராமாநுஜ பக்த ஹஸ்த பூஷணம்

— முற்றுப் பெற்றது. —

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

